

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

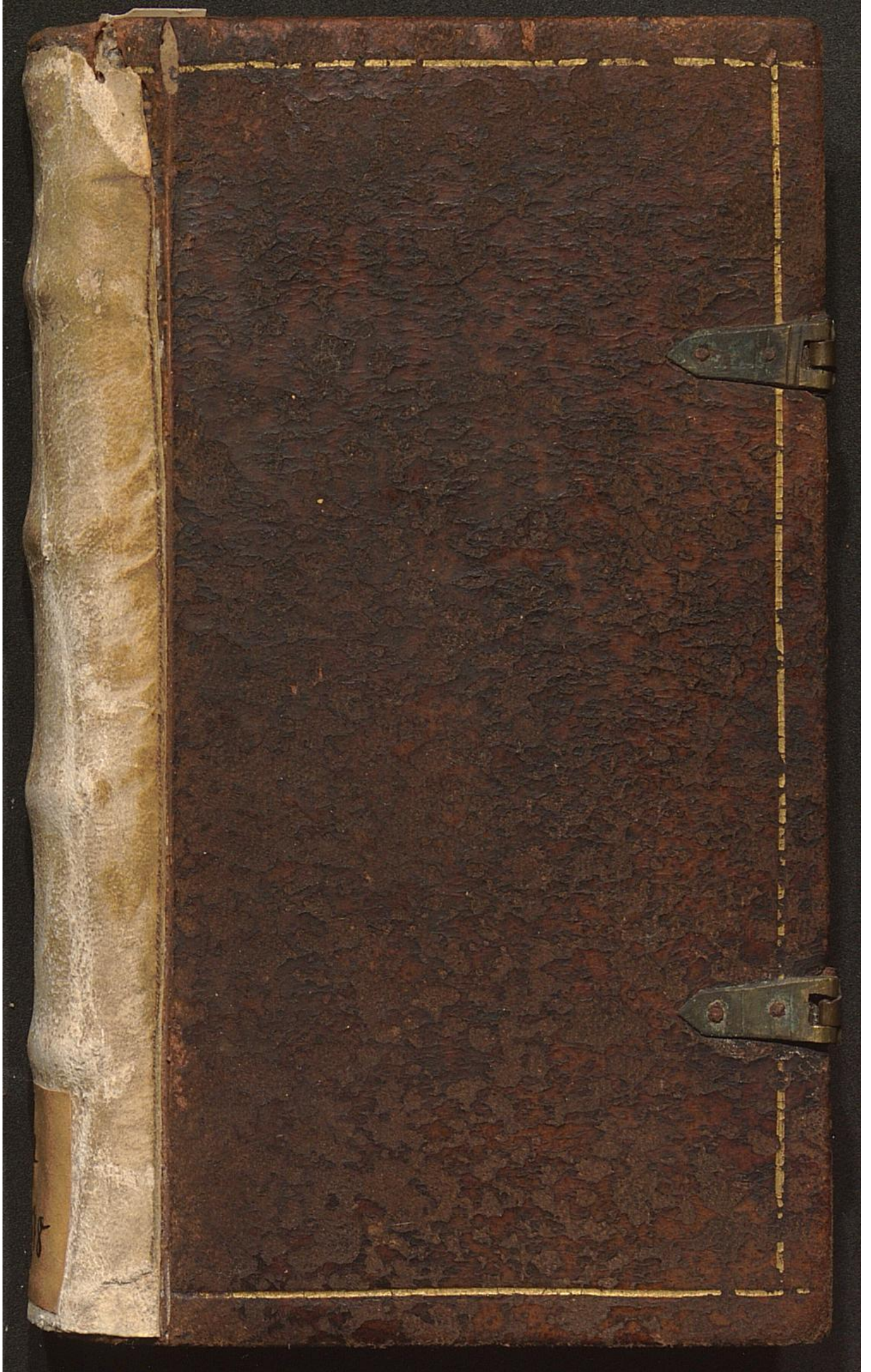
Universitätsbibliothek Paderborn

**Elogia Patriarcharum, Et Christi Jesu Dei Hominis.
Emanuelis Thesavri Patritii Taurinens. Et Aloysii Jvglaris è
Societate Jesu**

Giuglaris, Luigi

Francofvrti, 1684

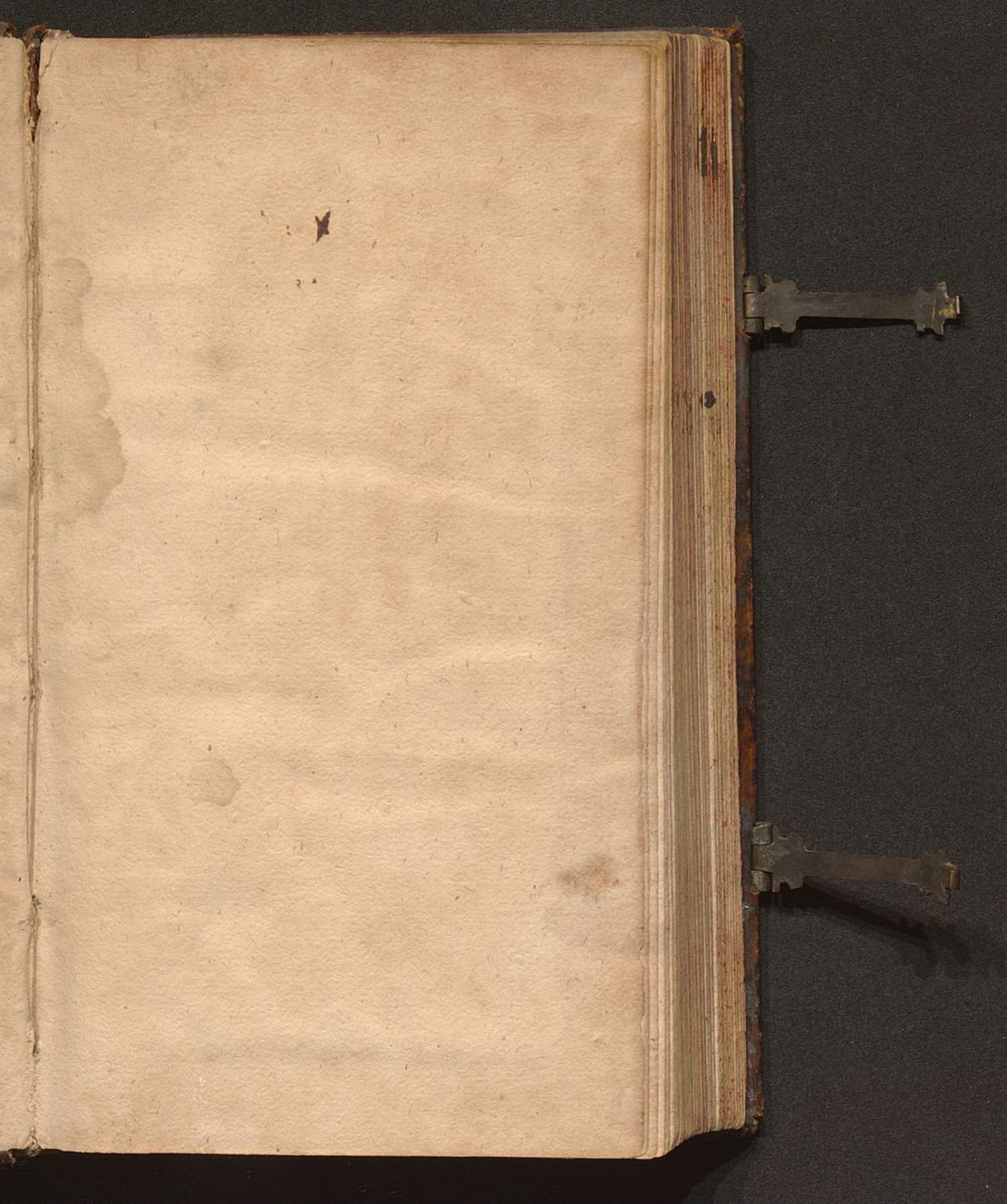
urn:nbn:de:hbz:466:1-38349

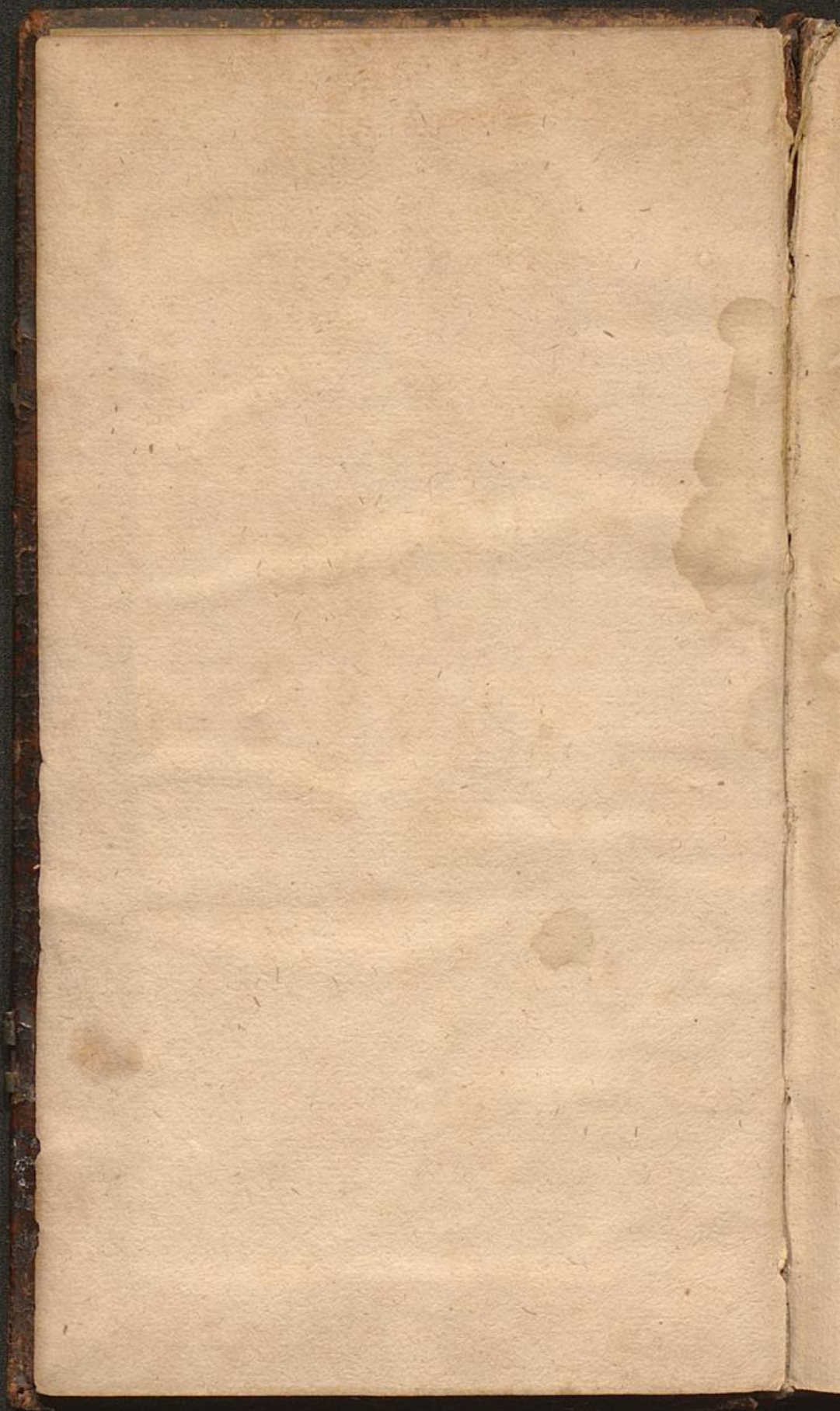

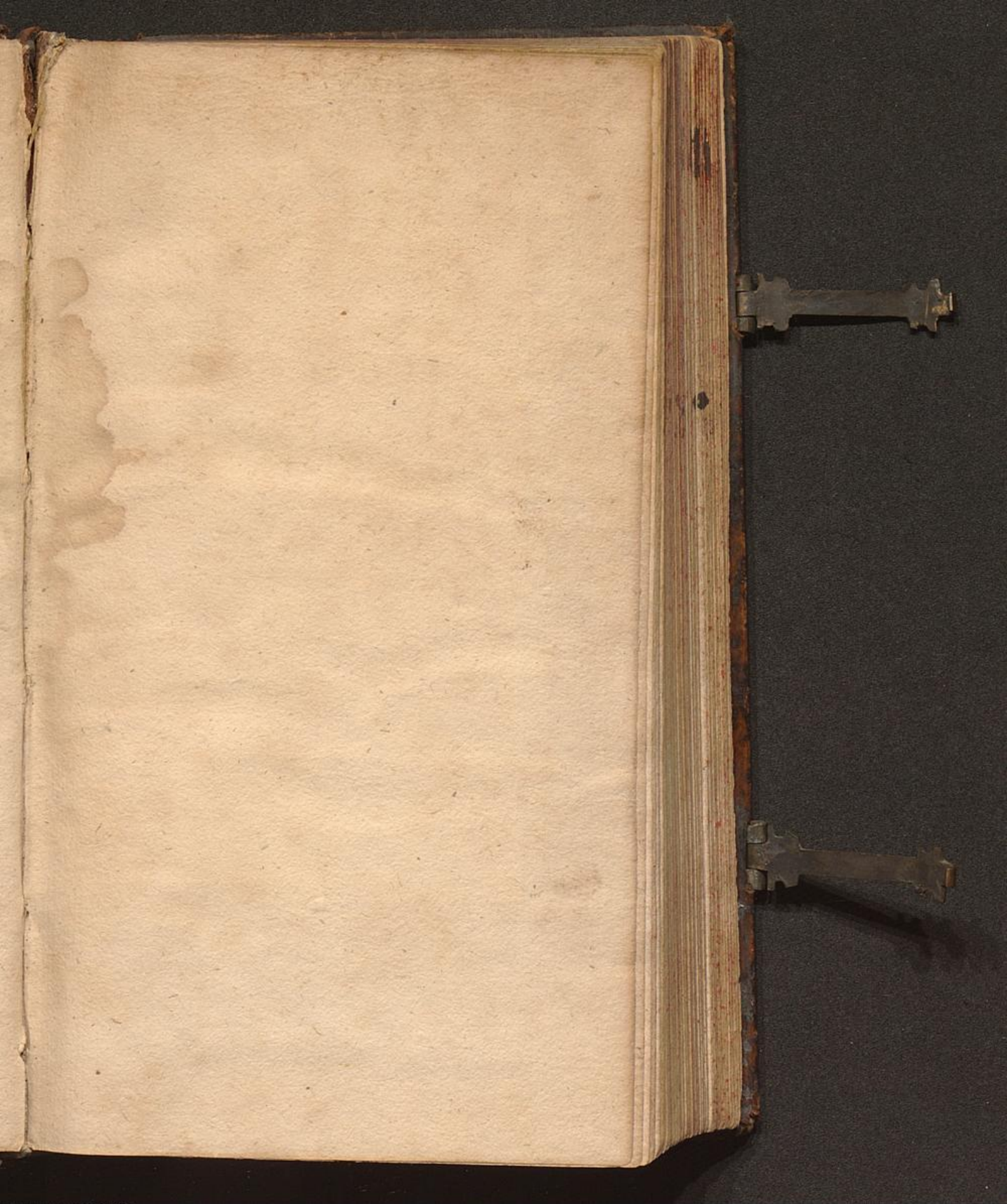
XVII

26

Th. 58 48.

CHRISTUS JESUS
DEI HOMO
ET FILIUS
ADYTHI INGLIUS, NIGIUS
EODIUS

280

ELOGIA
PATRIARCHARUM,
ET
CHRISTI JESU
DEI HOMINIS.
EMANVELIS THESAVRI

Patritii Taurinens.

Et

ALOYSII JUGLARIS

è Societate Jesu.

Quibus ob præstantiam & Anti-
quitatem adjunctum est

TESTAMENTVM XII.

FILIORVM JACOB.

Longissimo tempore Judæorum
invidia ab usu Christianorum subtractum
& absconditum, abhinc vero annis CCCXXII.

Latinitate donatum ab Episcopo Lincol-
nensi Roberto II.

Cum Permissu Superiorum & Privilegio, &c.

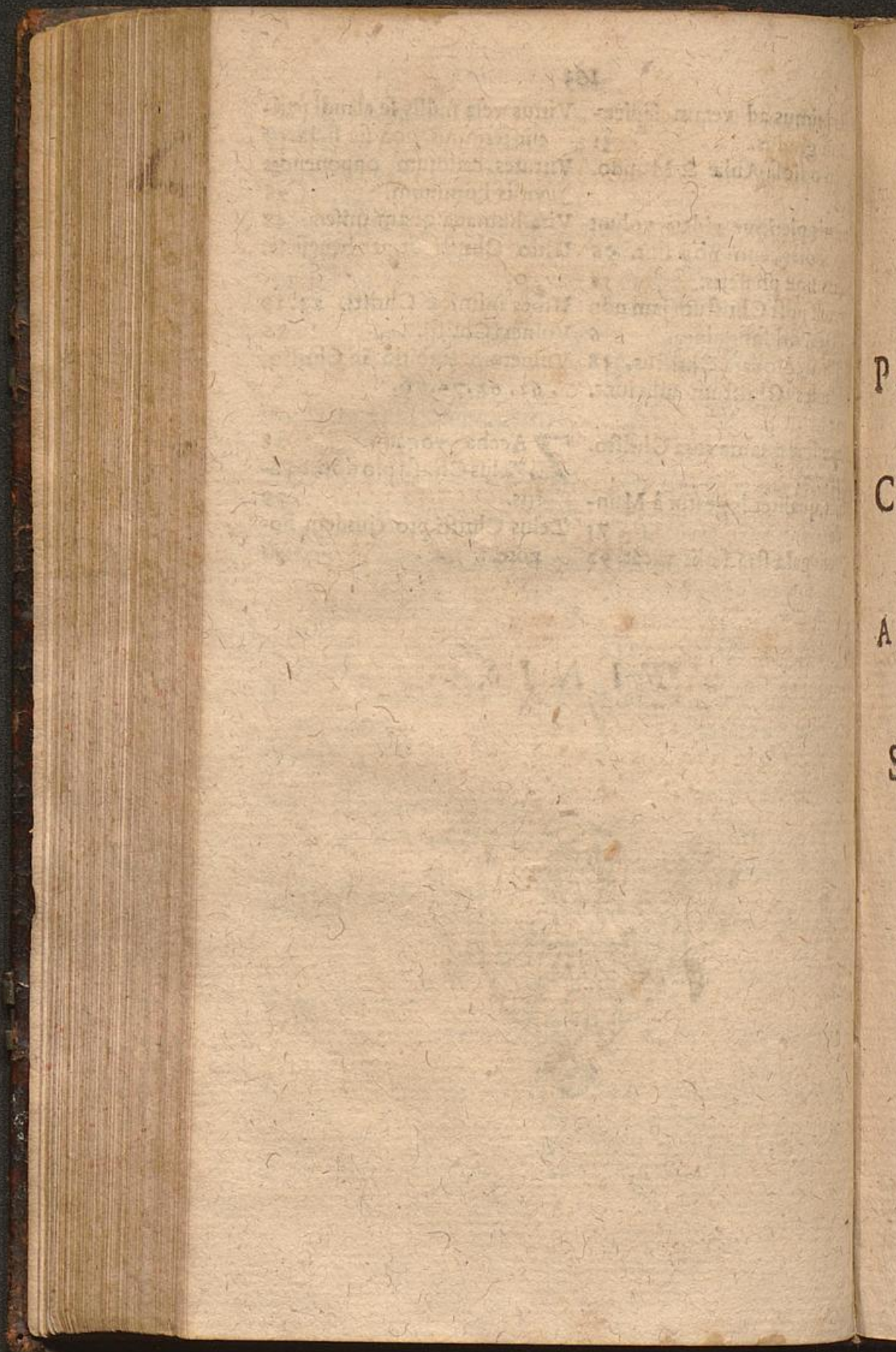
OS (O) SO
9

L. III. 286

FRANCOFURTI.

Sumptibus JOANNIS MELCHIORIS
BENCARD.

Collegii ANNO MDC LXXXIV. Paderborni
Socijs Jesu duns Paderborni

ELOGIA
PATRIARCHARUM

Sive

CHRISTI SALVATORIS
GENEALOGIA

Per Mundi etates traducta

AD EMANUELE THESAURO
PATRITIO TAURINENSI

Comite, & Magnae Crucis Equite

Sanctorum Mauricii & Lazari.

ELENCHUS ELOGIORUM.

Habes Christi Gentiles directâ lineâ, extraneos extra lineam, quos toto volumine characteris diversitas dabit.

MUNDI PUERITIA, PASTORES.

ADAM Terra Filius.	Ænigma. pagella 3
Cain Adami Filius.	Epitaphium. pag. 4
Abel Adami Filius.	Tumulus. pag. 5
Henoch Caini Filius.	} Censua. pag. 7
Irad Henochi Filius.	
Varviel Iradi Filius.	
Mathusael Varviel Fil.	
Lamech Mathus. Filius.	Enthusiasmus. pag. 8
Label Lamechi Filius.	Prosopopœia. pag. 9
Iubal Lamechi Filius.	Næmia. pag. 19
Tubal Lamechi Filius.	Hypotyposis. pag. 11
2 Seth Adami Filius.	Similes. pag. 13
3 Enos Sethi Filius.	Encomium. pag. 14
4 Cainam Enos si Filius.	} Opposira. pag. 15
5 Malaleel Cainami Filius.	} Expostulatio. pag. 16
6 Iared Malaleelis Filius.	} Cenotaphium. pag. 17
7 Enoch Iaredi Filius.	} Eucharisticon. pag. 11
8 Mathusales Enoci Filius.	
9 Lamech Iustus Mathusala Filius.	

MUNDI ADOLESCENTIA. MILITES.

10 NOES Lamechi justi Filius.	Anathema. pag. 21
Cham Noë Filius.	Diræ. pag. 24
Nembroth Chami Nepos.	Digressio. pag. 26
11 Sem Noe Filius.	} Statuæ. pag. 27
Iaphet Noe Filius.	
12 Arphaxad Semi Filius.	} Catalogus. pag. 29
13 Salem Arphaxadi Filius.	
14 Heber Salemi Filius.	
15 Phaleg Heberi Filius.	
16 Revus Phalegi Filius.	
17 Sareg Revi Filius.	
18 Nachor Saregi Filius.	
19 Thares Nachoris Filius.	
20 Abrahamus Thare Filius.	
Loth Abraha Filius.	
Lothi Vxor.	Narratio. pag. 30
	Topographia. pag. 31
	Metamorphosis. pag. 34

21 Isaac Abrahami Filius.

22 Iacob Isaaci Filius.

Tribuni duodecim Iacobi Filii.

MUNDI JUVENTUS. DUCES.

23 IVDAS Iacobi Filius.

Ioseph Iacobi Filius.

24 Phares Iuda Filius.

Iob Esau Pronepos.

25 Ebron Pharesi Filius.

26 Rhamus Efronis Filius.

27 Aminadab Rhami Filius.

Moses Levi Nepos.

Aaron Mosis Frater.

28 Naason Aminadabi Filius.

29 Salma Naasonis Filius.

Iosues ex Iosepho.

Samsen ex Dano.

30 Booz Salma Filius.

31 Obed Boozii Filius.

Gedeon Iosephi Nepos.

Iephtes Iosephi Nepos.

32 Iesse Obedi Filius.

MUNDI VIRILITAS. REGES.

33 DAVID Iesse Filius.

Samuel ex Iosepho.

34 Salomo Davidis Filius.

35 Roboam Salomonis Filius.

36 Abias Roboamii Filius.

37 Asa Abie Filius.

38 Iosaphat Asa Filius.

39 Ioram Iosaphati Filius.

40 Ochozia Iorami Filius.

41 Iuas Ochozia Filius.

42 Amasia Iuasi Filius.

43 Ozia Amasia Filius.

44 Ioathan Ozia Filius.

45 Achias Ioathani Filius.

46 Ezechia Achasi Filius.

47 Manasses Ezechia Filius.

48 Amon Manasses Filius.

49 Iosia Amonis Filius.

Tragedia. pag. 35

Monita. pag. 36

Somnium. pag. 38

Erymon. pag. 43

Eulogium. pag. 44

Prodigia. pag. 46

Monomachia. pag. 47

Aulicismus. pag. 49

Exegefis. pag. 52

Parænesis. pag. 54

Exemplar. pag. 55

Gratulatio. pag. 57

Triumphus. pag. 59

Idæa. pag. 61

Mysterium. pag. 64

Argumentum. pag. 65

Monimentum. pag. 67

Clausula. pag. 69

Adinaton. pag. 73

Epitheta. pag. 75

Scylla. pag. 77

Parallela. pag. 79

Edictum. pag. 80

Rogus. pag. 82

minæ. pag. 84

Sententiæ. pag. 85

Saxifragium. pag. 86

Paraphrasis. pag. 88

Legatio. pag. 90

Historia. pag. 91

Index. pag. 93

Exomologæsis. pag. 96

Symbolum. pag. 99

Epinicium. pag. 99

3c Elia-

50 Eliacim Iofia Filius
Ioahas Iofia Filius.
Sedecia Eliacimi Frater.
Susanna Helcia Filia.

51 Iechonia Eliacimi Filius

MUNDI SENECTUS, SOLITARIII.

52 SALATIEL Iechonia Filius.

53 Zorobabel Salatielis Filius.

54 Abiud Zorobabelis Filius.

Efdra ex Levi.

55 Eliacim Abiudi Filius.

56 Azor Eliazimi Filius.

57 Sadoc Azoris Filius.

58 Achim Sadoci Filius.

Iesus Syracides.

59 Eliud Achimi Filius.

60 Eleazar Eliudi Filius.

Eleazar Protomart. Ex Levi.

Mater Machab. Mart. Ex Levi.

Razias Martyr. Ex Levi.

Mathathias ex Levi.

Iudas Machab. Mathath. F.

Ionathas Iuda Frater.

Eleazar Ionatha Frater.

Simon Eleazari Frater.

Ioannes Hircanus Sim. Fil.

NOVA ÆTAS SANCTI.

61 S. PANTHER Eleazari Fil.

S. Mathan Panthiris Fr.

62 S. Bar-panther Pantheris Fil.

S. Iacob Mathani Filius.

63 S. Ioachim Bar-pantheris F.

S. Anna Ioachimi Vxor.

S. Ioseph Iacobi Filius.

S. Maria Virgo Ioachimi Filia, Christi Mater.

Sculptura. pag. 151

S. Ioannes Baptista, Virginis ex Consobrina Nepos.

Præconium. pag. 154

IESVS. Dei ac Virginis Filius.

meta. pag. 155

MUNDI PUB.

Reolutio. pag. 181

Sorritio. pag. 103

Admonitio. pag. 104

Threni. pag. 106

SOLITARIII.

Isagoge. pag. 111

Mytologia. pag. 113

Genethliacon. pag. 115

Admitanda. pag. 116

Dialogismus.

pag. 117

Echo. p. 119

Vices. p. 120

memoria. pag. 122

Consolatoria. pag. 123

Concio. pag. 124

Icon. pag. 125

Etopœia. pag. 129

Nemesis. pag. 130

Trophæa. pag. 133

Polyticon. pag. 135

Emblema. pag. 138

Diploma. pag. 140

Epilogus. pag. 141

Partitio. pag. 143

Naufragium.

pag. 146

Epithalamium.

pag. 148

Tituli. pag. 149

ag. 101
ag. 103
g. 104
ag. 106
pag. 111
ag. 113
ag. 115
ag. 116
ag. 117
p. 119
p. 120
ag. 122
ag. 123
g. 124
g. 125
g. 129
g. 130
ag. 133
g. 135
g. 138
g. 140
g. 141
g. 143
g. 146
m.
g. 148
g. 149
151
g. 154
g. 155
U.B.

MUNDI
PUERITIA.
PASTORES.

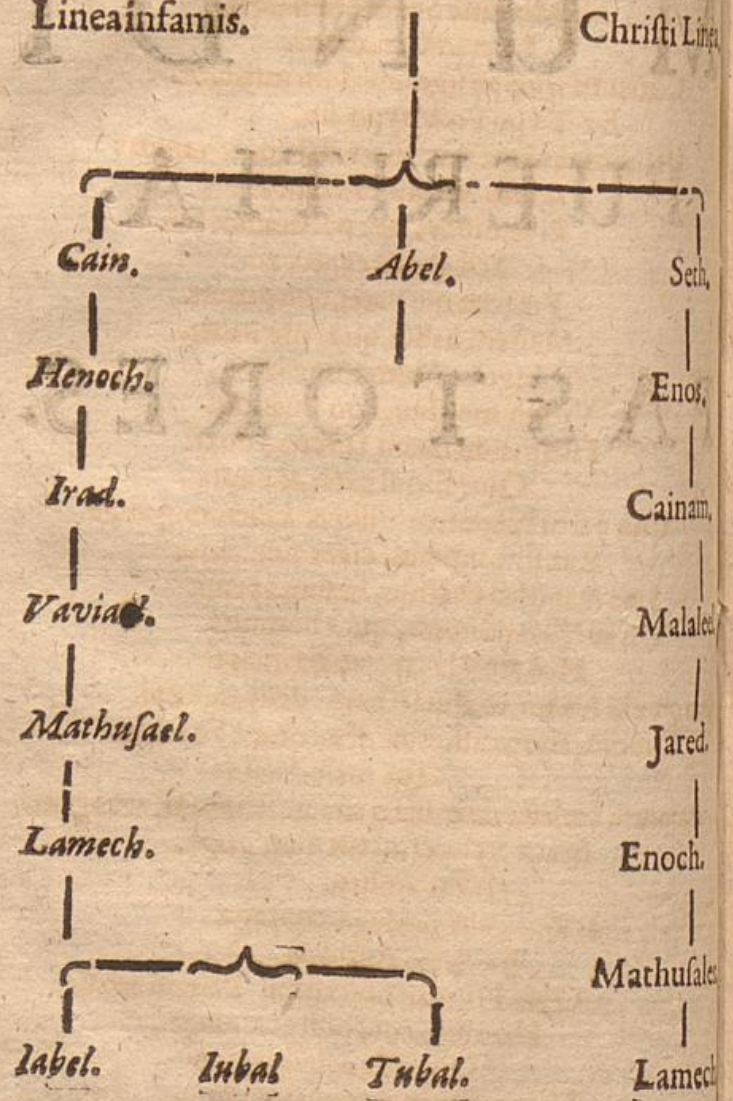

ADAM & EVA.

Linea infamis.

Christi Linea

ADAM
TERRÆ FILIUS.

ÆNIGMA.

Siste gradum viator; mira leges.
Hic ille jaceo, per quem omnes jacent.
Natalis mihi Sedes Damascus,

Licet in Creta nato.

Creticum quippe signum dum instituor,
Ex Typo Prototypo fio.

Ut hominem me verè dicas fictum & verum:

Cælo natum ex cæno.

Nec orbis, nec posthumus fui.

Sed Patris expers:

Vel fecit me Pater, non genuit.

Matrem habui, quæ me habet.

Lignea Nutrix, sine lacte,

Virum me aluit, non Puerum.

Filiam non filiam Uxorem duxi.

Quæ simul nata, & nupta,

Uno partu Nepotem mihi & Liberum, genuit.

Rex sine urbibus, dives sine auro,

Sine magistro eruditus, ludum aperui.

Tot nactus auditores, quot homines.

Heu stolidi sapientiæ fames!

Cum omnia scirem, ut plura scirem, desipere cæpi.

Virorum sapientissimus dementor à fœmina.

Quæ male-suada:

Pomum, cœlesti interdicto circumscriptum, attingens,

Beatæ Sylvæ fructus dum carpo,

Sylvam amitto.

Itaque cum profugâ conjuge.

Ex Rege Agricola.

Quia Numen non colui, Terram colui,

Hoc uno concordēs conjuges,

Quod uno juncti jugo.

Marris uterum tamdiu secuimus,

Donec utero nos recepit,

A 2

Itaque

Itaque me uxor immortalem peremit;
 Uxorem ego; uterque omnes.
 Ah, quam de minimo perivimus!
 Tantum malum attulit malus.
 Cujus frondibus obvolutus Anguis,
 Venenum vomuit, omnes hauserunt.
 Tuus ergo Genitor, sed nunquam visus,
 Te peremi antequam gignerem.
 Sed, ô lætas malorum vices!
 Ligno eodem reparatus, quo petii,
 Indidem venenum traxi, & medelam.
 Unâ in arbore ego deliqui, multatus est Deus,
 Cujus à cædere divivus,
 Superos petii, cum Inferos petiis.
 Minus egeram nisi peccassem.
 Nomen flagitas?
 Quatuor Mundi plagarum nomina ab Græcis pete,
 Anatole. Dyfis. Arctos, Mesebria:
 Abscissa nominum capita junge; nomen habebis,
 Dæcubii cognati mihi Mundi Anno
 MXXX.
 Surrexi post Annos
 M. M. M. M. M. CCXXXII.
 Gaude viator, ac perge.

C A I N

ADAMI FILIUS.

EPITHAPHIUM.

Huc mala verba, Viator.
 Perditorum Princeps tales poscit inferias.
 Hic avarus Agricola, felicis Frater Pastoris,
 Pejores fruges Artis imponens, omnes amisit;
 Et ingratus Deo Sator, ingrata sibi Sata deprehendit.
 Itaq; mordaci consumtus invidia,
 Quod Abelis Hostiis feliciter succederet;
 Ne fraternæ Victimæ litarent, Victimam fecit Fratrem.
 Primus hic flagitiorum institor,
 Mortem invenit, & invexit.
 Horruit Mors expiandis sceleribus nata,

PUERITIA.

Primos sibi aditus per innocentis jugulum frangi,
Mirata primo seictu magnam orbis partem orbasse,
Tam dulci delinita sanguine, innocentes avidius petit.
Tam dextero erudita jactu, ceteros certius ferit.

At non impune tulit proditor;
Forum nactus Sylvam suam, testem Mortuum;
Appantorem Umbram, carnificem Cuiquam, judicem Deum.

Ergo inani pavore territus, ac seipsum terrens,
Idem semper, & alius; ibi semper, & alibi;
Sed fugit ac sequitur, scelestum;

Umbram suam pavet, mendax mendacem:
Inter mortis metum, ac vitæ odium,
Ut nullibi vivat, ubiq; vivens;

Quia timenda non timuit, timet non timenda.

Ut si campis securitatem depulerat,
Carcerem sibi moliretur.

Sed nulla impiis tuta latebra;

Cum malis ubique malè sit,

Hunc Urbe suâ exulantem

Lamechus Nepos pro fera ferit.

Facili errore, ferarum similem.

Æquo igitur, & iniquo jure,

Malus à Malo supplicium capit, quod dedit;

Et patricidio fratricidium expiatur.

Bis legendum Parentibus facinus;

Cum committitur, & cum punitur,

Malè moritur, vivis Parentibus:

Ab furiis raptatus, primus Tartarum fundavit.

Fuge Viator, ac solum quate.

ABEL

ADAMI FILIUS.

TUMULUS.

Viator, quid est?

Clamosum hoc Solum,

Et ignotam de glebis vocem formidas?

Primus hoc omnium tumulus mortalibus patuit.

A 3

Nondum

Nondum patiente Terrâ suis se foetibus farciri:
 Conditur sub cespite virgineus Pastor.
 Primorum hominum secunda proles, & primum funus,
 Male suis oculis vaticinati Parentes,
 Abelem, hoc est luctum, vocarunt:
 Atqui mortem omnibus; vitam nemi flendam transegit
 Mortalium innocentissimus, artium innocentissimam repe-
 rit Pastoritiam.
 Optimi Principatus imaginem,
 Nam errantium Pecudum populo sub legem missis,
 Regale munus, & gregale permiscens,
 Pedum pro sceptro gestavit.
 Itaque Rex inter Oves, Ovis inter Reges,
 Obsequentissimæ lanigerorum Republicæ
 Imperando servit, serviendo imperavit.
 Villis, non jugulo, tributum imposuit,
 Petebat sine naufragio Phryxæas opes à Caulâ.
 Nam pro auro velluserat;
 Et germanum vocabulum retinente pecuniâ,
 Pecus tondebat, non populos,
 Quin ovium lacte, non carnibus, usus,
 Cædibus vivere noluit,
 Ita Gregis altor, & alumnus,
 Suarumq; Ovium collactaneus,
 Alimento similes mores traxit:
 Candidos, non cruentos,
 Primus tamen Sacerdos Aris Agnos admovit:
 Sed ovantes Oviculæ Deo cadebant,
 Et oris sono se beatos professæ,
 Tantundem præ sagibant Pastori.
 Vis scire quam opima obtulerit!
 Tales Hostias ut voraret avidius Numen,
 Linguosam in flammam devolavit:
 Nec secundas mensas curavit, Caini fruges.
 O implacatam cognatorum invidiam
 Tabuit cæca rabie Germanus Cain:
 Ac diu designatum
 Blandè seduxit, proditoriè trucidavit.
 Quæris quo Telo? Ligneo.
 Nam tali ex materiâ nata Mors.

Quæris quid petiverit? guttur :

Hoc enim Mortis vestibulum fuerat.

Ut non dubites in Abele multatos esse Parentes.

Ah' peccantium stolidæ mentes !

Murum putabat Cain flagitium , compresso illo jugulo.

Sed proditorem omnia produnt.

Hem fracto gutture vocalior Abel.

Hoc è Tumulo Patricidam terrefacit,

Et vivum citat extinctus.

Condisce, Viator :

Infandum facinus muta fantur,

H E N O C H

C A I N I F I L I U S .

I R A D Henochi Filius.

V A V I A E L Iradi Filius.

M A T H U S A E L Vaviaelis Filius.

C E N S U R A .

Tecum mihi res est divine Scriptor, Moses,

Quod gesta virorum quatuor,

Henoci, Iradi, Vaviaelis, Mathusaelis,

De commentariis eraseris,

Et sæcula totidem nominibus, non hominibus, distinxeris.

Sonos nimirum nomina, files vitam;

Vaucisq; trophæis undum titulum inscribis.

Quid nomina sine gestis: quod gesta sine nomine,

Utraq; perierunt; hæc auribus, illa oculis.

Perinde est carere factis, ac factis.

Fallor: Auctuarium censura libero.

Suis coloribus singulorum gesta pinguntur,

Dum à Caino dicuntur sati,

Exurgunt suos in ortus virulenta germinas:

Radice vitium continuant thyrsi.

Deformes sunt omnes, non difformes.

Fædo exemplari similes.

Quorsum igitur avita Nepotum crimina,

Argutus ingereret Scriptor ?

Narranda non erant facta, sed mutanda nomina.

MUNDI

Aut singuli Caino similes vixere,
Aut unus in singulis Cain revixit.
Modestus proinde, non molestus Moses,
Ne vel aures loquendo,
Vel historiam silendo læderet;
Loquaci silentio
Infanda gesto nec evulgavit, nec tacuit.
Annorum etiam numerum consultò siluit,
Nihil enim vivunt, qui malè vivunt:
Nec annos impii usurpant, sed perdunt.
Novo igitur invento supplicio,
Scelestos ulciscitur dum tacet scelera:
Calamo pungit quos expungit.
Totq; capita obtruncat, quot truncat nomina.
Jacere igitur æternum,
Incesti, Latrones, Patricidæ:
Digna Caina Proles,
Pro latebra & sepulchro, silentium dono.

LAMECH

MATHUSÆELIS FILIUS.
ENTHUSIASMUS.

Quorsum Fata consulis Lameche,
Quem inconsultum facta condemnant?
Afflatus vaticinor. Quid hoc est?
Bis amans, bis amens:
Non uno contentus jugali vinculo,
Utramq; igitur pellicem, utramq; succubam facis,
Ut fatidico jam nomine arguaris.
Lamechus mœchus.
Quæ hæc discors concordia,
Cor unum in discordes scindere Conjuges:
Et alternis Liberis, alternas inducere Novercas?
Licet sine lituo, & infula prælagite:
Certum tibi odium rivales infligent Conjuges;
Cum incerti confligent amores.
Uao flagrabis incendio.

Cum

Cum geminus Hymen adversis bellabunt facibus.
 Malo omine Polygamiae licentiam facis ex Bigamiâ,
 Nam septuagies septies plectendus,
 Septem, & septuaginta libros suscipies, & depones;
 Toties Orbis, quoties Pater,
 Impius verò Genitor,
 Impio terram Genere onerabis,
 Magis impius Nepos,
 Impiorum Principem Atavum pro fera cædes,
 Nil tibi debet Terrarum Orbis,
 Quod Cainum exanimas, si ejus animum retines,
 Uno jaculo Caino mortem; Vitiis vitam, dedisti,
 Errabit oculus, at non errabit manus,
 In flagitia per se docilis.
 Filii etiam nece Atavi Manes placabis.
 Æquè scelestus, si ve scelestos gignas, si ve occidas,
 Hoc habent pessimi optimum,
 Quod mutua sese per arma plectunt:
 Hoc pessimum, quod sine scelere non possunt plectere,
 Divinare jam libet:
 Incipiet mors hæc te punire quâ peccas.
 Marcente siquidem utraq; pupilla,
 Antequam vita careas, orbe carebis:
 Et mortuo destinatam noctem vivus anticipabis,
 Regent te Filii errantem Patrem,
 Qui errantes Filios non regis.
 Te cæcum antecedent, qui scelestum sequuntur,
 Ibis tandem cum Filiis præceps Genitor,
 In diluvio naufragus.
 Cupidinis flammis ambustus, in undâ peribis.

F A B E L

LAMECHI FILIUS,
 PROSOPOPEIA.

Viator,
 Bene mihi precare si malus es.
 Ego Lamechi primigenius, sed Patre pejor.
 De malis bene merui.

A s

Nax

Nam cum Cœlo teste viverent impii,
 Nec ulla sceleribus daretur latebra;
 Pellicea primus tentoria prætexui.
 Quæ Cœli conspectum raperent.
 Debet igitur impietas mihi, quod Cœli oculos fugit,
 Citiusq; adulta, quia inulta,
 Nec Patre caruit, nec Patriâ :
 Et sub Ovillis pellibus latitarunt Lupi.
 Sed majus aliquid merui.
 Nam cum avitum crimen aratris luerent homines,
 Sepulcro proludentes in sulco,
 Tam improbæ servituti.
 Vicaria Boum colla succedere coegi.
 Hominum jugum remolitus in Bruta.
 Felici ergo talione.
 Peccarunt Juvenes, plectuntur Juveni.
 Nec tardis modo Armentis imposui.
 Nam quod ferax Equus Equiti servit, meum est munus,
 Illexi oblato freno jejuna quadrupedis ora.
 Ille, ut ignota xenia ignatus hausit,
 Totam voravit servitutem.
 Irascitur jam rabidus.
 Et spumæ livoræ exosas inquinans phaleras,
 Undante collo subrigitur :
 Ac terram scrutante Ungula, me quærit.
 Servit tamen ingratis;
 Suosq; Domino commodat pedes.
 Quanta mihi debeas Viator, vides.
 Equum verte, ne Tumulum evertat.
 Nam, qui cœlum spectare nolui,
 Parum egi, si à cœlo spector.

F U B A L
LAMECHI FILIUS.
N E N I A.

Fingite luctum ridentes Persicæ :
 Talemque Nænam exsibilate.
 Jaces ah tandem, ac taces,

Modus

Modulantium Chorage Jubal.

Dedisti tuæ voci pœnas.

Nam exiguum spiritum quo vita ducitur,

Tu primus frangere ausus ad melodiam,

Spiritum simul emisisti, & amisisti.

Consensere astra in tuos obitus :

Tu enim cœlestis Harmoniæ sectarus imaginem,

Sacrum planetarum concentum furatus,

Divinorum delicias Mortalibus propinasti.

Poscebant mutæ Animantes suo de tortore supplicium,

Tu enim primus Testudinem, anguem innoxium,

Portatili suâ domo eliminasti,

Ut Harmoniam angui nocentio rem,

Vacuâ illâ in latebra conderes.

Tum secta Pœudum viscera,

Imparibus discreta numeris tetendisti ;

Ut pollice verberata, aures mulcerent.

Vah Ingratus Pastor !

Qui Greges in cytharæ equuleo mortuos torques ;

Et inter tormenta canere jubes.

Crudelis! ut lætus ad Agnorum gemitus,

Choreas ducant Pastorum chori.

Agnorum visceribus ludis.

Malè tibi sit Jubal.

Qui tam dulci peste

Aures afficis, ut inficias animos.

Latet inter cytharæ fides Cupido infidus ;

Qui canoris imbellium pecudum nervis

Feroces Hominum enervat Spiritus.

Et arcu eodem

Chordas ferit, & corda.

Ridet interim furtiva Mors,

Quæ dulces inter modos

Inauditum secutius explicat pedem,

Et læta meditantes letho prævenit.

Stabis æternum exemplum, Jubal.

Tibi jocosa Lyrae filia pulsanti,

Tenuæ vitæ filum fata succident.

Carebis funebri lætæ luctu lætitiæ author.

Et qui flebili saculo non flevisi,
Exinctus ridebere.

TUBAL
LAMECHI FILIUS.
HYPOTTYPOSIS.

Ex alia in aliam vocaris musicam, Viator,
Auras plectro demulsi Jubal?
Aures malleo Tubal obtundit.
Ille tibiæ repertor, hic gladii.
Utrumq; noris ab uno satum Lamecha,
Nam effœminatus, ac ferus Pater,
Titulum divisi Hæredibus.
Hinc alter effœminatur ad cantum,
Alter effertur ad arma.
Dubitas de magistro?
Cerne tam diræ artis rudimenta,
Dicestam bonum ingenium à malo Genio,
En ut ipso propè de Tartaro
Vulnificum ferrum scrutatur veneficus,
Vides, ut sibilantes circum caminos
Fumosus cursitans Faber,
Anhelantes agitat folles;
Qui toties animati & exanimes,
Alternum spiritum flammis inspirant?
Illic crudus artifex ferrum coquit,
Flammis domitum malleo cruciat,
Et ferreo ferrum flagellat.
Quæris cur tam ferum sit ferrum?
Suas in nobis vindicat plagas,
Et vulneribus eruditur ut vulneret.
O dira vitæ fastidia?
Brevem vitam fecit Natura,
Brevissimam culpa, Ars nullam.
Inventus est Caini Nepos, qui Caino invidiam demerces
Ille mortem vocavit, hic alas addit:
Ille in campum duxit, hic armat:
Ille fecit ut mortalis mori possit,

Hic

Hic ut nemo vivus securus vivat :
 Ille unum occidit, hic quantos:
 Quoties quisq; ferro cadet: in hunc clamabo;
Ferrens erat, qui ferrum reperit.
 At malo tuo malam artem exerces Tubal.
 Ferrum cudis, ferro cades:
 Parricidam fecisti Patrem;
 Cæderis à Patre.

S E T H

A D A M I F I L I U S .

S I M I L E S .

Hactenus prava germina.
 Nunc sacra, & diuturna,
 Mala tempora melioribus pensantur.
 Quicquid Adamo sustulit Cain, Adamus orbireponit.
 Ea geminum cum Abele Sethum.
 Idem, & alius ab eo est.
 Eadem frons, Religio eadem, idem Animus:
 Junge nomina, totos junxeris.
 Itaque iero partu fœcunda Mater,
 Duos peperit in uno, vel bis peperit eundem.
 Non perit Abelis innocentia, sed defaultavit in Fratrem,
 Diceres tam grandem animam,
 Non uno contentam corpore, gemina implevisse
 Aut geminandæ Parentum voluptati,
 Bis natum esse unum.
 Nec in uno quidem stabit.
 Exhibet generis in victi linea nobilis
 Et Patria virtus semel agitata
 Agét se in succidaneos Heroas.
 Felicioribus illi aratris beabunt:
 Gregibus, ac Reges leges ponent.
 Ingenuas artes ingenio extudent.
 Templâ Deo, Templis Vates vovebunt.
 Decidit passim execranda fratricidæ propagō,
 Et Abelis nitorem
 Irrupta Sethi Gentilitas diu retinebit:

Metso-

Merfoque Orbe, sola enatabit,
 O quæstuosam Caini invidiam !
 Dum virgunculum perdit, fœcundum facit:
 Et unum metendo, innumerabiles ferit.
 Sic profuturus semper noceat livor.
 Timebit orcus feracis exemplum vulncis.
 Cum Dei filium occidet,
 Tertium Abelem ;
 Fertili sanguinis elemento, innumerabiles gignet.

E N O S
SETHI FILIUS.
ENCOMIUM.

Enossi verò laudibus nil potius addiderim,
 Quam quod ignotum Dei Nomen
 Sub mortales aures primus attulit.
 Nil majus dici potuit, nec brevius.
 Interpretete nimirum, ac sequestre vocabulo,
 Cum Emyreo commercia nexuit.
 Ut tam facile sit Deum rogare, quam vocare.
 Tempestivo igitur officio,
 Postquam homines alloqui desit Deus,
 Hic Homines docuit cum Deo loqui.
 Nec levius arrogatum Numini decus.
 Nam cum ignotus Deus omnia nosceret ;
 Magna spargebat munera,
 Sed vel ingrata, vel ingratas.
 Suspectum enim beneficium est ab ignoto.
 Primus itaque Nomenclator Enos,
 Divinis actis nomen inscripsit :
 Et Hominum authorem Hominibus authoravit.
 Excepere dulcissimum Nomen Cœlitum Chori :
 Et Sanctissimis partum labris,
 Inter aurium cunabula versatur.
 Artisit amico vocabulo placidius Cœlum :
 Et labentes soni reliquias
 Lambentes Auræ collegerunt.
 Icere in plausis canoræ volucres :

Et scribendo Tetragrammato,
 Suas certatim pennas pararunt Cychni.
 Ipsas adeo Tartari latebras.
 Magni nominis Echo personuit:
 Atque ingens veluti globus
 De fulminali machina elisus,
 Trepidas Eunemides, consternatasque confecit.
 Quæris quid authoramenti retulerit Enos?
 Idem accepit quod dedit.
 Homonomos enim cum suo Numine.
 Deum appellavit, Deus est appellatus:
 Aras posuit, Impositus est Aris.

C A I N A M
E N O S S I F I L I U S .
M A L A L E E L
C A I N A M I F I L I U S .
O P P O S I T A .

Cainamus & Malaleel,
 Ignoræ Virtutis, non ignoti Virtuti;
 Parem pietatem in nomine dispari præ se ferunt.
 Nam Cainam lamentabilem gemitum,
 Malaleel lætum Numinis laudatorem, sonat.
 Optimo nimirum pessimoque Sæculo,
 Certabant paria virtutibus vitia.
 Hinc Religiosa Sethi posteritas,
 Illinc nefanda Caini genimina.
 Procacitatem modestiæ,
 Sacrificiis sacrilegia cœquabant.
 Itaq; Hominem inter Homines nullum invenisses;
 Sed vel Angelos, vel Belluas;
 Aut Arâ dignos aut Harâ.
 Adeo mortale Genus,
 Vel extremos Numinis amores,
 Vel extrema odia promeritum.
 Voluptati & mœrori
 Parem materiam dividebat.
 Divisit proinde officium pietas,

Gemi-

Geminosque Mystas initiavit,
 Quorum alter luctu, alter cantu litaret.
 Sile jam Græcia miratix
 Democriti, & Heracliti disparem Genium,
 Possum melius par, divino de authographo promerere,
 Nam Caibam lugendo, Malaleel canendo,
 Novem sæcula confecere:
 Et antiquam animam
 Alter effluit, alter efflavit.
 Diutius tamen vixit Cainamus,
 Nam Mortalium lætitiæ superstes est dolor,
 Denique à Cainamo Melaleel est satus:
 Vera quippe voluptas, lacrymarum est proles.

J A R E D

MALALEELIS FILIUS:
EXPOSTULATIO.

Est quo tecum expostulem, Fama;
 Quæ tot prædita linguis, quot plumis;
 Circa Jaredi laudes implumis es, & elinguis.
 Nam præter annos ac prolem, nihil admodum pangis.
 Non annis vivunt Mortales, sed factis.
 Tu Jaredi annos prodis, facta perdis.
 Quid hoc est aliud quam occidere mortuum? Fallor.
 Authoritatem ex silentio quæris.
 Ad laudum metam de compendio pervenisti,
 Dum Jaredum Enoci Genitorem vocas.
 Non poterat intempesto sæculo tam bonus educi,
 Nisi ex optimo Patre.
 Quam magnum hoc fuerit, docuit morâ:
 Atavus enim esse poterat, cum Pater esse cæpisset.
 Ut non mirens tam senili ingenio Puerum:
 Nemo serius Prolem habuit,
 Nemo enim diuturnius erat habiturus,
 Festiva non sunt, quæ festina.
 Decennio parturit Elephas, sed Elephantum.
 Celeres partus velut sibi præreptos citò revocant Fata.
 Tan-

Tanti erat igitur novem secula meditari,
 Ut talem sobolem de suo fingeret exemplo,
 Omnium verò sapientissimè,
 Quod vix editum Aus admovit.
 Novum fœnoris genus, Deo fœnorari,
 Dare quod acceperis,
 Ut luculentius recipias quod dederis.
 Nam qui mortalis dedicatus est Puer,
 A morte est manumissus.
 Potes jam tu securus esse de Filio, de te Filius,
 Utrique bene cautum :
 Neuter suam flebit orbitatem :
 Tu Filio superstes eris, Filius tibi.

E N O C H

J A R E D I F I L I U S .

C E N O T A P H I U M .

Inanem ex auro Tumulum molire, Fabet,
 Et vivaci Emblemate
 Cœlestum hominem cæla,
 Infantulus fingatur, Aris non cunis reptans,
 Septimus ab Adamo natus, Deo destinatus,
 Ut in septimo quiescat Deus.
 Jam adultum solitudini affinge,
 Ut honestæ legationi decoros compareret cultos,
 Aureo squalore lepidam maciem dita ;
 Argento lacrymas imitante :
 Ut pœnitentiã, ignotum nomen,
 Non tam suadeat, quam ostendar.
 Jam sylvis digressus,
 Lascivos doceat Cainitas
 Cœlestem ultionem præoccupando vitare ;
 At deletere lacrymis scelera, ne diluvio deleantur,

E

Heu

Heu tardæ Mortalium mentes.
 Incredulos monet, non movet:
 Ac flenda vaticinans, ridetur Vates.
 Nimirum præcipites lentam ultionem non timent:
 „ Ignari gravissima quæque lentè ferri.
 Ergo feliciori legatione ad Serbigenas missum,
 Quos in Angelos vertit
 Ab Angelis in sublime raptum sculpe,
 Num liquidem acra, num ætherem putum potiatur,
 Nondum liqueat.
 Hunc utique alicubi sculpe,
 Ubi extra Mortis jacula Mortem tideat;
 Et vivis egressus, mortuis superstes,
 Solus sibi Phœnix, juvenile senium trahat,
 Quid agat dubitas?
 Orbis spectator, Orbi spectaculum parat.
 In Pseudochristum pro Christo velitaturus,
 Bellabit contra rebellem.
 Et peremptus perimet peremptorem.
 Hæc ubi expressetis,
 Brevem Tumulo Epigraphen fige!
 Enochus hic non jacet.
 Cum jacebit, omnes jacebunt.
 Fleas, Viator, antequam jaceat.

MATHUSALES

ENOCI FILIUS.

LAMECH

MATHUSALÆ FILIUS:

EUCCHARISTICON.

Vobis verò inclyti,
 Humana plaudant ingenia;
 Qui divinissimam Artium Astronomiam Cælo devocastis.
 Nite-

Nitebant ignita illa Sidera, & ignota,
Clarissimus ille Populus.

Tenebrionum more per noctem bacchari videbatur,
Nesciebant tempestates cui gratiam haberent Astro.

Terrebant rudes ridenda Lunæ deliquia;
Non terrebant comatæ Cœli Furia, Cometa,
Ibat immortale lumen à caduco indistinctum;
Et mediastini vapores.

Inter Stellarum Patricios numerabantur,
Omnia dixisses errantia Sidera,
Non incedere, sed exulare:
Omnia caduca,

Die pereunte nasci, nascente perire:
Totum denique Cœlum Oceano tumulari,
Sic improvidis vita carpebatur:

Et assiduas Planetarum lucubrationes inertissimi spectabant.

Ut hominum incuria, Astrorum injuria fuerit,
Quæ nomine carebant, ut patriâ.
Vos itaque Cœli Filii;

Stupore duce, qui optimus ignorantia comēs,
Profanis impermissa penetralia rimari,
Cœli oculos Mortalium oculis ostendistis.
Cœpere mûta illa Sidera, deprehensi Prothei
Suorum cursuum aperire consilia:

Et obscuræ temporum leges,
Admotis facibus legi.

Paucis ante diluvium sæculis
Nata sunt astra, quia nota.

Sapuit Orbis cum senuit
Cœlum nosci cœpit, cum irasci

Ut disceret genus humanum quid amitteret.
Denique pereunte Mundo natæ sunt Musæ,
Quarum prima fuit Urania.

Vos vero Cœli interpretes.

Paucis ante diluvium Solibus obiistis;
Tempestivo præfugio in Cœlum recepti.
Quasi Homines circum venire non possent Stellæ,
Quamdiu Stellarum amici viverent.

Omnium tamen ætates evicisti Mathusales;
 Longiore dignus seculo;
 Nisi quæ procul de Sideribus conjecta veras,
 Propius dispicere maluiffes.
 Detulit fatali Navigio utriusq; reliquias Nauclerus Noë
 Tutissima proflus Navis:
 Cui magneticam pixidem sacra supplebat Urna,
 Ossa gubernaculum, sabburam Cinis.
 Suis igitur grata Vindicibus occurat Urania.
 Musarum parentibus parentent Musæ.
 Vos hominum oculis Cœlum obtulistis,

MUNDI

Noch

MUNDI

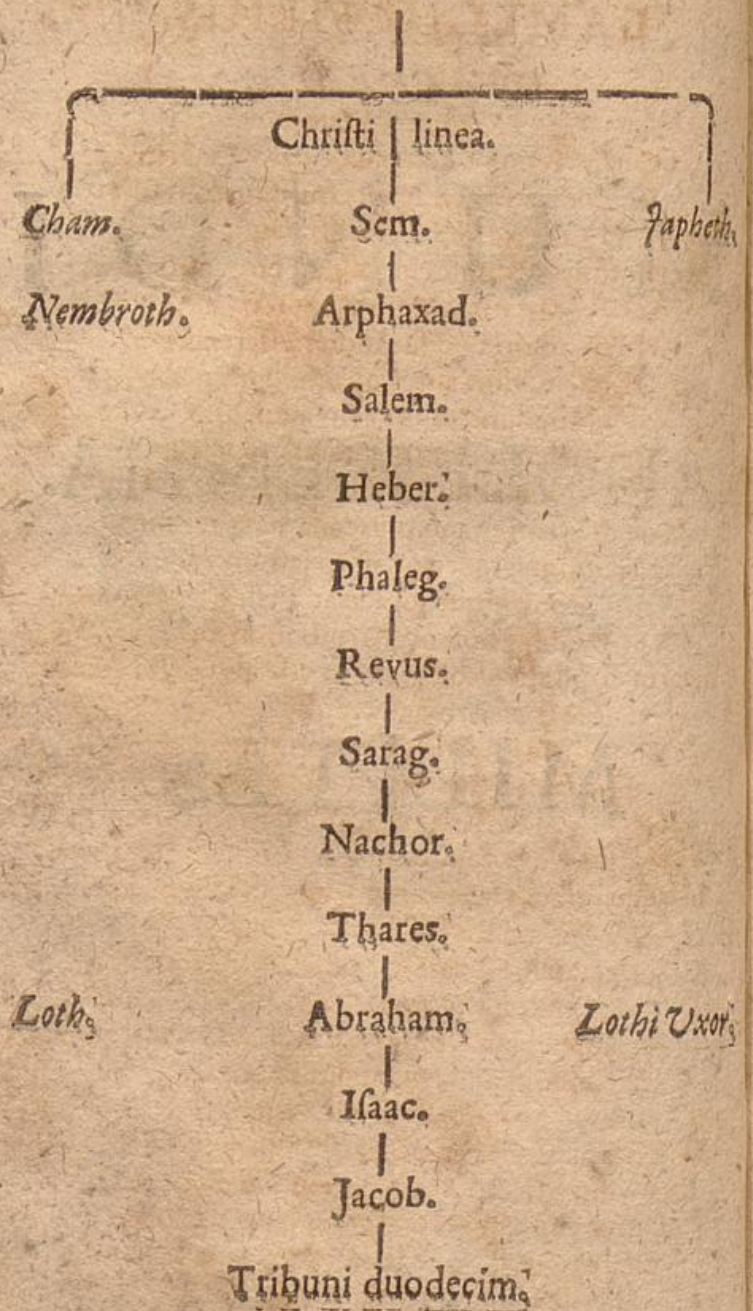
ADOLESCENTIA.

MILITES.

DI

N O E S
LAMECHI FILIUS.

N O E S
LAMECHI FILIUS.

ANATHEMA.

Adesdum, Viator,
 Quam cernis Tholo suspensam Trabem
 Votivum invictæ Navis frustulum est;
 Quæ nec velo acta, nec remige.
 Semel omnes Mortales in Orbem novum trajecit,
 Miraris? Majora audies.
 Mali amores bonos mores infecerant,
 Ætatem vitii antevertent homines,
 Nondum adulti, jam adulteri.
 Argumentum deformitatis erat pudicitia,
 Non pudicitia deformitas.
 Non diligenti manu mittenda erant fulmina,
 Quacumque caderent, in scelestum casura.
 Eo denique sorduerat Tellus,
 Ut dilui non posset, nisi diluvio.
 Unus in corrupto seculo integer esse ausus est Noes,
 Ut scias, magna inter Vitia
 Magnæ locum esse Virtuti.
 Hic frustra auditus vindictæ Præco,
 Malè feriatos diu terruit,
 Serò supplices futuros in supplicio tam fero,
 Itaq; desperatâ Cæterorum salute, consuluit suâ.
 Nam Protosabro Numine,
 Ut inelectabile Undarum obsidium eluctarerur,
 Arcam pro Arce molitur.
 Ibi sanctâ cum Coniuge, Liberis, Nuribus,
 Novus at navus abditur Nauta.
 Vide quam mala fuerint tempora;
 Totam Orbis pietatem trabs una sustinuit.
 Ibi divino delectu Animantium vivarium fecit.
 Ut reliquæ cum Hominibus perirent Fera,
 In quarum ingenia transierant Homines,
 Increscunt undecunque ferales Undæ.
 Desquunt, superfluunt, circumfluunt,

Ut Orci mancipia plectant, maria emancipantur;
 Ut pereant homines, tabescunt nubes;
 Ut terras obruat, Cœlum ruit.
 Solibentur cum Gregibus Populi;
 Rorantur cum populis Urbes,
 Interit cum Urbibus Orbis.
 Ne quid ibultum vivat, aquæ plectuntur quæ plectuntur;
 Nam Maria ipsa in diluvio pereunt,
 Dum sua nomina amittunt.
 Quale spectaculum, si superfuissent spectatores?
 Sola hæc indomitum Oceanum insedit Machina,
 Alterius Orbis spem claudens.
 Lusit annuo in naufragio centenaria navis,
 Unica in malo salus:
 Donec, quæ omnia merferat, emerfit terra;
 Et suffocatis flagitiis Orbis respinavit.
 Itaque speculatrice Columbâ, pacis internunciâ;
 Omnium hominum Portitor Noes
 In Orbem alium descendit.
 Prodiere abdita illa meliorum gentium exemplaria,
 Fera ipsæ, humano ex contubernio minus fera,
 Suis saltibus reddita;
 Tum ex Arcâ ad Aram procedens,
 Verus Dencalion,
 Ætatis primæ, posttemus, secundæ primus
 Victimæ pro naulo solvit:
 „ Et hoc Ratis residuum pro Anathemate suspendit,
 „ Disce Viator: immersibilis est vera virtus:
 „ Medio in Ponto Portum inveniet.

CHAM
 NOE FILIUS,
 DIRÆ.

Vovco te tuis manibus,
 Navare mancipium Chame,
 Cui provida Fata,
 Calidum nomen pro stygmate inussere.
 Quid enim Chamj vocabulum, nisi ardor impurus?

Apag

Apage in Arcam illam, dignior Ferarum conviva,
 Quanquam foedior nulla Bellua
 Ex natante illo stabulo prodiit.
 Nam illæ inclusæ castimoniam servarunt,
 Tu ipso in Salo salax,
 Vel in Area solutus,
 Sanctissimam illam salutis onerariam
 Lascivo concubitu polluisti,
 Nec sola hæc tua probra.
 Primam Vindemiam dedicaverat Noes;
 Ut tristem aquarum memoriam vino restingeret.
 At indoctus adhuc lymphætæm Bacchum mulcere lymphis
 Qui de Oceano siccus merferat,
 Fecit in cratere naufragium,
 Robustior quippe vini vis,
 Effœtum senem prostravit, quidavitque.
 Parum fuit nudasse?
 Nisi proditorum pudor, pudoris proditor Chame,
 Ad paterna ludibria Germanos convocasses.
 Tu igitur damnosior, an Bacchus?
 Ille Patrem spoliat, ut spoliatum ostentas:
 Uterque ingratus auctori.
 Furia te omnes insolentissime Puer,
 Nova purgati Orbis macula;
 Et unicum Patris malefactum,
 Merito illa derides, quæ te genuerunt:
 Hoc ipso turpia, quia genuere tam turpem.
 Utinam oculis caruisses, aut linguâ,
 Nunc verendæ nuditatis in verecundus spectator, ac præco:
 Dum tegenda & tacenda, nec regis nec ræces,
 Nemo te protegat, de te nemo taceat,
 Vereri incipies, quem desinis revereri.
 Ibis impacto Genitoris anathemate,
 Nudum & ebrium Germanis ergastulum,
 Voto eodem Filios gignes, sed ebrios;
 Nepotes habebis, sed nudandos.
 Nam Palestina & Assyria purpura exuti,
 Fabulam dabunt quam vides.
 Quin foedo eodem semini progeniti Æthiopes,
 Impurissimi ardoris tui afflicti fumo.

Mores tuos de suo colore testabuntur,
 Nec in Parentis arcanis tua stabit curiositas,
 Nam praestigiosus Inferorum scrutator,
 Barbaro Nomine Zoroaster,
 Magicas pestes Orco evocabis:
 In Orcum revocandus:
 Ex Unda servatus ad flammam.
 Dedisce, Viator, mala culpae Tempora.
 Semper sibi Orbis constitit.
 Ter si diluvio mergatur,
 Ter emerget impurior.
 „Vitia erunt donec Homines,

NEMBROTH CHAMI NEPOS.

DIGRESSIO.

Aliquid extra orbitam
 De Nembrotho leges, Viator.
 Ne malis artibus partum pereat Nomen.
 Magna etiam infamiae debetur aeternitas.
 Hic inter inhumanos immanis,
 Tam corporis, quam scelerum mole Terram oneravit.
 membra leges excessere, ut animum caperent ex legem,
 Impotens igitur sui quod nimium posset,
 Virtutem violentia violavit?
 Et Assyriae sceptrum extorsit, ut torqueret Assyrios,
 Itaque non mirere amissum Imperio impio commissum:
 minimum est Homines vincere nisi Deum laceffat.
 Nam primus Idololatra, & Idolum,
 Divinos sibi honores asseruit.
 Debuerat ipse Arae admoveri, non ipsi Ara.
 At vulgo in adulationem pronus,
 Belus Lupiter dicitur, verius deinde Beelzebub.
 Levi discrimine, Tyrannus colatur, an Dæmon.
 Hinc leve nomen uas sistat, marmoris alligat.
 Nam cruentis gladiis in scalpella versis,
 suam lapidibus effigiem primus tradidit.
 Hærente natura inter imaginem & exemplar,

Nisi quod mutuatis officiis,
 Ipse lapidi imaginem, lapis ipse duritiam commodavit.
 Et imaginis imago fuit.
 Improspere videbantur hæc scelera, si perirent.
 Ergo Turrim meditatur,
 Quæ ultra diluvii metum ac mundi metam,
 Trophæa cum sideribus misceat.
 Ed crevit impietas, ut condenda Sola nomina ostendat Soli
 Et peccare jam pudeat, nisi peccet in Cælo.
 Grandescit suis authoribus similis machina;
 Gigantum Turris, ac Turrium Gigas:
 Quam insistere sperat, contra fulmina fulminaturus.
 Sed ignavè superbus Artifex,
 Dum fluminum vires pavet, ad fulminum sedes accedit,
 Et patientiorem scopum exhibente magnitudine,
 Vindictæ occurrit quam fugit.
 Confusis igitur linguis,
 Ut cresceret Moles obstitit Cælum,
 Ut decrederet instiuit Euphrates.
 Vertitur ab imo compacta scopulis Babylon,
 Non solidum opus, quia stolidum;
 Vani nominis fulcrum, non vanum nomen.
 Uno prodigiosa miraculo, quod ruente Turri infamia stetit,
 Hoc te volebam parumper digredi: ad Christi Proavos redi.

SEM & JAPHET

NOE FILII.

STATUÆ.

Effinge mihi, divine Phidia,
 Ingenuos Juvenes duos.
 Qui collectum humeris palliolum
 In nudum Patrem averso vultu rejiciant,
 Ex uno gemini spirent lapide.
 Ut cognatæ materiæ, nexus unanimes fateatur, ac Fratres,
 Tam religiosum par Fratrum.
 Nec Argi ostendent, nec Athenæ.
 Nivea Paros materiam dabit:

Ut

Ut notus marmoris nitor, nitoris arcani sic nota,
 Pudibundus volo, & attonitos.
 Vis tales fingere? lapideos finge.
 Nam magni pudoris antesignanus est pallor, stuporis nigo
 Capitalibus verò literis hoc adjice Lemma,
 Piis Fratribus,
 Semo & Iapheto
 Paterna fama tutelaribus.
 Quod Parentis nuditatem profanis oculis verberatam,
 Honesto pallii oppositu sanctissime protegerint:
 Et infami derisore objurgato,
 Infamiam sui seculi deleverint:
 Ac per suos etiam Nepotes,
 Impuris Chami Nepotibus,
 Transcripta impudentia multam irrogaverint:
 Ob eamque rem numerati,
 Pro injecta veste regiam Chlamydem receperint:
 Quot Filios tot Reges.
 Orbis universi Regionibus distribuerint.
 Alter Hebraorum, Romanorum alter parens.
 Hebraica Romanaq; Ecclesia Protoparentes extiterint:
 Humani demum Generis Servatorem
 Progenuerit alter, alter coluerit.
 Terrarum Orbis universus,
 Prospera Pietatis Imagine in exemplum data,
 Lubens gratusque gratulatur.

ARPHAXAD

SEMI FILIUS,
 SALEM Aiphaxadi Filius,
 HEBER Salemi Filius,
 PHALEG Heberi Filius,
 REVUS Phalegi Filius,
 SARAG Revi Filius,
 NACHOR Saregi Filius,
 THARES Nachoris Filius,

CA.

CATALOGUS.

Quidquid sexcenti soles dedere Sanctum,
Catalogus hic dabit :

Reliqua devoravit oblivio.

Servati debuerant germina. Servatorem germinatura,

Hæc illa renovati Orbis innocentia

In Arphaxado, Salemo atque Hebero ;

Qui suos sibi montes pro meta positos rati.

Tamdiu curis, quamdiu curiositate vocarunt,

Itaque suorum litorum cunabulis appositi.

Ubi nascebantur, crescebant ;

Ubi crescebant, denascebantur.

Hoc beneficio diluvium profuit,

Quod erectis montibus, ambitionem circumsepsit.

Sed nimirum bonis stirpibus agnoscuntur stolones.

Creverunt Chamitarum corpora animis majora,

, Nam pessima statim adolescunt.

Crevit proinde spatii necessitas, & imperii fames ;

Finitimique vocabuli autoritate,

Jus & vis pro eodem accepta.

Tunc orti legislatores cum mortuæ leges :

Tunc scripta Jura cum proscripta Justitia.

Hinc nata militaris disciplina-Ars moriendi.

Eoque insolentiæ ventum.

Ut gloriosus haberetur Cælum aggredi, quam mereri,

Ac Deum adoriri, quam adorare.

Obstitit Numen audacibus cœpris,

Faceto & insigni commento :

Dum patriam Hominum vocem.

In ignota comminuit idiomata.

Tyrannidis ministra lingua est :

Hanc Deus multavit cum mutavit.

Solvitur enim mala Respublica, cum dividitur.

Profuit hoc tamen Orbi supplicium :

Dum enim repente Barbari,

Inter tot linguas viderentur elingues,

Inutili jam convictu,

In hospitem hac illac quæstarunt hospitium.

Distributa sunt igitur cœlitus exilia quæ colerentur.

Qua necessitate

Naves, mobilia Mortis domicilia, compactæ.

Hinc

Hinc Maria Monstris, Sylvæ Feris erepta.
 Denique unâ ex Chaldæa
 In Regiones omnes traductæ Colonia;
 Et animatus est Orbis.
 Solus Heberus Hebræorum Pater, & Isagogus
 Patrium solum, vocemque retinuit;
 Et in pectoris sacrario;
 Natale idioma, ut diviniis Oracula conservavit,
 Natus Hebero Phaleg:
 Cujus nomine linguarum divisio memoriæ consignata
 Succreverunt Revus, Sarag, Nachor & Thares,
 Quorum laudes sicut Moses,
 Ne Magni Abrahami laudibus obstreperent,
 Itaq; de Abrahamo ut loquamur,
 Cæteri fileantur.

ABRAHAMUS
 THARÆ FILIUS.
 NARRATIO.

Abrahami gesta narro; Viator audi.
 Hic in Chaldæa natus,
 Cum inter Siderum cultores, Auctorem Siderum coloris
 Patrium Cælum amittere maluit quam adorare.
 Profugus igitur & palabundus,
 Ut famem averteret, propè famam evertit,
 Nam Conjugis species Abramo periculo fuerat,
 Nisi Abrami solertia Conjugi saluti fuisset.
 „ Usq; adeo mala sarcina est pulchritudo.
 Eò igitur profugiens, unde profugerat;
 Ex Ægypto in Cananitidem redux,
 Aram posuit, quietis arham.
 Lothum habuit Fratris Filium;
 Cui, permixtis divitiis, commercia nexuit.
 „ Societate crescunt opes; sed opibus decrevit societas,
 Crevere cum prædiis famuli, cum famulis rixæ.
 Nec geminum solium, unum capiebat solum.
 Idq; cum affinitas consinium non pateretur,

Terram

Terram partire maluerunt quam corda;
 Sed hæc humanarum rerum necessitas;
 Sociata augeri, aucta dividi, divisa petire.
 Ergo amœnissimam Pentapoleos regionem
 Tyranni quatuor populantes
 Lothum abducunt.

Perierat Loth, nisi Patrum habuisset,
 Qui Servis trecentis sub vexillum collectis,
 Tot Hostias, quod hostes jugulavit.
 Quis jam trecentos narret Lacones,
 Qui non se numerant, sed æstimant?

Plus egerè Abrahamo Duce totidem vernæ:
 Unam illi repressere aciem, hi quatuor oppressere.
 Adèdè facile militant, qui Deum habent commilitonem.
 Sic inter Mortales Abram stetit, sed mortalis.
 Infelix erat felicitas, qui non habebat hæredem.

Nam, unâ Nominis illecebrâ,
 Abramus erat, non Abramus:
 Pater videlicet, sine prole.

Erögare illi omnia voluit Deus,
 Ut aliquid esset quo Deum rogaret,
 Rogando, Ismaelem orbitatis solatium ex Ancillâ suscepit.
 Sed nondum satis.

Invidiosa erat Conjugis sterilitati Ancillæ fœcunditas:
 Liberis egebat tanta fortuna, non libertis.
 Itaq; ut nihil jam à Naturâ desideraret,
 Nihilque naturæ deberet,

Rogando, de sterili Conjuge Isaacum suscepit.
 Sed caro emit tam carum pignus:
 Ipsum quippè senectæ gaudium,
 Suâ juberet dexterâ jugulare.
 Lucroso nimirum periculo.

Nam pro sobole oblata stellarum numerum æquaturus.
 Ex Abramo fit Abrahamus.
 Ex inani Patre, multorum Pater.
 Quæris quam magnus fuerit?
 E sinu metire.

Omnes probos gremio excipit.
 Exceptos omnes, Beatus facis.

LOTH

L O T H
 ABRAHÆ FRATRIS FILIUS.
 TOPOGRAPHIA.

Sulphurea, Viator, quam cernis Lacuna, Pentapolis fuit,
 Quinque olim Regibus beata sedes,
 Nunc fumosum famosi Cupidinis bustum, suas faces ex-

perti,
 Inversis hujus ignibus resolutæ nubes
 Imbras in flammis vertunt.

Ut contra Naturam lascivum non dubites,
 Naturæ legibus ira pervertis.

Nam contra naturæ inimicos, inimicæ fœderantur Naturæ,
 Ignis & Imber.

Sic stendos inter lusus,
 Ignæ procellæ afflati Cives omnes,
 Præposterè arserunt ut amarunt.

Immo, geminato miraculo,
 Ignis ex aquâ fluxit, mox aqua ex igne.

Ambustam quippe Regionis faciem
 Pigrum delevit Mare; vero nomine mortuum,
 Cocyto simile, unde orra Venus.

Ita profanæ Urbe post incendium naufragæ,
 A Vulcano mortem, a Neptuno tumulum habuere.

De More :

Nam Cupidinis flammis lachrymarum sequantur undæ,
 Nulla igitur hic Ceres, nec Cereris Comes.

Cassæ tantum fruges :

Et poma præstigiolo colore blanda,
 „ In exemplum voluptatis, quæ foris nitida
 „ In pœnitendum mox cinerem vanescit.

Lætiior illa Insula, Lothi sedes ac Domus fuit.
 Qui solus æruginoso seculo purus, igne non eguit;
 Solusque incendio superstit.

Hunc suavi cum Uxore, ac gnatis duabus,
 Angeli de Hospitio grati, vindicavere.

Lege data ne Patriam à tergo respicerent.

„ Adeo

A deo divina iudicia humanis oculis interdicitur :
 Velaversa Venus miserationem demereretur.
 At fœminæ illiciuntur vetando : augeat voluptatem pe-
 riculo,
 Hæc, clivo in isto restitans, dum se vertit, in lapidem verti-
 tur falsum,
 Digna sigillaria quæ in sulcis mittantur,
 Hoc in monte abstrusus respiraverat Loth :
 Filiarum comitatu Uxoris jacturam leniente,
 Sat felix quod cariora flammis exemerat :
 Nescius heu puellarum sinu pejora incendia foveri,
 Quæ diu clausa ruinam faciunt,
 Hæ se vitorum generi superstites rata,
 Virginitatis tædio, maternam thalamum scandunt,
 Nimirum festivæ hilaritatis specie Genium soluturæ,
 Pleniores calices Patri propinaverant,
 Ut Veneti lenocinaretur Bacchus & ignis in igne fureret.
 Hinc nefandæ Bacchantes, ebrui Genitoris implexæ ample-
 Fœdis Liberalibus, fœdiora miscent Floralia, (xibus,
 Oh, post illum Salem ; adhuc fatuæ Sorores ?
 Debuerant Matri conformari :
 Quæ nisi esset statua, nunc fieter.
 Verum est quod ajunt, lethalem floribus vitem,
 Cum Virgineos necuerit flores,
 Infelix Genitor ; cui flammæ servatus ?
 Ignem fugit, & secum tulit in dolio,
 Felix tamen, quod gemina inter stupra castissimus,
 Salva honestate filias fecit Matres.
 Nam clandestino Vini philtro obstupefactus,
 Baccho, Nocte, Somno, ter cæcus,
 Incestum furantes Filias non sensit.
 Ut non absurdè afferatur Somnus Pasiphææ Maritus,
 Cum & incestificus esse possit.
 Licet hoc etiam miraculis adnumerare.
 Carneam statuam, dormiendo gignentem,
 Ergo utraq, concepit rivalis Soror,
 Et utraq, suum peperit fratrem :
 Quorum alter Moabitis, alter Ammonitis nomen fecit,
 Olim Iacidis infestum genus,
 Quale tali thalamo ingignitur,

Perge

Perge Viator.
Citra fabulam tres fabulas tenes,
Phaetonta, Nioben, Myrtham.

L O T H I

UXOR.

METAMORPHOSIS.

Quam stupes muliebrem Statuam
Tanto artificio fictam,
Artifice caruit.
Genita fuit, & sine scalpello sculpta.
Et, quod impensius mirere,
Olim spirabilis, & loquuta.
Brevi, Fœmina fuit.
Dicerem, est;
Nisi prodigium videretur,
Fœminam esse, & tacere.
Gorgonium vidisse illam putas?
Aut Ciconum fontem bibisse?
Erras: Se ipsa finxit.
Nam contra Divinum præscriptum
Dum Patriam spectat, se amisit.
Sola igitur Mortaliuni, nec Imaginis egens, nec Sepulchri
Ipsa sua stupiditatis Imago.
In semitâ hæret.
Et in suâ Statuâ tumulatur.
Licet igitur intra Meramorphoses numerare
Fœminam ex verâ fictam,
Nam quid in fœminis videas, nisi fictum?
Itaque mentiri solita, seipsam mentitur.
Mortua Vivam simulat, vel viva mortuam.
Magis mirere,
Quod insulsa, falsum migravit in lapidem:
In falsæ mortuæ, quo viva carebat,

,, Sic

22 Sic solent foeminae : sapiunt cum pereunt.
Ah fuge hunc salem, si lapis, Viator.

ISAAC
ABRAHÆ FILIUS,
TRAGOEDIA.

Adeste Cives.

In Monte Moriah Tragedia dabitur.

Cui nihil simile dedere Athenæ.

Idomenæus, & Agamemnon fabulæ sunt :

Et si confero, mihi frigent.

Protasin ager Numinis Interuncius ;

Qui Isaacum Patriâ jubebit dexterâ immolari.

Distrahetur infelix Pater inter filii vel fidei jacturam ;

Aut incredulus futurus, aut crudelis,

Atque ut totas ærumpas secum traçtet,

Ad ignotam procul Aram peregrinabitur,

Ut singula per vestigia gladium patans,

Locum omnem horreat, dum locum ignorat :

Toties enectus antequam necet.

Epitasin ager Isaacus ;

Spes Patris, ac timor : Cœli munus & muneris pretium ;

Tot victimis à Parte expetitus, nunc Patris victima.

Quem Deus foeneratus est Puerum, ut repeteret Virum.

Uterq; procedet suorum mysteriorum Sactifet :

Hic lingua gestans, quibus mardeat,

Ille facem, quam posteritati subiciat.

Nam totius Populi Caput de capite periclitatur.

Jam ad mœstam catastasim venietur.

Hanc uterq; pessolver ;

Dum Arâ positâ, compositâ strue,

Disceat puer ad se pertinere illum gladium.

Ambigeres, flebilior ne Sacerdos, an Victima sit,

Nisi quod mollius est amanti,

Mortem impetrare, quam imperare,

C 2

Jama

Jam in ore primo stat Anima:
 Jam gladium alter, alter jugulum nudat.
 Præter id quod Mortis acerbiter adimit, Mors ipsa,
 Sed catastasis horrorem læta excipit catastrophe:
 Dum momento eodem,
 Imperium Deus, ferrum Genitor revocabit.
 Itaq; ad fortunatum Rebeckæ connubium servatum Pueri
 Fœdus Aries pro succedanea Victimâ Aram imbuet.
 „ De more Numinis, qui bonis minatur, malos perimit
 sic Isaacus iterum natus, Abrahamus iterum Pater,
 Uterq; Actor, corollam ferent.
 Agetur Tragœdia ludis verè Olympicis.
 Modos facient Cœlestes Chori.
 Spectante Cœlo, Arctore Homine, Authore Deo.
 Qui veræ cædis progymnasma, fictâ in cæde meditatus.
 Eodem in Monte Eilium ism olando, Tragœdiam explebit.

J A C O B

ISAACI FILIUS.

M O N I T A

Habes, Viator,
 Tot in Jacobo documenta, quot gesta,
 Hic in sterili conjugio divinitus impetratur.
 „ Disce per vota quarere quod optas.
 Nam magnum aliquid ponigit Cœlum, cum Æstitit,
 Jam in gemino tumente fœtu, Jacob optimus,
 Esau pessimus,
 Felicissimam simul, & miserimam fecere Matrem.
 Disce quam finitimum Virtuti sit Vitium.
 Cum Mali Bonis agnoscantur.
 Sed ô prodigia! Rixantur Pueri antequam prodeant;
 Et gladiatoria Palæstra uterus est.
 Tumulus esse poterat, si magna odia possent latere.
 Disce quàm prematurè se prodant pupillorum ingenia.
 Ergo ex pellibus in aciem descendunt: ex utero in Orbem
 At primas obtinuit Esau, hærente ad calcem Jacobo,
 Disce commune rerum fatum,

Ut dignitates indigni rapiant, non servaturi.

Vagus enim venator Esau, rabidâ instinctus fame,
Flatulenta edulia Sacerdotio paciscens,
Fit ex Domino Verna.

Disce quam stolidâ sit improbitas.

Nam inritus suamet arte venalis venator,
Cum ad escam involat, libertatem amittit.

Conspiravit in Jacobi gloriam
Matris acumen, & Patris cœcitas:

Dum pius impio similis,

Paternæ dexterae subrepens, primatum subripit.

Et Esau capitur dum Feras capit.

Disce sua jura ingenio promoverè:

Humanius enim mentis acie vincimus, quam Ferri.

Jam Fratris iras ut fugiat Jacob, patriam fugit.

Et sollicitudines per sollicitudines mulcens,

Exitium declinat exilio.

Disce quàm arduum sit Fratres componere, nisi dividas.

Magnus ex odio Jacobi labor, major ex amore,

Rachelis conjugium,

Unam videlicet servitutem septenni servitute mercatur.

Disce amoris nequitiam; qui Sapientes dementat,

Imposuit Jacobo Labanus,

Dum pro pulcherrima, lippam susposuit,

Bis igitur ut nubat, bis servit:

Et liberos ut acquirat, libertatem amittit.

Disce quid arvaro fidas, si sanguinem sudoribus vendis.

Sed opportuna Soceri importunitas Genero fuit.

Nam sterilem invenit pulcrâ, deformem frugi.

Disce humanarum rerum vices.

Spem fallit species, utilia sunt quæ spernuntur.

Infelix igitur Rachel ut prolem pariat, vota concipit:

Felix nisi litasset.

Nam Animam simul, ac Benjaminum enixa,

Vitam amisit, cum dedit.

Disce quàm nostra nos prodeat Cupiditas:

Perierat nisi pateret: periit, quia peperit.

Jam Natorum ac Pecudum Gregibus auctus Jacob,

Soceri auget invidiam,

C 3

Disce

Disce quàm magnum sit infortunium magna fortuna,
At malum malo mutatur,

Dum à Socero lapsus, in Fratrem relabitur,
Sed inter furem ac furentem medius,
Illum dolis vincit, hunc donis.

Disce quàm secura munimenta sint munera,

Nam ferro invictos, auro vinces,
Ultima restabant tentamenta Virtutis:
Soceri astu, Fratris æstu inconcussus,
Natorum flagitiis concutitur:
Cruento Josephi spolio deceptrus,
Fictam cædem veris lachrymis luit.

Disce, multiplici ex connubio plus doloris quàm solatii progigni
Rediit tandem felicitas sera, sed serua.

Lata enim ac tragica agnitione,
Dum Benjaminum reperit, Josephum reperit,
Itaque inter Filios duodecim, oscula, & animos dividens,
Ingenti felicitati succubuit.

Disce Virtutis leges, Viator;
„ Verè ut gaudeas, diu lugendum.

TRIBUNI XII.

JACOBI FILII,

SOMNIUM,

Suavis futurorum interpret Somnus,
Vel Iosepho ad Cælum raptò,
Vel Cælo ad Iosephum delato,
Talibus Oraculis puerile pectus implevit.

Huc nobis Infans.

Significum illum Orbem, Phæbi Phæbesq; curiculū vide
Ubi Astra duodecim tempestates alternant,
Vestrae familiæ vides Emblemata.

Hic Signorum Princeps, ac vernæ sæcūditatis antistes. *Arctus*
Te tibi ostendit,

Cui Primigeniorum dignitatem
Natura negatam Virtus dabit.

Cum ex famulo Princeps.

Ægyptum ditabis, ab Ægypto ditabere.

At ille torosus, & aratro sacer *Bos*,

Issachar est:

Qui oneris quam honoris patientior,

Vectura vectitans, jure perferet jugum.

Jam *Geminorum* Fratrura nodus Benjaminino astruit.

Vero Philadelphiae exemplo.

Unico tecum animo, quia ab unico utero.

Jam verò sub æstuosum Tropici limitem

Refugus latibulans *Cancer*,

Nephtalis est à recto retrogradus.

Nec servile ingenium mirere, de Servâ natum!

Cernis subinde jubatum radiis *Leonem*,

Magnanimum, victor, strenuum caput?

Hæ Judæ dotes;

Quinomen Genti, sceptrum Regibus, Messiaæ natales dabit.

Virginem verò,

Solivagum, severum, sed castum Sydus,

Ad Levim referas.

Quem pudicitiaæ amor ultorem libidinis faciet.

Ac Tribu soloq; dimotum, aris Temploq; admovebit.

Davum æquissimum Judicem; *Libra* prælagit:

Quæ noctem diemque, hoc est pœnas & præmia,

Pari lance suspendit.

Cernis ne *Scorpionem* illum truculenter blandum,

Ore innocenti, nocente cauda?

Simonis perfidiam notat;

Qui vel suo proditor nomini

Paci verba, dexterae telum aptans.

Credulo Sichem, citius jugulato quam jugato;

Nuptialem ipsam facem supponet.

Nec melius ex *Centauro* prælagium:

Hinc humana specie, inde equina lascivia biformis,

Rubeno respondet.

Tantæ humanitatis, ut tuo funere pollui nolit:

Tantæ lasciviæ, ut Patris thalamos ultrò polluat:

Æquè pius dum Fratres servat,

Ac impius dum Fratres gignit.

Pari igitur præmio pœnaque dignus,
 Primogenitus nascitur, Primogenita amittet.
 Euge, foedissimum *Capricorum* cum Gado confetas,
 Deformes, sed uniformes.

Nam Martus ille ac Maris turbator,
 Campos cædibus, freta tempestatibus asperat.
 Hic Sociorum quietem movebit:
 Ditiones seditionibus agitabit.

Contra verò,
 Regius hic minister *Aquarius*, Azeri schema est:
 Qui de gregali ad Regalem sedem vocatus,
 Regum Animos tractabit, iras mulcebit.
Fisces demum, lubricæ Maris animæ,
 Zabulon's sortem pingunt,
 Qui pisculentam sortibus oram,
 Divitias ac delicias comparabit,
 Hæc vestræ fortuna Domus;
 Cœli filia, Cælo nixa, cum Cælo duratura,
 Quid enim Cœlum, nisi mysteriorum Pictura:
 Hæc vaticinatus Sopor, evanuit.
 At experrectus Ioseph,
 Suo Somno Fratres fecit insomnes.

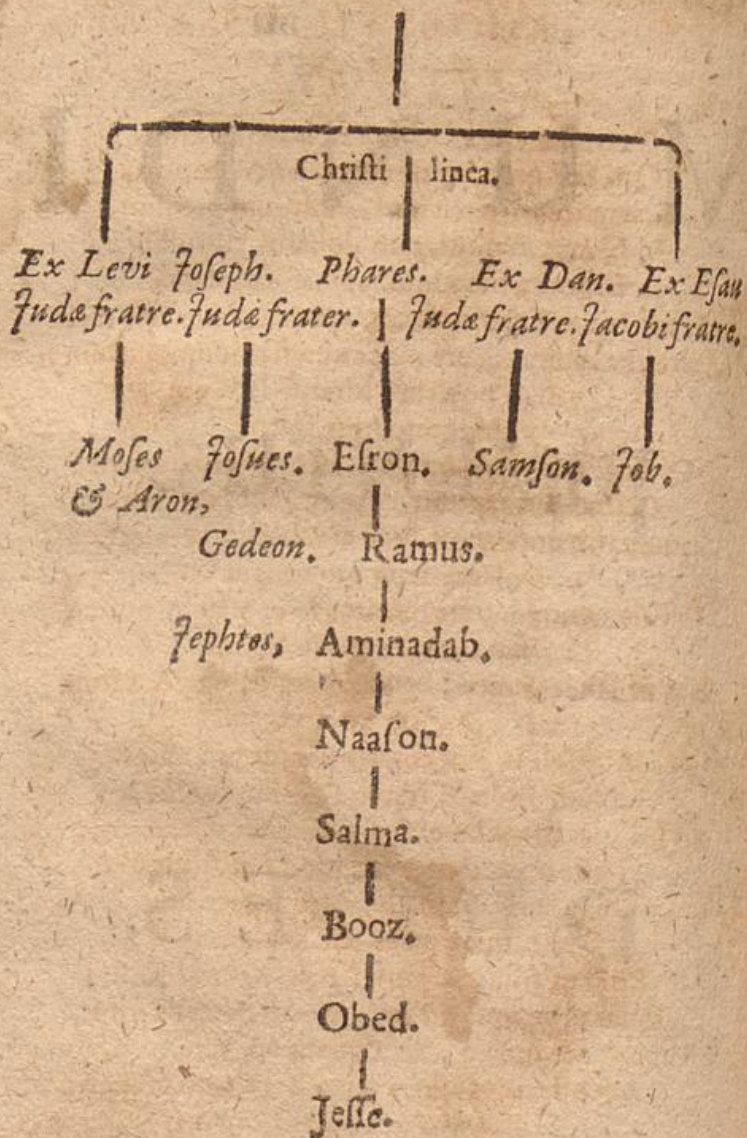
crat,
t:
M U N D I

J U V E N T U S .

D U C E S .
DI

JUDAS
JACOBI FILIUS.

J V D A S
 JACOBI FILIUS;
 ETYMON.

Tertium vides Orbis Parentem, Viator.
 Qui fati consilio nomen à laude sortitus,
 Gerendorum præscium, gestorum pretium,
 Id meruit adultus, quo donatus est infans,
 Ergo ne silentium rapinæ damnetur,
 Suam Judæ Etymologiam pro præconio restitue,
 Animum illum celebra magnum, strenuum, justum:
 Qualem poscebat Mundi Juventa.
 Magnitudinis fuit,
 Quod Patri se Vadem pro Beniamino devovit:
 Certus, aut raptum reducere, aut raptorem.
 Strenuitatis, quod hostiles sectas hostiliter insectatus,
 Bella exeteuit pro venatu.
 Justitiæ, quod ignoti incestus se conscium noscens,
 Brevem luxum diu luxit.
 Has ut laudes unico vocabulo constringeret Fatum,
Judam vocavit.
 Migravit in stirpem tanti nominis tessera,
 Nam Judæ Tribus, Tribuno similis,
 Justitia, strenuitate, magnitudine cæteras vicit,
 Hæsit nepotibus avita gloria pro stimulo.
 Qui ne nomine impares arguerentur,
 Numini pares esse debuerant.
 Eodem tituli augurio Regis dignitas fulsit:
 Quæ primogeniti annis debita, indebita vitis,
 A Rubeno ad Judam, ab Evirato ad Virum, transfugit.
 „Adeò facilius est nascisci Reges, quam nasci.
 Hujus imperio nullum majus.
 Nam longa perpetuaq; Regum linea decurrens,
 Deniq; in Dei humeris sedit.
 Ita Judæ solium fuit altius Sole.
 Nec cæco Providentiæ mysterio,
 In *Juda* nomine infandum Dei nomen invenias
 Addito *Delta*, quod *Januam* sonat.

Nam

Judæa Virgo Janitrix fuit, & Genitrix.
 Quanta hæc Judæ Gloria, quod sui Author Authoris
 Numen numeret inter Nepotes, & Judæus dicatur Deus.
 Sed, heu miseræ vices ;

Tanti nominis laudem simile nomen inficiet,
 Surgat *Juda* Anragonistes Judas,
 Hic Numen edet, ille proder.
 Sanctumq; os putri violans osculo,
 Suummet nomen contaminabit.
 Disce Viator avitos jactare fastos.
 „ Hominum est Virtus, non Nominum.
 Nam totidem literis Messia Patrem appelles; & Parricidam

JOSEPH

JACOBI FILIUS.

EULOGIUM.

Dulces Rachelis primitiæ Joseph
 Ut primus evadat, undecimus nascitur.
 Egregium aliquid meditante Naturâ,
 Quæ tot Exemplaria delineavit, ut unum absolveret.
 Paternæ virtuti, maternæ pulchritudini compar;
 Ut impares Fratrum mores de suo Typo corrigeret,
 In sopore Vigil,
 Pingente Somno, futuræ dignitatis expressit imaginem;
 „ Sed periculosa res est eminere.
 Per cognatum livorem
 Vivus humatur, exhumatus divenditur.
 Infelix Puer,
 Vel perimatur ne imperet, vel servetur ut serviat,
 Bis infelix,
 Ab Eunucho emitur, ut serviat Fœminæ.
 Ter infelix,
 Purus impuræ servit, ingenuus captivæ :
 Nam liberali mancipii specie Domina capitur.
 Hic inhonestum thalamum fugit:
 Sed voto repugnat forma. pudore aucta :
 Itaq; inverecunda procacius persequitur verecundum.
 Hic Domino, quam Dominæ obsequentior fugit :

Illa

Ille deniq; impudentiæ impudiciâ suffragante,

Arrepto pro Juvene palliolo,

Indicium criminis infanti objicit.

Quid multa? favor sequitur ream, reatus infontem.

Itaq; liberalius ducens Joseph,

Servili compede, quam herili amplexu constringi,

Carcerem subire maluit, quam mereri.

„ Sed Virtus quicquid intrat, condecorat.

Læta ac mœsta somniant Pharaone,

Ut ambages solvat, vinculis solvitur.

Anguem diceret per latebras tractum,

Ut exiret nitidior:

Ægypti fata denuncians, Ægypto præficitur,

„ Nemo enim meli? prospicit malis, quã qui prospicit mala.

Itaq; ore affirmata, re firmato præfagio,

Nam ferax, nunc ferox tempestas

Septennem fertilitatem septenni sterilitate devoravit,

Nepos nimirum Natura cum prodigit, decoquit,

Hinc optimus Promus-Condus Joseph,

Fruento gravidas Pyramides pandens,

Calefacta annonã promit quod repente condiderat.

Ita Ægyptiæ Pyramides, jam sepulera, mox horrea.

Ægyptios alunt quos tumulabant.

Tunc Asia in Ægyptum emedicante,

Fruentatores Fratres agnoscit Joseph,

Pia Fati Tahone:

Ut ab eo vitam emerent, quem vendiderant.

Dulciorem tamen agnitionem simulato facturus iurgio,

Ceu furto deprehenso, ceu fures comprehendit,

Pati violentia amorem pectore, carcere Fratres, includens.

„ Sed lubrica res est Amor:

„ Medullis coercitus pupillas rumpit;

Cæcusq; per oculos viam rimatur.

Lætas igitur liquatus in lacrymas Joseph,

Suis se proditoribus prodit.

Cælum diceret illam domum, Astris duodecim lætam,

Sed sine Sole, dum sine Parte.

Qui demum accersitus, totam fortunam serenavit.

Omnia recuperaverat præter Patriam.

Hinc ossa legavit pro Oraculo:

Ubi.

Ubi, post obitum peregrinatus, tandem quievit.
 Semel mortuus,
 Bis tumultatus,
 Ter fletus,
 Quater felix.

P H A R E S
JUDÆ FILIUS.
PRODIGIA.

Adolescens, quem cernis, Phares est:
 Matris incestu, Patris adulterio satus:
 Parentum dedecus, Nepotum decus,
O Prodigium!

Duos fleverat Viros, eosq; Levitos Thamar.
 Tertio desponsa Fratri, & fraudata.
 Ne orbitatem flet,

Fraudulentâ libidine, ab Judâ Socero Prolem furatus
 Nam pellax Pellex,
 Prostituo corpore, non vultu.

Filium concepit Mariti Fratrem, ignota Nothum,
O dirum prodigium!

Obscuri sceleris palam convicta Meretrix,
 Accusatore utero, Socero Judice, ad flammam trahitur;
 Ut Veneris crimen Vulcanus plectat,
 Et flammam expiet flamma.

Sed productis scortationis præmiolis,
 Sigillo, sudario, baculo;
 Reum Judicem convicit rea,
O implexum prodigium!

Sanctum adulterio misceri, adulterio sanctum gignit.
 Immo unico adulterio bis adulter Judas,
 Crimen geminat:

Quippe unico incestu, geminos gignit.
O probrosum prodigium!
 Gemello instante partu.

Exertam Zaræ dexteram purpura distinguit Obstetrix;
 Purpuratam dexteram in uterum revocat Zata:
 Et posterior Phares prior oritur.

O divinum Prodigium!

Quid monstri ferunt hæ vices?

An purpureum vinculum,

Ut Ægyptiæ captivitatis omen, exhorret infans?

An penitus in uterum resilit,

Ut purpuream Regni notam ostendat Fratri,

Cui divinæ stirpis authori debentur primæ?

An quod auroræ plagam significet Zara,

Purpuream auroræ notam coruscat,

Ut Solis instar procedat Phares?

An gemini Populi præposterae notantur sortes?

Nam qui legem primus accepit,

A legis actis manum retraxit.

O felix Prodigium!

Nemo utilius peccavit, quam Thamar,

Nam legitima arescente Judæ Prole.

Tota Judæorum Regum Sylva

De spurio hoc Stolone propagatur.

Pro Providentiæ Consilio:

Ut decolor Hebræorum purpura

Haberet unde erubesceret?

Et Regali Throno oppositus Thamaris Thorus,

Tyrannicum typhum excuteret.

O maximum omnium Prodigium!

Regia Christi gentilitas hoc probro superbit:

Et Virginei partus Aviæ jactantur incestæ,

Dum Christi Genitores ex Thamarate dicuntur Nati.

Sive id augendo Divinorum natalium splendori:

„Nam fœdiore in nebulâ clarior elucet Iris.

Sive minuendæ severitati:

Dum criminum Vindex criminosos invenit.

O lata Prodigia!

Abi Viator, & Spera.

J O B

ESAU PRONEPOS.

MONOMACHLA.

In Arenam, ô Cives:

Gemini congregiantur Athletæ;

Origo

Orientis alter, alter occidentis soli Imperator;
 Job, & Dæmon.
 Simplicem illum videbitis cum multiplici Hoste
 gnantem.

Illum semper eundem; hunc semper alium:
 Qui formâ carens, formas alternat.
 Sed proderit Jobo adversarii varietas,
 Toties unum triumphaturo.

En mollium Sabæorum specie simulatus Hostis,
 Jobi Boves prædatur.

Hæc prima Dæmonis velitatio; Robur enervare delictis,
 sed inuito eventu.

In flammam mutatur flammæ hospes;
 Et Cælo cadens, ubi stare non potuit,
 Incendit quacunq; incedit;
 Et pascentes oviculas igni depascitur!

Hinc Magicum Chaldæorum agmen mentitus,
 Camelos cum rectoribus corripit.
 Sustinet hanc jacturam divinus Pugil,
 Qui opibus impeditior quo ditior,

Æquè beneficium vocat Numen, sive afferat, sive auferat
 opes.

Sic prædonem angit, dum de præda non angitur.
 Hactenus proluit aggressor; jam propius,
 Ut Regiam evertat, in ventum vertitur:
 Nil enim aulæ nocentius vento.

Omnes turbat hic turbo præter illum cui nocet
 Qui ruinas inter infractus,

Latiore Cælo fruitur, dum tecta subsidunt.
 Sed majores ciet lacrymarum nimbos hic ventus,
 Dulcem senis sobolem inter epulas ruina sepelit.

At facilius terram movet, quam Jobum:
 Qui ruente familia sustinere potest orbitatem.
 Spoliato quid superest? Vita.

Hanc tortoris imagine cruciar, non rapit:
 Ut intra corpus, & cadaver medius,
 Job vitam optet, vel Mortem.
 Job neutram curat.

Et ante Numen cadens, æmulum sternit dum sternitur.
 Debel-

Debellerat; nisi defessus Antagonista,
 Deteriorem sibi vicarium sufficeret, Fœminam;
 Viro igitur Uxorem delegat,
 Quæ postremam suis malis imponere manum suadeat;
 Et Mortem Morte antevertere.
 Beneficam crederes hanc Maleficam, nisi esset Uxor,
 Cui luxus est debili marito carere.
 Detrahit hanc pietatis larvam Mariti pietas:
 Ac linguam lingua retundens,
 Vivere mavult, invisus Conjugi ac sibi;
 Totiesq; Hostem verberat, quoties spirat.
 Et nihil amaturus præter Deum, Mortem etiam odit.
 Nam postremis in malis,
 Fortius est Mortem atcere, quam arcessere.
 Jam inter rapinas & ruinas nudus, palmam tenet,
 Sed ipsam in palmam victus involat Dæmon:
 Et ultimos conatus adhibet, amicorum probra.
 Hi tantâ virtute amaris salibus respersa,
 Famosis carminibus Victoris famam corrumpunt,
 „ Habet hanc felicitatem novissima calamitas,
 „ Quod invidiam extinguit, hoc uno invidenda.
 Job omnium miserrimus, invidos habet amicos,
 Nimirum Poëtas,
 Tam malè mordaces, ut vel ulcerosum mordeant.
 Adeo inter Aulicos, Virgines Musæ lasciviunt.
 Evicit extremum hunc laborem stenuus Job.
 Qui contemptus & contentus, Hostes Hostiis lustrat.
 Hic toto Cœli Theatro plausus excitus.
 Nec minori præmio, quam prælio,
 Regno, liberis, opibus, duplo auctior,
 Suos ipse luctus cecinit,
 Et calamitates calamo felices fecit.

ESRON

PHARESI FILIUS.

RAMUS ESRONIS FILIUS.

AMINADAB RAMI FILIUS.

D

AULI-

AULICISMVS.

Aulam esse Auram,
 Triumviratus hic docet;
 Aulicæ fortunæ levitatem expertus,
 Quæ cum Efrone processit,
 Cum Ramo stetit,
 Cum Aminadabo recessit.
 Nemo igitur Efrone felicior Aulicus.
 Nam cum injuria Sideris depulsa Ceres,
 Asiam atque Africam fugeret;
 Et areret quicquid araret:
 Efron in Ægyptum receptus,
 Regnante Amosi Pharaone, Proregnante Josepho Patruo,
 In solivago Thebaidis solo cœlitum vitam vixit:
 Urbicas delicias nactus inter Agrestes,
 „ Candida enim felicitas mapalium fumo non tingitur,
 Sensit Colonorum innocentiam Canopi Tellus;
 Quæ regali Judæorum vomere exculta,
 Vota frugibus anteivit;
 Ac nihil debuit Nilo.
 Certavit cum agrorum fœcunditate Agricolarum fœcun-
 ditas;
 Nam exiguus Israelitidum cætus
 Prodigiola superfœtatione implevit Ægyptum,
 Dubitas quantâ vi soboleverint?
 Una Judæ Tribus quinos in Ægyptum deduxit Pueros,
 Intra octogesimum lustrum,
 Septuaginta millia bellatorum diduxit.
 „ Aded clementiâ Principis propagatur Respublica;
 Et favonius conceptui faver.
 Hactenus cum advenâ Efrone velificata felicitas,
 Cum Ramo indigenâ subsistere cœpit.
 Nam ab Amosi ad succedaneos Pharaones,
 Ægyptio desultante Sceptro;
 Josephi merita cum Josepho funeravit oblivio.
 Hoc aulæ ingenium:
 „ Malefacta in saxo, Benefacta in aquis sculpuntur.
 „ Et cum beneficiatio interit beneficium,
 Tantam igitur Judæorum fortunam
 Sequuta,

Sequuta, ut solet; invidia:
 Cui omnia suspecta, nisi despecta.
 Novissimæ igitur calamitati servatur Aminadab,
 Malè regnante Amenophi;
 Qui Regiam Judæ stirpem, luteo ministerio defixit.
 Additis operarum Censoribus,
 Qui, crebriore quæstione quam quæstu,
 Cessantes incesserent,
 Ut infelix Populus operam aut animam ageret.
 „ Hæc Tyrannorum natura;
 Divitias rapere quas donent, timere quas dederint,
 „ Ac ditatos calcare, ne calcitent.
 At innoxiiis nihil noxium,
 Semineces Hebræi, & vivaces,
 Basilicæ instar herbæ, crescunt per jurgia;
 Quamquam doloris auctuarium est
 In sterili fortuna fecunditas.
 Horruit Pharao feracem hanc Excetram;
 Contra quam gladio nisus.
 Fæmineos Hebræorum fœtus vivere jubet ad Venerem,
 Masculos verat.
 Equè iniquus dum perdit, ac dum parcit;
 Comite semper crudelitatis lasciviâ.
 Infelix omnino Aminadab,
 Quod non citius aut serius nascitur,
 Nempe, cum Hebræa liberras,
 Ægyptum attingit aut reliquit.
 Immo omnium felicissimus.
 Qui tantum infortunium fortiter tulit.
 „ Miserum enim est, miserum esse nescire.
 Age Aulice:
 Tres horum ætates compone, Aulici ætatem habebis.
 „ Cui mendax Portuna,
 „ Primum applodit, mox supplodit, demum explodit.
 „ Quod si Aulæ vicibus Principum vices accedant;
 „ Sis licet cautus, non vitabis has cautes.

M O S E S
L E V I N E P O S .

E X E G E S I S .

Haecenus homines Natura genuit, nunc Deos
 Provectiori Mundo Ingenium crevit.
 Novi Regis odio flagrante,
 Nova Hebraeorum spes nascitur, Moses.
 Ortu, Vita, Obitu,
 Intra fidem, supra opinionem.
 Utero exactus flumini traditur;
 Ut lethes esset pro lavacro,
 Sed jactura caruit hic jactus.
 „ Mergi non potest spectata pulchritudo.
 Inter papyros haerentem ac biblos
 (Jam tum Biblia meditabantur)
 Regia spectans puella,
 Optat, educit ; adoptat ; educat.
 Sed lubricum Aulæ culmen ingenuis :
 Fratrum olores perosus,
 Ægyptio confosso, Ægyptum deserit,
 Obscuro secessu, successu illustri,
 Nam Ovium Pastor, mox Hominum,
 Dilecto Populo deligitur Princeps.
 Primus Mofi labor, Hebraeorum libertatem rogare:
 Sed à Tyranno.
 „ Frustra nimirum rogantur, quibus aures in oculis.
 Manu igitur, quam linguâ, facundior
 Ut aures audiant, oculos terret.
 At quos Deus obfirmat, plectas facilius quam flectas.
 Hebraeos cedente Mari incedentes,
 Vado sequitur Pharao.
 Sed in undis demersus, memori elemento pœnas dedit,
 Quas nascenti Mofi decreverat.
 „ Sic suis artibus pereunt Tyranni.
 Tanta pro suis fecit Moses ; plura pertulit à suis.

Nam sternax Vulgus promissas ad sedes educus,
Angitur dum agitur ;

Sanctumq; ductorem, ut seductorem criminatur.
„ Adeo nec probi immunes à probris.

Profuit Mofi Pastoritia :

Didicerat cum Brutis vivere.

Quanta in contumaces missa beneficia & amissa
Liquitur invitâ de Pumice non ingratus ingratis liquor :

Virgâ lapides molliente, non Homines.
Sapit siti admonitis amarus nuper aquarum haustus :

Nec linguæ amator melle depellitur.
Tota condiendis altilibus ancillatur Natura :

Sed rabida ora munus mandunt, munificem mordent.
Canescunt dulci rore concreta gramina :

At delicata mancipia incipiunt fastidire delicias.

O vestro luto lutulentiores !

„ Nil dissolutius servo recens soluto.

„ Nam servitutis impatiens, libertatis incapax,

„ In servitio libertatem amat, in libertate servitium.

Duras igitur ut cervices emolliat Moses,

Ad Tonantem scandit per fulmina ;

Leges rogaturus, quas irroget.

Sed divino è cultu Deo similis reversus.

Jumentis Cultores Jumento similes reperit :

Geminas facie faces ejaculatus,

Qui passim strati,

Legem detrectant, obtrecent legislatori.

Adeo periculosum Antistiti gregem deserere,

Etsi Deum adeat,

Jam verò iteratis oraculis

Ter alius, & ter idem,

Civile, Militare, Pontificium Jus edens,

Proceres, Duces, Pontifices,

Foro, Castris, Templo constituit.

Omnium ditissimus,

Deum in Arca possedit.

Omnium doctissimus,

Divina gesta Commentariis excepit,

Omnium strenuissimus,

Stationes quaterdenas annis totidem meritis,
Viam per avia vel invenit, vel fecit.

Quin ipse Belli Dux, & bellica machinæ.

In Monte fixus,

Hostem dejicit, dum manus erigit.

Populo denique tot per elades traducto,

Primum ac postremum optati soli conspectum rapientis

Patriam amisit, cum vidit.

Hoc tantum Humanum fecit, quod defecit.

Morientem nemo vidit,

Mortuum nemo invenit,

Tumulum nemo erexit,

Si Deus moreretur, sic moreretur.

Quis Mosem neget Pharaonis Deum?

AARON

MOSIS FRATER.

PARENÆSIS.

Adeste Præsules. Paucis vos moneo.

Cecidi; nemo fidat; Convalui; nemo diffidat,

Ego Pontificum Princeps, & Principum Pontifex,

Mosis frater, immo pater fratris sui.

Nam quod alteruter carebat, ab alterutro sumisit

Illi ego linguam, ille mihi manum suffecit.

„ Uni omnia nunquam concessa.

Sed ego nimia indulgentior,

Vulgo Deum Deo meliorem flagitanti, Dæmonem dedi.

Inaurium auro flammis domito, Monstrum conflagavi:

Ut aurium dolore oculi respicerent.

At nimis imperitè aureum formavi, si coli volebam:

Cum aurum colatur vel informe, & Numus pro Numine
sit.

Materiæ pretio vilem addidi Jumentum speciem,

Ut Numen darem colentibus simile.

Sic circa Vitulum vitulantur lascivi,

Et Pastores ducuntur à Pecude.

Itaq;

Itaque in elemento eodem, Deum Moses, ego Dæmonem
reperi,

At nemini suum artificium plus stetit.
Levius Authorem torfit Phalaridis Taurus,
Quam meus me Vitulus.

Nam semel ille gemuit, ego semper.

Finem ludicri luctus excepit:

Dum Vulcano redonatus est Vitulus:

Et flamma scelus delet quod fecit.

Tum, verso in medelam veneno, Idoli Cineres in aquis
sorbui.

Ut Bacchi facinus eluerent lymphæ.

Hinc, ultore Levitarum gladio Populum depopulante,

Toties cado, quoties video cadentes.

Ut trigentes millies peream, triginta millia pereuntium
specto.

Sic populus Antistitis culpa,

Antistes populi pœna, torquetur.

Illi sanguinem fundunt, ego lacrymas.

Hec quot lacrymas?

Nullas ad Filiorum funera mihi seposui.

Vidi infelix infelices pueros,

Profano igni adolentes, sacro igni aboleri.

At exhaustis meo crimine oculis,

Nihil inveni quod supra alienum crimen efflueret.

Supererat pro solatio dignitas: hac etiam spoliis in Monte

Hor:

Et Pontifex de Ponte dejicior.

Mors denique dolores omnes oneratura,

Optata litora prospectantem oppressit.

Obij à Patria extorris, quam oculis tantum tenui,

Credite Antistites.

„Lubrica res est præesse.

N A A S O N
AMINADABI FILIUS.

EXEMPLAR.

Lege, attende, mirare,
 Principis Tribus Princeps Naason,
 In Principium exemplar est positus,
 Hic fortissimo Atavo fortior Abnepos,
 Primus ab Ægyptio luto pedem extulit,
 Novæ fortunæ Protoplastes;
 Mosis obsequutus, non Pharaoni:
Qui cum Hebræos, nec amare vellet, nec amittere,
 Amisit quos amavit;
 Grassante per tenebras Cœli gladio;
Adèdè augustum Imperandi augurium est, Deo parca
 Primus morante acie ad Orientem movetur:
 Castrensis vigilantia documento,
 Ut Solem cadentem ultimus,
 Nascentem primus adspiciat Princeps,
 Primis Sanctuarium in Castris recepit,
 Aggregatâ in contubernium Leviticâ Tribu:
Ut hostiarum cædes Hostium cædi proluderet,
 Alterno enim fœdere,
 Religionem Princeps, Religio Principem servat,
 Primus in procinctu Martem laceffit;
 Non recessurus nisi victoria receptui canat,
 „ Præpostere nempe bellatur,
 „ Cum Dux ab agmine ducitur, non agmen à Duce,
 Primus ad Erythreum trepidante Turba,
 Insolens vadum dividui maris intravit
 Et mendaci se credidit Elemento,
Dumq; illi Rubrum pelagus pallidi specularantur,
 Hic Deo fretus, fretum derisit,
Tanta hæc fiducia, ut antecessorem Angelum antecessisset,
 Nam attonitum mare intrante Naasone,
 Antesignana columna pone aciem recessit.
 Vel quod Angelo audentior fuerit Princeps,
 Vel quod Principis exemplum melius præluceret.
 Assurgit in ambulanti reverens unda;
 Aqueo cæmento stipans altrinsecus viam,
 Hic terram pro fluctu, fluctum pro litore inveniens,
 In undarum lubrico suam specularat soliditatem.

Nescia

Nescias utrūm magis mirere,
 Stantes undas, an euntem Ducem :
 In mari constantiam, an in Principe obsequium,
 Exili virga indomitum domari mare ,
 An Mare sine Mari, à Nauta sine Navigio, transmitti.
 Sane hinc didita fama, Regalem purpuram meruisse Na-
 sonem ;
 Quod Purpureum fictum calcaverit Primus,
 Habetis exemplar Principes : incipite quæ præcipitis,
 „ Malè imperat, qui imperat tantum.

SALMA
 NAASONIS FILIUS.

GRATULATIO.

Gratulor tibi Principum felicissime Salma,
 Hoc primum, quòd cæco erranti populo
 Genitus es in deserto.
 Nihil deserto illo fœcundius,
 Ubi peregrinatus statim ac natus
 Patriam in exilio habuisti, exilium in patria,
 Magis gratulor, quod legem per fulgura dictante Deo
 In lucem venisti.
 Et Cervulæ instar, tonante Cælo soluta est Parens,
 Justum igitur non mirer, cui cognata jura,
 Nec fortem, cui tonitru in crepundia.
 Habuisti cœlestis alumnus nutricia sidera,
 Et manna pro mamma.
 Unde dulcissimi tibi mores :
 Nam alimentum est indolis elementum.
 Nec dulcia defuere viatica, donec viarum acerbitas,
 Penuriam donante Cælo, ut domicilium,
 Hic instar Cœli, in agitatione firmissimus,
 Quadraginta dierum iter annis totidem produxisti ;
 Non tua sed blasphemæi populi culpa,
 Qui pede uti linguâ errabundus
 Tamdiu à recta quamdiu à recto deviavit.
 Planè Peripatetici, qui sapientiam condiscunt ambulando.

D 5

Quid

Quid lubrica illa monstra commemorem?
Nescio anguesne flammeos, an flammæ anguineas vo-
cem.

Antiqui sanè Serpentis Germina,
Qui Tartari Salamandra uritur, non aduritur,
Neque enim decentior carnifex furiosorum linguis,
Quàm furiarum Colubræ, debebatur.
Tu verò supplici prece pestes illas repressisti;
Quâ nulla promptior excantatio,
Ut reciproco ictu

Linguarum anguibus, angues linguâ multarentur;
Macte tua illâ constantiâ,

Quæ tot per funera nusquam parit.

Nam ceteri ex Ægypto digressi

(Præter unum, aut alterum)

Ante confectum iter, itinere confecti sunt,

Ita, populo illa solitudo, vitiosorum cribrum,

Tot aucta cunabulis quod sepulcris.

Alterum accepit populum, alterum dedit,

Meliorẽque dedit, quàm accepit.

At quantâ virtute

Solâ ferri tui acie aciem univẽrsam tutatus,

Adversus adversos primum semper telum torquisti?

At tribus & triginta prostratis Regibus,

Messiaẽ annos victoriis totidem prænumerasti?

Clarescit tua fama Hierichontis incendio,

Quam Urbem orator & explorator ingressus,

Vicisti ut vinci posse vidisti.

Vindicatâ manubiarum loco Raabâ,

Hospitali fide materialem fidem supplente.

Meretrix meritissima,

Quæ Servatorem progigneret, cuius progenitores servarat.

Ergo tibi gratulor quod primus, quod sospes,

Primam & sospitem promissæ tellurî appuleris tribum,

Integra Genitorem manebat hæc palma,

Ut metam præciperet, qui se præmoverat.

Sed eam bipertire visum superis,

Ne tanta Parentis gloria inglorium faceret Filium.

Itaque illi Erythræum, tibi Jordanus fuit prætentandus;

Qui

Qui retrocedentibus undis vadum reliquit.
 Nimirum, virtuti cedere, docile flumen à mari didicerat.
 Terge tam purâ lymphâ sudores tuos,
 Et malis recreare post mala.
 „ Nam amara, memorando dulcescunt,
 „ Et aures mulcet quod oculos terruit.
 „ Fruere partis deliciis invictissime Salma,
 Quo Auspice, bellari cœptum & debellari;
 Quo Duce hostes omnes cesserunt, aut recesserunt.
 Quo reduce, Judæa Tribus centum Urbes sortitur;
 Quarum indegena tuo admoniti gladio,
 Vacuas ut relinquerent sedes, Tartarum implevere.

JOSUES
 EX JOSEPHO.
 TRIUMPHUS.

Egregium Triumphum instrue Silo,
 Victor incedit Josues.
 Hierichontinæ præcedant tubæ,
 Ut accedenti victori accidant Urbes.
 Eximio Triumpho non portæ panduntur, sed mœnia.
 Distinguat cohortium signa salubre Tetragrammaton
 JESUS.
 Vincendi tessera, Victoris titulus, Victoriæ tutela,
 Hoc enim servatus quo Servator,
 Tartaro formidines festinavit.
 Idumeorum succedant manubiæ:
 Quorum terga duntaxat vidit.
 Officium fuit spoliasse fugaces, & armis graves.
 Nam timidiorum arma prædatorem vocant, non hostem.
 Prima inter fercula Sinæ Montis occurrat species.
 Ubi cum Mose Empyreus Pyrausta Josues, in igne vixit.
 Nimirum pravæ naturæ franguntur leges, cum divinæ
 conduntur,
 Quas solus Moses dedit, solus Josues servavit.
 Hinc duorum terga ferentium premat immanis Botrus,
 Osten-

Ostentui datus,

Cum quadraginta annorum itinere, quadraginta diebus et
hausto ;

De Gigantum tellure

Fruges retulit, colonis similes.

Olim tam colonos messurus, quam fruges.

Ergo tergemina Gigantum Henacinorum capita

Contis præfixa gestentur ;

Quibus robur rubori fuit.

Nam Viros non à viribus voces, sed à virtute,

Volo etiam acervum lapidum plastro vehi,

Ingratam ingratis memoriam,

A quibus pene examinatur dum territos animat.

Adeo timenda est timidorum audacia,

Tum Madianitarum Trophæa ;

Quos ad Mosis inferias mactavit inferis :

Medio Baalami capite, exerta lingua :

Quam præstigiator Prophetes, suo jumento stolidior,

In imprecationes conatus, in preces resolvit,

Hinc Jordanis imago, si licet simulari, producitor.

Qui à Mystis gestatam, & Mysteria gestantem Arcam

Veneratus ac veritus ;

Stuporem inter & metum, simul stetit & fugit.

Hiericho inter simulacra victarum Urbium præcedat :

Quæ turbarum sono turbata,

Saltantem Josua contremuit.

Septem præterea Urbes graviori Marte deletæ,

In Imagine tantum vivant.

Sæviendum enim erat, aut serviendum.

Flagrent ante currum pro facibus Sol, & Luna ;

Qui pridem gradarij, jam statarij Planetæ.

Ne victoriam morentur, morantur diem.

At Gabaonitæ, catenata mancipia, currum trahant,

Nam callidè vitam pacti, catenas in lucro ponunt,

Turrito curru immineas Victor ;

Hæreditario Mosis diademate radiatus

Ut noctem illustret, excæcet invidiam.

Triumphalem Senem laureatæ sequantur tribus,

Nemine juventam excedente.

Soluseniam cum Calebo Josues

Egyr

Ægyptum vidit, & Judæam ;
Carcerem, & Metam.

Pompam excipiat cœlestis Arcus.

Sic inscripto fastigio.

Iesu Servatori,

Dictatori virgineo.

Africano, Asiatico.

Quod ad Palaestinas delicias vindicato Populo,

Tyrannis tribus & triginta, igni, ferro, cantu, Prostratis ;

Totidemq; Regionibus tributim divisis :

Sanctuario in Silunte collocato ;

Vt Deus quiesceret, nunquam quieverit.

Sen. Popul. Q. Hebr.

Portam Trophæis insignem aperuit,

V. O.

SAMSON

EX DANO.

IDAËA.

Adeste Juvenes, quibus Robur & Cupido.

Do vobis utriusq; Idæam, Samsonem,

Alcidis coætaneum, Alcidi similem, robusto & forti :

Mox Cupidinis mancipium, Cupidini simile, cæco & nudo.

Hic de sterili germinat ;

Quo miraculo vel Jacob, vel Esau nascitur, nihil medium.

Nazarenus Nazareno dicatur ; lecto à floribus titulo.

Avarum nempe munus. Vitæ autumnum Deo dicare, non
florem.

Ne temulentia rumentum faciat,

Fonte puro fallere sitim jubetur.

Ut bibentis imaginem reddente lymphâ,

Se ipsum noscere affuescat.

Contra pugnaces divino robore afflatur Puer ;

Nil enim hosti nocentius quam innocentia.

At martius ille spiritus capillis illigatur ;

Ut scias quam caducum sit donum, juvenile robur,

Cum tenui admodum de filo pendeat.

Ad Hostium cædem consecratus.

Odia Philisteorum ab Philisteorum amoribus incipit.

Incircumcisum connubium firmante Deo ;

Ut

Ut Marti facem subjiciat Cupido.
 Primus Samsonis labor, qui primus Alcidis,
 Leonem immatissimum sternere.
 Dulciore tamen victoriâ,
 Ferinas inter exuvias mellificium invenit :
Et Leonis hiatus, hominum sepulcrum, mox apium nidus,
 Feritate in dulcedinem versâ,
 Convivali anigmati materiam dedit :
Quo enodando convivæ perfidum Sphingen adeunt,
 Samsonis conjugem.
 Hinc novus Juveni labor.
Qui malè soluti problematis amarum pretium soluturus,
 Philistæos triginta occidit, & hostium spoliis hostes induit.
 „ Sic ingenio victores vincuntur viribus :
 Et dolos sequitur dolor.
 Hinc nova malorum Hydra :
 „ Nam injuria vindictam, vindicta injuriam provocat.
 Samsonis Uxor cognatam cædem adulteriis ulciscitur.
Ut non mirère mariti secretum vulgasse, quæ seipsam vulgat.
 „ Nil enim Fœminæ arcanum, cui nihil sanctum.
 Samson trecentis Vulpibus faces subligat :
 Ludicro initio, æbili eventu.
 Nam incendiariæ animantes per segetes sparsæ,
 Famem cum flammis spargunt,
 Hoc incendio adoletur Adultera ;
 Et Ceteris facibus ad Proserpinam ducitur.
 Sic Vulpina ingenia plectuntur à Vulpibus,
 Sed alii ex aliis nectuntur labores.
Nam sociali perfidiâ Philistinis proditur à Tribu Juda
 Christi specimen non daret, nisi à Judâ proderetur.
 Sed vinculis repente exutus,
 Aselli mandibula Cataphractorum cervices terit.
 „ Nullum enim vile telum in virili manu.
 Quin eadem clava gemino clara miraculo,
 Vincenti telum, Victori fontem ministrat ;
 Saniem emaculatura quam fuderat.
Nimis felix jam Samson, nisi suæ Gloriæ superfuisset.
 Sed tantam famam libidines infamarunt.
 Et hic labor Herculeis adnumeretur
 Gazeæ Meretriculæ amplexibus illaqueatus,
 Phil-

Philistinis destinatur ad prædam.

Monocerotem dices, Puellæ in gremio captum, sed impuræ,

At exitu inopinato declinavit exitium,

Urbis compagibus felici nisi revulsis.

Portarum fores foras portavit.

Sic Sirenum præstigias semper effugiat.

Quæ vorant vos vocant.

Sed amoris impotens, labores mutat; non vertit.

Tertiam Omphalem amavit Delilam,

Alcide fortior dum toties vincit,

Effœminator dum toties ancillatur.

Mulierculæ igitur fidem auro decolorant Philistini?

Exploraturi unde vinci possit amastus:

Atque, ut Martem capiant, Venerem captant.

Hic procaces hostilis Amicæ rogatus eludens,

Nervos, rudentes, trabalem clavum diffringit:

Semper captus, & liber.

Sed sagacissimus Quæsitur est Fœmina,

Blande torquendo verum extorquet.

Tergiversari difficile est,

Cum Apparitor Cupido faces admovet,

Hem sæpe decipiens, sapius deceptus,

Ne suos amores contristet, Virtutem comis implicitam prodit.

Secto igitur per fraudem capillo, robur avolat,

Et qui Leones straverat, Lupa sternitur.

Coortis undique insidiis, enervis in nervum mittitur,

Et oculis orbatur, quos in aliena fronte perdiderat.

Sic ex Alcide Oedipus fruges terendo conteritur;

Hoc tamen felix, quod se misurum non vidit.

Rediit tandem ad Samsonem virtus, cum Samson ad Numen:

Crevitque mens cum capillo.

In Veneris Templo Cyclopem ludere jussus, nec larvæ egens.

Labefactis columnis Templum impellit;

Et spectaculum perimit Spectatores.

Sic sua inter Trophæa moritur Samson;

Odiis felicior quàm amoribus.

Hoc

Hoc tamen egregi,
 Quod Veneris idolum meriendo comminuij ;
 Eamq; perdit qua perditur :
 Cujus insidias vidit cum oculis caruit.
 Tu ne serò videas ,
 Samsonem vide, ac perge.

BOOZ

SALMÆ FILIUS.
 OBED BOOZI FILIUS.
 MYSTERIUM.

Booz Cananitide Raabâ satus,
 Moabitidem duxit Rutham.
O Mystera !
 Mirum quod ex Meritoria castissimus nascitur,
 Et pauperulam ducit æratus.
 Magis mirum,
 Quod legis peritissimus legem violat,
 Nam cum divinis tabulis cautum sit,
 De alienigenis nasci Hebræos,
 Ne de profanis nascantur sancti :
 Hic uxoriæ obscuritatem ex materna continuas,
 Alienigenæ Filius & Conjux,
 Contra legem genitus, genuit contra legem.
 Quodq; fas omne superat :
 Nefastus uterq; Hymenæus
 Peravitos Massiæ fastos serpit :
 Et infelicium tedarum fumo tantam nobilitatem denigat.
O Mystera !
 Quot involutris divina conduntur :
 Callidus legis interpret Booz,
 Legislatoris ingenium assequitur, dum à lege recedit.
 Erit cum Cœlestis aliquis nascatur Booz,
 Ex Meretricula Synagoga.
 Qui alienigenæ nubat Ecclesiæ.
 Illam Raabam, hanc Rutham meritò voces.
 Hanc igitur Sponsam luto perlitam diluet.
 Fame enectam ; sacris frugibus alet :
 Ad pedes jacentem, in Regni solio collocabit,

JUVENTUS.

65

Mendicam dotabit, ditabit.

Hæc effæto Conjugi Obedum gignet :

Gaudente Noemâ, congaudente vicinia.

Expirante nimirum Christo viver Christianum Genus,

Cœlitum voluptas, Divinitatis Deliciæ,

O *Mysteria* !

Hæc in arcanis habe Viator ac perge.

G E D E O N
J O S E P H I N E P O S.

ARGUMENTUM.

Quid inani cytharæ aucupio aures illigas Orpheu ?

Ex Hebro ad Hebræos diverte :

Altius Hymni Argumentum dabit invictus Gedeon,

Tibi coævus.

Hoc cantu, non aerias, sed empyreas aves morabere,

Magnas Viri virtutes pange, post magna vitia.

Optimus ex contrario contentus,

Strophen dabit Gedeonis ignavia.

Nam pridem vecors, trementia vexilla tremuit :

Et cum hostilibus telis certavit fugâ,

Addita signitiæ impietas.

Male audit quod Deum non audit.

Nam Victoriæ spondenti Numini,

Fidem negat, nisi majora fide prodigia videat.

Ergo Hamma & imber ad Gedeonem legantur :

Utroq, dignum Nuncio Auditorem,

Qui divino minus ori, quam suis oculis credit.

Posthæc dedecora,

Antistrophen ex virtutibus verte :

Plaudente sibi Providentiæ, cum hæc illis mutat.

Cane ut divinæ vi vocis contra Madianitas egreditur,

Quos à Mose deletos,

Unde vixerint nescias, nisi à suis tumultis :

„ Aded mala gramina nunquam bene pereunt.

Hic ex trepido intrepidus,

Universos jam provocat, qui singulos formidabat,

Itaq; ex Sacerdote Miles,

E

Dei

Dei cultor, mox ultor ;
 Cultum sanctè, gladium fortiter, vibrans,
 Mortuam pietatem impiorum motibus suscitavit,
 Verso jam nomine Jerobaal,
 Adorato Dæmoni fuctum fecit.
 Nec similes quam exiguâ manu tot capita sparsit,
 Centum & triginta Madianitarum millibus
 Trecentos objecit, sed viros :
 Ne ignaviæ fugam augetet, numerus disciplinam minuere
 Militum virtutem aquando exploravit :
 His selectis ,
 Qui fluvium manu legunt, non proni lingunt,
 Nam lingua fidentiores quam manu, arcentur Bello,
 Hos tubis armatos in aciem ducit :
 Tam Deo fidens, ut victoriam canat, dum pugnat,
 Tum face, & gladio armatos producit.
 „ Nam virtus in exemplum posita, micat cum dimicatis,
 Terrentur stolato agmine Madianitæ,
 Certis velut exequiis ;
 Gladio cædem, face funus ominante.
 Ita lymphatis terrore, & errore animis,
 Ceu Cadmæi Terrigenæ inter se gladios transigunt,
 Et mutuatis moribus cadunt.
 „ Malorum enim concordia in discordiam desinit,
 Hic victoriam premens,
 Hac illac fugat quos fugerat.
 Reges duos licitorum securibus subjicit,
 Quos puerilem gladium indignantes, dignatur suo,
 Gloriosus planè victor,
 Qui Reges necando, superbos facit.
 Nomine suorum amisso, neminem hostium servavit
 Stirpitis vellendi erant impii.
 Numquam enim alii mores fuissent, nisi alii Homines
 Hoc ergo vindice verè pereunt Madianitæ :
 Nullumq; stante Gedeone Idolum stetit.
 Lætam hanc Antistrophæ lugubri excipiat Epos :
 Nam tot inter palmas ,
 Unum supra septuaginta suscepit Liberos,
 Magis felix si non minus fecundus.
 Unus nimirum Abimelech,

Ut patriam proderet, Fratres perdidit,
Paternumq; sceptrum regit cum rapuit.
Sic bonis invisus,

Paternæ memoriæ invidiam fecit.
Heu miseræ Patris laudes natorum notis,
Hic hilares modos suspirio rumpe.
„ Humanarum rerum stilus est,
„ Læta tristibus finire.

JEPHTES
JOSEPHI NEPOS.
MONIMENTUM.

Lege Viator, ac luge.
Miseranda memoria hanc Aram complectitur.
Jephtes Galaadita;
Invito Deo satus, adultero nimirum thalamo;
Contra leges natus, nullis legibus vixit,
Fratrum convictu depulsus; latronibus convixit,
Tanto profectu, ut latronum Princeps evaserit.
Quippe in vitiorum schola, brevi superatur Magister.
Ære suo levis, ære alieno graves accessit;
Qui ne solvant, rapiunt; & peccant; ne pœnas luant.
Ferocelem Juvenem flammavit temeritas;
Non tam præda, quam prædandi periculis læta.
Ammonitarum armis Galaaditas prementibus,
Ad profugum Jephthe confugit Patria.
Et de more vulgi, utroq; immodici,
Regem flagitant, quem noluerant Civem.
Exuerat is Patriæ amorem, non Filiæ;
Quæ unica, tota erat Domus.
Huic dotalem gloriam cumulaturus.
Totam belli molem ad se recepit;
Regiam infulam pactus sub pugnam;
Quo linteo nullum melius bellico sudori tergendò.
Ita bellum sine Regno subit, ut Regnum subiret sine bello.
Pium igitur putumq; duellum voto auspicatorus;
Quicquid reverso primum occurat;

Pro victorali piaculo huic Arae spondet.
 Heu pietatis improvidæ simplex impietas !
 Hostiam magis horrebit, quam Hostem.
 Ergò sive ira, sive indulgentiæ Numinis, vicit.
 Ammonitas nec paci, nec bello paratos, momento expugnavit

Urbes viginti simul obsidere cœpit, & cepit.
 Longos victori genitus festinante victoriâ.
 Jam Patriæ redonatus, & voti reus,
 Nil ante Filiam pro foribus vidit,
 Gestientibus Puellarum choris prægestientem.
 Ah quæstuosam morti lætitiâ !
 Hunc illi victoriæ finem hostes vovissent,
 Tum nivali osculo Natæ libato,
 Ceu supremum spiritum ore legeret ;
 Vicinus (inquit) Filia : nimio victoriâ mercati !
 Tuo nempe sanguine.
 Illa non vitam rogat, sed spatium :
 Nam moti mollius fit morâ
 Bimestri ergo ejulatu in furdas cautes eliso ;
 Quo, sibi Præfica, suas anticipat nœnias,
 Huic se demum Arae votivam fistit.
 Equè imprudens obsequio Puella, & imperio Patris
 Nisi Pontificis ignorantia, utriusq; culpam minueret,
 Astat jam cum intrepidâ Hostiâ
 Trepidus Sacerdos Pater.
 Nam dolorem hic premeudo auxerat,
 Illa plorando consumpserat.
 Jam, ne quid non rite fiat, linguis favetur,
 Hærent in Virginis vultu Juvenum vultus :
 „ Nam despetata pulchritudo acrius movet ;
 „ Et Solis instar major videtur cum cadit,
 Cœlum spectat spectata Puella :
 Cujus lacrymas astantium oculi spargunt.
 Jam neci devotam componens Genitor,
 Ferro jugulum invictæ Martyris delibat ;
 Et semiaminis super exanimem cadit.
 Vorant Virgineum corpus mundissimæ flammæ,
 Cœloq; inferunt, quo feruntur
 Cætera sanctè niteq; peracta ;

Nisi canentium numeros innumeri gemitus fregissent.
 Hunc bello finem imposuit
 Nimis liberalis prædo, Sanctus Jephthes,
 Pugnare doctior quam vovete.
 At trepidæ Virgines, ne simili Patrum voto illigarentur,
 Aram hanc immortalibus literis inscriptam
 Annuo ejulatu circumlitrant.
 Grajæ etiam Musæ, quia Virgines,
 Pacti Invidiam
 In Agamemnonem Coartaneum rejecerant.

J E S S E

OBEDI FILIUS.

CLAUSULA.

Agmen claudet invictissimus Isai ;
 Ducum palmes, & Regum radix.
 Avitam bellicæ præfecturæ virgam
 Sudoribus ita rigavit,
 Ut cadendis sceptris sylvesceret,
 Bethlehem Patricius,
 Patriam fecit Deo dignam,
 Primævus in Philistinos gladium acuit,
 Quos uti cotem virtutis reliquerat Deus.
 Nam arma bello, milites pace franguntur ;
 Et hoste mortuo, pugnant sodales,
 Sacræ militiæ authoratus,
 Pro Sanctuario Sanctus bellavit.
 Quod vel amissum, in ejus pectore invenisses.
 Miles fuit sine militum vitiis ;
 Qui victoriæ Cupidi, à Cupidine victi,
 Fœdiores referunt plagas quam inferant,
 Emeritus, consilio pugnavit,
 Utilius enim reguntur bella, quam geruntur,
 Cum pro galea canicies est,
 Ubi relis nil amplius valuit,
 Filios pro telis in hostes misit,

Qui terginas manus Patri suffecere;
 Et tricorporis instar Gerionis,
 In triplici corpore, ter unus pugnavit,
 Atque sedendo vicit.

Quæris quâ virtute natos habuerit ?
 Nati minimus, Gigantum maximum vicit.

Quæris quâ specie?

Despectior, imperio dignus est visus,
 Hæc tanta felicitas

Jesseum pectus impetu ingressa,
 Animam expulit.

O Mortalium voluptas nocens;

Hæc cogita Viator:
 Et sedens interjunge.

ic.
M U N D I

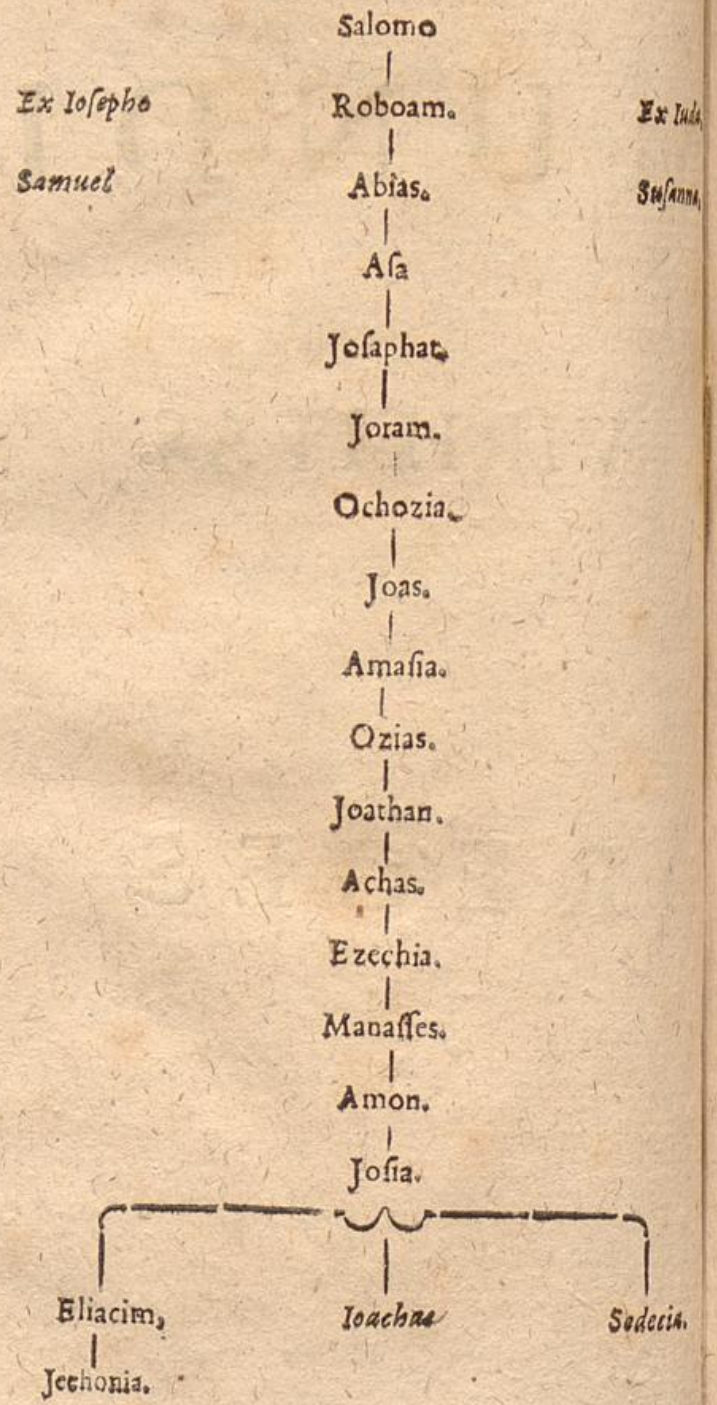
VIRILITAS.

R E G E S.

IND

DAVID
JESSE FILIUS.
Christi | linea.

DAVID
JESSE FILIUS,
ADINATON.

A Ducibus ad Reges venio.

Crudam Mundi juventutem maturuisse indicat purpura,
Coacervatæ tamen cum dignitatibus curæ;

„ Ubi enim curæ nisi in curia?

Solem circumnectens corona nimbos minatur.

Coronatorum primum spectabis Davidem:

Omniū felicissimum & miserimum.

Felicitatis hoc habuit maximum, quod ex minimo crevit:

Hoc ipso miserimus, quod ingentes ærumnæ invenere fe-
licem.

Jugulatores paterni gregis leones infans jugulat

Ipso infelix triumpho.

Nam citra infantia ludicra, dura exorditur à teneris.

In prætextâ chlamydi candidatur.

Hoc ipso non invidendus, quia præmaturè invidendus.

Carnelium Philistinorum propugnaculum Goliath sternens,

Unico lapide Rempublicam fundat.

Sed victoriam potius, non præmium,

Plus odii lucratur quam gloriæ:

Et optimo inter aulicos argumento, displicuit.

Entheatum Saulem cythara mulcet;

Utroque Arcu felix, seu fila impellat, seu tela.

Sed Erynnes irritat dum temperat,

Nam lyrà ludens, hastâ pene confossus,

Ineluctabiles gemitus à cantu exorditur.

Inter Getheos aulicos recipitur profugus,

Sed Regi carus, non Satrapis,

Ut insanos fugiat cogitur insanire.

Jam Regali conjugio superbit Opilio:

Sed Philistinorum præputiis empto, Pronubam habuit Libi-

Judæ & Israelis Diadema, (tinam.

Ex gemino unum, suo capiti implicuit:

Sed Saulis ac Filii sanguine gemmatum.

Quos ardentissimos hostes ardentissimè amans,

Vivos fugit, mortuos deserit;

E 5

Mœstus

Mœstus ne vincat, & quia vicit.
Sic mutuis vulneribus, sanguinem victi, victos lacrymas
fundit.

Omnium hostium vidit funera;
Quo vel ipse, vel Deus, vel ipsi se, conficere:
Sed plura suorum vidit,

Triduanâ peste, trienni fame, perenni bello,
Ut flebile lucrum fuerit, amissis civibus urbes capere,
Reges omnes finitimos aut ferro vinxit, aut fœdere,
Sed externis liber, intestinis obnoxius:

Æque infelici Marte, sive vincat, sive vincatur,
Pacem peperit tandem: sed bello pejorem.
Nam pondere armorum liber, amorum vinculis captus
Cupidinis Marti mancipium datur,
Tum ex adultero homicida.

Raptâ Coniuge, Maritum sustulit,
Multiplici conjugio lætus, non Filiis:
Quorum alter Sororis stupro, alter Novercæ incestu
Bis infelicem fecere Patrem.

Tum diriore ultione quam crimine,
Stupratorem incestificus vetante patre necat; dolente necatur.

Ut nescias flebilior ne Patri contigerit injuriâ, an vindicta,

Inornatam Hierosolymam capit, captam ornat.
Ut miserimæ Urbi salubrius nihil contigerit, quam vincti
Sed Sanctuario Urbi donato

Templum Sanctuario donare caverit.
Cruentæ dextræ manus horrente Numine.
Ut Davidis victoriæ eidem exosæ fuerin à quo imperare,
Tandem septuagenariò major excessit.
Sed clarior si citius.

Nam frigidus, imbellis, attritus;
Quasi ex illo Davide nihil retinuerit David;
Impetium senex deposuit, quod meruit infans:
Et infante invalidior, decenni filio sceptrum commisit.
Hoc uno felicissimus esse poterat,
Quod hominum strenuissimus,
Hominum sapientissimum genuit:
Nisi quod prævisa Filii nequitia morientem mori coegit.

Hera

Hem qualem in Purpurâ felicitatem speras,
 Si Principum felicissimus, miserrimus fuit.
 „Quamquam hæc Regum conditio est,
 „, Felices facere, non esse felices.

SAMUEL
 EX JOSEPHO.
 EPITHETA.

Qui hic conditur,
 Uno signati nomine non potest,
 Aliud semper nomen meruit.
Mæroris Filius. lætitiæ Parens vocetur.
 Nam Novercæ æmulatione Matrem habuit,
 Lacrymarum clepsydrâ moras notantem.
Speratus cum desperandus,
 Sterilem habuit Matrem.
 Tantæ animæ desperabat Natura æquare corpus,
Conceptus acerbus, virtute maturus,
 Ipso illatebratus utero sanctitate lustratur.
 Ut divino spiritu prius respiravit, quam suo.
Fasciis liber, voto adstrictus.
 Nazareorum ministeria Templo circumdat:
 Officiis cum Deo, certante Matre;
 Quæ in Templo impetratum, Templo despondet:
 Et liberum Deo reddidit servum.
Obsequio cæcus, monitis oculatus,
 Incipit ventura profari antequam fari.
 Ut uni Samueli nihil inopinum contigerit:
 Nec Prophetam mireris ex Prophetide natum.
Fervore cadens, innocentia candidus,
 Circa propitiabilem Arcam excubias ducit,
 Ut gemina Cherubin tertium mirarentur:
Templi custos, & Dei Templum,
 Divinâ consuetudine per somnum fruitur.
 Pontificis vocem simulante Deo;
 Ne aliam Pontificis vocem credas, quam Dei.

Parvitas

Pavore vacuas, Numine plenus.
 Pontificis Filii extrema denunciat.
 Qui sacrificia libate doctiores quam lirare,
 Lucem noxis, noctem luctu transigebant.
Asper eloquio, dulcis moribus;
 Trepidum Pontificem intrepidè increpat,
 Qui nimis indulgente in Filios censurâ,
 Raptores arguens, rapinas participabat.
Pravisu verax, provisu velox,
 Cadente Pontifice, Pontificatum sustinuit.
 Sic dignitas Aaronitas defecit, cum digni Aaronitæ defecere,
Vincentis Prefectus, centenario suffectus:
 Amissam Arcam Fœderis, renovato fœdere vindicavit.
 Ducitque pœnas pœnitentiâ vitare.
In pace pugnavit, in pugna pacatus.
 Philistinos quiescendo vicit.
 Nam Cœli fulmina, populi gladios invocans,
 Captos perdit, perditâ capit.
Æqui iudex iudicium æquissimus:
 Filios sibi substituit.
 Sed populo impositos, statim deposuit;
 Ne justitiæ lances auro deprimerent.
Populi Consul, populo consulens,
 Saulem Regem creat, inter malos meliorem;
 Peruncto vertice, ad medellam.
 „ Regius enim est morbus superbiæ tumor,
Zelo æstuans, lacrymis madens,
 Saulis contumaciâ servatum Agagum discepit:
 A Saule ad Davidem gregis regimen transfert,
 „ Nam timendi sunt Reges, qui Deum non timent,
 Omnium denique laudum compendium esio,
Quod omnium laudum compendium fuit.
 Itaque ne Virtutis osores amet, tandem moritur.
 Nec obtinet votum.
 Nam Pythonissæ incantationibus fretus Saul,
 Eadem pravitate mortuum quærît Samuelem,
 Quâ vivum oderat.
 Scilicet virtutem sequentem fugimus, fugientem sequimur.
 Sed evocatus è tumulo Samuel,
 Saulem ad tumultum devocat:

Et umbrâ territum ad umbras rapit,
 Sic suis inventis obeunt curiosi,
 Samuel igitur,
 Bis ut vivat, semel moritur,
 Semel ut quiescat, bis moritur.
 Tu ne quiescenti obstrepas,
 Tace Viator, ac perge,

SALOMO
 DAVIDIS FILIUS.

SCYLLA.

Triforme hoc Monstrum,
 Humano capite, foemineo pectore, ferinâ caudâ,
 scyllam putas? falleris:
 Salomo est;

Hoc Pueri nemo sapientior.

Unus mortalium omnia scivit, nihil didicit.
 Venit ad Juvenem prudentia, quæ Juvenes fugit:
 Sui secuta apud pudicum,
 Cui candor pro canicie.

Quod magis mirete, ad dormientem venit:
 Musarum ductore somno, qui Musas fugat;
 Itaq; per ocellas fores, oculos, ingressa est sapientia;
 Vel hoc indicio cœlestis.

Nec venit indotata:

Sceptro manum porrexit Salomo cum cæteri ferulæ.

Ut dubites iter utri plus contulerit:

Nam per Sapientiam regnavit Puer, per Puerum Sapientia.

Prima imperantis cura fuit Patris sepulcrum:

Tanta magnificentia, ut Patrem æternaverit tumulando;

Errant nimirum qui, ne degeneres arguantur,

Parentis famam extinguunt,

Non extinguitur fama, cum desiderantur extincti.

Eadem pietate

Mortem patrio testamento legatam Joabo dedit.

Optimum novi Principatus fundamentum ex talium ruina:

Qualis enim Populus, si pessimi optimates?

Ex

Ex Rege Sacerdos, Templum dicavit,
 Mundum voces, non Templum,
 Spatiis tripartitum, plagis quadrifidum:
 (Annis totidem, quot Mundus solibus absolutum,
 Merito igitur undecumque delatae opes;
 Ut Mundum Mundus ornet.
 Hinc à divinis ad civilia; uti decet.
 Urbem mœnibus, Regnum urbibus stipat:
 Ut populum cohibeat, quem auxerat pace.
 Regiam & tribunal, gemmâ & ostro consternit:
 Ne venalis speretur justitia, quæ opes calcat,
 Atque ut profugam revocet Astræam,
 Aureos mores in aureâ domo restituit.
 Nusquam lautius Sapientia sedit,
 Qua interprete implicitas lites momento explicuit.
 Illam præcipue, de superstite Infante.
 Qui cum duas inter Matres, nullam Matrem haberet,
 Utrique mori iussus, ut neutri cederet.
 Amore indice Matrem invenit:
 Eâdem Dictatrice Sapientiâ, Divina scripsit Oracula.
 Cum quicquid diceret, Oraculum esset,
 Hæc Regiæ fama Sapientiæ, Reginarum scitissimam traxit.
 Quæ majorem famâ, Regem mirata,
 Plura didicit, quàm quæsierit;
 Plura retulit, quàm obtulerit:
 Nam Salomonem alterum in utero retulit.
 Sed heu, quid Mortalibus tutum?
 Tantum ingenium mareuit, cum maturuit.
 Ut neicias utrum magis mirere.
 Senium in Infante, an Infantiam in Seno.
 Tantæ causa dementia, libido.
 Nec mirum, ex Bersabæa nato.
 Septingentis conjugis, trecentos concubinas,
 Innumerabilia stupra, conjunxit.
 Amavit quotquot vidit;
 Voluit quotquot amavit, habuit quotquot voluit.
 Stupente naturâ,
 Quod fœminis omnibus unus sufficeret, non uni omnia.
 Sic effœminatus Salomo sapientiam amisit.

Veneris perfidiâ ; quæ in alios non mitior, quam in Filium ;
Amantes excæcat, ut Amorem.

Hinc Asmodæi quam Dei legibus obsequentior,
Suorum Idolorum Idola coluit ;
Et Venerem veneratur venerens.

Ut non immetitò Venerem vocarint Luciferum,
Cum alter colatur in altero.

Sequuta, ut solet, luxuriam fecit :

„ Nam nimia liberalitas rapinis alitur.

Ergo, Regni opibus in gynæceo profligatis,
Pex gravissima tributa amicos nudat, ut amicas ornet.

Quin per magicas artes aurum scrutatus,
Feralis Æruscator, vectigales Dæmonas facit ;
Et Plutum quærit apud Plutonium.

Tot inter flagitia pacem amisit pacificus :
Salomo, non jam Salomo.

Bellante Idumæo, latronum duce.

Rebellante Jeroboamo tributorum quæstore ;

Per Mammonæ ministros, Mammonæ cultor affligitur ;

Donec divino Numine afflatus Achias
Suam pallium, & Salomonis Regnum, divisit.

Sic obiit insânus Sapiens ;

Hebræorum decus & dedecus.

Inops inter opes, sterilis inter conjugia,

Unico de tot thalamis suscepto Filio.

Nam nihil Veneri nocentius, quam Venus,

Primus è Christi Proavis Stygem coluit ;

Et primus intravit.

In dubio argumento : nam Idola posuit, non sustulit ;

Et flenda leguntur, non fletus,

O saga Puellatum forma,

Quæ insanire Sapientiam facit,

Et Hominem vertit in scyllam,

Oh, si sapitis, hanc Scyllam fugite.

ROBOAM

SALOMONIS FILIUS.

PA-

MUNDI
PARALLELA.

Infano infanus succedit natus ;
 Natus ex nondum infano.
 „Mala exempla natalibus prævalent.
 Uterque Regnum suscepit ;
 Ille annis tantum, hic tantum ingenio puer,
 Sed juvenis Salomo senes audit ;
 Senex Roboam juvenes audit :
 Sero erudiendus periculo,
 „Juvenili Senatu Regna senescere,
 Pari libidine uxoria dedicant Idola :
 Sed ille Venerem, hic Priapum ;
 Effœminatus virilem.
 Cujus Sacerdotio perfuncta Conjux, amat quod colit ;
 Tali Numini melior victima, quam Sacerdos,
 Pariamenta Conjugum gregem pascunt.
 Sed ille majorem, quia ditior ;
 Nam sine Mammona fuit Asmodæus,
 Pari levitate populum tributis gravant.
 Sed ille mollius, hic durus.
 Nam rapacitati additis convitiis
 Bis sera, ungui nocuit, & lingua.
 Pari in utrumque seditione, conspirat populus ut respicit,
 Sed ille turbas placavit, hic placando turbavit.
 Nam Aduram tributis Præfectum,
 Mulcendo cætui delegat, quem mulgendo censui delegerat,
 Qui magnetica eadem facundia,
 Lapidem trahit, qua aurum traxerat.
 Uterque flevit Regni schisma.
 Sed ille adumbratum, hic verum.
 Nam diviso cum Religione Principatu,
 Roboamo Judaicus, Jeroboamo Israeliticus cessit ;
 „Nihil enim citius Regna secat, quam secta.
 Pari fato externos irritant Reges,
 Sed ille procumbit, hic succumbit.
 Nam Ægyptius Pharaos Sesostris,
 Roboamum libertate, auro Templum nudavit.
 Adeo intestina dissidia, finitimorum sunt lucra.
 Pari affectatione Templum ornant, non colunt.
 Sed ille aureis, hic æneis donis ;
 Ut ex dispari ætate nosceret,

Quant

Quam citò sæculi metallum degeneret,
 Paria igitur vitia pat sequitur pœna.
 Cupidinis enim flammis ad Tartari flammam aëti
 Alternis se ignibus cruciant.
 Lite dubia, uter infanior
 Qui sapuit aliquando, an qui nunquam.

A B I A S

ROBOAMI FILIUS.

EDICTUM.

Adeste Cives, Advenæ, Convenæque.
 Quod Abias Roboami & Maacæ Filius;
 Paternam impietatem, & maternam libidinem retinuit:
 Quod ex malis malos geniturus,
 Omnium mulierum vir, omnium virorum mulierem duxit,
 More ut nomine Matri similem?
 Quod ultimis ceris scriptus hæres;
 Secluso primogenito, nihilo melior evasit;
 Et legum vindex, vivit sine lege:
 Quod veræ Religionis suasor, non sectator,
 Et facti promptior quam facere,
 Non percepit quæ præcepit:
 Quod justiore ferro, quam mente,
 De perduelli Jeroboamo Victoriæ naviter potitus,
 Ignaviter est usus;
 Et quingentis millibus Israelitarum cælitus necatis,
 Idolo latras conterere maluit, quam Idola:
 Quot Bethel & Sichem schismaticas Urbes
 Triumphator ingressus,
 Fanorum aurum, non profanorum aras sustulit;
 Et prædata captivarum pudicitiam;
 Urbem lustris implevit, non lustravit.
 Quod partâ libertate
 Bis-senis connubiis statim mancipatus;
 Gznæco citius quam Templo receptus,
 Manubiis Sanctuario debitis thalomos cumulavit:
 Deniq; quod octo supra triginta liberis undecunq; genitis,
 Paterna vitia pro patrimonio reliquit:

F

Hunc

Hunc Hominem ingratiſſimum, impuriſſimum ;
 Inſio Regni, vitæ medio, nequitia ſummo,
 Late & laurea privandum,
 Vita & vitta ſpoliandum,
 Stygio ergaſtulo mancipandum ;
 Et Manium manibus, quos adoravit, adurendum ;
 SEN. POP. Q. CÆLESTIS
 Atris calculis
 Cenſet, Pronunciat, Jube.

A S A

ABIAE FILIUS,

ROGUS.

Projice odores in hanc flammam, Viator,
 Aſa Rex Juda,
 Primus Regale funus Rogali luce radiatum,
 Aſſatumque pigmentis, cupiit: nec immerito,
 Principum Phœnici tales debebantur exequiæ,
 Hic Atavi Filius, non Patris,
 Videntem audiens Azariam, Religionem reſtituit,
 Optimus Patriæ Pater,
 Matrem Priapejorum Antiftitam Regno abdicavit,
 „ Malorum enim principium ſunt mali Principes,
 Mafcula Venere effœminatos,
 Qui ſubterraneo abſtruſi delubro
 Brutam libidinem in Brutorum ſpecubus exercebant
 Terra eductos igni tradidit: hæc tantum dignos luce
 Nam Conſcientia Judice, mortem morentur,
 Qui ſe tumulant, ut peccent, & pœnas de compendio
 ritui,
 Latebras quærunt Inferis propiores,
 Majore prodigio Priapum in Cedronem demerſit:
 Qui ſubita glifcente flamma à torrente ipſo torretur.
 Diceres Virgineum Chriſti pedem libuturas lymphas
 Ob impuræ imaginis attactum, igne luſtrati;
 Dubito, aquis ne uratur Idolum, an aquas urat.
 Minimè novo miraculo:
 Cum Venus flamma ſit, aquis nata ;

Et inter lacrymas ardeant amantes.

Diro certè spectaculo,

Terrentur Idololatæ dum torretur Idolum ;

Et in flamma naufragium facit.

Vera igitur nominis nota Medicus appellatur,

Quod languentem populum sanaverit.

„ Magna enim vulgi censura est Regis virtus.

Tantæ virtutis honorarium retulit, victoriam & pacem /

Inimò in pace victoriam ;

Nam decies centena Æthiopum millia ;

Certum sibi funus de colore ominata,

Panicis terroribus divitiis incussis,

Spernendo potius quam sternendo diffavit.

Volvensur humi nigra corpora, ceu torres sanguine extincti.

Fugiant ad Orci flammæ fuliginosæ jam animæ,

Ac Furiis similes sibi advenas stupentibus,

Tartari tenebræ geminantur.

Sub alterum pacis decennium

Asæ Baasa, ut Roboamo Jeroboam fatalis hostis,

Victoriæ materiam intulit verius quam bellum.

Quin asportatis hosticæ Ramæ ruderibus,

Gabaam & Maspham, Regni propugnacula, exaggeravit.

Iraque inversam triumphi speciem vidisses ;

Hostes dirui, mœnia duci captiva.

Nec omni tamen labe caruit : Davidis genus erat,

Nam omnia Ethnæorum emaculavit cunabula ;

Præter excelsa Fana,

Montibus ingenio altioribus nixa.

„ Ut intelligant Principes

„ Quanto periculo arces Hæreticis indulgeant,

„ Cum tela vix evolent quo impietas repit.

Israelem oppugnaturus, divina humanis auxilia post habuit.

Assyriorum fœdus toto æratio paciscens,

Ab infidelibus fidem emit.

Prophetam indigno fœderi reluctantem nervis præpediit ;

Cives Prophetæ faventes gladro addixit.

„ Aded intutum Reges carpere, vel optimos.

Æqua igitur talione,

Tienni podagræ, felleæ bilis filix, cruciandus traditur.

Et qui Vatum pedes nervis arctaverat, pedum nervis arctatur.

At de crimine pœnam traxit, de pœna crimen,
 Ad nobilem illam pestem, medicis fortiolem,
 Medicorum manus implorat, non Dei.
 Ipso ridendus nomine, dum Medicus eget medico,
 Denique lectum pro equuleo nactus,
 Membri fragâ torquente podagrâ, erratorum summam fa-
 tetur.

Resumptaque virtute redivivus,
 Odoratum hunc Rogum sibi vivus composuit;
 Ut Empyreum prælibaret in flamma,
 „ Nam Virtus non fragrat nisi flagrat,

JOSAPHAT

ASÆ FILIUS.

MINÆ.

Veh tibi, Viator,
 Si quid tibi conscius, censorium hoc Solum calcas.
 Inexorabilis Arbiter Josaphatus hac in valle jus dicit.
 Cui tanta veritas, ut nihil ignoscat,
 Integritas testem do zelum,
 Quo à stirpe revulsas effœminatorum reliquias excoxit,
 Divini Juris interpres
 Legis tabulas in omnium pectora transcripsit è suo,
 Merito lapideas; ut lapidem rogent, qui lapidem violant.
 Inspectores utiq; Foro constituit Æaco similes:
 Peccanti attentos, non precanti.
 Quibus tam leve aurum, ut recti lancées non flectat:
 Tam recte ferrum, ut à recto deflectentes proterat,
 „ Civium quippe securitas est securis,
 Damnandi rigorem æquavit plectendi vigor.
 Nam conscriptis familiarim bellatoribus,
 Regno arces, arcibus præfidarios,
 Præfidariis præfectos imposuit.
 Ut omni aditu gladiis obstructo
 Fugere cum nequeant scelesti, scelera fugiantur,
 Nec armis opus;
 Si ad spectu Gaaladitas vicis, Moabitas cantu.

Nam Hebræis modulantibus, in furorem acti hostes,
Inter se digladiantur.

Paribusque momentis illi canunt, isti cadunt:
Chordarum concordiam cordium discordiam proferente.

Risit Mors musica tot Andabatarum paria,
Sono occæcata, ad numeros cadere,

Horruit Mars amusicus arcum nervos lyræ nervis eludi:
Et lyram inter arma numerari, ut inter astra.

Hæu duræ minæ!

Quid faciet Judex, si sævit Cytharedus?

Veniet summa dies, die carens, cum Apparitor Angelus
Omnes antistare jubeat hoc Forum, cui omnia liquent,

Quod vadimonium nec favor excusabit nec lacrymæ;
Ne Mors quidem.

Nam rupta tellure, solutis Mundi compagibus.

Mors ipsa jure petitura. quod bona fide possidet,
Absorptos evomet, ut resorbeat.

Aderit Adrastæ ministra Erynnis.

Carnifex nimium flamma;

Quæ luce eadem scrutatur impios, & comburat:

Ac ne quid inultum lateat, nil iniustum relinquet.

„Metue scelestæ non cunctaturum Judicem.

Plus metue cunctantem.

„Diu gravida nubes damnosius parit.

JORAM
JOSAPHATI FILIUS.
SENTENTIÆ.

Recurrit ad Joramum Atavi impietas,

„Nam in aulico freto

„Vitia fluunt, ut resuant.

Ante imperium innocens visus.

Ostennio nequiter egit, quo imperavit.

Nam innocentiam candorem immerita cruentat purpura,

At regnum sublatus Fratres sustulit.

Nam Tyrannus sanguinem sitit quem timeret:

Nunquam lætus nisi dum canit exequias,

Addidit crudelitati sodalem Idololatriam.

Bis de inferis optime meritis;

Quos auget, & adorat.

Quid enim colat nisi mortua, qui vivos odit.

Impietatis magistram audit Conjugem.

Illam nempe Athaliam, Achabi mortalium scelestissimi.

„ Nam sæpè impietas est dotalis.

Uxorò exemplo citius raptus quàm patrio,

Mascula thura effœminavit.

Nam efficacissima suadendi oracula sunt oscula.

Ad inania pavidus, Helix minas non pavet.

Nam perituri Tyranni argumentum est

In securis metus, in metuendis securitas.

Vero igitur eventu Judæam prædantur Arabes,

„ Nam Regum delicta Regnum luit,

Infelix populi conditio,

Quia præmitur à Tyranno, Barbaris tradi;

Et desperare, quia perit.

Regiæ conjuges raptæ, Filii trucidati.

Itaque infelix cælebs & orbus,

Conjugem lecto, natorum letho funestatus,

Flevit, à nemine fletus.

Nam populi mullum, Tyranni lacrymæ.

Sic acerbissimæ morti servatus,

Animam cum visceribus pone recessit.

Ut intelligas quo loco mentem habeant igna

Rogo demum caruit, non tumulo.

Hoc etiam præposterè :

Quod igne fraudatus quem meruit,

Tertiam impetravit quam teruit;

„ Nam Tyranno maxima pœnarum est,

„ Post obitum non lucere.

OCHOZIA

JORAMI FILIUS.

JOAS OCHOZIÆ FILIUS.

AMASIA JOASI FILIUS.

SAXIFRAGIUM.

Tres hæc statuas,

Inter Christi Proavos pridem collocatas,

Mat-

Matthæus fregit dum tacuit.

Execratum Achabum Matris Patrem

Respicit hæc vindicta ;

Cujus Nepotes ad tertium usque diris voverat Vates,
Itaque ne Christi Majores Achabi Minoribus miscerentur,

Nepos, Pronepos, Abnepos

De sacro Stemmate exulantes,

Nomine carent, & effigie.

His alia vita, non alia vitia :

Primus primâ, medius mediâ, ultimus ultimâ

Ætate defecit :

„ Ut scias, ânimi esse crimina, non pili.

Omnes imminentem pueritiæ fugerunt gladium :

Primus hostilem, alter maternum, tertius servilem ;

Parcente falce, donec scelera maturescerent.

Omnes laude indigni, digna laude inceperat :

Nam vana simulacra,

Primus diu non coluit, ultimus coli vetuit,

Medius colentes occidit.

Omnes ad volutabrum reversi, Idola restitunt :

Hostilia primus, aulica secundus, paterna tertius,

Omnes monitoribus asperi :

Primus Heliam non ardentem detidet ;

Tertius minanti Esaiæ mortem minatur ;

Medius Zachariam lapidum cultus exprobantem,

Lapidibus obruit.

Omnes rempublicam perdunt.

Primus postulatitio fœdere ;

Alter emptitia pace ;

Tertius voluntario duello.

Omnes Templum dedecorant ;

Quod primus deserit. secundus spoliat, tertius spoliati
patitur.

Omnes conjurato ferro ignaviter sublati.

Primus dum latet, alius dum stetit, tertius dum fugit.

Omnes denique mali :

Non ita ut altero pejor alter.

Sed omnes omnium pessimi.

Omnes igitur Matthæi calamo, ut Judæi gladio, confossi ;

Nec inter vivos, nec inter extinctos numerantur.

„ Nam quos premit oblivio, non natos puta.

OZIA

AMASÆ FILIUS.

P + R A P H R A S I S.

*Hoc in tumulo, non tumulo, jacuit non jacuit
Vivum cadaver Regis agricola.*

*Qui victor victus, Deum sprevit dum coluit,
Et vulneratus ut convalesceret, moriendo convaleuit.*

Hunc vivos fugientem, mortui timuerunt.

*Relatas ad hunc griphum, Viator? paraphrasin cape,
Hic est Ozia Rex Juda;*

Qui urbana vitia in suburbio declinavit.

*Rediit sub hoc Principe ad suum exordium Regia dignitas,
Nempe ad Pastoritiam,*

Hic triumphali aratro terram domuit,

Unde nixa fecunditas;

Cum trabeato Agricolaë vestigalior serviret tellus;

Et regia manu maritata gemmarent Carmeli vites.

Audiant Principes qui ex Urbium cibere aurum citibrant.

Veræ fodinæ sunt sulci:

Bobus, non hominibus graves.

Ibi vegetæ opes radices agunt.

Mas humanissima humus sinu promit:

Quæ Hominum alitrix, & alumna,

Rivis nutrita, frugibus nutrit,

Huic uni fœnerabantur utique Reges,

„ Quibus pro oculis erant scrobes.

„ Nunc terram dedignantur terræ filii:

Nec colere modo, sed calcare.

Nam purpurâ interpositâ à se Matrem fecerunt;

Eandem perosi pro quâ dimicant

Hinc Principum, lubricæ opes, quia sine radice,

Plutus à Cerere gignitur & Jafone;

Segete, & vellere:

Utroque succrescente sumentibus.

Rubiginem vomeri non indulsit; sed neque gladio.

Utraque Martis materia, ferrum:

Utroque modo terram subegit,

Phil-

Philistinos, Arabas, Ammonitas,
 Tam facile sub jugum misit, quam juvencos.
 Gethum, Iabiam, & Azothum, hostiles Urbes,
 Eodem vomere quo glebas, exaravit.
 Pari lusu vulpeculis tragulas, & balistas hostibus tetendit.
 Eâdem arte segetum messor, & capitum.
 Cereis falcem morti commodavit.
 Ita ex arvis ad arma, ex armis ad arma divertens,
 Oleas messuit, quas ipse confecerat,
 Sed utinam ne extra suas oleas.
 Nimirum vanidâ victoriarum distentus aurâ
 (Qui felicium est moribus)
 Sacerdotali sibi jure arrogato,
 Sacro thure profanus adolet.
 Oh, quid agas mitrate villice?
 Te aratrum decet, non ara.
 Huic fumo successit flamma; ambitioni iracundiâ.
 Uno scelere bis injurius,
 Cœlum thure, thuribulo Mystas exterret.
 Non dilata vero vindictâ,
 Subita lepræ illuvies Regiam frontem populatur;
 Et infulæ locum fœdat.
 Decebat talem Pontificem talis lamina,
 Ut frontonis superciliam deprimeret.
 Dicitur etiam Tellus ingenti fremitu trepidasse,
 Exitura de centro, nisi ille de Templo.
 O fluxa, Reges, gaudia!
 Cum ipsum, supra quod statis, instabile sit.
 Atqui cum sua Tellure tremens Ozias,
 Extemplo resilit ex Templo:
 Et Regno exauthoratus,
 E vivis migrans non è vitâ,
 Marcido in corpore non sepultus, & insepultus,
 Solivagos intra penates lugendo consenuit.
 Diu expiravit vivum cadaver;
 Sero moritur, jam mortuo similis;
 Et avito sepulcro interdactus,
 Agro tumulatur, quem coluit.
 Aded̄ superborum contactum vel Mortui pavent.

Habes griphi sententiam,
Viator abi.

JOATHAN
OZIAE FILIUS.
LEGATIO.

Adesto Fama.

Ad Principes te delego,

Unico exemplo magna consilia transacturam.

Joathani Regis virtutes Regibus refer,

Ut emerito Patri succedens puer,

Fesso Athlanti Alcides integer,

Ægro Parentis capiti supposuit suum,

Felix Genitor, qui vitâ peractâ vivens,

Successoris virtutes non speravit, sed spectavit.

Felix puer, qui paternæ frontis adspectu, frontem remisit,

Et humilitatis magistrum habuit tumorem.

Et quis credat? unum caput alterius morbo sanatum.

Addetur Isaïæ, Zachariæ, Oseæ, Amosi,

Nobilibus spectris admonitus,

Rectum iter institerit,

„ Nam veritas privatæ fortunæ bonum.

„ Ad Principes non illabitur, nisi è Cælo:

Non immeritò Jovis Filia,

Prædica, ut Numine usus propitio,

Syriæ & Israelis conjuratos Reges cohibuit:

Ammonitas semper cæduos feliciter cecidit:

Numquam non lædente ferro, numquam læsus.

O militiam innocentem!

Ubi ad meliores partes applicante victoria,

Nemini nocebant arma, nisi nocenti:

Et rector rectorius collimabat.

Post militare, civile studium exaggera.

Ut sanctæ Urbis intuta muniit, diruta erexit:

Nec molles fundavit moles, sed sibi similes.

Ut Dominus ex Domo, Domus ex Domino agnosceretur,

Turrim Ophel evexit supra nubes,

Regiæ mentis Idæam semper serenhæ.

Portam

Portam Templi speciosam,
 Aëris & auri ornatu, nomine dignam fecit.
 Speciosam ne magis, an spatiosam?
 Sanè totam Petri charitatem triumphali fornice excepit;
 Quam recto vestigio claudus sequutus,
 Ne torto pede speciosum limes deformaret.
 Narra ut hoc Principe,
 Vomuit vetustas multo solidiora quæ exederat.
 Ut collapsa nemo dixerit ædificia,
 Sed sponte inclinata, ut altiùs gliscerent.
 Celebra denique magnificentiam,
 Quâ urbes Civibus, agræstibus mapalia condidit.
 Illas præsidio, hæc subsidio,
 „ Nam mutuis gladii, & ligonis officiis,
 „ Tuerur qui alitur, alitur qui tuerur.
 „ Et arces pereunt post casas.
 Post hæc elogia altum ingemisce,
 Quod hostibus ferox, suis blandior,
 Objurgandæ superstitioni linguam non habuit.
 Itaque gloriosius
 Delubra solo, quam ædificia Cælo, æquasset.
 Ut mirum non sit,
 Adulari populos Regibus, cum Reges populis adulentur.
 Adde igitur Principibus animos;
 Ut à divinis exorsi, degeneres increpent:
 Joathani ejurato exemplo.
 Qui fortia facilius fecit, quam dixit.

ACHAS
 JOATHANI FILIUS.
 HISTORIA.

Amicitias beneficiis parari qui putat,
 Historiam hanc legat.
 Achas ad Judæ solium divinitus erectus,
 Omnem lapidem movit quo Deum perderet,
 Nam inter saxeos Dæmonas diviso cultu,
 Nullum ut faceret Deum, multiplicem fecit,
 Parum fuit Deum obruisse lapidibus.

Eundem

Eundem importuno Oestro vellicaturus,
 Muscam Deum fecit,
 plane suos inter Deos numerandus;
 Puffillus, Excors, niger, molestus.
 Mirare divini pectoris patientiam,
Quæ injuriam perosa non injuriam, hostem prole auget.
 Et quod optimum Dei munus, optima prole,
 Hic ex beneficio maleficus,
 Acceptum Filium Idolis comburit.
 Timuit orbis eundem Rogum:
 Tremuit populus Thyestæam illam coquinam:
 Inventa est flamma, quæ astantes frigidus faceret.
 Nefandi sacrificii locus Gehenna;
Quæ tartaro nomen dedit, ut exemplum.
 Quippe infernus ignis
 Nondum nomen invenerat satis horrendum.
 Achas Plutone peior, ignem dedit inferno pejorem.
 Parati affluere Dei vindices,
 Rasis & Phaceus, Syriæ & Israelis Dynasta.
Maluit tamen Deus contumacem contumaciter demereri;
 Itaque Isaiam Achaso delegat.
 Qui pro victoria spondeat:
 Prodigium quodcumque daturus pro vade.
 Et quo prodigia firmentur,
 Dei Filium pignori pollicetur.
O Numinis patientia toties irritata, non irata!
 Achas, prodigia respuit:
 Et Numen inter Nepotes dedignantur.
Puto Deum ipsum Gehennæ immolaturus, si nasci festinaret
 Spretis igitur Cæli copiis,
 Assyriorum Regem mavult auxiliarium.
 Sic mendax nemini credit, nisi mendaci.
 Ac ne pretio careat tutela.
Totum ærarium, sanctum, profanum, Assyriis profundit
 Vitamque pretio taxat.
 Itaque quicquid rapere hostes poterant, donat:
 Seseque spoliat, ne spoliatur.
Quin sublati exuviis Templum claudit;
Quasi incluso ac spoliato Deo, victor.
 Risit insaniam Deus;

Et perfidum reliquit foederatis plectendum,
 Nam perdit, ipsi se perdunt.
 Affuit ergo accitus Assyrius Thelegat-Phanasarus;
 Qui attritis Achasi hostibus, ipsum attrivit;
 Sic nocent auxilia malo majora,
 Et bellorum nimbi detonant in authorem.
 Putas Achasum respuisse? desipuit.
 Ab sua Musica perpunctus Damascenorum Idolo se devoverat
 Itaque contra Syros, Assyrios implorat;
 Contra Assyrios, Syrorum Deum,
 Qui ne suos quidem servaverat.
 Hic divina patientia desperavit;
 Et servare nolentem semel perdidit.
 Malè morietur inter utramque vitæ metam:
 Et extra tumulum tumulatus
 (Quis enim justa faciat injusto?)
 Gehennæ assignatur, cui nomen fecerat.
 Sic ei fiat, qui beneficium in vitium torquet.

EZECHIA,
ACHASI FILIUS.
INDEX.

Rerum ab hoc Principe gestarum indicem cape.
 Sub Romanæ Urbis natales nascitur,
 Achasi Filius Ezechia.
 Sed illo ex optimo Patre pessimus.
 Hic ex pessimo optimus, iterum pessimum geniturus:
 „ Sic tessellata fortuna bona malis interpolat.
 Sanctissimæ Parentis mortes libavit, non Patris.
 Quæ felicior Mater quàm Uxor,
 Pro votis Filium accipit, non Maritum.
 Quintum supra vicesimum annum natus,
 Florem sceptro imposuit, quem cæteri perdunt.
 Primo imperii anno Templum aperuit,
 Quod nihil Sanctum vidit, nisi Regem.
 Mosisetiam serpentem dejecit, olim salubrem, jam virulen-
 Postquam superstitionis aris concaluit, (tum;
 Anno & Animo eodem,

Scal-

Sculptilia in Cedronem sparsit; musicos modos restituit,
 Utrumque nexum: quid enim Cedron nisi mœroris
 Sic populi lacrymas Idola sorbent;
 Et flente flumine, cives canunt.

Tot Pharaonibus demersis, quot Idolis,
 Mergunt incendiatii illi Dæmones;
 Inferno ardore ex antipetistasi geminato.
 Et adorata illa saxa, adorantium scopuli,
 Post animorum naufragium ipsa naufragantur,
 Postero anno, divisa Judæ studia pro concione componit,
 Amphioni comparandus Orator:

Nam urbem ille paravit, hic reparavit canendo,
 Instante Paschate;

Ad Solimorum celebritatem schismaticas alliciens Tribus;
 Judæ Israellem conjunxit.

Ita Paschalis Agnus, agnos fecit convivas;
 Et fractis Ioolis integrata concordia.

Post hæc, Salomonis de plantarum usu commentarios
 combussit,

Jam enim ex horto non è Cælo salus quærebatur:
 Et herbarum non oculorum expresso succo,
 Membra curabatur, non animi,

In illa agitur flammâ ars mortua, spes revixit.

Utinam Coi Senis farcimina ad Ezechiaë manus venissent,
 Sine carnificinâ homines convalescerent.

Auctis jam annis;

Aucta cum Sacerdotum pietate, laicorum liberalitate:
 Condendis largitionibus Templi horrea laxavit;

„ Qui neget frugi esse virtutem?

„ Cum sacra opera sacras opes adaugeant.

Anno imperii bis septimo, qui semper Climactericus,
 Ezechiaë virtus tentata,

Nam Assyrius Sennacherib Judæam evertens, & evertens,
 Citius rapuit arces quam vidit.

Quæris quantâ acie?

Terra contecta, montes depressi, flumina epota.

Sed armatorum tot millibus,

Trecenta & triginta talenta oblitere,

Toti Ægyptiorum armamentario,

Totum Templi ærarium objecit Ezechia.

Nam

Nam sacrae divitiæ eo servantur ut servant.
Fecerat hoc etiam Pater, sed impate studio.
Ille Templum timebat, hic pro Templo.

Extremo eodem anno,

Assyria fide recrudescens Barbaris,
Infanda effutiente Sennacheribbo, ad pias preces confugit.
Felix certamen: linguâ pugnacem lingua vicit.
Minus dixi; dormiendo vici.

Nam per tenebras cæcutiente Angeli gladio,
Assyriorum millia centum octoginta; somnus consignavit
Sorori.

Dirigit Sennacherib nocturnæ cladis spectaculo:

In patriâ, à Filio, ante Idola cæsus,

Qui patriam liquerat, pro Filio, contra Deum

Anno victoriam sublabente, dirum ægrotat,

Tumente ulcero quò animus detumesceret.

Lethum denunciante Isaia, luget, submittitur, convalescit.

O dulces lacrymæ, vitæ auspices, vel ineptæ, vel receptæ.

Primum nascentium omnem, ultimum pereuntium suf-
fragium.

Anni igitur quindecim ad vitæ stamen affuti:

Illustri teste, Sole;

Qui supra lineas decem retroactâ styli umbrâ

Viam & Vitam redorditur.

Hem quid solidum in humanis,

Si ætas horarium est, annus linea, umbra vita.

Lethalis umbra, quæ lineas enecat, quotquot attingit:

Pariterque dum proficit, deficit.

Post menses duos.

Babylonum Legatis divitias & delicias ostentat,

Nescius quam rapaci populo illecebras.

Sed ô rigidam disciplinam circa Principes,

Pro quantulo crimine, quantum discrimen?

Funestior intervenit Legatus Isaïas.

Qui in ostentatiunculæ pœnam,

Jaecturam opibus, capturam Liberis ominatur.

O lethales divitiæ, quas nec celare tutum, nec profertæ!

Sed ô vitales lacrymæ, vel cælata, vel prolata!

Ah præsentissimum hunc panchrestum redit Ezechia,

In suis oculis salubrem hunc succum quærit,

Quo

Quo Numen emollitum, ira restincta.
 O efficaces iterum lacrymæ!
 Tacitæ oculorum voces, & liquidi vocis oculi:
 Nec fœcundus humqr tantum, sed facundus,
 Qui animum egerit dum cadit, & cadit sine iacturâ:
 Nam solam hanc mercem prodigere licet.
 Exinde piscinas, fontes, aquæductus,
 Puto suarum imitamenta lacrymarum, aperuit,
 Per quas denique animus enavit ad palmam.
 Anno à suscepto Imperio vicesimo nono.
 David non conferendus, sed præferendus:
 Nam majora fecit, minora deliquit.

 MANASSES

EZECHIE FILIUS.

EXOMOLOGESIS.

O Rerum Opifex, Reorum Opifer, Deus.
 Adverte tandem æquas aures,
 Clemens attrito, felix catenato, Rex Regi
 Infanda mea facta ad rationem revoco,
 Tu solus audi, quæ solus spectas:
 Aut spectare desine, quæ piger audire:
 Ille ego Manasses, Orbis Eoi Vesper:
 Ut lucem fœdarem in lucem veni.
 Conceptus, lethale nefas concepi.
 Et hærente adhuc cortice, odisse te cæpi antequam nosse.
 Jam de latebrâ proserpens Vipera, hospitem uterum torfi.
 Felici hoc exordio mihi plaudens,
 Quod nondum natus potui Matri nocere,
 Alumnæ gravis sarcina, papillas morflu tentavi,
 Sanguinis avidior, quam lactis.
 Circumcisus, impressum generis signum
 Pro libidinis tessera suscipiens,
 Dixi; hunc sanguinem Veneti propino.
 Infandus Infans, parvus sed pravus.
 Excretiones infrendens inter vagitus,
 Candidum nihil habuit præter syndonem;
 Hanc ipsam eruentaturus.

Deerat

Deerat jam nocendi avido, nocendi facultas.

Hanc è voto festinavit fortuna,

Cum duodenni gladium commisit.

Ita, nimis impotens, quia nimis potens,

Proceres terrui Puer; quò levior, eò gravior populo.

Qui citum diadematis fulgorem, ceu fulgur expavit.

Hinc divini, humani Juris immemor,

(Quid enim Manasses, nisi obliviosus?)

Unam mihi legem statui, legem nullam servare.

Durus, Difficilis,

Rogari, invidiam; non rogari, contumeliam duxi;

Injustus, inhumans;

Aliis omnia licere volui, aliis nihil.

Impius, perjurus,

Studio, & ambitu paterna exempla non institi,

Puduit Regem bene agere de exemplo.

Anteire malos malui, quam bonos sequi;

Hoc uno Patris speculum

Quod ejus imaginem reddidi ex contrario.

Proinde, ex tuo Templo,

Quæ ille intulit, sustuli; quæ sustulit, intuli.

Atque à te maxime se jungerer,

Duo se junctissima conjunxi, atheismum, & superstitionem;

Excelsa diruerat Pater; refecit

Ut altiore de prærupto contereretur Religio.

Priapi aras sustulerat; restitui:

Lascivè simul, & sacrilegè;

Ut dignitatem libidini adderem, adimerem tibi.

Has inter sortes volutus, sauciari potui, non satiari.

Planetarum sectator, quia errantium,

Eorum simulacris Templi atria stipans,

Inveni quo tua tibi sidera fierent odiosa.

Auspiciis, & aruspiciis attentior quam tibi,

Avium pennas, & pecudum fibras

Veraciores duxi, quam tuas tabulas.

Hoc nomine falsus,

Quod Brutis stolidiorem me censui, dum Bruta consului.

Striges, Auiolos, Magos, Pythones colui.

Te ut Orbe depellerem, Dæmonas evocavi.

Itaque quo irreligiosior essem,

G

Religio-

Religionem mutavi, non sustuli.
 Astra, lapidem, Bruta, Furias,
Quidlibet esse Deum passus, dum tu non esses
 Senior factus non sanior,
 Ab impietate ad crudelitatem prorii.
Nam calcanda erat post Divinitatem humanitas
 Crudelitate crudelitati suffragante;
 Hostes opinatus omnes dissimiles;
 Ferus ut timerer, & quia timebar,
 Hostium numerum auxi tollendo.
 Prophetarum voces cum spiritu interclusi,
 Isaiam Socerum senâ dissecui.
Deniq; adamantinam cordis duritiâ flammis exploraturus;
 In valle Gehennæ Filios combussi.
Lætus, quod nec Avo meliorem me invenit illa flamma,
Tot ergo scelerum cumulis impuli patientiam tuam,
 Ut perditus videreris, nisi me perderes,
 Vicisti proinde, ne vincerem;
Immisso Babylonico, ut Tyrannum Tyrannus plecteret,
 Qui tam citò victum, quam victum,
Me, meos, mea, ad fœdum hoc ergastulum abduxit,
 Ah satis pœnarum habes, victor,
 Dum inter opima catenatum numeras Regem,
 Non tu innocentibus pœnitentiam delegates,
 Quæ reatum necet, non reum;
Et in solutum imputat crimina, cum numerantur;
 Meum jus urgeo; ad hoc provoco:
 Suffragante ipsa scelerum multitudine.
Possibile non erat tanta committi nisi ab insano,
 Exere splendido miraculo vim tuam
 O bone, & parcendo exercite.
 En ut ventosâ victoriâ tumens hostis,
Vernaculorum te tuorum desertorem ridet, & vivit,
 Ex usu non est scelera multare sceleribus;
 Et externos recreate tuorum pœnis.
Redde heu conspectum mihi beatæ Urbis;
 Ubi Reges peccare solent, & pœnitere.
 Ululabo ubi deliqui:
Sanguinis rivos lacrymarum rivi exstergam;
Exulabit Idolorum populus, urbe donatus:

Et exemplo corruptos, exemplo corrigam.
 Hæc oravit Manasses, & Regno redditus votum explevit.
 Atque ut diutiùs doleret, nemo diutiùs regnavit.

AMON
 MANASSIS FILIUS.
 SYMBOLVM.

O Spes fallaces!
 Intempestivè concussi flores,
 Intempestivè sepulti symbola sunt.
 Amonem florentis ævi Principem,
 Qui de æterno exemplo,
 Inter vitia & virtutes ætatem divisurus,
 Pœnitendi fiducia, pœnitenda commisit:
 Templo Idola, latibulis stupra, Urbi funera,
 Velut scœnori intermissa restituens,
 Ut probè senesceret, improbè adolevit.
 Sed heu claudicante spe velocior Mors,
 Conjurato aulicorum ferro,
 Vota cum vitâ succidit.
 Itaque spe florens, non virtute;
 Inter flores jacet, sed frugiperdas,
 O Spes fallaces:

JOSIA
 AMONIS FILIUS.
 EPINICIUM.

Io Triumphe.
 Idolorum Eversor curuli feretto effertur.
 Hic est ille Josia,
 Quem supra trecentos annos Natura parturivit.
 Jam tum enim fatidicâ voce præmonstratus.
 Idolis operantem Jeroboamum solo nomine tremefecit.
 Nondum natus, jam notus:
 Vel natus ante Parentes.

Io Triumphe geminate Cives.

Hic ille censorius infans,

Qui supercilio contractâ morum licentiâ,
Rempublicam octenni sibi cōmissam octennio composuit.

Itaque Davidem sequutus, antecessit:

Nam David bonos invenit, hic fecit.

Adeo parvi interest parvum corpus.

Quia ad illum delegatur Jeremia, ad puerum puer.
Senescentis Reipublicæ argumento, cum virtus repuerascit.

Io Triumphe iterato Cives.

Hic ille divinus ædilis.

Quo Templi diruta resarciante,

Amissum legis volumen inter ruinas inventum.

Tanti duxerant impii Templum diruere:

Mortuam rati legem, si liber humarerur;

Vel libera scelera, si liber lateret.

Itaque post Josiam exhumata lux lucem vidit;

Et in eodem scrobe virtus revixit.

Immò in Josiâ tota revixit.

Nam vitia cæteri vel induxerunt, vel indulserunt:
Solutus hic mortalium nec commisit scelera, nec permisit;

Io Paan

Hic ille zelator adolescens,

Qui monente Prophetide,

Toties rediviva simulacra in cinerem solvit;

Et plebejis tumultis insperfit:

Ut a mortuis discerent tandem mori.

Sensere Manes pulverem illum gravem:

Plusq; Dæmones combussit ille cinis, quam suæ flammæ.

Io Paan geminate Cives.

Hic ille intrepidus adolescens,

Quia nefanda fanorum nemora incendens,

Nocentes umbras, & hospites Lupas abegit.

Eodemque incendio Solis quadrigas fulminavit.

Novum astropoplectum ridente populo,

Dum Phaëtonis Pater, Dei sedes affectans,

Phaëtonis supplicium tulit,

Et ex fabula Historiam fecit.

Io Paan iterato Cives.

Hic ille assertor juvenis,

Qui Juda, & Israele flammis expiatio,
Vanos Antistites suis met aris imposuit;
Suppositâ Idolorum strue:

Ut quale Numen colerent, ipsi sentirent.

Mutatis igitur officiis,

Adoletur qui adolebat, & ab idolis uruntur Vates.

Quâ victima nulla melior, quia nulla pejor.

Io Victor dicite Catus.

Hic Principium Protomartyr,

Novissimo incumbente Reipublicæ Fato,

Irati Numinis telum ut frangeret, in se reflexit; (posuit.
Dum impluentibus Ægyptiorum relis devotum pectus op-

Sic ante Pharii Nechaonis os in quadrigâ confossus,

Spiritum Tartaro formidabilem in Tyrannum efflavit.

Nescio an occumbendo vicerit, an vincendo occubuerit.

„ Occumbit cerre, non procumbit, quia sedens moritur.

Ita suo sanguine trabeatus,

Eodem curru Mortem in triumphum traxit;

Et feretro pro Feretro spolia sua deferens,

Ad Mausolæum, vel ad Capitolium, processit.

Primusque post obitum triumphavit.

Io Victor, Io Paan, Io Triumphe.

ELIACIMUS JOACHAS

JOSIÆ FILII.

REVOLVTIO.

Extrema Regni tranquillitas extremam cladem miratur.

Die inclinante grandior florescit Iris.

Drevid ad summum Hebrææ felicitas Josiæ nixa;

Quo subducto univèrsa corrui: invidente Asiæ Africâ,

Quæ purpureo Mari divisâ, Judææ ruinis coivere

Spectabat ad Eliacimum Regia dignitas,

Hanc Joachas rapuit natu minor.

Ah puer infelix! rapinam timebis

Cur inauspicatum ad imperium involas,

Unde mitior te natura seposuit, nascendi mora?

Torpedo Judaicum sceptrum est: tangentes manus nodabit.

Itaque ex secundo primus, ex primo postremus,

G 3

Regnum

Regnum pervertit, quia prævertit.
Hunc Pharaon, à Fratre accitus, catenatum rapuit,
 Ridente Ægypto mancipia redire ex Regibus,
 Qui ex mancipiis abierant Reges,
 Ita post sedecim Soles quæ sita sceptrâ;
 Pòst tertiam Lunam amisit.
Brevi Regi spatium, Tyranno longum, Civibus nimium,
 Explevit igitur iras Eliacim:
 Sceptrò potius jam cariore, quia rapto,
 Rediit ad illum infula, sed & infulae fatum.
 Aliis per Pharaonem imperat, illi imperat Pharaon,
 Cui tribuit taxatur: hoc uno pretiosus.
 Atque ut libertum se noscat, non liberum,
 Alio donatus nomine Joachim vocatur, non Eliacim;
 Quid illi relinquunt, qui nomen eripiunt?
 Regnum itaque sub Rege impetrat;
 Cælum idem sit impetrare quod amittere.
 Egittamen Ægypto pro maleficiis grates,
Dum deformem Idolorum coloniam ex Ægypto traductis,
 Polluit, quæ Pater sanxerat.
 Uriam ferro, Jeremiæ librum rogo destinat;
 Ferro destinandus, non rogo.
 Immò ut dites ad Ditem trahat:
 Gemmâ & annulis Dæmones includit: bis idola,
 Nam gemmæ Dæmonum Filiæ, concepto Dæmone Ma-
 tres fiunt.
 Heu carò venales opes! quamdiu gemet has gemmas!
 His annulis catena necitur.
 Hunc Nabucodonosor infido infidus,
 Deceptum vinculis implicuit:
 Implicitum ferarum specubus inclusit;
 Inclusum ferarum facibus objecit.
 Aliquis ergo prætereuntium dixerit,
 Hic moritur Tyrannus præ mortuo nomine?
Qui vivus jacuit in tumulo: mortuus vixit extra tumulum,
 Hunc Matthæus à Christi Genealogiâ secuit,
 Ne feram pro homine insereret.

SEDECIA
ELIACIMI FRATER.
SORTITIO.

Excidit infelix par Fratrum,
 Quorum alterum feræ, alterum furor absumpsit,
 Te vero Sedecia, tertia fors manet,
 Utraque peior.

Movente Regalem urnam Fortunâ,
 Jechonia Eliacimi filio Babylonem abducto,
 Nepotis sceptrum à victore impetrabis.
 Equè in Nepotem durus, in hostem mollis,
 Ut illum spolies, huic servies,

Mutato etiam nomine, ex Mathania Sedecias,
 Iusti nihil habebis præter nomen.

Toties direptam Urbem diripies:

De pauperum penu Idola recreabis hostilia:

Præcias Vatum fauces obstringes:

Quasi fatum tuum in Vatum pectore conclusurus,

Sed divino consilio consilium adimitur,

Deo simul & Chaldæo fœdifragus,

Tributi jugum dum excutis, sub jugum cades.

Nabucodonosore novissima expeditione grassante,

Hierusalem, per te non Hierusalem,

Clauderetur, incendetur, solo æquabitur.

Tu tot inter mortes mortem non reperies.

Miserius enim est misero animam trahere, quam tradere.

Reductis brachiis Babylonem traheris catenarius canis,

Manu & oculis captus; oculis & Liberis orbus.

Planè inter pudenda impudens,

Cum oculos amiseris, pudoris sedes.

Itaque cum Babylonium tibi carcerem Ezechiel minetur;

Tu Babylonem te visurum neges;

Uterque divinabitis,

Cæcus Urbem in Urbe non videbis.

Verus Sedecias, Justitiæ simulacrum, quia cæcum,

Peribis tandem veteranum mancipium;

Et acervo ignobili additus,

In tanto Patriæ rogo, rogo carebis,
Nam sceleribus clarus, rogi luce non egēs.

SUSANNA
HELICIÆ FILIA.

ADMONITIO.

Adeste Nuptæ, Innuptæque;
Quarum Virtus in pulchritudine, nō pulchritudo in Virtute,
Docceo quam speciosum damnum sit species,
Susanna fui, ex Regiâ domo in Regiam domum ducta,
Quâ formâ fuerim, ex nomine habes,
Quid enim Susanna, nisi Rosa?
Florum nempe Regina, & Reginarum flos.
At nimium felix eram si forma defuisset:
Quam perdere dum metuo, penè me perdidit.
Babylone captiva,
Colebam hoc quaecunque corporis decus;
Unum captivitatis solamen uni Conjugi.
Itaque nudam me nemini ostendi, nisi thalamo, & fonti,
Occlusis pomarii foribus; nec solem arbitrum passa,
Quem, meridie carlorem, nemus arcebat:
Addebam membris lympharum nitorem;
Liberatoque capillamento,
Aureas undas comarum, argenteis fontis undis mergebam;
Ut fontem in fonte diceres.
Neque speculo opus: in speculo natabam:
Tergente simul, & imaginem reddente rivo,
Qui blando susulto membris adulatus;
Non tam lavabat, quàm laudabat.
Inepa, quæ fugax donum fugacioribus morabar undis
Nè lubricâ ex imagine formæ inconstantiam novi,
Proh sanctè pudor, quid usque securum;
Falsum est à fucis tutam esse Rosam,
Latebant inter virgula amasii duo,
Angues in herbâ.
Hi Populatum Seniores erant, & iudices,
Quos, vel inter argentes aquas, urabam;

Iguara puellarum faciem esse facem;
Erumpunt ex insidiis amantes hostes:

Horresco vulnificos vultus:

Aquis membra submergo;

Sed perspicui latices me produnt, ut vitrum Rosam.

Sinum crinibus obduco, sed crines eventilant auræ;

Quæ spirando, in me conspirantur.

Dubitas omnia conspirasse in flagitium? rivalet fœderantur.

Frustrati precibus, terrores addunt

Et maximum innocenti malum minantur, calumniam.

Ego inter vitæ aut virtutis discrimen,

Quid agimus (inquam) Susanna?

Corpus eluis, & animam pollues? Vale potius vita.

Hæc mecum exigens, clamo.

Altius illi clamant, & crimen regerunt;

Impermissam Venerem cum pubere adulterō.

Ego causâ melior, patrocinio peior,

Inter Parentum lacrymas, & vulgi convicia;

Seminuda & semianimis, ad supplicium trahor.

Jam saxa parabantur, adulteris debita,

Ut eadem legis & multæ materia sit,

Et aliquis eluto jam lapide, lapidi similis hæsit.

Nam pudor extremus decorum augebat.

O pudicitia, ut servantem servas!

Quis credet? Concionem moratur duodennis puer:

Qui utrumque seorsum testem de criminis loco scitatus,

Urumque discrepantem invenit,

Et mendacio mandacium detectum.

„Dulcius nihil radiat quàm Veritas, ut nubem fregit.

Mutantur populi voces.

Siccine (inquiunt) captivus furit, captivos ferit Cupido?

Post Patriæ incendia,

Scelestiores flammæ Babylonem attulistis?

Hypocritæ, perjuri, ardentes nives,

Quid de nobis æstiment hostes,

Si Optimates peccant, Judices pejerant, Senes lasciviunt:

Quid multa? Mutatur rerum scena.

Desultant vincula à me ad Senes.

Ego ad thalamum ducor, illi ad flammæ:

Ut bene ardeant, qui malè arserant.

G §

Sic

Sic puer fœminæ, Sulannæ Daniel,
 Innocens innocenti, subsidio fuit.
 Discite meo periculo, Puellæ,
 Este formidolosæ, ut formosæ.

JECHONIA
 ELIACIMI FILIUS.
 THRENI.

*Nondum Hierosolyma deserbuerat Cuius,
 Cum busto insidens Ieremia,
 Lamentabili hoc fremitu Patriam conclamavit,
 O Solymæ, ô adyta, ô læti colles Sionis!
 Hæccine illa beata Urbium Mater,
 Quam Avo cœavam Ipoponderat Deus?
 Quid ergo diuturnum, si æterna pereunt?
 O Regiæ opes chasmatum similes!
 Quæ vanescunt dum lucent.
 Cecidit, cecidit superbia Regia pinnis coronata;
 Nihil jam nisi funus, & fumus.
 O summum semper Aulæ molestum!
 Quo rediit excelsa Templi moles,
 Angelorum colonia, Cœli suburbium?
 Evertitur mortali manu divinus ille labor:
 Et nemini polluto impunè penetrabiles penetrales,
 Homicidæ persultant flammæ:
 Eodemq; elemento profanatur sanctuariû, quo iustrabat.
 Ubi vasa? ubi sacra? ubi fontes?
 Ignavi fontes, & naturæ oblitæ,
 Ignem non extinguunt, quem culpa succendit,
 Ubi mensa? ubi ara?
 Ubi lampas æterni Solis æmula?
 Jam nihil est nisi lampas una, totum Templum,
 Quas litatura inibis preces infelix turba?
 Altiora votis incendia sunt.
 Cui supplices feretis palmas linteati Senes?
 Abiêre Angeli Templi indigites.
 Ipsa Sion in flammâ abiit.
 Postrema cremata domo abiit Deus.*

O avida

O avida ignis potentia!

Quam nobis Patriam linquet, qui exulem facit Deum?

Quo congestæ opes? quo exoticæ merces, ô Cives?

Quo armillæ, quo vestri mundi, ô Puellæ?

Præda sunt inter incendiarium, & incendium divisa,

Incumbit spoliis prædator ignis:

Qui avarus juxta & prodigus,

Quicquid rapit, momento decoquit;

Et alumnus nequam, alentem perdit materiam.

Quin cum suis flammis de præda nixatur miles;

Plerumque raptus dum rapit,

Heu, parum est Gazas diripiisse.

Unde flagrantibus, spiritus vivis, terra extinctis eripitur,

Solem ipsum eripiunt undante fumo.

Et auram patriam repetunt per singultus.

Ah dolor! quæritur Urbs à Civibus, ab Urbe Cives.

Pereunt nitentes illi Principum cætus,

Gemmantes pueri, cana maturitas,

Flos Sionis, virgunculæ.

Hic hostili ferro succubuit; ille incubuit suo;

Hic patriæ fatum sequutus flammis exarsit.

Condit, non poterant tanta cadavera nisi Urbe inversa;

Sed heu superstitum pejor conditio,

Quos instans victor præagit.

Gaudete sub patriæ cineribus sepulti Cives,

Non obscuræ umbræ in tanta pyra.

Lugendi sunt qui vos lugent.

Rapitur extorris ordo, fuligine ac favilla sordidus;

Quas indigenas opes legisse tantum licuit,

Ut Urbis fatum in fronte circumferant.

En ut inter Patriam, & exilium restitant,

Incerti utrum maline.

Itaque in illo incendio Patriæ amor perit.

Trahuntur hostiles per urbes indigna pompa;

Exercitus olim, nunc turba.

Trahuntur captivæ Matres, & alumnos trahunt.

Vinculis antequam fasciis obvolutos,

Pari ludubrio corona, & eidaris inter fercula eunt.

Pari sequuntur opprobrio Sedecias, & Saraias,

Rex & Pontifex:

Hic

Hic ex lacrymis, ille ex vulnere cæcus.

Qui olim discordes, solâ catenâ conveniunt,
Nunc se Babylon in Cœlum tollit sine sua mole,
Sparguntur hac illac Palæstina servitia
Pudore confecta, vel pedore.

Quondam etiam juxtâ Babylonicū Euphratem confidunt,

Ut suam imaginem pavitantes se ipsi crucient.

Hic mœstas inter mortes canere jussi,
Barbaros ejulatus sacris numeris confundunt.

Hoc etiam Babylonem decebat idioma,

Ah puer infelix Jeconia!

Ibis tot inter spectra destinatam ad caveam:

Malus Populi Custos, custodiâ dignus,

Hunc ignem fumus incendit tuus.

Flagrabit alia flammâ, tu infamia:

Octo ferè lustris compedes atteres.

Matrem, Conjuges, Filium,

Tristem ærumnarum comitatum,

Inter infima Tyranni ministeria numeraturus.

Ah fœda conditio!

Plus Domini te pudebit, quàm servitutis.

Ille ille victor tuus Nabucodonosor,

Nova & stolidi Metamorphosi jumentis aggregatus,

Novum brutum, bruta terrebit.

Ut intelligas quam dispari Domino servias.

Tu verò Patriæ confector,

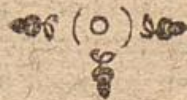
Ætatis quartæ cardinem insistens,

Judæorum Rêgum, miserabile agmen claudes.

Hoc omnium miserimus,

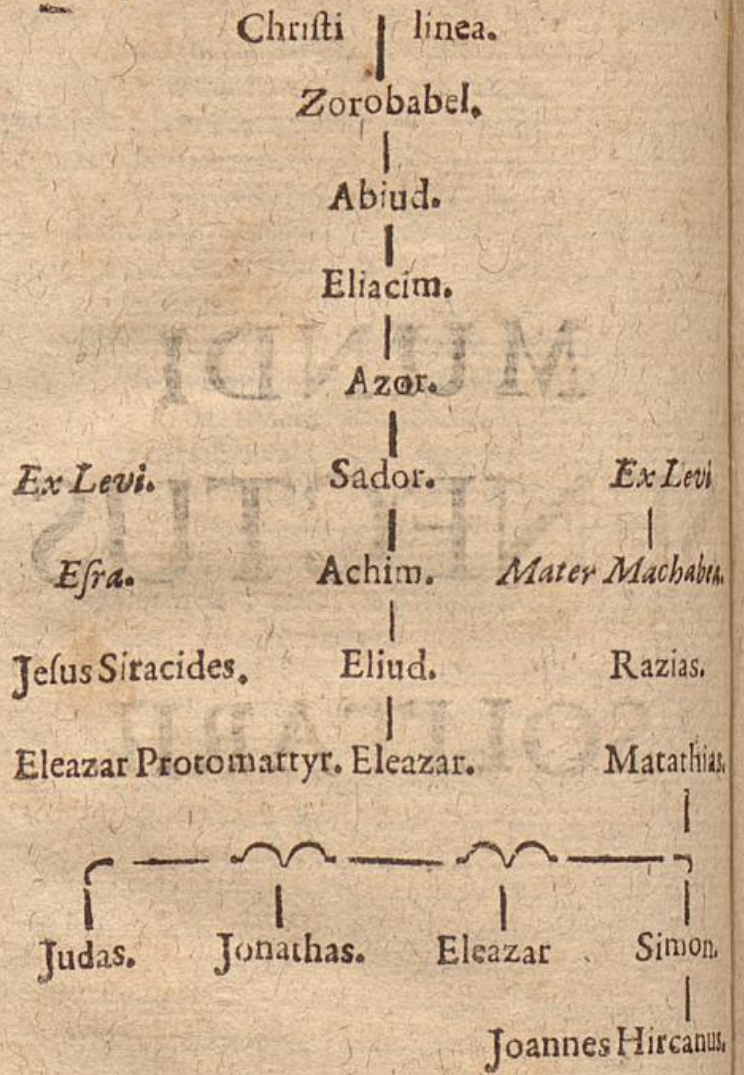
Quòd illis regnum supervixit, tu Regno.

Heu fleas Viator, & iter siste.

MUNDI
SENECTUS
SOLITARIII.

SALATHIEL
JECHONIÆ FILIUS.

SALATHIEL
JECHONIÆ FILIUS.
ISAGOGE.

Pando tibi quintum Attium, Viator subī,
 De Christi Proavis,
 Nullum subinde Reum visurus, quia nullum Regem:
 Nullum occisum, quia nullum homicidam.
 Mundi senectus ad infantiam redit.
 De impiorum ossibus nati sunt Sancti:
 Cadmæi prodigii teste Ezechiele.
 Usus fuit Solymorum incendium:
 Nam despumante superbiâ,
 Ex illâ ustrinâ liquitur aureum Sæculum.
 Pro lumine Salathielem offendes.
 Quam latentem scintillam patrius fovebat cinis;
 Ut novo Sæculo auspiciam faceret.
 Fortis, magnanimus, in servitute sibi imperavit.
 Hoc ipso felix,
 Nam adversa Adversis adversa non sunt, sed Aversis.
 Vis scire quid pro Populo fecerit? flevit.
 Quid enim posset aliud Princeps mancipium?
 Sed ejus lacrymæ Chaldæorum miserunt imperium.
 Tria quæ cernis prostrata monstra,
 Tres sunt Tyanni, quos flendo confecit.
 Cernuus hic, & Semifer.
 Nabucodonosor fuit: quondam Magnus, nunc brevis.
 Qui Judææ & Ægypti ruinis amplificatâ Babylone,
 Sua gesta miratus, hominem se negavit; nec fuit.
 Nam verâ lycanthropiâ Feris permistus,
 Ulysseæ fabulæ famam arrogavit.
 Quæ enim Circe, nisi superbia?
 Sic ferus Homo, vel humana Fera, septennium transigens,
 Formam cum mente recepit.
 Et qui bellua fuit cum se Deum credidit,
 Jam belluam se credens, homo fuit.
 Qui adjacet Evilmerodachus est.
 Initio Imperii major visus.

Ut matutini Solis augetur species,
 Illudente oculis Nebula.
Hic Salatiem vinculis eductum Regiæ præfecit,
 Fastuosa nimirum pietate;
 Quod famulinum fastidiret, nisi Regale.
 Sed blanda utcumque initia atrocibus actis corrumpit,
 Malefidus, maledicus, maledictus.
Ut à Nabucodonosore fatum credas, jam verso in Feram,
 Hunc igitur Leviti telo confossum,
 Tertius sequitur Balthassar.
 Partibus similis, quia degener,
 Quem Daniel odoratus, Leenam vocavit:
 Nec masculum quippe, nec mitem:
Inter foeminas virum, foeminam inter viros.
 Hic impietati ludibria miscens,
Sacris Templi calicibus, Belo Dæmoni propinavit:
 Talem apud convivam brevi cœnatus.
 Nimirum ebrius erat antequam biberet.
Heu quam de proximo jungatur merum & mœror!
 Aperta manus, operto vultu, ferale decretum scripsit?
Adeo malis Principibus nemo propalam vera denunciat,
 Tribus notis exaratur:
 Ut trium litetarum non dubites virum.
 O benevolens Providentia!
Media ex Perside vocati vindices, Darius & Cytus,
 Gynde amneligonibus mulctato,
 Et infractis comibus humiliore;
 Ebriam Babylonem incendunt,
 Unius noctis fato perit antiquissima urbem;
 Hierosolymæ semper æmula, tandem similis:
 Quam Sol cædeus nimiam vidit, oriens nullam!
 Quæis unde irruerit victor Cyrus?
 Per Euphratis alveum:
 Hebræorum fortasse lacrymis auctum.
 Verè ut dicas, Hebræos Chaldæorum flammis,
 Chaldæos Hebræorum aquis arsisse.
 Ita septuagenaria captivitate soluta,
 Ut lætus ad Proavos iret nuncius.
 Mori festinavit Salatiel.
 Plaude Viator, ac perge.

ZOROBABEL
SALATHIELIS FILIUS
MYSTOLOGIA.

Cæcæ Babylonis infelix hospes,
Sinovum cordis Templum Deo destinās,
Zorobabelem sequere.
Cujusetiam nomen triumphatam Babelem,
Ut caudam, raptat.
Hunc Templo excitando Cyrus excitat,
Meritò Cyrus, hoc est Sol.
Quid enim Numen nisi lumen?
Quo amato mens Babylone cæcutit?
Hic Judææ Prorex (nam Regnum amiserant)
Annosæ captivitatis analecta in Patriam ducit.
Et è tanto numero vix quinquaginta chiliades sequuntæ.
Sic solet; multos servitus destinet, plures servitatem.
Tu è paucis esto.
Hic Iosolymam ingressus, Urbem in Urbe non invenit.
Ne Templi fundamenta quidem reperra.
Heu, quàm non perfunctoriè pereunt,
Quos Deus exaugurat:
Scalpende flammâ etiam infossos.
Septimo mense lætitiæ sacro,
Operans Jesus Pontifex, aram accendit, & animat,
Quis enim sine JESU argentem refovet spiritum,
Nusquam lætior ignis emicuit.
Idem elementum facem Templo attulit funebrem & na-
talem.
Itaque Numinis ira,
Ut nobilem illam flammam vidit, extinxit suam.
Zacharia & Aggæo Consulibus,
Ezechiele Architecto,
Ipso novilunii cardine, Templum fundat.
Dum nocturna Cœli lampas, tenuior quo propior Soli,
Paria decrementis incrementa redõrditur.
Nam primum crescendi auspicium, corâ Numine imminui.
Hæc inter solempnia,

H

Paci-

Pari pietate, affectu dispari,
 Ovare juvenes, lugere senes:
 Illi novæ molis spectaculo, hi antiquæ memoriâ.
 Dubites, natale in funere, an funus in natali celebretur.
 Eximio documento;
 Ut culpam desleas, etiam reparatam.
 Sed hem, prisco anathemate tacti Samaritani,
 Hebræorum Templum commune volunt, aut nullum.
 Zorobabel nec ullum vult, nec commune,
 O qui pietatis arcem molitur!
 Talem fuge societatem,
 Ubi nequitia in commune, odia privatim:
 Quæ omnium deterrima, quia intestina,
 Ardere nesciunt, nisi totam pietatem restinxerint,
 Ergo mali Fratres, ut Cyri munificentia obstruant,
 Megistanas & Satrapas commovent.
 O noxia pietati politica consilia!
 Quid refert pium esse Regem, si Impius Satrapa?
 Injustum Regem mavelim, quam consulem;
 Nam nocere ille potest, hic docet.
 At Zorobabeli instantia non deest.
 Regio ærario præcluso, suum pandit,
 Talem Celerem optasset Romulus,
 Felix qui à suis opibus opem quarit.
 Age quod potes, quod agis poteris.
 Adjuvat facientem Deus,
 Pejore decreto sæviit Cambyzes post; Cyrum.
 Nam ille crescere Templum vetat, hic stare.
 Suo in sulco tumulatum Templum, ad fossam rediit.
 O nubila, & obsita Dei consilia! Quid hoc est?
 Ruere Templum ut surgat, surgere ut ruat?
 Nescio ruinam optet, an Templum.
 Ah, vide quanto in quæstu sit pœnitere.
 Iteratos lapsus permittit, ut credo attritus, solidior surgat.
 Nimirum, diu in exordio laborat virtus:
 Sæpe ad fundamenta redeundum.
 Cambyfi Hystaspes successit Darius.
 Qui facunda Zorobabelis legatione commotus,
 Tonantis Regiam reponi jubet.
 Vis altum proficere? ora.

Dura molliunt calentes preces.

Exurgit jam Templum, luculentius quo lentius,

E parietinis vivunt parietes; ut è cadavere corpus.

Numquam graviore lapides sensit Tartarus!

Nam pondere expenso, insidentem agnovit Deum.

Sic ævum rursura molitio, quadriennio coronatur.

Satage ô piger,

Dum calet divinus favor, opus matura,

Brevius mora æterna tollit.

Functi demum labore, festivos eunt in plausus;

Et nova vox Alleluja circumsonat.

Nimirum voluptatum summa est, Deum recepisse,

Qui sui hospitis hospes, domum implet ac Fabrum.

Templo absoluto,

Diu vixit, nihil egit Zorobabel.

Minora agere noluit, majora non potuit.

Nam satis egit, qui Deum recepit.

ABIUD

ZOROBABELIS FILIUS.

GENETHLIACON.

Nasce te fortunatissime Abiud.

Omnes tecum opportunitates nascuntur.

Primus extra Babylonem nasceris;

Ut Messia nobilitatem restituas,

Nato Templo nasceris; prima votorum materia.

O quam locatur Numini Domus.

Pius Genitor lapides dicavit, Liberos recipit;

Verus Deucalion ex lapidibus Prolem.

Nascere Herolim sanguis; tecum Patria nascetur.

Jacuit ad hunc usque diem Hierosolyma:

Et Dei hospites hospitio carere.

Redditi erant Patria civis, non civibus Patria.

Qui post exillum exules, domicilium habebant, non domum.

Nasceret felix civis; nascitur tecum Neemias,

Qui auspice Artaxerxe, verè Longimano, quia munifico,

Novam Hierosolymam dabit.

Fremunt Samaritæ, nascentibus muris mortem minati.

H a

Iust-

Instabitis nihilominus audaces Fabri,
 Trullâ & gladio utrinque districto,
 Ut sacram operam altera peragat manus, altera protegat,
 Cadent invidi surgente muro;
 Suo sanguine Cæmentum maceraturi.
 Ut miraculo sit, Civitas pacis bello nata,
 Nascere felicissimè puer.
 Videbis prodigium annuâ memoriâ celebrandum,
 Cum lustrante Urbem Neemia,
 Et abditam sanctuarii flammam indicante,
 Aqua pro igni reperta:
 Quâ resperfi atæ lapides sponte flagrarunt.
 Gemino itaque miraculo,
 Ignis Filia lympha inimicum Patrem genuit,
 In bellicæ præsagium gloria.
 Ex adversario clarescentis.
 Nascere Musarum voluptas, quæ tecum renascuntur,
 Nam divinus scribâ Esdra, oblitteratas restituet literas,
 Prodi ergo in lucem fortunatissime Abiud,
 De tuâ famâ securus.
 Felix qui sæculo nascitur scriptoribus facto.

ESDRA

EX LEVI.

ADMIRANDA.

Audi & mirare, Viator.
 Hic est ille Cœlestis Chitogogus Esdra,
 Legum peritus, & lator.
 Qui de suo Marte Astræam tertis redonavit,
 Nam de mentis thesauro,
 Adamantinæ memoriæ commissum Pentateuchum de-
 promens,
 Jus divinum repôsuit.
 Perierant Mosis commentaria, pereunte Urbe,
 Immò perierat Moses apud immemores,
 Quin suæ originis oblitus Orbis.
 Aut semper sibi natus videbatur, aut numquam.
 Tanto itaque reparatore Heroum gesta revixere.
 Et ipse revixit Mundus, dum suos legit natales.

Hic

Hic etiam sepultam scribendi artem restituit,
 Perierant humanæ artes cum scriptoriâ,
 Nam devinctis Babylohe manibus,
 Nulli legebantur characteres, nisi servis injusti,
 Itaque sapientiâ gravidum pectus,
 Nil parere poterat vitale,
 Cum ingeniis obstetricare desierant paginae,
 Ferebantur ad aures levissimæ auræ,
 Et verba per auras moritura,
 Hic veloci dexterâ fugientia verba moratus,
 Acuro calamo in tabella defixit,
 Liquidum ævum duratura.
 Certavit cum loquentis linguâ scribentis manus
 Novoque miraculo,
 Audiit oculus quod præperes digiti loquebantur.
 Quale portentum? in fertili pagellatum æquore,
 Musarum agello,
 Nigerrimum notarum semen committi,
 Quod aratum calamo, sapia rigatum,
 Legendam doctrinarum messem festinet,
 Majore ostento, (xii.)
 Inscrutabilia scordis secreta fidâ in pagina præproperè pin-
 Quæ ad amicos mitterentur longo tractu sepositos,
 Ut libri cortice involutus animus
 Flumina Oceanumque trajiceret.
 Heu ramen plerisque lamentabilem artem.
 Quibus calamitas calamus, & atramentum venenum.
 Sed dira provocantibus imputentur,

ELIACIM

ABIUDI FILIUS.

AZOR ELIACIMI FILIUS.

DIALOGISMVS.

Quis hic? *Aliquis.* Quis aliquis? *Nemo.*
 Nemone si aliquis? *Aliquis, & Nemo.*
 Solve hospes hos logos,
Audiui Viator, & tace.

H 3

Hæc

Hæc miracula patrat *Humilitas*; vera *Thaumantis*,
Sapientum magistra, nil scire docens.

Hæc suis elementaris in arcanum se vocatis,
Ubi nec tuba fremit, ne turba,
Illud Pythagoreum insuluratur,
Silens, & sileti;

*Infra se omnia ponere: se infra omnia:
Denique se intra nihilum totos claudere.*

Ita nemini notos nisi sibi,
Suo nihilo ut philosophali palliolo involvit;
Ac Sophos demum proclamat, cum nihil sciverint, nisi nihil.

Hæc *Messia* destinata educatrix,
Ipsam nihilatura, quia omnia fudit è nihilo,
Pædagogia experimentum in Proavis facit,
Quos latebescere jubet.

Ut ignotus ex ignotis nascatur *Deus*,
Proinde reliqua *Messia* *Gentilitas*, ad *Josephum* usq; *Silent*,
Nam pristino splendori donata *Urbe*, splendore ipsi suam
fugere;

Et populari Principatu ad Pontifices misso,
Vocatione obtentâ, ad virtutem diverterunt.
Ut propinquum divini Solis ortum non dubites
Cum magna sydera condi incipiunt.

Primi Eliacim & Azor in hac *Tacitorum Academia* cõscripti,
Numinis more secum habitaverunt.

Immo ne sagacissimæ naris *Fama* quiescentes adoraretur;
Vestigia virtutum confundentes

De suis gestis nihil constare voluere, nisi nihil.
Ac ne aliquid vixisse viderentur, tempus arctarunt in nihilum.

Superaerat solum nomẽ, magnus virtutum index, & vindicta

Nam *Eliacim*, redivivi *Numinis* triumphum,
Azor, *Numinis* auxiliarem sonat.

Sed hoc ipsum *Humilitatis* artificium fuit;
Quæ tot laudes ut minueret, in *Augustum* cõggit;
Totam panegyrim uno vocabulo adstringens;
Quasi nil fuerint, nisi nomen, hoc est nihil.

Adde quod suum ipsi nomen peremerunt.
Nulli enim stemmati insertum, oblituit in nihilo;
Donec ab *Arcanorum Præfeto* *Matthæo*,

De Cœli Archivis transcriptum, cum redivo Messia re-
vixit.

Itaque ut *nemo* viderentur Eliacim & Azor,
Anomalos se nuncuparunt silentio.

Perhibe hoc dogma Viator. *Ama nesciri.*

Fulminat invidia quos tonat Fama. Ah nimis multa.

Pulverem sparge, atque abi. Tegi isti volunt, non legi.

SADOCH

AZORIS FILIUS.

ECHO.

O verbosæ Famae Laconica Mima, Echo :

Quæ in hac speluncâ, inter Sadoci pulveres, ex animis vivis;

Nosti ne tani VIII coætaneum Alexandrum? *Andrum.*

Argutè in fastuosum græcissas;

Debuerat, nomine teste, hominem se noscere, non Deum.

Orbem tamen implevit Alexandri nomen. *Omen.*

Nimirum uterque Alexander Asiae ominosus.

Sed alter Græciam in Asiam, alter Asiam in Græciâ rapuit.

At unde illi Propago? *Pago.* Pellâ videlicet oppidulo,

Unde mirer angustum fuisse orbem, tam anguste nato.

Strenuum tamen Genitorem jactat Philippum. *Lippum.*

Verbo dicis. In Patris oculo legi poterant Filii mores,

Quid enim gigneret ex oculatus, nisi Cupidines?

Cæca illum sanè furiabat ebrietas. *Ætas.*

Crudam inquis juventam, cui violentia & vinolentia,

Qualis igitur Græciæ vox fuit,

Cum primum Classicum inflavit Macedo? *Cedo.*

Mirum ni furenti Filio cederet Patria.

Jam qualis contra Syriam adventus? *Ventus.*

Sanè ventus: nam celeritatem comitante ruinâ,

Vi & raptim dominatur. *Minatur.*

Sic est. Victoriarum hëlluo, bella ferens ex bellis,

Dum captis dominatur, minatur capiendis.

Nam vix Tyrum potitus, ferro destinat Hebræos. *Reos.*

Reos, nam com meatu ei denegaverant, qui poterat capere,

Quid agerent ergo Sabbatarii,

Adverso Numine militarent? *Litarent.*

Id actum. In vota & expiationes itum.
 Sed age: quidnam litando fragrantius thus? *Iustus.*
 Sadoci nimirum lacrymæ: nam Sadoc iustum sonat.
 Hic ergo solivagus lacrymis pro thure substituitis,
 Iratum demulsit Numen plorando. *Orando.*
 Benè. Nam disertus Orator est, deserti fletus,
 Sed interim portas attigerat Magnus. *Agnus.*
 O Prodigia! Jaddi Pontificis occurfu,
 Alexander agnus fit ex leone.
 Nam fulgurante JE OVÆ nomine hebetatus
 Substitit ad eximiam frontis notam. *Notam.*
 Pridem notam. Nam quiescenti monstrata, victoriam
 sponderat.
 Itaque terram petens Vatem adoravit Judæum. *Deum.*
 Immò. Nam certum Numen in Vate vidit.
 Quid ergo pretii tulit Deum nactus patronum? *Thronum.*
 Meruit inquis, Imperium Persicum Græca pietas.
 Sed dum Orbem optat, Orbem amittit,
 Et ille Magnus sepulcrum subiit exsile. *Sile.*

ACHIM
SADOCI FILIUS.
VICES.

Tu quoque modestissime Achim,
 Taciturnæ humilitatis proposito latens,
 Ingenti hac virtute virtutes omnes operuisti;
 Ut nemo vixisse te sentierit,
 Hanc tamen unam, quâ cæteras tegis, numquam tegeti
 Cum hoc ipsum apparet, quod non appares,
 Nec latuit tuum ceterè sæculum:
 Quo fortuna, dulcibus acida intermiscens,
 Alternis risit, ac flevit;
 Ut nec gaudia continere posses, nec lacrymas,
 Anſe visti hoc primum, quod annuente Alexandro,
 t pontifex Manasse, Samaritanū Antitemplum dicebat;
 Potuit discordiæ Templum vocari,
 Ubi vota votis, & victima victimis adversa.

Stonk

Sionis cultum geminando minuerunt,
 Ibi cruentus ille pecudum & civium mactator
 Flammâ dignior, quam flammeo;
 Arâ rectâ, rebellium Asylò.

Docuit Tyrannum tutius imperare rixantibus,
 Et Hebræos perdere per Hebræos.
 Nam Respublica navigium est:
 Integrum natat, divisum mergitur,
 Recreasti te nihilominus vindictæ spectaculo,
 Ipsum quippè Mundi raptorem Alexandrum,
 Herculis scyphus statim necavit.

O lethum milite indignum!

Animam meto, non sanguine purpuream, vomere.

Immò sic mori debuit bibosus victor,
 Bacchi & Herculis Æmulus;

Nam utrumque adversarium expertus,

In Herculis cratere à Baccho jugulatur,

Puto Clytus aliquis in illo scypho latebat,

O philothesium craterem, stellis donandum!

Probavit se ille scyphus Herculeum, Tyranni cæde,

Hujus igitur magnitudo in exiguum contracta cinerem
 Vestræ locum fecit libertati.

Nam, ne Danielis varicinio derogaretur,

Servi quatuor in totidem frustra imperium lacerantur tra-
 Adeò Terrarum Orbis (hendo,

Magno pusillus, pusillus magnus est visus.

Heu! Tanti ne fuerat ignota bella scrutari,

Ignorante victore cui vinceret?

At ecce novam lacrymarum scatebram:

Prolemæus Lagis successor,

Post brevem libertatem molestius vobis jugum impexit.

Nil purpura voracius:

Hic purpuratus, post Ægyptum Syriam cupit.

Religionis imitamento sacrificium prætendens,

Templum diripit.

Deerathoc etiam miseris, Regum pietatem timere;

Ad Aram eandem

Populus pro latrone vovet, latro populum devovet.

O pertinax Hebræorum munificentia!

Senudant, ut Templum ornent, toties nudandum.

H s .

Quid

Quid erat aliud Sionius collis, quam Barbarorum fodina?
 At ne avarus prædo videretur,
 Si Hebræorum Gazas, non ipsos taperet;
 Centena civium millia catenis oneravit,
 Itaque totum Ægypti ferrum, Judæi;
 Totum Judææ aurum, Ægyptii secum tulere,
 Sed tristitia lætis rursum mutata,
 Vacavit aliquando Africa monstribus?
 Ptolemæo Lagidi Ptolemæus Philadelphus succedit,
 Rudi eruditus, ideoque benignior,
 Cujus beneficia proximus hic lapis servat.

JESUS
 SIRACIDES.
 MEMORIÆ.

Æternitati.

Ptolemæus Philadelphus,
 Suasore Phalereo Demetrio,
 Alexandrinam bibliothecam unico libro cumularurus,
 Mosis volumen, scitosque voluminis interpretes,
 A Pontifice Maximo Eleazaro precatur,
 Ut imperret, captivos donat:
 Et Hebræus liber, liberos fecit Hebræos,
 Quantum Phalereo debeat Ecclesia, vides,
 Tot habuit statuas, quot annus dies:
 Tot meruit, quot æternitas annos.
 Immò attoniti liberti, spirantes Phalerei statuæ fuerunt,
 Hujus officii ingens miraculum vidit Pharos:
 Duos & septuaginta interpretes,
 In Erythræo litore domunculis discretos,
 Patrium Bibliorum idioma, græcè vertere;
 Tantâ ingeniorum conspiratione,
 Ut ne de syllaba discordes reperti sint,
 Dixeris, aut tot manibus unum præfuisse caput;
 Aut tot capita una scripsisse manu,
 Unilingues fuere, quia unicordes.
 Pretiosorem unionem nusquam viderat illud mare,
 Unionum ferax.

Nov

Nova res, & miraculo similis,
 Inter Hebræos concordia, inter Græcos veritas.
 Nimirum, aderat inter Interpretes Jesus,
 Cujus nomine veritas sibi constat;
 Quæ semper eadem, atque una,
 Hoc tuus testatur Ecclesiastici liber,
 Qui unus omnibus consonat, & omnia dicit.
 Ex uno interprete omnes discite,
 O docta capita, sua scriptili papyro,
 Qua Pharii Reges coronantur, laureanda;
 Nec improvide librum edidere,
 Ubi turrita Phatos fidum nautis lumen ostendit.
 Nam per fallaces Rabinorum Sytes,
 Errore vario jactata ingenia,
 Voluminis hujus lampas in rectam ducit;
 Et gentilitati naufragæ præluet.
 Huc proram obverte, & anchoram fige.

ELIUD

ACHIMI FILIUS.

ELEAZAR ELIUDI FILIUS.

CONSOLATORIA.

Detentimo urgentur Sæculo sanctissimi Heros
 Eliud & Eleazar.
 Debuit tota nequitia se proferre,
 Integra Instauratori materia
 Ad Homines festinat salus, quia scelera ad metam
 Hostes pariter & carnifices instant.
 Brevi, Martyrum Sæculum est.
 Quorum sanguis Messia præluet, Soli aurora.
 Barbarici ferri magnes Templi aurum fuit,
 Toties raptum, & rapiendum.
 Infelix Metallum: nullibi tutum, ne in Templo quidem
 Merito pallidum, quod ubique infidias paveat.
 Sacra hujus fame captus Seleucus, Heliodorum immittit:
 Qui Angelorum flagello tactus, intactas opes relinquit,
 Ac ni Onias orasset, invenerat latro pro loculis loculum.

Succo.

Succedit Antiocho felicius;
 Qui Onia Pontificatum licitantibus vendit,
 Atque ut sacra dignitas dignitatem amittat,
 Coronam ponit sub coronâ,
 Vilescente Apice quod pretio emitur.
 Tum direptam Urbem mortibus implet.
 Octingentis Civium millibus intra breve triduum caesis,
 Totidem vinctis, aut subhastatis,
 Feralis hasta, quæ turpius vendit, quàm ferit.
 At fœdiora per Philippum & Apollonium præbet exempla,
 Qui præmissa pace bellis pejore,
 Luce facta vacantem Theatro populum contrucidant,
 Et undante sanie, naumachiam faciunt ex palæstra,
 O luctuosum ludicrum, & feræ inferiis proxima!
 Mala Ædilis Mors est, ex cædibus ludos facit,
 Neque hoc ludicro contentus Antiochus?
 Certanti cum Theatri arena peremprorum numero
 Extrita frontis Senem delegat,
 Cujus ætas scribitur, ut vulpem de illo noscas;
 Nomen siletur, ut totus pereat.
 Antichristum citra calumniam voces,
 Hic aram castissimam probroso incestans Idolo,
 Hebræorum reliquias à patrio ritu deterreret,
 Gaude Pietas. Virtutes uti nubes, collisæ fulgurant,
 Videbis nonagenarios, fœminas, infantes,
 Sacro etiam bello devotos Machabæorum Duces;
 Libertatem retinere, non sanguinem,
 Vos verò integerrimi Christi Proavi,
 Eliud, & Eleazar, in Bethlehem secedentes,
 Exilium ferre maluistis, quàm mereri.

ELEAZAR.

PROTOMARTYR. EX LEVI.

CONCIO.

Hic ille est longævus Levita.

*Qui à Senè Antiocheno porcina mandere jussus
 Rogantes amicos ut sicco obsequio mortem fugeret,*

Tali concione increpavit.

Quod

Quod suadetis, amici, etiam hostis suadet.

Bona fide ad cœnam vocatis, quam Tyrannus parat.

Ego perjuris faueibus suillas dapes invadam,

Hoc ipso virulentas, quia proscripitas?

Hoc ore leges violem, quo legem doceo?

Næ, dignus sim Bruto apponi, quod mihi apponitur.

At moriat. Quid ni?

Necessarium utrique malum minatur annosus Tortor,

Solvendum semel hoc vitæ pensum;

Quod qui perendinat, Morti fœneratur, diu moriens,

Non æstimat annorum meorum pondus,

Qui morte me leviolem putat,

Nonaginta me illaqueant anni.

Hanc effugere nec possum velle, nec velim posse.

Veteranam Eleazari pietatem terga vertere?

Pulcherrimam vitæ fabulam in extremo actu corrumpere?

Sine fruge hanc frondē aravit tempus, nisi areolam, meto.

Quin si me intactum fata præterirent,

Nunc occurrerem fati, ut patriis pro legibus caderem.

In hoc nascimur, ut honestè cadamus.

Tunc dignum est mori, cum indignus es mori.

At nimis durus videor? erratis,

Scabræ cuti renacius hæere spiritus solet,

Tamen hunc moriendi metum pellit peccandi metus.

Hic ipse semimortuus confector meus constantiam docet,

Qui penè effertur, effertens me. (figere?)

Cur ferre verbera hac ætate non possim, qua ille potest in-

Tam contra senectæ mores crudelitas est, quam fortitudo.

Pudor si sit naturæ imbecillitas,

Vitio suppletur, non virtute.

At non onerat novitas meum casum.

Jam dudum in hoc sum initiatus.

Sacerdos sum: mei muneris est sanguinem fundere;

Neque semper minoribus victimis operor,

Ignavus Mystes, & de alieno tantum pius?

Tot Hostias feci, ut semel Hostia fieri discerem,

At simula; esum finge, labris illude;

Obsequii imitatione circumscribi Tyrannus potest.

Addamus & velle, quid hoc erit;

Amici simulationem suadent?

Vides

Videte, ne fictus amor sit, qui docet fingere.
 Nil simulat senectus; ne se ipsam quidem.
 Fidei colorem ostendunt cani.

At Græcus proditor simulationem senectæ tuâ dignâ putat,
 Post fidem perimens, immò per fidem. Elto.

Nobis cavendum, ne Atticæ fidei similem faciamus Hebræâ,

Religio meretrix non est: pigmenta respuit,
 Peccat non fictè, qui fictè peccat.

Ignoratis convivales amici,

Quales oculos in pectorum secreta Numen immittat,
 Constat de commentario quid sapiant impermissæ dapes,
 Hâc ruina mors incessit.

Brevi, obsequi necesse est, vivere non est necesse,
 Malo esse esca, quam tales esse escas.

Eamus Tyranne: nemo me trahet; omnes antecedam,

Mortem appara:

Bene cautum mihi est; non possum totus mori.

Virgas expedi:

Solum pulverem excutient; & hunc reparabilem,

Quare, sicca, reseca:

Vulnera ipsa vulnera:

Tanto oeciùs hoc servitutis claustrum pertumpes
 Rempublicam fulcire integer nequeo, fractus potero,
 Valetis amici, aliquando laudabitis quod timetis,

MATER MACHABÆA

MARTYR. EX LEVI.

ICON.

Muliebris hæc Statua, constantiæ imago est.
 De nomine nihil certum: miracula nomen non habet.
 Atqui miraculum est, constans Fœmina.

Saxeam Niobem forasse voces.

Nam filiorum septem funera prospectans, sic stetit.

Sed Niobes à Cœlo, hæc pro Cœlo dignuit.

Extincto grandævo Eleazaro,

Anus intrepida ante Antiochum sistitur.

Hoc decrat ad Hebræam gloriam,

Ut colus numeraretur inter trophæa.

Contra legiones, Filiorum manipulum ducit.
Numerum sonorum, atque concordem.

Hanc gladiatoriam familiam sanctissima Lanista erudit.

Una die spectaculorum hebdomadam præbens.

Ite, inquit, ô meum agmen,

Hoc vultu quo Fœminam videtis.

Docete, non solas Lacenas viros parere.

Mei liberi non estis, nisi liberi.

Circumstant Matrem septena illa capita.

Hydrum diceres ferri avidam.

Clarior nulla constitit Consanguineorum invidia;

De supplicio nixantur:

Nec mors timetur, sed mora

At ne perturbatè peccet Antiochus,

Ordinem tenet in scelere.

A grandiori crudelitatem auspicatur:

Ut iisdem gradibus orba fieret, quibus fuerat Mater.

Astanti Puero cibos apponit, ab Eleazaro recusatos.

Hoc sufficit, ne attingat.

Aversanti linguam præcidi jubet.

Nam prima Tyranni cautio est in linguas.

Quid agis Antioche? ex lingua calamum facis.

Cruentum hoc frustulum terram signans,

Fortiora scribet, quam loquatur.

Post linguam manus postulatus,

Citius porrigit, quam jubetur

Et hoc Tyrannicum est, manus formidare post linguas.

Cecidit sub securi secunda dextera:

Mortua illa palma, palmam rapuit:

Et secta manus cœleste iter Fratibus indicavit.

Parum fuit indicasse, nisi vestigia signaret.

Ergo etiam pedes amputanti porrigit:

Sine his citius perventurus quò tendit.

O vera Hermetis effigies, recti terminos signatura,

Sed hæc mortalitatis ludibria, propositi tenax,

Totus & sensim adversa cute deglubitur.

Mortuos non amat Tyrannus, sed morientes.

Stuper triumphalis Ephebus se extra se exivisse;

Non alio sensu, quam si dormiturus Andonem poneret.

Dictu.

Dicturus si posset,

Non est in cute mea virtus: hanc nunquam curavi,

Tene Barbare: nil habes mei nisi vaginam.

Hanc etiam amittes, ad me redituram.

At ne sic quidem mollitus, bulliente in olivo frigitur,

Si sarraginem audis,

Nescias, oleumne querulum gemat

An ipso in oleo tripudiet Martyr.

Nemo sane inter unguenta majore luxu diffluit,

O dolorem voluptatum plenissimum!

Quid enim Martyrium, nisi beneficiū malo animo factū?

Sic oleum & operam in primo Tyrannus amisit,

Succedunt ordine reliqui;

Exemplum capiunt daturi.

Alterius oleum, alterius palæstræ ceroma est.

Singuli fraterno martyrio donantur, & suo.

Omnes antiquæ veritati linguas immolant.

Omnes in fidei specimen Deo dexteris donant.

Omnes ad Olympicam palmam sine pedibus currunt,

Omnes sarraginis oleo ad Regnum factantur.

Unâ omnes, septemplex instar lychni, Matrem circumstant,

Plus dico: omnes in ultimo spiritu loquuntur elingues,

Funduntque de sarraginis tripode oracula,

Delphicis meliora.

Mirantur Græci tam solida Hebræorum effata:

Quibus nec suos sapientes comparent, nisi numero.

Quæris num fuerit Mater?

Non plus quam hic lapis.

Suas lacrymas alienis in oculis ridet.

Spectat suos Heroas, spectata Herois,

Se ipsam in singulis miratur:

Et singulos tuetur, dum intuetur.

Afræ volucti similis, quæ alumnos obtutu format.

Sic uno die septies Mater, & Martyr;

Post septena Filiorum funera exarsit;

Et Planetarum numero addidit firmamentum.

R A Z I A S
EX LEVI MARTYR.

E T O P E I A.

Audi, Viator, inauditam ad libertatem viam.
 Ducente virtute, quā vitium est sequi.
 Sperabat Eupatoris Præfectus devinctam Judæam,
 Si Raziam ligaret.
 Hic ad catenas quaesitus, confugit ad suum gladium,
 Sed non egit pro voto.
 Angustiore aperto vulnere,
 Quàm quo ingredi tota Mars posset,
 Hoc more Mors est, cita invitis, sera optantibus.
 Ego instante Cohorte, ignavum objurgans ferrum,
 De muro sese permisit.
 Non est hoc ire, sed præcipitate ad libertatem,
 At elisis retrò cervicibus, ne sic quidem moritur,
 Puduit animam à tergo exire:
 Vel tantæ animæ nullus exitus satis patuit.
 Trajicit se per frequentiam fractus & integer:
 Saxumque pro concione insistens suggestui simile,
 Trepidus Cives ad libertatem hortatur,
 Ac ne verbis desit pondus,
 Sua ipse viscera de vulnere pensilia dissipat:
 Et plenâ manu supra populum spargit.
 O vivacem fortitudinis naturam, quæ suis de vitalibus ludit,
 Scrutatur secunda dextera penetrales animæ sedes.
 Tot alte integumentis demersa pectoris sacraria,
 Quæ nemo spectat impunè, manu ducit, & vulgat
 Vivis pectoribus calentes exuvias prædatus,
 Laceratur qui lacerat, vulnus patitur qui facit:
 Et palpitantia viscera, ut non sua, frangit, ut sua donat.
 Capite, inquit, Cives, Hæc mea libertatis trophæa sunt.
 Hic animus ligari non vult; ne fibris quidem.
 Vita nodos & ligamenta projicio.
 Quæ rostra veniore declamantis facundiâ personuerunt?
 I Non

Non hæc Suadæ medulla est, sed metallarum suada,
 Superavit actæi Senis vota :
 Ille loquentium pectus de tima introspicere optavit,
 Hic, apertus Orator,
 Non tam vocem quam vocis organa ostendit:
 Simulq; ad Auditores verba mittit, & viscera.
 O felicem Populum, Argure libertatis Razia!
 Qui suamet exta, sacrificia manu tractata, consuleat
 Omnia libera, & secuta pronunciat.
 Actum est de tua tyrannide Antioche:
 Horum hominum ingenuitatem non coges,
 Quid enim? Portas objicies?
 Libertatis clavim manu tenent, pugionem,
 Muros? Ad libertatem murus est gradus,
 Catenas? Difficilius est sua intestina proscindere.
 Jugum; Hæ cervices frangi possunt, non flecti.
 Inediam? Possunt sine visceribus vivere
 Viscera ipsa exiges? Ultrò ejaculantur
 Puto etiam suos nervos arcubus sufficient, ut feriant.
 Ah quid Amore libertatis ingeniosus, ac sævius,
 Titiano immitior vulture, suum scalpit pectus.
 Vis amorem pingere?
 Raziam in laxo pingere, sua viscera dividentem?
 Eviscerati Amoris symbolum est.
 Errant qui patriæ Patrem vocant hunc Severa
 Magnam Matrem verius dixerint:
 Nam late fuis visceribus Cives amplexus,
 Omnes suos liberos fecit.
 Utinam imperilia hæc frustra Civibus inânsi possent:
 Nullum verius fortitudinis semen est jactum.
 Voluit igitur post declamationem mori,
 Ut integrum animum semianimi Populo legaret.
 Atqui, tardante Atropo,
 Vitæ suæ filium ipse præcidit.
 Et nullas Fato gratias debuit, sed sibi.

MATATHIAS
 EX LEVI

NEME.

NEMESIS.

O Cœlitum strenuissima Nemesis,
Empyrii Numinis & anxie Necessitatis Filia:
Dic quales aculeos Evitarum patientiæ suffixeris,
Ut Martyria Matte mutarent.

Scio: Post enormem Sanctorum stragem,
Solitudine in Civitatem ingressâ, in solitudinera fugerant
Cives.

Quâ nulla infelicibus felicior patria.
Tu de cœlesti prætorio delapsa Virgo;
Pontificem Mathathiam in cinere jacentem sic accendisti.

Quid agis cinerarie Senex?

*Hoc cinere zelum suppressis, qui aternus est focus
Sacerdoti commissus?*

Occidi cupis, cum liceat occidere?

O ingloriam fortitudinem, qua pati tantum potest:

Ergo ut vivat Religio sanguinem totum dabis?

Hoc in se peribit exanguis,

Cape in armatos arma.

Miseri fiant, qui miseros faciunt.

Sentiant hostes adhuc te virum.

His monitis perpunctus Mathathias.

Sine Populo Princeps, Pontifex sine Templo,

Se, Flios, familiam.

In sacram militiam contra Tyrannos conscribit.

Tu interim divina Nemesis,

Pro belli signo, bellum dedisti.

Commissis alto in æthere flammeorum equitum cohortibus,

Aureis inter se armis dimicantium.

In dubio victoriæ auspicio: quid enim auro inexpugnabile?

Horruit tua consilia Tyranni Prætor Apelles

Versusque ad crudelitatis alterum genus, clementiam;

Blanda spe Mathathiam Idolis conciliare tentat, non minis,

Sed nihil sperat, qui nihil timet.

Hic non Deum deserit modo,

Sed desertorem Judæum, Idolis adolentem,

Ipsâ in arâ jugulat:

Oppressurum quos impunè aluerat ignes.

Tum ferrum in prætoris pectus intendit, cujus oculos spre-

verat.

I 2

Ut

Ut peccandi author, cum peccat, ministro plecteretur,
O meritas vices!

Sacerdos Judici carnifex; Judex Sacerdoti fit reus,
Nescio ad quem pertineant hæ victimæ,
Sane Deo cadunt, à Dæmonerapiuntur.

Rediit ex his vulneribus in Religionis venas sanguis,
Respirant Judæi ipso flatu, quem Prætor exhalavit,
O quantulis ex rebus quanta pendent!

Calamitas & beatitudo, sola pugionis acie distabant,
Successu animosior Pontifex,
Ad Dei partes Populum vocat,

Vox classicum fuit, vexillum pugio,
Egisti sub ea signa Assidæorum academiam,
Fortissimum genus, quia Sanctissimum.

Græci, ex leonibus vulpes, ad patrias artes confugiunt,
Aderant septimæ lucis sacra otia:

Tum feriatum Hebræorum Martem laceffunt Barbari,
Heu misera ignorantia conditio?

Judæorum plerique ignavi, quia ignari,
Sabbati quam sui tutelâ religiosiores,
Cædi malunt quam cedere.

Tu intrepidâ intempestivæ pietatis morâ,
Surge, inquis, *Mathathia: Sabbatum Marti consecra.*

Quietis dies est, non inertia.
Nec ulla dulcior quies, quam sub palmâ,
Ipsa Impiorum cades

Festum diem faceret, nisi esset.

Beasti ergo te horribili spectaculo indignabunda Virago:

Fregisti properante curru Græcorum cumulos,
Manente magnis in vulneribus orbitâ.

Ex eodem cruento gramine
Equis pabula, crinibus gramineam exhibuisti,
Ac ne lætitiæ funalia deessent,

Templa cum Mystis, Idola cum Idololatriis incendi jubes:
Nec citius jubes, quam incenduntur.

Quicquid irreligiosum erexerat Græcia,
Ne adoretur, aduritur.

Tu inter illa incendia dirum subridens,
Frægere, inquis, *Antioche, promerita hac luce.*

Potes jam vero cognomento illustris fieri.
 Sic Barbarum jugum excutit Mathathias,
 In cuius unam domum, Judææ virtus translata.
 Tum fatali bello confecto, fato conficitur,
 Palmas numeraturus, quas præmiserat.
 Tu ad Cælum conversa, & mucronem lambens:
Io, inquis, Superi.
Nihil unquam dulcius bibi.

JUDAS MACHABÆVS
 MATHATHIÆ FILIUS.

TROPHÆA.

Parcite tantisper undis lassati Remiges,
 Ne venerabile hoc littus illaudatum recedat.
 Insignis ille Obeliscus, Modinæo solo apicem imponit,
 Machabæorum cunis & sepulcris beato.
 Ingentes illæ columnæ armis graves
 Cælo ingerunt quicquid formidaverat tellus.
 Inter hæc Trophæa Judæ Mausolæum surgit.
 Qui sacro & militari ministerio bis Princeps,
 Majora, quam geri possint, gessit.
 Dignum corpore Animum res gestæ docent:
 Dignum Animo corpus, Gigantea monstrat lorica.
 Huic pro patriâ lege contra Barbaros accincto
 Universa militavit Natura.
 Angeli armis, Aër spectris, Somnus prælagiis.
 Mortuos etiam sortitus Auxiliarios,
 Ab Ozia animatur, armatur ab Jeremia.
 Deus ipse tanto Imperatori centuriatus,
 Fulmineâ manu Fecialem se præstitit.
 Ut crederes Deum pugnare, Judam imperare.
 Quin ab ipso sterere Hostes;
 Nam fulguranti Judæ obtutu dementantes,

Cæco ludo inter se mortes divisere.
 Hoc fuit Judææ pugnatæ, funebres ludos facere,
 Clavit Virtus trium Tyrannorum periculo,
 Epiphani, Eupatoli, Demetrii ;
 Quorum primum solo nomine exterruit ;
 Alterum pugnando examavit ; Tertium agitavit extinctus,
 Nicanorem trium Regum Prætozem, ter insurgentem,
 Primo congressu nudavit, secundo fugavit, tertio occidit
 Ab Apollonio sanguinem exegit ;
 Cujus gladium Sanctorum ex de impium, impiorum caede
 expiavit.
 Scenam, Prolemæum, Gorgiam,
 Syro, Græco, Assano exercitu circumvallatos,
 Dum ad spolia convolant, spoliavit.
 Timotheum & Bacchidem, blanditiis quâ minis ferocioribus ;
 Menelaum & Alcimum, Mitra & Galea male usos ;
 Ne semel perirent, sapius fugavit.
 Idumæis palmas eripuit ; Arabibus oleas concessit ;
 Fulminis mote in oblectantia se exercentis,
 Octoginta millia sub Lyfia,
 Centum quindecim millia sub Antiocho,
 Centum viginti millia sub Timotheo,
 Exigua manu, Ogygiâ strage dispersit,
 Sic, numero impar, successo major, causa melior,
 Bella omnia lugendo concepit, ludendo confecit,
 Victonarum loca si quæris ; Judæam Urbem discurre,
 Rebelles Galaaditarum Urbes currente incendio deletæ,
 Posteris instar perpetua flamma viam signantis.
 Idolo omnia immolata ; immolatores omnes mactati,
 Ut Dæmonum opprobria nunciarent Inferis,
 Gazaræ præsidium Jerosolymis æmulum,
 Viginti non amplius commilitonibus patefactum,
 Ferox Maspha contrucitatis maribus evirata,
 Altissima Casphis, ideoq; ventosæ linguæ,
 Civium sanguine stagnum auxit, eâ die non stagnum ;
 Carnion situ, Ephron civibus vallata,
 Didicere, impietatem, nec manibus, nec manibus tutam,
 Joppitarum, Jamnitarumq; malefida navalia succendit,
 Fecitq; e portu Pharum, suismet navibus metuendam,
 Jerusalem septies defensam, quater triumphator ingressus ;
 Super

Superstitione, ac sanguine pollutam Dei Domum,
Novis natalibus dedicavit.

Æternæq; lætitiæ imagine,

Tabernaculorum festam diem quotannis reverti iussit
Fortius nihil agere poterat: debebat & fortiter pati.

Itaq; Urbe donato imperio, quod in solitudine invenerat;

Hebræo cultu, Græca pace, Romanâ societate

Partiæ feliciter arrogatâ;

Domesticis malis, ut victores solent, extinguitur,

Ex illo tantum sanguine constitit hominem fuisse.

Hunc igitur dignissimo omnium loco,

Sua inter Trophæa, mœstissimi Fratres composuere:

Erectâ ingenti Pyramide, virtutum metâ;

Situ & mole Nautis conspicuâ;

Ut votis assuescens Judas, Æquora placaret post terras.

JONATHAS

JUDÆ FRATER.

POLITICON.

In Juda quid divinum robur;

In Jonatha quid humana prudentia posito

Viator disce,

Parando Regno plus virium; servando plus solertiæ requi-
ritur.

Regnabat Asiam interfector Antiochi Demetrius.

Asiam repetebat interfecti filius Alexander.

Inter Asiæ Procos meritoria prostabat Judæa.

At qui se gesserit Jonathas, dicam.

Audiant Principes majoribus interclusi,

Urbanis tunc dissidiis agitabatur Jonathas;

Nam Juda cæso, ad victorem Bacchidem vulgus defecerat:

Et alterius Fratris cruorem sparserant Jambrenses.

Aded Leoni mortuo insultant lepores.

Itaq; in Urbe Urbes erant; & uullum caput quia multiplex.

Utrisq; imminchat jam victor Jonathas:

Jambrensis lanceas inter lanceas,

Bacchidibus tumulos inter thalamos intulerat:

I +

Ue

Ut pari somno, accubantes & cubantes, occumberent,
Hic igitur externas rixas odoratus, civiles statim com-
posuit:

Et fraternæ ultioni præposuit pacem.

Actum enim de Imperij salute cum intestina solvuntur,
Rebus domi compositis utrique externo videri utilis cæpit
Exiguo quippe momento victoriæ lances inclinantur,

Quid eligeret Jonathas?

Inter Geminum Martem neutri accedere intutum.

Utriusq; alia super te curret, nisi Judas.

Aut unum perditurus es, aut à duobus perdendus.

Ergo æstimatis hinc illinc viribus, fortiori plaudens,

Iungitur Demetrio Jonathas contra Alexandrum.

Solertè. E factionibus urgenda semper infirmior.

Ni à Brutis doceri puder, canes docent:

Qui rixantibus superveniunt, macilentiozem allatrant.

Sed in fœderis pretium milites petit, obsides repetit,

Quos cum Sionis Arce tenebant Græci.

Hoc statim satage, ut Mars finitimus tibi sit frugi.

Inter aliena negòcia, tuum matura,

In turbido nasâ mittitur,

Post paulum, fortuna bellicas sortes versante,

Jam fortior Alexander præmiis sollicitat Jonathan,

Pontificatu, coronâ, Purpurâ.

Iungitur Alexandro Jonathas contra Demetrium.

Qui primum tantum classicum audit:

Nam velocior, ut fugeret, à tergo vitam reliquit.

Levem credideris Jonathanæ fidem? non fuit.

Norat Demetrianum ingenium, injurium, & perjurium:

In pugna Comes, in pace hostis, expectabatur,

Fœdus ferierat, ut fœderatum feriret.

Solvit quippe felicitas necessitudinem, quam necessitas
stringit.

At rursum murata scena.

Demetrii Filius, Ptolemæi Soceri armis præpollens,

Alexandrum interpellat.

Iungitur Demetrio Jonathas contra Alexandrum.

Quem fugacem Arabicus gladius invenit.

Non fuerat melior Alexander, sed utilior.

Pelagii

Pelafgi omnes.

Judæis fidem non seruasset, qui oderat Judæam fidem.
Capiendus ergo fuit, ne caperet.

Nec interim paruo læro:

Nam vel annuente, vel non renuente Demetrio,
Hebræam immunitatem, & Judææ fines assequitur.
Hierosolymæ arcem vindicat, minax munimentum,
Quod urbis jugo impositum, Urbi jugum imponebat,
In æstuario non dormiendum.

Neq; hic stetere vices.

Patrios ulturus cineres Puer Antiochus,
Augustioribus præmiis Jonathan demererur.
Iungitur Antiocho Ionathas contra Demetrium.

Quo statim fugato, securitati consulens,
Urbem muris præcingit.

Hoc agendum cum malæ fidei muneratore.

Beneficium cape, cave à benefico:

Ut suum inquit munus timeat, si reposcit.

Poterat huic fortunæ acquiescere,

Si quiescere posset fortuna,

Tryphon Antiochi Præfectus,

Regi dulcedine captus quod Antiocho acquisierat.

Asianæ libertatis spe Jonathan mulcet.

Iungitur Tryphoni Ionathas contra Antiochum,

Sic callidus Heros, cum Græcis græcissans,

Inter præsentem Hostem, & futurum:

Altero alterum trudens,

Aliquid semper ex utroq; libavit.

Sed heu cæcam Politicorum sapientiam!

Nemo omnibus horis sapit; ne Jonathan quidem:

Quem Pelasga scilicet fide recepit Tryphon:

Receptum, vinculis suo fœdere strictioribus, occupat:

Occupatum cum Filiis immolat:

Et alterius oculos, alterius cæde funestat.

Inclytus tamen Heros, nec Juda minor.

Nam si utrumq; conferas, dices.

Deum pro Juda militasse, Jonathan pro Deo,

Extinctum flevit Populi,

Magis ipsi defendi.

ELEAZAR
JONATHÆ FRATER,
EMBLEMA.

Eleazari tumulo insculptus Elephas,
Magnanimæ mortis emblema est.
Sic perit, ut tumulatur.

Hæres paternæ perfidiæ Antiochus Eupator,
Asiam moverat contra Judæam :
Ne homines tantum, sed Elephantos conscripfit :
Bellum non ratus, nisi Belluæ pugnarent.
Incedunt ordine horribilo mortis bajula monstra,
Premente humeros machina, vitis pressa,
Ut arcem arci impositam putes, ferream carneæ.
Tubam & telum deformibus exerunt buccis,
Totaq; Judæorum jacula barritu provocant, cute refellunt,
Nec feræ tantum, sed ferarum sarcina militat.
Nam barbari plus triginta, singulorum tergo impositi,
Suorum ictuum securi spectatores,
Funera laudant quæ faciunt,
Tot bestias una gestat, neq; dixeris ultra major,
Quæ gestat, an quæ gestatur.
Sanè ab Hominibus Bestiæ sævire discunt,
Quippe acuendo furori illarum oculos miles inebriat.
Proposito uvæ sanguine, humanum imitante
Nova res, purpureo incitari Elephantos, non albo.
Sed fortasse sanguinem sitire a suo Tyranno didicerant,
Una præ cæteris, mole ornatuq; superior,
Regalibus exuviis loricata,
Regem restabatur infestorem.
Hanc Eleazar virtuti suæ scopum destinat,
Sic eunt humana : in conspicua collimatur.
Ergo per obstantes cohortes viam rimatus :
Hinc inde ferream caputem segetem ferro demetens
Per hominum vulnera ad Bestiam venit,
Quam tamen invenit telis imperviam ;
Nam genuinæ soliditati, squamosæ accesserant bractæ

Aima-

Armatum scopulum, aut mobile armamentarium dixisses.

Sed habent etiam maxima quâ perentur,

Succedit stylo distincto Eleazar,

Caraphraetæ pecudis incivem uterum suffossurus:

Ut uno lapsu duo caderent,

Tyrannus de mole: ipse sub mole; uterque sua morte;

Nam sæculi fatum est,

Bonos opprimi, malos ruere.

Procumbit furtivo ictu eviscerata Martis fera:

Evertitur prono armo ferrata turris;

Cui pusillus pugio fulmen fuit,

Sparguntur humi præsidentes Barbari:

Victor superincidentis Bestiæ ruina teritur.

O qualis Machabæorum libertas!

Malunt sub Bellua frangi, quam vivere sub Tyranno!

Sed heu frustrata virtus!

In Elephanto Antiochi arma erant, non Antiochus,

Loricam telis objecerat pectore vacuam.

Hi mores Tyrannorum:

Arma gestant, non animum;

Timent non timentur.

Ergo Eleazar Antiochum perit, sed pro Antiocho perit
Bestia:

Pro simili similis, immò idem.

Uterque fera? uterque duplici corde, & excors.

Sed Elephas inter Bruta Rex est, ille inter leges Brutum,

Gaude felicissimo isto errore magnanime Martyr.

De Elephanto, non Tyrannum, sed Tyrannidem dejecisti.

Habes quod optas:

Sentis ex trophæi pondere victoriæ magnitudinem.

Novo ritu triumphaturus.

Nam cæteri Elephanto vehuntur, tu ipsum vehis.

Non potes vulgari funere involvi Sanctissime confector.

Mortem inter optima invenisti.

Ornant te insignia, quæ te onerant:

Et extinctus Regem spolias.

Nec tumulum cura; Elephanto tegetis pro mausolæo.

Neq; incidendo emblematis petenda procul segmenta.

Debellatus Elephas ebur ministrat.

SIMON

S I M O N,
ELEAZARI FRATER.
D I P L O M A.

Bonum factum.

Anno Græca Tyrannidis CLXXVII. Mense IX.

Non immemor Senatus Populusque Judæus,
Quantum Simoni, Machabæi divinis virtutibus debeat,
Prudentiæ :

Quæ Parentis optimi judicio, cunctis mortalibus antefere-
endus.

Fortissimis Fratribus perpetuum Consul assedit,
Pietati :

Quâ paterna germanaq; busta,
Honoricis molibus includit.

Charitati :

Quâ nutantem fraterno casu Principatum in se recepit:
Domesticis licet exemplis monitus quanti purpura staret.

Religioni :

Quâ supremo Pontificis fastigio impositus,
Profanos cum Templo animos depuravit,

Strenuitati :

Quâ sacra militiæ nuncupatus.

Septem Tyrannorum conatus, aut elusit, aut elisit.

Felicitati :

Quâ Hierosolymitanam Acropolim potitus,
Pacem Hebræis insuetam exhibuit.

Munificentia :

Quâ Rempubicam ære & sanguine inanissimam com-
plexus.

Suo auro publicum ferrum conflavit.

Providentiæ :

Quam rem agrariam maritimamque turribus Portubusq;
communiit,

Ut tellus & unda tuto sulcarentur,

Majestati :

Quâ, vultu, habituque corporis Semideo similis.

Athe-

Athenobium Tyranni emissarium attonuit,

Vigilantiæ :

Quâ Quiritum societate opportunè procuratâ,
Ab Romanâ Aquilâ auxiliare fulmen obtinuit :

Denique Fortitudini : (ceptus,

Qua ingratiſſimi Generi proditotio epulo receptus, & de-
ſuum, duorumq; liberûm, fidelem sanguinem dedit ;

Ob ea promerita ;

Atque ut Virtutum tantarum notæ

Æmulationi ac ſolamini extarent ;

Hoc monumentum,

Honorarias in tabulas immortalibus literis referri,

Easque Gazophylacij Templiq; frontibus affigi

Decrevit.

JOHANNES HIRCANVS SIMONIS FILIUS.

EPILOGVS.

Requiesce parumper, Viator.

Antiquioris Testamenti volumen ad calcem devenit,

Cum Orbe nata Orbis Historia,

In Johannis præconio ſiſtitur ;

A præcurſore Joanne redordientia.

Idem nomen, Synagogæ Hesperus, & Eccleſiæ Phosphor^{us} ;

Priori libro exodium, poſteriori exordium præbet ;

Et paginam utramque compaginat.

Conſonant enim ſibi divina : extrema primis respondent.

Æternus igitur Scriptor,

Pro exacti operis colophone

Memoratorum Principum virtutes in Joanne collegit,

Ut omnes in uno ligentur, & legantur Principes,

Ac ne brevitæ Epilogo deſit,

Triginta annorum geſta, verbis tribus complectitur.

Quid enim de Joanne Hircano narrat ?

Sicarios perdiditſe, ſtrenuè bellatſe, muros reſeciſſe.

Totum elogium, trilogio expeditur.

Plura memorare poſteritas geſtiet. (dimiſit.

Quod Sororium patricidam, ne matricida fieret, impune

Septi

Septimum Antiochum pace, tertium Demetrium bello,
Hircanorum superbia, Idumæorum impietate repressa,
Ex iis nomen; ex istis palmas reportavit.

Hæc, vel inter pensa canuntur.

At cœlestis Encomiastes, laudes dum supprimit, exprimit.

Satis ergo fastigiis ad Ioannis gloriam accedit,

Quod ipse post omnes, post ipsum nemo laudatur.

Eximius planè Princeps.

Qui humanis actis, & divino commentario, metam ponit,

Nam pneumaticus calamus in ultima hac cæra hæsit.

Quis neget magnæ molis fuisse Joannis Elogium;

Dei manum lassavit.

Hoc nempè exarato, respiravit divinus Spiritus,

Et feriatum calamum posuit.

Hic tu quoq; respira.

Difficile est vera scribere, difficilius audire.

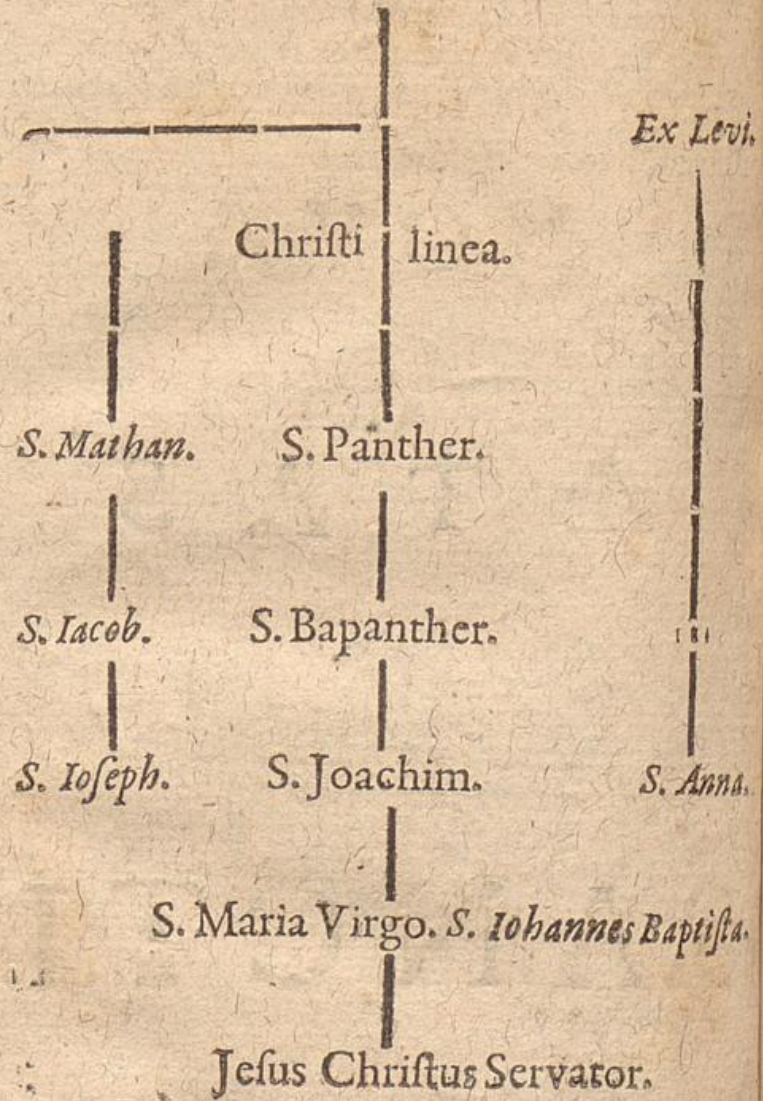
NOVA

NOVA

ÆTAS

SANCTI.

ELEAZARI FILII.

S. PANTHER

ELEAZARI FILIUS,
S. MATHAN PANTHERIS FRATER,
PARTITIO.

Auditis? sonant divinæ tandem cognationis optata nomina,
Vicini Servatoris tessera;

Qui promissus semper, & negatus, Orbis vota irritat, dum
iurat.

Hic Eleazari truncus duos in trames finditur,
Quorum alter ad Virginem Maitum, alter ad Virginem
Matrem,

Uterq; ad miraculum desinet.

Itaque in scilicet Patriarcharum linea, ut Salus intret, agit
rimam.

Nobilitas geminatur, ut germinet; germinat, ut germinetur.
Fœcunditatis terminus Virginitas est, Virginitatis fœcun-
Debatur hic concentui consensus, (ditas.

Ut unico Stemmatis amplexu, Homini Deus neciteretur;
Et redeunte beneficio, Homo fieret qui Hominem fecit.

Felices Mathan & Panther tanto nepote:

Cujus propinquâ jam in luce afflati,

Divinarum virtutum fulgorem trahunt ex intervallo.

Nulla tamen eorum virtus clarior,

Quam quod suas obscurarunt virtutes.

Nam sacræ historiæ nihil commisit Mathan, nisi nomen;
Panther ne nomen quidem.

Quod, nisi memori Africani calamo effossum, lateret.

Rarum votum inter ambiciosos Humilitas,

Illo enim sæculo si unquam, claritas crudelitate quæ sita;
Aristobulus, Hircani degener Filius,

Innocentem Principatum ad Regni invidiam restituit:

Primusq; tyrannico diademate frontem perficans,

(Nescius quantum malorum sub eâ bractea occuleretur;)

Securus ut regnaret, noluit esse quibus regnaret.

Paujoribus carcere, Eratrem ferro, matrem fame, confecit.

Nec dilato supplicio,

De pectoris vena sanguinem vomuit,

K

Cru-

Cruelitatis conscientiam pro vomica devoravet,
Huic Jamnæus, Solome Matris astu, sufficitur;
Fratricidæ fratricida.

Hem quò devenerit Machabæorum gloria?
Hostilis olim sanguinis prodiga, nunc cognati.
Nimirum nullum patrimonium citius decoquitur, quam
virtus.

Raro ad tertium pervenit hæredem.
Magnæ mentes, amentes gignunt.
Immodesto igitur Sæculo, modesti Fratres
Mathan & Panther,
Tyrannicum factum è Bethleheme in Galileam fugete,
Optimum quippe in Tyrannos bellum est fuga.
Et in Nazarena Urbe, hoc est inter Flores,
Nazaræo nidificarunt.

S. BAPAN THER
PANTHERIS FILIUS.
S. JACOB MATHANI FILIUS.
NAUFRAGIUM.

Vos quoque geminum Sidus Jacob & Bapanther,
Miserrimi & Naufragii spectatores ex tuto,
Procellarum finem serenæ lucis augurio præmonstratis,
Tenebat Judaici Regni clavum Jamnæus,
Nauticam doctior ex naufragiis.
Nam malè regnando regnare discitur.
Ibat ridente malacia, lethumq; Regni navigium,
Et æquatos velorum sinus ferente Spiritu,
Gaza, Dium, Essam, Gaulanum, Seleuciam,
Novo triumpho alligatas onerarias remulcabat,
Sed insolito serena tempestas suberat.
Acerbo statim letho naviculator demergitur.
Accessit Gubernaculo Hitcanus alter, Jamnæi Filius;
Idem Magister & proreta; Rex & Pontifex.
Hunc subvertere Aristobulus Frater adnititur.
Æquali navis periculo,
Sive geminus præsideat Rector, sive nullus.
Erat alnus in pelago, in alno nautæ,
Duobus imperantibus obtemperat nemo,

Inter hæc intimanavigio mala,
 Externorum bellorum insania hyems supervenit
 Hesperius Zephyrus, cum Armenio Euro,
 Cum Trigane Lucullus,
 Alieno exitio rixantur.

Non capit sese Italicum Mare.
 Tyrhenum in Eoum refunditur, & undas miscent.
 Vorticola Charybdis, Antipater,
 Per discordiarum rimas armorum æstum immittit,
 Navarchum mensura Aristobulum qui clavo hæret,
 Hic, cui necessestas pro arte,
 Demissos velorum sinus adverso obliquans vento,

Quæ rapido turbine,
 Judaici Regni clavum suis de cardinibus vellit:
 Puppim calcat & proram, Arcem ac Templum:
 Anchorales aviræ fidei rudentes præcidit.
 Et sera vota dissipantibus ventis,
 Legum tabulas, navigii compages, dissolvit.
 Fluctuarum denique, nauscantemque Aristobulum,
 In cæcos Romæ vortices absorbet,
 Hic bis emerfus, bis submersus
 Sed Pompejanorum vi fluctuum circumfusus,
 Nautæa bibit venenum.

Hic exitus Judææ Regnum, & Machabæos Rectores tulit,
 Miserrimam Romanorum Piratarum prædam;
 Qui sacras opes, aureasque trabes,
 Sparsa tempestatis analeceta, reliquiasque collegere.
 Eximio documento,
 Fraternis discordiis Regna naufragare.
 Vos vero amica lumina, salutareque Dioscuri,
 Bapanther & Jacob,
 Virgineam è Cælo navim, cui nomen à mari.
 Divinis mercibus onustam;
 Cælestemque Governatorem Josephum,
 Dexteriore alite velificaturum, ostendistis:

S. JOACHIMUS

BAPANTHERIS FILIUS.

S. ANNA JOACHIMI Uxor.
EPITHALAMIVM.

Descende Cœlo ubi nil agis sanctissime Hymen,
Duas extra Cœlum Cœlestes Animas copulaturus,
Joachimum & Annam,

Illum Regiâ, hanc Sacerdotali stirpe.
Ut dotali utroque apice, Nepotem instituant,
Inter Reges Pontificem, inter Pontifices Regem.
Agè: jugalibus nodis quos Æternitas nexuit,
Cor geminum stringe, vel unicum divide?

Ut alter Sponsus ex altero spiret.
Sed heu spinosa primordia! initio planges, dum panges!

Ultrâ viginti annos sterilis ille thalamus,
Nihil nisi lachrymas gignet,
Sed verte statim lætioribus hanc nœniam.

Nam sterilis Patens,

Majorem prolem utero capiet, quam mente.
Stupente rerum Naturâ

Tam factam, quam factum extra tuas leges.
Addenavam inter fœminas laudem,
Citrâ Sobolis crimen Matrem fieri.

Nam cæteræ, Carnifices antequam Matres,
Partum conficiunt dum concipiunt.

Unoque momento,

E Cœlo demissam Animam Orso exponentes,
Vitam & largiuntur & lethum,

Sola Maria Parentis honos, non onus,

Maternum uterum condecorabit intrandõ,

Nec deerunt puerperio præsagia.

Renascente enim Templo nasceretur Virgo.

Alteram Dei Domum parabit Anna, alteram

Herodes reparabit.

In alterâ Numini fient victimæ,

In altera victima fiet Numen.
 Crescet cum Prole Parentum felicitas.
 Nam mutuo repignerati amoris officio,
 Filia ex Parentibus, per Fliam Parentes vivent,
 Ita Joachimi Penates alterum Cœlum meritò voces:
 Ubi Sacra Familix Trias,
 Corporibus tripartita, Animis una.
 Genitor, Genitrix, Gesita.
 Beabitur, & beabit.
 Omnia denique in unum vota colligent
 Longævi Conjuges;
 Cum sese Numinis Avos mirabuntur.
 Tanta gaudia,
 Nec illi ferre, nec tu dari potes. Tace.

S. JOSEPH.

JACOBI FILIUS : VIRGINIS SPONSUS.

TITULI.

Senis hujus magnitudinem, tergemino merite Titulo,
Vir MARIÆ fuit.
 Solus minorum toto Orbe selectus,
 Viragini Vir, Virgini Virgo.
 Fortunatum Conjugium,
 Cui dexter Ales Angelus.
 Divinitas Pronuba, Flammeum Flamen, Dos Verbura,
 Unica hæc Hymenæi teda fumo caruit,
 Virgineo candore non denigrato.
 Jugalia hæc vincula nihil strinxere præter Animos,
 Nec ultra amorem ivere amantium vota.
 Nec novum Josepho, Dôminæ nolle misceri.
 Dubito nuptialem cælibatam, an cælibes nuptias vocem,
 Nam Sponsæ contubernio, Sponsi virginitas geminatur:
 Novoque miraculo, forma pudicitix suffragatur.
 Deniq; sic Palmæ nubunt.
 Hinc alter ille, majorque Titulus:
Pater J E S U fuit.

K 3

Quippe

Quippe natura Patruus, conjugio Vitricus, officio Pater;
Privignum Numen educavit, erudit, aluit;
Et vitam si non dedit servavit;

Deumque oculis genuit custodiendo; toties Pater,
O quanta dignitas! Filium participare cum Deo;
Et ulnis Alumnum regere Orbe majorem,
Qui vel parendo Parentem facit,
O gratas educationis vices!

Ille servat, hic servit: & Altorem suum alumnus alit,
Orantali Numen, hic cogit:
Nam Patris vota, imperia sunt.
Adjice postremum Titulum.

Filius DAVIDIS fuit, & FABER.
Quis credat?

Regia Davidis linea in Materiario finitur:
Novæ nimirum nobilitatis Fabro.
Nam retrograda generis claritas

A Deo in Eabrum, à Fabro in Reges Avos, refunditur.
O nexa providentia opera!

Regale, Genealogiæ princeps Adam, postremus Joseph,
Ille agricola, hic Faber.

Nam lignum, peccati materiam, ille sævit, hic secuit.
Haud alienum à Christi Parte ministerium,
Quid enim Deus, nisi Faber?

Tornare Orbem, inspicere montes, dolare campos,
Excidere Homines, Fabrilia sunt.

Verè ut dicas, Fabrum Deum, & Fabri Flum.
Respondent vero morienti Christo hi natales.

Ut inter eandem artem viveret & occumberet.
Malleus, forfex, terebræ, clavi, ligna;

Vitæ ministeria, mortis instrumenta, fuere.

Eademq; demestica arte cunæ dolantur, & cruces,
Sux igitur neci nascendo proludit,
Dum ex Fabro nascitur.

Nec minor Davide Iosephus

Avitum Regnum gerit in officinâ.

Stant illi sua imperii signa,

Fabriles secures, & lignei fasces, quos Puer alligat.
Summa illi authoritas.

Mort-

Mortalibus imperat Puer, Puero Mater, Matri Sponsus.

Nec impetij nomen abest:

Quid enim Joseph, nisi Augustus:

Itaq; uno tempore suum Roma Augustum jactat,
Nazareth suum.

At quanto dignior hic Magistratus,

Rerum Dominum Domi possidere?

Solus igitur Mortalium, Josephus.

Cælum non impetravit, sed exegit.

Nam quæ aliis divina donaria sunt,

Josepho Itagogicum fuit, & nutricia.

SANCTA

MARIA VIRGO

JOACHIMI FILIA, CHRISTI MATER.

SCULPTURA.

Lauretana hæc Statua, Luca scalpellum sensit.

Vtinam Vita quoq; simulacrum calamo edidisset.

Sed historiographi officium argumenti divinitas vertit.

Nam cœlesti calamo in ferreum cœlum degenerante,

De scriptore sculptor pro vera effigie ligneam dedit?

Totamq; examinavit historiam.

Faleis, Viator, Figmentum hoc, Evangelium supplevit.

Facundus codex & caudex.

Atqui diu secum cogitabundus Artifex,

Animi Ideam ligno impressit,

Audi mysteria, & mirare,

Primum, Cedri Regiæ Arboris, trunco excisa effigies.

Nobilitatem refert:

Quæ unde viginti luxuriosa Regibus, Virginem tulit,

Tanti Generis non tam stirpem, quam stipitem.

Præterea exarescente Materia sculpitur,

Nam sterili Matri ingenita est Virgo.

Quid enim Mortua ex Venere gigneretur, nisi Virgineum,

Nullum in hoc Typo peccatum culpes;

Nullum in Prototypo.

K 4

Ne

Ne illud quidem Mundo cognatum,
 Nam sola Maria Adami lutum non oluit.
 Jam si Templo Imago, Imagini Templum dicatur;
 Templis etiam colenda Maria, Templum coluit,
 Cum trimula castis Aris admota,
 Ipsa Deo, Ipsi Deus, virgineum florem servavit;
 Munusq; impetravit, offerendo.
 At quod Fabrilis materiæ nubilus adhæret forma;
 Speciosum cum Fabio Conjugium refert:
 Immo in Conjugio cælibatum.
 Nam si Statua nuberet, sic nuberet.
 Cernis eodem trunco,
 Exsculptam cum Filio Matrem, cum Matre Filium,
 Gemino, & uno corpore;
 Ut dubites utrum ex alio nascatur?
 Habes prodigium illud maximum,
 Cum Deo genita Deum genuit:
 Novoq; reciproce cognationis vinculo,
 Dei Filia, Filij Sponsa, Sponsi Domina, Domini Ancilla;
 cœlestia humanis, humana cœlestibus, compaginavit.
 Sed heu brevis voluptas! Vide ut Christifera Imago,
 Infantem gremio stringit, atque scalpenti porrigit.
 Sic Filium, Simonis gladio scalpendum, obrulit Mater.
 Miraris Ægyptium Statuæ cultum, colorem, solum
 crinem?
 Non alia specie profuga hæc Afræa,
 Herodianam Vulpeculam latuit inter Ægyptios;
 Gemino Sole felices.
 Sacerum Arbitrator, ne Tyrannum perderet, Filium proscripit.
 Insigni documento, excutiendos malos Principes,
 Non cædendo, non cedendo, sed recedendo:
 Hoc ipso miseris, quod Justitiæ desertores Justitia deserit.
 Mirum potius, cur dexterâ Puerum sustinente,
 Vix dexteræ fidens læva medium amplectitur,
 Nam pia Genetrix, in Templo recuperatâ Prole;
 Rapaces adhuc Synagogæ manus formidat:
 Et inter voluptatem & timorem,
 Amplexus geminat, ut affectus.
 Quæris divino ut Amore flagra verit?
 Habes colorem ex colore.

Fuliginosum hoc lignum, Amoris torrem ostendit,
 Silentium quæris? Statuam taciturnam interroga,
 Verecundiam? nil suis oculis amplius indulfit,

Quam Statua suis.

Clementiam; suspice prolatam Christi dexteram,
 Veluti miseris benè precantem.

Hanc rogavit Parens, & quicquid rogavit, irrogavit
 Sanè primum & postremum Christi Miraculum,

A Parthenia Matre impetratum constat.

Ut pervicacia sit dubitare de cæteris.

Refert jam Opificem scitari,

Cur discriminatis ut in funere cœnibus,

Dolentem dolavit, sed erectam.

Certè sic stetit juxta Crucem, Cruce altior & solidior.

Callidè igitur fœmineam Statuam sculpsit Lucas.

Nam Filii mortem ut Fœmina sensit, ut Statua tulit.

Quin etiam Cedro cœtypam Virginem elaboravit:

Simili cum Cruceligno.

Nam Crucis instar, cruci opposita;

Et altera alteri paribulum fuit:

Quid? ultima ejus fata nil argutius exprimat,

Quàm incorrupta è Cedro Statua,

Exanimati sed incorrupti corporis typus.

Æterna hæc sanctio, ut omnia pereant vel immerentia:

Damnata, quia nata.

Post omnium mortes, Mors ipsa morietur,

Adcò Parcæ, ne sibi quidem sunt Parcæ.

Sola Deipara periit, non putruit; & in scrobe reffloruit,

Restabat erudito operi labor extremus,

Triumphalis ad Cælum Heroinæ cursus.

Hunc deniq; Imago refert,

Erecta, paludata, auro corusca,

Tali siquidem pompa

Ad illum veniens, qui ad ipsam venerat,

Cælum addidit Cælo.

Quo operi coronam imposuit Sculptor,

Dum sacrum simulacrum coronavit.

Nimirum, Cæli Augusta Terras dispiciens,

Regia semper munera

Optantibus dona; ignavis ingerit, ingratis obtrudit.

K 5

Nemi-

Neminem relictura miserum, nisi qui esse velit.
 Dubitas ? Statuam do testem.
 Ante hanc nemo vacuus rogavit :
 Ne Turca quidem,

SANCTUS
 JOANNES BAPTISTA
 VIRGINIS EX CONSOBRINA NEPOS,

PRAECONIUM.

Jam Numen aderit.
 Adest jam Numinis Praeco,
Hoc Pracone,
Nemo major, nemo minor.

Prophetarum postremus, Martyrum primus,
 Solis Lucifer, Luciferi Vesper,
 Messiae magnitudinem ex sua imagine expressit.
 Immò Messiae Mystes, & Christi Christus,
 Mundi lustratorem lustrali aquâ sancivit,
 Ambigente Jordane, lavaret, an lavaretur,
 Nobilis fluvius, cœlesti Eridano minime invidus.
 Nam ille in Cœlum translatus, huic Cœlum delatum;

Hem quantus : at quantulus fuit ?
 Tantam sanctitatem ad nihilum redegit,
 Cum se *Neminem* dixit,

Tantoque se diminuens quanto cœlitus auctior
 Cum Omnipotentia certavit.

Hic ne vinceretur, augmentem vicit, se minuendo;
 Illa ut vinceret, imminutum fecit augendo.

Adde, hoc Pracone

Nemo taciturnior, nemo vocalior.
 Vix conceptus, silentium Patri indixit,
 Vix formatus, Deum hospitem nutibus excepit,
 Vix utero egressus, solitudinem ingressus,
 Furtus, jejunos, vigil,
 Cum Angelis Angelus, Mutus cum Mutis vivens.

Quod

Quod loqueretur, tacendo didicit;
 Nemo diutius infans fuit; nemo altius fatuus;
 In deserto disertus,
 Et jam nihil nisi vox,
 Rudes instruxit, avios reduxit,
 Peccantes increpuit; Reges interrui,
 Trunco etiam capite clamosus,
 Vivum se Morti approbavit;
 Et ad Mortuos vitæ Præco descendit,
 At at, procumbito Viator;
 Præco filuit, Messias adest.

JESUS CHRISTUS
 DEI, AC VIRGINIS FILIUS.

M E T A.

Sistimur ô tandem tibi Clementissime Assertor.
 Sacri Voluminis Alpha & Omega:
 Non longius vagaturi, te contacto.
 Quò enim procedat qui te accedit, ultimam rerum Metam?
Tu aviti Generis Meta:
 Matris annos in Proavis numeraturus,
 Trium & sexaginta Patriarcharum Stemma claudis,
 Omnium nobilissimum, quia notissimum.
 Nam Patrii Stipites reliqui,
 Quâ commendantur vetustate carioli,
 Simul eduntur, & exeduntur.
 Tu antiquorum antiquissimus, novissimorum novissimus,
 Majoribus major, posterior posteris;
 Sevisti nobilitatem tuam, & messuisti:
 Verè tuam, quia à te fluxit, in te rediit,
Tu divinorum Operum Meta:
 Cœlesti satù mortalia cœlesticus nectens,
 Ex Deo Homo, ex Virguncula Deus,
 Quod unum de erat universitati miraculum, explevisti.
Tu temporum Meta:
 Summo Solsitio, nocte mediâ, anno extremo natus;
 Solis

Solis fugam, umbrarum incrementa, anni lapsum, inhibuisti;

Et geminus verè Janus,
Antiqui noviq; Sæculi intercalaris Spectator,
Pacem, uti terminales Férias. Orbi indulxisti

Tu Dignitatum Meta:

Quâ in Stabulo contacta Purpurati Astronomi retrocessere,
Nam quis ultra Bubile illud fastus explicet,
Ubi superbix trœnum est fœnum;
O novæ Astronomix sectanei Reges;
Cæteri Præsepe inter Stellas, hi Stellas in Præsepi observarunt.

Scite igitur capitum decora ante tuos pedes projecere;
Gnati, dignitates desinere ubi incipiunt.

Tu Mosaica legis Meta,

Durissima jura circumcisis circumcidisti,
Et inamœna Synagogæ spatia metasti,
Lapideo illo gladio pro limitaneo lapide, infixæ,

Tu Sapientia Meta:

Pharisaicam Templi Exedram duodennis evertisti.
Nam te audito, qui omnia docebant, nihil se scire didicerunt:

Et infante Magistro, se noverunt Infantes.

Tu infernæ potentia Meta:

Spectante Solitudine cum Lucifero congressus,
Avidum esuriendo strangulasti;
Et incestam illam naturam, æternæ flammæ custodem,
Malarum Vestalium supplicio de rupe impellens,
Hesperum fecisti ex Lueifero.

Tu Peccati Meta:

Jordanem intrando abluens, ut aliorum sordes elueret,
Herculeæ instar columnæ, fluctibus demersus,
Undarum & scelerum cursum progredi vetuisti,

Tu Votorum Meta.

Patrium orbem benemerendo discurrans,
Faugato sæpius pede, nunquam manu,
Supplicia à supplicibus avertisti,

Tu Mortis Meta,

Arboris ejusdem paxillo, quo Moïs Adamum transfixerat,
Æqua talione Mortem confixisti:

Quæ

Quæ funestissimo exacto stadio,
Ad eundem stipitem unde mota fuerat, stetit:
At Adamo altero absorpto, priorem vomuit.

In Gloriosa Meta.

Aeneos Orci postes cruenta dextera eluctatus,
Gemei terra sub terras Patriarcharum Populum,
Ab tartareis ignibus ad Emphyreos evexisti.
Relictisq; in Monte vestigiis, quæ insisteremus,
Tam faciles ad te aditus pandis, ut volare sit velle,
Te igitur Beatissimam omnium rerum Metam,
Ex destinato allequutus; exacti operis curam sisto:
Hoc uno rectum, quod ad te pervenit.
Is enim erat, qui à te decerrat.
Hic festivo celeusmate Stationem occupans
Foliorum carbasa complico,
Et pro anchora, ementum calamus figo,
Anno tuo 1643.

TESTAMENTUM
DUODECIM PATRIARCHARUM
FILIORUM JACOB.

Per

ROBERTVM LINCOLINENSEM
EPISCOPVM.

2

Græco in Latinum versum.

Floruit author Anno M. CC. XLII.

Prima vice

PARISIIS

Anno 1549.

*Apud Martinum Juvenem, sub insigni D. Christo-
phori, è regione Collegii Cameracensium,
impressum.*

Quomodo inventa sint primùm
hæc Testamenta duodecim Patriarcha-
rum, & quibus authoribus è Græco
in Latinum translata.

Hæc abscondita & celata per longa tempora fuerunt, ita quod nostri Doctores, & antiqui interpretes illa nequiverant invenire, quod factum est per invidiam Iudæorum, qui ea propter evidentissimas, manifestissimas ac crebras de Christo prophetias, quæ in illis scribuntur, diu occultaverunt. Tandem Græci, veterum scripturarum exploratores diligentissimi, hæc cautè quærebant, & cautius adquerebant, & ex Hebræo in Græcum fideliter transtulerunt. Remansit igitur hoc scriptum occultum, eo quod non inveniretur peritus in utraq; lingua scilicet, Græca & Latina, & aliquis interpres, qui curares super hoc sollicitari, ut faceret transferri opus memoratum, per longa atatum tempora, usq; ad tempus Lincolinensis Episcopi, Roberti secundi cognomento scilicet, Grossetesti, qui usq; in Græciam misit diligentissimos exploratores, ut exemplar scripti memorati non solliciti de expensis, quas abundanter ei invenerat, reportarent. Venerabilis igitur Episcopus, ut memoriam lucidissimarum prophetarum, ad robur fidei Christianæ perpetuaret. Anno Christi M. CC. XLII è Græco in Latinum, in quibus idiomatibus peritissimus habebatur, transtulit evidenter, de verbo in verbum, ac fideliter, adjuvante Magistro Nicolao Græca, Rectore Ecclesiæ de Datchet, Clerico domini Abbatis de sancto Albano, quo sic luculenta prophetia, quæ in hoc scripto luce clarius coruscant, in majorem confusionem Iudæorum & omnium hæreticorum & inimicorum Ecclesiæ gloriosius prorumpant. Cui sit laus & gloria in sæcula, Amen.

A. G. VOLUSIUS, D.

TESTA.

TESTAMENTUM RUBEN,

de his quæ moriturus in mente, spiritu præ-
nostico dictante, habuit. l.

TRanscriptum testamenti Ruben, quæcunque man-
davit filiis suis, priusquam moreretur, in CXXV.
anno vitæ ipsius. Post annos duos mortis Joseph,
ad ægrotantem congregati sunt, ut visitarent eum filii &
filii filiorum ejus; & dixit eis: Filioli mei, ego morior, &
vado viam patrum meorum. Et videns illic Judam, Gad
& Aser fratres suos, dixit eis: Erigite me fratres, ut dicam
fratribus meis & filiis meis, quæcunque habeo in corde
meo abscondita: Deficiens enim ego sum à modo. Et stans
obscularos est eos, & plorans dixit: Audite fratres mei, auri-
bus percipite verba Ruben patris vestri: quæcunque mando
vobis: Ecce, testificor vobis Deum cæli hodie, ut non
ambuletis in ignorantia juventutis & fornicatione, in qua
effusus sum ego, & inquinavi lectum patris mei Jacob:
Dico enim vobis, quoniam percussit me Dominus plaga
magna in filiis meis per menses septem, & nisi Jacob pater
meus orasset pro me ad Dominum, quoniam voluit occi-
dere me, periissem. *Eram enim annorum triginta, quando
feci hoc malum coram Domino, & septem mensibus infirmatus
sum usque ad mortem, & in electione anime meæ septem annis
pœnitui coram Domino. Vinum & siceram non bibi, & caro
non intravit os meum, & omnem panem desiderii non gusta-
vi, lugens pro peccato meo, magnum enim erat, & non fiet in
Israel ita.* Et nunc audite me filii, ut manifestem vobis
quæ vidi de septem spiritibus erroris, in pœnitentia mea.
Septem spiritus dati sunt adversus hominem à Beliar, & ipsi
sunt caput operum juventutis, & septem spiritus dati sunt
ei in creatione, ut sit in eis omne opus hominis. Primus
spiritus est vitæ, cum qua consistentia creatur. Secundus
spiritus est visus, cum quo fit desiderium. Tertius spiritus
est auditus, cum quo fit doctrina. Quartus spiritus est ol-
factus,

factus, cum quo est gustus datus in attractione aeris & spirationis. Quintus spiritus est locutionis, cum qua fit cognitio. Sextus spiritus est gustus, cum quo fit cibatio comestibilium & potibilium, & fortitudo in ipsis creatur, quoniam in cibus substantia est fortitudinis. Septimus spiritus est seminis & coitus, cum coingreditur per concupiscentiam voluptatis peccatum. Propter hoc ultimus est creationis, & primus juventutis, quoniam ignorantia plenus est, & ipsa juniorem ducit, ut cæcum in foveam, & ut jumentum in præsepium. In omnibus his octavus spiritus somni est, cum quo creata est extasis naturæ, & imago mortis. His spiritibus commiscetur spiritus erroris. Primus fornicationis, in natura & sensibus injacet. Secundus spiritus, infirmitas in ventre. Tertius spiritus, pugnae, in epate, & colera. Quartus spiritus, placentiæ & machinationis, ut per superfluitatem decorus appareat. Quintus spiritus, superbiæ, ut moveatur, & magna sapiat. Sextus spiritus, mendacii, in prædicatione & zelo fingendi sermones ejus, de genere & familiaribus. Septimus spiritus injustitiæ, cum qua fiunt & commotiones, ut faciat concupiscentiam voluptatis cordis sui. Injustitia enim cooperatur reliquis spiritibus per doli assumptionem. In omnibus his spiritus somni, octavus spiritus, copulatur errore & phantasia, & ita perit animus juniorum, obtenebrant mentem à veritate, & non intelligens legem Domini, neque obediens doctrinæ patrum suorum, quemadmodum & ego passus sum in juventute mea. Et nunc filii veritatem diligite, & ipsa custodiet vos. Audite Ruben patrem vestrum, *non attendatis in visione mulieris: neque singulariter sitis cum foemina qua est sub viro, neque circumscrutemini operationem mulierum.* Nisi enim vidissem Ballam balneantem in cooperto loco, non incidissem in iniquitatem magnam. Concipiens enim mens mea muliebrem nuditatem, non sivit me dormire, usquequo operatus sum abominationem. Absente enim Jacob patre meo apud Isaac patrem suum, existentibus nobis in Gader, proximo Ephrata domus Bethleem, Balla erat ebria, & dormiens revelata jacebat in cubiculo, & ego ingrediens, & videns nuditatem ipsius, operatus impietatem, & derelinquens eam dormientem, egressus sum, confestim Angelus Dei revelavit patri meo Jacob de impietate mea, & veniens lugebat super me, non amplius tangens eam.

No

Non ergo attendatis pulchritudini mulierum, neque cogitetis operationes earum. Sed ambulate in simplicitate cordis in timore Domini, & laborantes in operibus, & exercitantes in literis & in gregibus vestris, donec Dominus det vobis conjugem quam ipse vult, ut non patiamini sicut & ego. Usque ad mortem patris nostri non habebam fiduciam aspiciendi in faciem Jacob, vel loquendi alicui fratrum propter opprobria, & usque nunc conscientia mea cruciat me de peccato meo, & consolatus est me pater meus, quoniam oravit pro me ad Dominum, ut transeat à meira Domini, sicut ostendit mihi Dominus. Ex tunc igitur custoditus sum & non peccavi. Propter hoc filii mei, custodite omnia quæcunque narro vobis, & non peccabitis. *Perditio enim anima est fornicatio, dividens à Deo, & adproximare faciens ad idola, quoniam ipsa in errorem ducit intellectum & mentem, & deducit juvenes in infernum ante tempora ipsorum.* Nam multos perdidit fornicatio. Quoniam etsi sit aliquis senex, vel nobilis, opprobrium ipsum facit, & detractionem apud Beliar & filios hominum. Quia enim custodivit se Joseph ab omni muliere, & cogitationes purgavit ab omni fornicatione, invenit gratiam coram Domino & hominibus. Etenim multa fecit ei Ægyptia, quæ Magos adoravit, & pharmaca ei obtulit, & non suscepit consilium animæ ejus, desiderium perniciosum. Propter hoc Deus patrum meorum eruit eum ab omni visibili & abscondita morte. Si enim non prævaleat fornicatio menti, neque Beliar prævalebit vobis. Perniciosæ enim sunt mulieres, filii mei, quoniam cum non habent potestatem vel virtutem in hominem, dolose agunt in formis, quibus eum ad ipsas attrahant, & quem per fortitudinem non possunt vincere, hunc per deceptionem vincunt. Nam & de eis dixit mihi Angelus Dei, qui docuit me, quoniam mulieres vincuntur à spiritu fornicationis super hominem, & in corde machinantur adversus homines, & per ornatum errate faciunt primo eorum mentes, & per viscæ venenum inferant, & tunc opere captivant: Non enim potest mulier hominem cogere. Fugite ergo fornicationem filii mei, præcipite mulieribus vestris & filiabus, ut non ornent se in capitibus, & visus earum castigent, quoniam omnis mulier dolose agens in his, in punitionem seculi reservata est.

Ita enim seduxerunt vigiles ante diluuium, & illi continuo videntes eas, affecti sunt desiderio ad invicem, & conceperunt mente operationem, & transfigurati sunt in homines, & in coitu virorum suorum apparuerunt eis, & illæ desiderantes mente imaginationes eorum, pepererunt gigantes. Apparuerunt enim eis vigiles usque ad cœlum attingentes. Custodimini ergo à fornicatione, & si vultis purgari mente, custodite sensus vestros ab omni fœmina; sed & illis præcipite non communicare cum hominibus, ut & ipsæ purgentur mente. Continuae enim contingentia, etsi non operatum fiunt impium, tamen ipsis sunt ægritudo insaniabilis, nobis vero opprobrium Beliar sempiternum, quoniam fornicatio neque intellectum, neque pietatem habet in seipsa, & omnis zelus habitat in desiderio ejus, propter hoc zelabitis filios Levi: & quæretis exaltari super eos, sed non poteritis. Deus enim faciet vindictam eorum, & moriemini morte perniciosa, Levi enim dedit Dominus principatum & Judæ, cum his & mihi, Dan & Joseph, ut essemus Principes. Propter hoc mando vobis, audite Levi, quoniam ipse noscet legem Domini, & dividet judicia, & sacrificia pro omni Israel, USQUE AD CONSUMMATIONEM TEMPORUM PRINCIPIS SACERDOTUM CHRISTI, quoniam dixit Dominus: Adjuro vos per Deum cœli, ut faciatis veritatem uniusquisq; proximo suo, & ad Levi appropinquate in humilitate cordis, ut recipiatis benedictionem ex ore ipsius. Ipse enim benedicet Israel & Judam, quoniam eum elegit Deus Regem super omnes populos, & adorete semen ipsius, quoniam pro vobis morietur in bellis visibilibus & invisibilibus, & erit in vobis Rex sæculorum. Et mortuus est Ruben præcipiens filiis suis prædicta, & benedicens, & posuerunt eum in thecam, usquequo referentes eum ex Ægypto, sepelierunt in Hebron in spelunca duplici, ubi patres ejus dormierunt.

TESTAMENTUM SIMEON,
de Invidia II.

Transcriptum verborum Simeon, quæ locutus est filiis suis antequam moreretur centesimo vicesimo anno vitæ suæ, in quo mortuus est Joseph. Venerunt enim visi-

tare ipsum ægrotantem, & erectus sedens osculatus est eos,
 & dixit eis: Audite filii, audite Simeonem patrem vestrum,
 quæcunque habeo in corde meo. Ego genitus sum ex Jacob
 patre meo filius secundus, & Lia mater mea vocavit me
 Simeonem, quoniam audivit Dominus orationem ipsius.
 Potens effectus sum valde, non formidavi operationem,
 neque timui ab omni re. Cor enim meum erat durum,
 epata mea immobilia, & viscera mea non compariencia,
 quoniam & fortitudo ab altissimo datur hominibus in ani-
 mabus & corporibus. In tempore illo *invidi Ioseph, quo-*
niam dilexit eum Pater noster, firmavi super eum epata mea
 ad occidendum eum, quoniam Princeps erroris, mittens
 spiritum invidiæ, excœcavit mentem meam, ut non atten-
 derem, non parcens Jacob patri meo. Sed Deus ejus, &
 patrum ejus, mittens Angelum suum, eruit eum ex manibus
 meis. Ut enim ego ieram in Sichimis afferre unguentum
 gregibus, & Ruben in Dotaim, ubi erant necessaria nobis &
 omnia reposita, Judas frater noster vendidit eum Ismaeli-
 tis, & veniens Ruben tristatus est, voluit enim ipsum salvum
 reducere ad patrem. Ego verò iratus eram adversus Judam,
 quoniam viventem ipsum dimisit, & fui menses quinque
 iratus ei, impedivit autem me Deus, & prohibuit à me ope-
 rationem manuum quoniam manus mea dextera semisicca
 erat per dies VII. Et cognovi filii, quod propter Ioseph
 hoc mihi accidit, & pœnitens flevi & oravi Dominum, ut
 restitueret manum meam, & abstinere ab omni inquina-
 mento, invidia, & omni insipientia. Cognovi enim, quoniam
 perniciosam rem cogitaveram coram Domino & Jacob pa-
 tre nostro, propter Ioseph fratrem meum, cui invidebam.
 Et nunc filii custodimini à spiritibus erroris & invidiæ, et-
 enim invidia dominatur omni menti hominis, quæ non pa-
 titur eum neque comedere, neque bibere, neque facere ali-
 quid boni, semper suggerens occidere eum cui invidetur,
 cum is omninò floreat, invidens verò marcescat. Per duos
 annos punivi in timore Domini & in jejunio animam meam
 & cognovi, quoniam liberatio invidiæ per timorem Dei ef-
 ficitur. Si quis ad Dominum refugiat, aufugit perniciosus
 spiritus ab ipso, & efficitur mens levis, & jam compatitur
 invidioso, & non reprehendit diligentes ipsum, & ita quie-
 scit ab invidia. Et interrogabat pater de me, quoniam vidit

mentistem, & dicebam mentiens: Epara mea doleo, Tñ. stabat enim super omnes, quoniam ego eram causa venditionis Joseph, & quando descendimus in Ægyptum, & ligavit me velut exploratorem, cognovi, quoniam justè patebar, & non sum contristatus. Joseph verò erat vir bonus, & habens spiritum Dei in seipso, miserator & misericors, non recordatus est facere malum mihi, sed & dilexit me ut alios fratres. Custodimini ergo filii mei ab omni zelo & invidia, & ambulate in simplicitate animæ, & in bono corde cogitantes fratrem patris vestri, ut det vobis Deus gratiam, gloriam & benedictionem super capita vestra, sicut videtis in ipso. Omnibus diebus non improperavit nobis de verbo hoc, sed dilexit nos ut animam suam, & super filios suos, & glorificavit nos, & divitias, pecora & fructus omnibus nobis largitus est. Et vos ergo filii mei dilecti, diligite unusquisque fratrem suum in bono corde, & amovete à vobis spiritum invidiæ, quoniam ipse sylvestrem facit animam, & corrumpit corpus, iram & bellum tribuit ejus consiliis, & in sanguinem exacuit, & in extasim ducit mentem, & non sinit intellectum in hominem operari. Sed & somnum aufert, & tribulationem tribuit animæ, & tremorem corpori; quoniam & in somno aliquis zelus malitiæ imaginatæ ipsum corrodit, & spiritibus perniciosis conturbat animam ipsius, & expavescere corpus facit, & conturbatione excitari mentem, & sicut spiritum perniciosum & venenum fundentem habens, ita apparet hominibus. Propterea Joseph erat pulchra facie & decorus aspectu, quoniam non habitavit in ipso quicquam perniciosum. A turbatione enim spiritus faciem puram habuit. Et nunc filii mei benigna facite corda vestra coram Domino, & dirigite vias vestras coram hominibus, & invenietis gratiam coram Deo & hominibus, & custodimini, ne fornicemini, quoniam fornicario mater est omnium malorum, dividens à Deo, & appropinquare faciens ad Beliar. Vidi enim in caractere scripturæ Enoch, quoniam filii vestri vobiscum in fornicatione corrumpentur, & Levi injustitiam facient in gladio. Sed non prævalebunt ad Levi, quoniam bellum Domini bellabit, & vincet omne castrum vestrum, & erunt paucissimi divisi in Levi & Juda, & erit vobis dux, quemadmodum pater meus Jacob prophetavit in benedictionibus.

Ecce

Ecce prædixi vobis omnia ut justificer à peccato animarum vestrarum, Si autem auferatis à vobis invidiam, & omnem duram cervicem, ut rosa floreant omnia ossa mea in Israel, & ut lilium caro mea in Jacob, & erit odor meus sicut odor Libani, & multiplicabuntur ut cedri sancti ex me usque in seculum, & rami eorum usque in longitudinem dierum. Tunc peribit semen Chanaan, & residuum non erit Amalech, & peribunt omnes Cappadoces, & omnes Cethæi perdentur. Tunc deficiet terra Cham, & omnis populus peribit. Tunc requiescet omnis terra à tribulatione, & omnis qui sub cælo est, à bello. Tunc ~~San~~ glorificabitur, quando Dominus Deus magnus Israel apparebit in terra ut homo, & salvabit in ipso Adam. Tunc dabuntur omnes spiritus erroris in conculcationem, & homines regnabunt super perniciosos spiritus. Tunc resurgam in lætitia, & benedicam Altissimum in mirabilibus ipsius, quoniam Deus corpus assumens, & comedens cum hominibus, salvabit homines. Et nunc filii mei, obedite Levi, & in Juda liberamini, & non efferemini super duas Tribus has, quoniam ex ipsis oriatur nobis salutare Dei. **SUSCITABIT ENIM DOMINUS EX LEVI PRINCIPEM SACERDOTUM, ET EX JUDA REGEM, DEUM ET HOMINEM. ITA SALVABIT OMNES GENTES ET GENUS ISRAEL.** Propter hæc omnia mando vobis, ut vos mandetis filiis vestris, ut custodiant hæc in generationes eorum. Et Simeon finivit sermones hos, mandans filiis suis, & dormivit cum patribus suis, cum esset centum & viginti annorum. Et posuerunt eum in thecam lignorum, quæ non putrescunt, ut reducerent ossa ejus in Hebron, & reducerunt ea clam in bello Ægyptiorum. Ossa enim Joseph custodiebant Ægyptii in ærariis Regum. Dicebant enim eis incantatores, quod si deportentur ossa Joseph, forent in omni Ægypto tenebræ, & caligo & plaga magna valde Ægyptiis, ut cum lucerna quoque non cognoscat unusquisque fratrem suum. Et fleverunt filii Simeon patrem suum secundum legem tristitiæ, & erant in Ægypto usque ad dies exitus eorum ab Ægypto in manu Moyfi.

TESTAMENTUM LEVI,
de Sacerdotio & Superbia. III.

TRanscriptum verborum Levi, quæcunque disposuit filiis suis, scilicet, omnia quæ facient, & quæcunque contingent eis usque ad diem iudicii. Sanus erat quando vocavit eos ad seipsum, præsciebat enim quando moriturus erat. Cum autem congregati erant, dixit eis: Ego Levi in Carram conceptus sum, & natus illic, & posthæc veni cum patre in Sichima. Eram verò junior, quasi annorum viginti, quando feci cum Simeone vindictam sororis nostræ Dinæ de Emmor. Ut autem pavimus greges in Abelmaul, spiritus intellectus Domini venit super me, & videbam omnes homines exterminantes vitam suam, & quoniam muros ædificavit sibi ipsi in iustitia, & super turres iniquitas sedit. Et tristatus sum de genere hominum, & oravi Dominum ut salvaret. Tunc cecidit super me somnus, & contemplatus sum montem excelsum: Hic est mons aspidis in Abelmaul: & ecce, aperti sunt cæli, & Angelus Dei dixit ad me: Levi ingredere, & ingrediebar de primo cælo in secundum. Et vidi illic aquam suspensam in medio hujus & illius. Et vidi tertium cælum multo lucidius quam duos. Etenim altitudo erat in ipso infinita. Et dicebam Angelo: Propter quid istud? Et dixit Angelus ad me: Non mireris in his, alios enim quatuor cælos videbis clariores & incomparabiles cum ascenderis illic. Quoniam prope Dominum stabis, & minister ipsius eris, & mysteria ejus annuntiabis hominibus, & de venturo liberatore Israel prædicabis. Et per te & Judam apparebit Dominus hominibus, salvans in ipsis omne genus hominum, & ex parte Domini erit vita tua, ex ipso erit tibi ager, vinea, fructus, aurum & argentum. Audi ergo de septem cælis, quod inferius propterea tristius est, quia istud juxta omnes injustitias hominum est. Secundum habet ignem, nivem, glaciem, parata in diem præcepti Domini in justo iudicio Dei. In ipso sunt omnes spiritus retributionum ad vindictam iniquorum. In tertio sunt virtutes castrorum ordinatæ in diem iudicii, ad faciendum vindictam in spiritus erroris & Beliar. In quarto autem superius his Sancti sunt, quoniam in superioribus locis habitat magna gloria in sancto sanctorum supra omnem sancti.

Sanctitatem. In eo, quod post hoc, Angeli sunt faciei Dei ministrantes, & propitiantes ad Dominum in omnibus ignorantibus justorum. Offerunt verò Domino odorem suavitatis rationabilem, & sine sanguine oblationem. In eo autem, quod subius est; sunt Angeli qui ferunt responsiones Angelis faciei Dei. In eo vero, quod post hoc est, sunt Throni, Potestates, in quo hymni semper Deo offeruntur. Quando ergo respexerit Dominus super nos, omnes commovebimur, cœli, terra, & abyssi à facie magnitudinis ejus commovebuntur. Filii autem hominum in his existentes insensibiles, peccabunt & irritabunt Altissimum. Nunc ergo cognoscite, quoniam faciet Dominus judicium super filios hominum: quando petris scissis, sole extincto, aquis siccatis, igne tremente, & omni creatura turbata, invisibilibus spiritibus liquefactis, inferno spoliato, **IN PASSIONE ALTISSIMI**, homines increduli permanebunt & in injustitia propter hoc in pœnam judicabuntur. Audivit igitur Altissimus orationem tuam, ad separandum te ab injustitia. Et ut efficiaris ei filius & famulus, & minister faciei ejus, lumen cognitionis, illuminando illuminabis in Jacob, & ut sol eris inter semen Israel, tibiq; dabitur benedictio ac semini tuo, **USQUE QUO VISITET DEUS OMNES GENTES; IN VISCERIBUS MISERICORDIÆ FILII EJUS, USQUE IN SECULUM, VERUNTAMEN FILII TUI IMPONENT MANUS IN IPSUM AD CRUCIFIGENDUM IPSUM.** Et propter hoc datum est tibi consilium & intellectus, ut notum facias filiis tuis de ipso, quoniam benedicens ipsi, benedictus erit: maledicentes coram eo, peribunt. Et aperuit mihi Angelus portas cœli, & vidi templum sanctum, & in throno gloriæ Altissimum. Et dixit mihi: Levi, tibi dedi benedictiones sacerdotii, usquequo veniens habitabo in medio Israel. Tunc duxit me Angelus in terram, & dedit mihi scutum & gladium, & dixit: Fac vindictam in Sichem pro Dina, & ego ero tecum, quoniam Deus misit me. Et occidit in tempore illo filios Emmor, sicut scriptum est in tabulis cœlorum. Dicebam autem ei: Oro te Domine; dic mihi nomen tuum, ut invocem te in die tribulationis. Et dixit, Ego sum Angelus, excusans genus Israel, ut non pereutiat in finem, quoniam omnis spiritus peniciosus ei insidiatur. Postea velut ex somno excitatus, benedixi Altissimum & Angelum

Excusantem genus Israel & omnes justos. Ubi verò veni ad patrem meum, inveni aspidem æneum, unde etiam nomen monti est aspidis, quoniam prope Gebat est à dextris Abila. Et conservabam sermones hos in corde meo. Ego consului patri meo & Ruben fratri meo, ut dicerent filiis Emmor ut circumciderentur, quoniam zelavi propter abominationem quàm fecerant propter Israel. Ego enim interfeci Sichen in primis, & Simeon Emmor. Posteaque venerunt fratres, qui percusserunt civitatem in ore gladii. Ut audivit pater, iratus est, quoniam susceperant circumcisionem, & post hoc mortui sunt, & in benedictionibus aliter fecit. Peccavimus enim, quoniam præter consilium ejus hoc fecimus, & infirmatus est in die illa. Sed ego novi, quoniam sententia Dei erat mala in Sichimam, quoniam voluerunt Saræ facere quemadmodum fecerunt Dinæ sorori vestræ. Verum Deus prohibuit. Persecuti autem sunt Abraham patrem nostrum, peregrinum existentem; & conculcaverunt armenta ejus, præterea quoque Jeblae, in domo ipsius genitum, valde verberaverunt. Ita faciebant in omnes peregrinos, vi rapientes uxores eorum, & in exilium impellentes eos. Venit autem ira domini super ipsos in finem. Et dicebam patri: Ne irascaris Domine, quoniam in te ad nihilum rediget Deus Chananæos, & dabit terram ipsorum tibi, & Sancto tuo post te, Erit enim ab hoc die Sichima dicta civitas stultorum: quoniam ut quis deridet fatuum, ita derisimus eos. Nam insipientiam operati sunt in Israel, dum auferebant ut inquinarent sororem nostram. Venimus autem in Bethel, & ibi rursus videbam rem quemadmodum prius, postquam sacrificavi dies septuaginta. Et vidi septem homines in veste alba, dicentes mihi; Exurge, indue stolam sacerdotii & coronam justitiæ, & rationale intellectus, & poderem veritatis, & pocalum fidei, & mitram signi, & ephat prophetiæ, & unusquisque ipsorum unumquodque portans imposuerunt mihi, & dixerunt: A modo esto sacerdos Domini tu, & semen tuum usque in seculum. Et primus unxit me oleo sancto, & dedit mihi virgam judicii. Secundus lavit me aqua munda, & cibavit dans panem & vinum, scilicet, sancta sanctorum, & circumdedit me stola sancta & gloriosa. Tertius byssina me induit simili ephat. Quartus zonam mihi circumposuit similem purpuræ. Quintus

Quintus ramum olivæ mihi dedit pinguedinis. Sextus diademata sacerdotii capiti meo imposuit, & impleverunt manus meas thymiamate, ut sacerdotio fungerer Domino. Dixit autem ad me Levi: In tria principia Dei detur semen tuum, in signum gloriæ Domini supervenientis, & qui crediderit, primus erit. Sors magna super ipsum non fiet. Secundus erit in sacerdotio. Tertius cui vocabitur nomen novum, quoniam Rex ex Juda exurget, & faciet sacerdotium meum novum secundum typum gentium in omnes gentes. Adventus autem ipsius ineffabilis, ut Prophetæ altissimi ex semine Abraham patris nostri. Omne desiderabile in Israel tibi erit & semini tuo, & comedetis omne pulchrum visu, & mensam Domini distribuet semen tuum, & ex ipsis erunt Principes sacerdotum & Judices & Scribæ, quoniam in ore eorum custodietur sanctum. Et expergefactus, intellexi, quoniam hoc simile illius est, abscondi verò hoc in corde meo, & non annunciavi hoc omni homini in terra. Primis duobus diebus ascendimus ego & Judas ad Isaac patrem nostrum; & benedixit me pater patris mei secundum omnes sermones visionum mearum quas videram, & non voluit ire nobiscum in Bethel; Ut autem venimus in Bethel, vidit pater meus Jacob in visione de me, quod futurus essem eis sacerdos coram Domino. Et exurgens mane, decimavit omnia Domino per me. Et venimus in Hebron ad habitandum, & Isaac vocavit me continuo, ad exponendam legem Domini, secundum quod monstravit mihi Angelus Dei, & docuit me legem sacerdotii, sacrificiorum, holocaustorum, primitiarum, voluntariorum & salutarium. Singulis diebus docuit me intelligere, & perseverabat in me coram Domino, & dixit: Non atende fili spiritui fornicationis, hic enim permanebit, & per semen tuum inquinabit sancta, accipe ergo tibi uxorem in juventute tua, non habentem maculam, neque inquinatam, neque de genere Allophylorum vel gentium. Et antequam intrabis sancta, lavato similiter sacrificando. Et complens sacrificium, rursus lava duodecim arborum, perpetuo viventium, fructus offer domino, ut etiam me Abraham docuit, & omnis animalis mundi, & volatilis mundi offer sacrificium Domino. Similiter omnis primi germinis & vini offer primitias, & omne sacrificium sale conspergas.

Nunc

Nunc igitur custodite quæcunque mando vobis filii, quoniam quæcunque audiui à patribus mei, annunciaui vobis. Innocens sum ab omni impietate vestra & transgressione, quam facietis in consummatione seculorum. In Salvatorem mundi impiè facientes, seducentes Israel, & suscitantes ei mala magna à Domino, & iniquè facietis cum Israel, ut non subsistat Hierusalem à facie malitiæ vestræ. Et incidetur velum templi, ut non velet deformitatem vestram, & dispergemini captivi in gentibus, & eritis opprobrum, maledictio & conculcatio. Domus tamen, quam elegit Dominus, Hierusalem vocabitur, quemadmodum continet liber Enoch iusti. Quando igitur accepi uxorem, eram annorum viginti octo, cui nomen erat Melcha, & concipiens peperit filium, & vocavit nomen eius Gersam, quando in terra nostra advenæ eramus. Gersam enim exilium significat, Sciebam autem de ipso, quoniam non erit in primo ordine. Secundo Kaat genitus est in tricesimo quinto anno. Ad orientem solis autem videbam in visione, quoniam medius in excelsis stabat omnis congregatio, propter hoc vocavi nomen ipsius Kaat, quod est principium magnitudinis & instructionis. Tertio peperit mihi Merari quinquagesimo quinto anno vitæ meæ, & quia difficilè peperit mater eius, vocavit eum Merari, quod est, amaritudo mea, quoniam & ipse mortuus est. Jochabed verò sexagesimo quarto anno nata est in Ægypto, (gloriosus ergo eram tunc in medio fratrum meorum:) & accepit Gersam in maritum, & peperit ei Lomny & Semei, & filii Kaat, Ambram, Isaar, Chebron & Oziel. Et filii Merari, Mooly & Omnisi. Et in nonagesimo quarto anno meo, accepit Abram Jochabed filiam meam sibi in uxorem, quoniam in una die nati sunt ipse & filia mea. Octo annorum eram, quando ingressus sum terram Chanaan: Decem & octo annorum, cum sacerdotio functus sum. Et vigesimo octavo anno accepi uxorem. Et quadagesimo anno ingressus sum in Ægyptum. Et ecce filii mei, estis filii mei tertia generatione. Joseph centesimo & decimo octavo anno mortuus est. Et nunc filii mei mando vobis, ut timeatis Dominum Deum vestrum ex toto corde, & ambuletis in simplicitate secundum omnem legem ipsius. Docete autem & filios vestros literas, ut habeant intellectum in omni vita eorum legentes inde-

indefinenter legem Dei. Quoniam omnis qui cognoscit legem Dei, honorabitur, & non erit peregrinus quocumq; vadat. Plures quoque amicos suis genitoribus habebit, & desiderabunt multi hominum servire ei, atque audire legem ex ore ipsius. Facite justitiam filii mei in terra, ut inveniatis in cœlis, & seminate in animabus vestris bona, ut inveniatis ea vitæ vestræ. Si enim seminaveritis mala, omnem turbationem invenietis ac metetis. Sapientiam possidere in timore Dei, quoniam si fiat captivitas, & civitates disperdantur, & regiones, aurum & argentum, & omnis possessio pereat, sapientis sapientiam nullus potest auferre, nisi cæcitas impietatis & peccati, quoniam efficietur ei hæc apud hostes clam, & in terra aliena partia, & in medio inimicorum invenietur amicus. Si doceat hæc & faciat, sedebit cum Rege, sicut & Joseph frater noster. **ET NUNC FILII COGNOVIT EX SCRIPTURA ENOCH, QUONIAM IN FINE IMPIE AGETIS, IN DOMINUM MANUS IMPONENTES IN OMNI MALITIA, ET CONFUNDENTUR IN VOBIS FRATRES VESTRI, ET OMNIBUS GENTIBUS FIENT ILLUSIO.**

Etenim pater noster Israel mundus erit ab impietate principum sacerdotum, qui imponent manus in salvatorem mundi.

Cœlum super terram mundus est, & vos estis luminaria cœli ut sol & luna. Quid facient omnes gentes, si vos obtenebescatis in impietate, & inducatis maledictionem super genus vestrum, pro quibus lumen mundi datum est in vobis ad illuminationem omnis hominis. Hunc volentes occidere contraria mandata docentes Dei justificationibus. Oblationes Domini latrocinaimini, & de partibus ipsius furabimini, & antequam sacrificetis Domino, assumetis electa, & contemptum comedentes cum meretricibus, in avaritia mandata docebitis. Eas, quæ sub viris sunt, coinquinabitis, & virgines in Hierusalèm violabitis. Et meretricibus & adulteris copulabimini, filias Gentium accipietis in uxores, purificantes eas purificatione iniqua, & efficietur mixtio vestra Sodoma & Gomorra, & in impietate instabimini in sacerdotio, non solum autem adversus homines elati, sed & adversus mandata Dei inflati, illudetis sancta in contemptu deridentes. Propter hoc templum, quod utiq; elegit Dominus, desolabitur in immunditia, & vos captivi eritis omnibus gentibus, & eritis abominatio inter eos, & accipietis oppre-

opprobrium & confusionem sempiternam à justo iudicio Dei. Et omnes qui contemplabuntur vos, fugient à vobis. Et nisi propter Abraham, Isaac & Jacob patres nostros hoc fieret, unus ex semine meo non relinqueretur in terra. *Et nunc cognovi in libro Enoch, quoniam septuaginta hebdomadas errabitis, & sacerdotium inquinabitis, & sacrificia polluetis, & legem exterminabitis, & sermones Prophetarum contemnetis, in peruersitate persequemini viros justos, & pios odio habebitis, veracium sermones abominabimini, & vitum renovantem legem in virtute altissimi, erroneum appellabitis. Et in fine, ut aestimabitis; occidetis eum, nescientes ipsius resurrectionem.* Innocentem sanguinem in malitia super capita vestra recepturi, propter ipsum erunt sancta vestra deserta usque per iuramentum prophanata, & non erit locus vester mundus, sed in gentibus eritis maledictio, atque desperatio anget vos, donec ipse rursus visitabit, & miserens recipiet vos in fide & aqua. Et quoniam audistis de septuaginta hebdomadis, audite de sacerdotio. Secundum unumquemque enim jubileum erit sacerdotium. In primo jubilæo, primus unctus in sacerdotium magnuserit, & loquetur Deo ut patri, & sacerdotium ipsius plenum erit cum timore Domini, & in die gaudii ipsius in salutem mundi ipse resurget. In secundo jubilæo unctus, in tristitia dilectorum concipietur, & erit sacerdotium ipsius honorabile, & apud omnes glorificabitur. Tertius vero sacerdos, in tristitia assumetur. Et quartus in dolore erit, quoniam apponet super ipsum iniustitiam in multitudine, & in omni Israel odio habebit unusquisque proximum suum. Quintus in tenebris comprehendetur. Similiter sextus & septimus. In septimo verò erit abominatio, quam non possum dicere coram Domino & hominibus, quoniam ipsi cognoscentur qui facient ea. Propter hoc in captivitate & in corruptione erunt, & terra & substantia eorum exterminabitur, & in quinta hebdomada revertentur in terram desolationis ipsorum, & renovabunt domum Domini. In septima verò hebdomada venient sacerdotes Idololatrantes, bellatores avari, Scribæ iniqui, impudici puerorum corruptores & pecorum. Et postquam facta fuerit vindicta ipsorum à Domino in sacerdotio, *tunc suscitabit Deus sacerdotem novum, cui omnes sermones Domini*

revela

revelabuntur, & ipse faciet iudicium veritatis in terra in
 multitudine dierum, & orietur astrum ipfius in cœlo, sicut
 Rex illuminans lumen cognitionis in sole diei, & magni-
 ficabitur in orbe terrarum, usque ad susceptionem ipfius,
 ipse resplendet sicut sol in terra, & tollet omnes tenebras
 sub cœlo, & erit pax in omni terra. Cœli exultabunt in die-
 bus ipfius, & terra gaudebit, & nubes exaltabuntur. & co-
 gnitio Domini fundabitur in terra, ut aqua marium, & An-
 geli gloriæ faciei Domini gaudebunt in eo. Cœli aperien-
 tur, & ex templo gloriæ veniet super illum sanctificatio
 cum voce paterna, sicut ab Abraham patre Isaac, & gloria
 Altissimi super ipsum dicetur, & spiritus intellectus & san-
 ctificationis requiescet super ipsum; de qua ipse dabit ma-
 gnificentiam Domini filiis suis in veritate in seculum, &
 non erit successio ipsi in generationes & generationes usque
 in seculum, & in sacerdotio ipfius deficiet omne peccatum,
 & iniqui requiescent à malis; iusti verò requiescent in ipso,
 & ipse aperiet portas paradisi, statuetq; minantem gladium
 adversus Adam, & pascet sanctos de ligno vitæ, & spiritus
 sanctificationis erit in eis. Beliar autem ligabitur ab ipso,
 & dabit potestatem filiis suis ad calcandum super perniciosos
 spiritus, & lætabitur Dominus in filiis suis. Et acceptabit
 eum Deus in dilectum usque in sæcula. Tunc exultabis
 Abraham, Isaac & Jacob, & ego gaudebo & omnes sancti.
 Et nunc filii mei omnia audistis. Eligite igitur vobismet
 ipsis, vel tenebras, vel lucem, vel legem Domini, vel opera
 Beliar: & respondimus nos patri, dicentes: Coram Domino
 ambulabimus secundum legem ipfius. Et dixit pater noster:
 Testis est Dominus, testes Angeli ejus, & testis ego, & testes
 vos de sermone oris vestri, & cum diximus: Testes erimus,
 requievit Levi, hæc mandans filiis suis. Et extendit pedes
 suos, & appositus est ad patres suos cum vixisset centum
 & triginta septem annos, & posuerunt eum in thecam.
 ET POSTEA SEPELIERUNT EUM IN HE-
 BRON JUXTA ABRAHAM, ISAAC ET JACOB.

TESTAMENTUM IUDÆ,
 de Fortitudine, Avaritia & Fornica-
 tione. IV.

Trans-

TRanscriptum sermonum Judæ, quæcunque locutus est filiis suis adtequam moreretur. Congregati venerunt ad ipsum, & dixit eis: Quartus filius effectus sum patri meo, & mater mea vocavit me Judam, dicens: Confiteor Domino, quoniam dedit mihi & quartum filium, velox erā, & studiosus in juventute mea, & obediens patri meo secundum omne verbum, & benedicebam matri meæ & sorori matris meæ. Et factum est, quod effectus sum vit, & pater meus Jacob oravit super me, dicens: Rex eris & prosperatus in omnibus. Ecce dedit mihi Deus gratiam in omnibus operibus meis in agro & in domo, ut videbam quod concutiebam cervæ, & apprehendens ipsam, feci tibi patris meo, & capreas superabam per eunsum, & omne quod erat in campis capiebam, & equam agrestam apprehendens mansuefecit, & eripiebam hœdum ex ore ejus. Ursū capiens pede præcipitabam, & omnem feram reversam ad me dilacerabam eam ut canis. Porco sylvestri concurrebam, & præoccupans in currendo dilaceravi eum. Pardalis in Hebron insiluit super canem, & apprehendens eam, statim cauda abiciebam eam, & dirupta est in terminis Gare. Bovem sylvestrem in regione pastum tenui cornibus, & in citulum volvebam, & cum in tenebris jacerem occidi. Quando veniebant duo Reges Chananæorum loicati super greges, & multus populus cum ipsis, & ego solus currens super gregem, sur Regem continui, & in tibias percutiens prostravi, & ita occidi eum. Alium Regem Thaphem sedentem in equo occidi, atque ita omnem populum dispersi. Achor Regem virum gigantem sagittantem ante & retis, in equo apprehendens, lapidem sexaginta librarum vibrans projecit in equum, ipsum vero interfeci. Et expugnans Achor hostis duabus occidi, dissecans clypeum ejus conscidi pedes ejus. In exuendo autem ejus thotacem, ecce octo viri amici ejus inceperunt pugnare adversum me. Involvens ergo manam meam lapidibus, funda percutiens ipsos, quatuor eorum occidi. Alii autem fugerunt. Et Jacob pater noster occidit Beelisa Regem omnium Regum gigantem, fortitudinis cubitorum duodecim. Et cecidit super ipsos timor, & quieverunt pugnare contra nos. Propter hoc sollicitus erat pater meus quando in præliis eram cum fratribus meis. Vidit in visione de me, quoniam Angelus virtutis sequebatur me in omnibus.

omnibus, ut non vinceret. Et secundum auspiciū factum est nobis prælium majus, quam quod in Sichimis, & fortiter prælians cum fratribus meis, persecutus sum mille viros, & occidi ex eis ducentos viros & quatuor Reges; & ascendi super ipsos super murum, & alios duos Reges occidi, & ita liberavimus Hebron, & abduximus omnes captivos. Postero die abivimus in Arcam civitatem potentem, munitam, & inaccessibleem, minantem nobis mortem. Ego igitur & Gad advenimus ab oriente civitatis, Ruben vero & Levi ab occidente & austro, & putabant qui super muros erant, quod nos soli essemus, ac irati invasere nos, & ita latentes fratres ex utraque parte, scalis ascenderunt murum, & intraverunt civitatem ignorantibus ipsis, & cepimus eam in ore gladii, & refugientes in turrim, incedentes eam cum ipsis cepimus. Et cum recederemus, viri Taffi insidiabantur prædæ nostræ, & acceperunt eam cum filiis nostris. Nos vero deprehendimus eos ad Taffum, atque occidimus, & civitatem incendimus, omnia quæ in ipsa erant spoliantes, & ut erant in aquis Gureba; hi qui à Jobel veniebant adversus nos in prælium, contigimus eos; simul eos qui à Seilon compugnatores ipsorum erant spoliavimus & occidimus. Et non dedimus eis egressum veniendi ad nos. Et à Machir venerunt quinto die, ut captivos abducerent, ad quos in perseveranti pugna venimus, quoniam erat multitudo potens in eis, & occidimus eos antequam ascenderunt ascensionem. Ut autem venimus ad civitatem eorum, mulieres eorumolvebant super nos lapides à vertice montis; in quo erat civitas, & latitantes ego & Simeon à posteriori apprehendimus excelsa, & totam civitatem perdidimus. Et sequenti die dictum est nobis, quod civitates duorum Regum in prælio gravi venirent ad nos. Ego igitur, & Dani fingentes nos Amorrhæos & socios, venimus in civitatem eorum. Nocte autem profunda venientes ad aditus civitatis, aperuimus advenientibus fratribus nostris portas patentes, & omnes eos, & quæ eorum erant, perdidimus, & deprædantes, tres muros eorum prostravimus. Et in Thammâ appropinquavimus, ubi erat omne refugium bellantium Regum. Tunc injuriam passus, iratus sum; & impetum feci in ipsos super verticem, & illi fundis jaciebant super me lapides, & jaculabantur arcubus, & nisi Dan frater meus suppetias

tias mihi tulisset, interfecissent me. Venimus igitur irruentes in ipsos cum furore, & omnes fugerunt, & transeuntes per aliam viam supplices fiebant patri meo, & iniit foedus cum eis, & non fecimus eis quicquam mali, sed recepimus eos in societatem, & reddidimus eis omnes captivos, & edificavi ego Channa, & pater meus Rambabel. Viginti annorum eram, quando factum est bellum istud, & erant Chanaanai timentes me & fratres meos. Erant autem mihi pecora multa, & habebam principem pastorem Yran Odolamitem, ad quem veni, vidi Berlan regem Odolamitem, & fecit nobis convivium, & precans dedit mihi filiam suam Bethsue in uxorem, hæc peperit mihi & Annam & Sylon, quorum duos sine filiis occidit Deus. Sylon enim vixit, & filii eius vos estis. Octodecim annis fecimus pacem pater noster & nos cum fratre eius Esau, & filii eius nobiscum, postquam venimus nos ex Mesopotamia à Laban: Et impletis octodecim annis in quadragesimo anno vitæ meæ, supervenit nobis Esau frater patris mei in prælio gravi & forti, & cecidit in arcu Jacob, & latus est mortuus in montem Sen. Nos autem persecuti sumus super filios Esau. Erat autem eis civitas & murus fortis, ferreus, & portæ aræ, & non potuimus intrare in eam, obsidentes vero conclusimus eos. Cum autem non apparerent intra dies viginti videntibus eis adduxi scalam & galeam super caput meum, & ascendi, accipiens lapidem pondere talentorum trium, & occidi quatuor potentes ex ipsis. Et die sequenti intrantes Ruben & Gad, occiderunt alios sexaginta. Tunc offerebant pacem, & consilio patris nostri recepimus eos tributarios. Dabant autem nobis frumenti Choros ducentos, & olei Bes quingentos, vini mensuras mille & quingentas, donec descendimus in Ægyptum. Post hoc filius meus Her duxit uxorem Thamar ex Mesopotamia, filiam Aram. Erat autem Her perniciosus, & dubitavit de Thamar, quoniam non erat ex terra Chanaan, & Angelus Domini occidit eum tertia die in nocte, & ipse non cognovit eam propter astutiam matris suæ, & hic in malitia mortuus est: Non enim voluit habere filios ex ipsa. In diebus thalami dedi ei virum Annan, & iste in malitia non cognovit eam, vivens cum ea annum: & quando minatus sum ei, coivit quidem cum ea, semen vero corruit in terram secundum mandatum

matris

matris suæ, & hic in malitia mortuus est. Volebam & Siloim dare ei, sed uxor mea Bethsue non permisit. Malignabatur enim in Thamar, quoniam non erat ex filiabus Chanaan sicut ipsa. Ego enim sciebam quoniam perniciosum erat genus Chanaan, sed consilium iuventutis cæcavit cor meum, & videnseam vinum videntem, in ebrietate vini deceptus sum & concidi ad eam, ipsa me absente abiit, & accepit Sillon uxorem ex terra Chanaan. Cognoscens vero quod fecit ita, maledixi ei in dolore animæ meæ, & ipsa mortua est in malitia filiorum suorum. Post hos autem sermones vidua existente Thamar, post duos annos, ascendo tondere oves, & ornata sponsalibus ornamentis ad portam civitatis sedit. Lex enim Amorreorum est, nuptam præsidere in fornicatione per septem dies juxta portam. Inebriatus igitur ego in aquis Horeb, non agnovi eam præ vino, & decepit me pulchritudo ipsius per formam ornatus, & declinans ad ipsam, dicebam: Ingredior ad te. Et dixit mihi: Quid dabis? Et dedi ei virgam meam, & zonam, & diadema regni. Et cum coiret cum illa, concepit. Ignorans autem quod fecit, volui occidere eam: Ipsa autem mittens in abscondito arrabones, verecundavit me, vocans verò eam, audivi in secreto sermones, quos locutus sum dormiens cum ea in ebrietate mea, & non potui occidere eam, quoniam à Domino erat. Dicebam autem: Ne fortè dolo mecum agat, ab illa accipiam arrabonem. Sed neque tetigi eam amplius usque ad mortem meam, quoniam abominationem feci hanc in omni Israel, & qui erant in civitate, dicebant non esse in civitate desponsatam, quoniam ex alio loco veniens ad breve sedebat in porta, & æstimavit, quod nullus cognovit me intravisse ad eam. Et post hoc venimus in Ægyptum ad Joseph propter famem. Quadraginta sex annorum eram, & LXXIII. annos vixi illic. Et nunc quæcunque vobis mando, audite filii patrem vestrum, & custodite omnes sermones meos ad faciendū omnes justificationes Domini, & ad obediendum mandato Domini Dei, & non ambuletis in desideris vestris, neque in cogitationibus consiliorum vestrorum, in superbia cordis vestri, & non glorificemini in operibus fortitudinis juventutis vestræ, quoniam & hoc est perniciosum in oculis Domini. Quia enim & ego glorificatus sum, quoniam in bellis non decepit me facies mulieris formosæ.

Exprobraui Ruben fratri meo de Balla uxore patris mei Spiritus cœli & fornicationis concidit in me, donec in Berthe Chananaam, & in Thamar nuptam filiis meis, & dicebam focero meo: Consului patrem meum, itaque accipiam filiam tuam uxorem, & ostendit mihi nomine filiae suae auri multitudinem infinitam. Erat enim Rex. Ornauit autem eam auro & margaritis, iussitque nobis vinum infundere in cœna in pulchritudinem mulierum, & vinum peruenit oculos meos, & obscuravit cor meum voluptas, & desiderans eam concidi & transgressus sum mandatum Domini & mandatum patrum meorum, & accepi eam in uxorem. Et secundum consilium cordis mei retulit mihi Dominus, quoniam non lætatus sum in filiis eius. Et nunc filii mei ne ebriemini vino, quoniam vinum auerit intellectum à veritate, & immittit iram desiderii & ducit in errorem oculos, spiritus enim fornicationis vinum, ut ministrum ad voluptates habet intellectus, quoniam & duo hæc auferunt potentiam hominis. Si enim aliquis biberit vinum in ebrietatem, cogitationibus sordidis conturbat intellectum in fornicationem, & accendit corpus in admixtionem. Et si adest desiderii causa, operatur peccatum, & non verecundatur. Tale est vinum, filii mei, quoniam ebrius mihi erubescit. Et ecce, te enim & me errare fecit, ut non erubescerem multitudinem in civitate, quoniam in oculis omnium declinaui ad Thamar, & feci peccatum magnum, & revelavi velamen immunditiæ filiorum meorum, bibens vinum, non verecundatus sum transgredi mandatum Dei, & accepi uxorem Chananaam. Propter quod intellectu opus habet, qui bibit vinum, filii mei, & is est intellectus vini potationis, quod unusquisque qui habet erubescitiam bibat. Si vero transeat terminum hunc, amittit intellectum, & adhæret spiritus erroris, qui facit ebrium turpia loqui & iniqua agere, & non verecundari, sed & gloriari vilitate, exitum mans esse bonum. Qui fornicatur, & nudatur Regno, & non egreditur, servus effectus fornicationum, sicut & ego nudatus sum. Dedi enim aliis virgam meam, hoc est, firmamentum meæ tribus: & zonam meam, hoc est, potentiam: & diadema, hoc est, gloriam Regni mei, & pœnitentiam de his, vinum & cares non assumpsi usque in senectutem, & omnem lætitiā nescivi. Et ostendit mihi Angelus Dei quoniam

quoniam usque in seculum, & Regi & pauperi mulieres dominabuntur, & Regis quidem tollet gloriam. Caterum viri potentiae, & pauperis paupertatis minimum sunt firmiter. Custodite ergo filii mei modum in bibendo, sunt enim in eo quatuor spiritus perniciosi, concupiscentiae, inflammationis, luxutiae & turpis lucri. *Si bibitis vinum in latitia cum timore Dei erubescetes, vivetis* Si autem bibitis non erubescetes, & recedit Dei timor, jam efficitur ebrietas, & subintrat in verecundia. Si vero neque omnino bibetis, non peccabitis, neque verbis contumeliae, neque pugnae, neque calumniae, neque praevaticationis mandatorum Dei, neque peribitis in tempore vestro. Nam mysteria Dei & hominum aliis revelat vinum, ut & ego mandata Dei & mysteria Jacob patris mei revelavi Chananæ Bethsue quæ vetuit Deus revelare. Sed & belli & seditionis causa efficitur vinum. Mando ergo vobis filii mei, ut non diligatis argentum, neque inspiciatis in pulchritudinem mulierum, quoniam & propter argentum & formositatem erravi in Bethsue Chananæam. Novi enim quod propter duo hæc erit genus meum in malitia, & sapientes viros filiorum meorum pervertent & Regnum Judæ quod dedit mihi Dominus in obedientia patris. Nunquam enim contristavi verbum patris mei Jacob, quoniam omnia quæcunque dixit, faciebam. Et Abraham pater patris mei benedixit me ut pugnatem in Israel, & Isaac insuper benedixit me similiter sic. Et ego novi quoniam ex me stabit Regnum, *quoniam & legi in libris Enoch justi, quod mala facietis in extremis diebus.* Custodimini ergo filii mei à fornicatione & avaritia. Audite Judam patrem vestrum, quoniam ista sepatant à lege Dei, & excœcant consilium animæ, & superbiam docent, nec patiuntur quemquam misericordiam exhibere proximo suo. Privant animam ipsius bonis omnibus, & detinent ipsum in laboribus & doloribus. Separant etiam somnum ab eo, & consumunt carnes ipsius. Postremo sacrificia Dei impediunt, & benedictiones negligunt, Prophetæ loquenti non obediunt, & verbo pietatis offenduntur. Duæ enim passionnes istæ contrariæ sunt mandatis Dei. Serviens his Deo obedire non potest, quoniam perstringunt mentem hominis, & in die sicut in nocte ambulat. Filii mei, avaritia ad Idola ducit. Nam in errore per argentum non

M ;

existen-

existentes Deos nominat Deos, & cogit eum, qui illa preme-
 ritur, in pessimam degenerationem. Propter argentum ego
 perdi filios meos, & nisi pœnitentia carnis meæ, & huma-
 litatis animæ meæ, & orationes Jacob patris mei fuissent,
 sine liberis jam morerer. Sed Deus patrum meorum misere-
 rator & misericors cognovit, quoniam ignorantia peccavi.
 Excœcavi enim me princeps erroris, & ignoravi sicut ho-
 mo & caro, in peccatis corruptus ignorabam meipsum in-
 firmitatem, existimans me inexpugnabilem esse. Cognosce-
 te ergo filii mei, quoniam duo spiritus vacant hominis, spi-
 ritus veritatis, & spiritus erroris, & medius est spiritus intel-
 lectus mentis, cuius est quo vult inclinare. Et quæ sunt veri-
 tatis, & quæ sunt erroris scripta sunt super pectus hominis,
 & unumquodque eorum cognoscit Deus, & non est tempus
 in quo poterunt latere hominum opera omnia, quoniam
 omnia occulta pectoris scripta coram Domino, & spiritus
 veritatis testimonium perhibet de omnibus & accusat
 omnia, & adustus est qui peccat ex proprio corde, & levare
 faciem non potest ad iudicem. Et nunc filii, diligite Levi, ut
 permaneat & non efferamini super ipsum, ut non dispe-
 reatis. Mihi dedit Dominus regnum, & illi sacerdotium,
 & subiecit regnum sacerdotio. *Levi datum est sacerdotium,*
& Iuda regnum, & subiecit Deus regnum sacerdotio. Mihi
 dedit quæ in terra, illi quæ sunt in cœlis. Ut supereminet cœ-
 lum terræ, ita supereminet Dei sacerdotium regno, quod est
 in terra. Etenim supra ipsum te elegit Dominus appropin-
 quare sibi, & comedere mensam ipsius, & primitias filiorum
 Israel, & eris ei ut mare. Quemadmodum enim in mari iusti
 & iniusti periclitantur, hi quidem capti, hi vero ditati, ita &
 in te omne genus hominum, hi quidem periclitantur capti,
 hi vero ditantur rapientes, quoniam regnabunt sicut cetæ
 deglutientes homines, velut pisces, filias & filios liberos in
 servitutem redigent. Domos, agros, greges, pecunias rap-
 pient, & multorum carnibus injuste corvos & ibices satura-
 bunt, & proficient in malum in avaritia exaltati, & erunt ut
 procellæ Pseudopropheta, & omnes iustos persequentur.
 Inducet autem eis Dominus dissensiones ad invicem, & bel-
 la continua erunt in Israel, & in alienigenis consumabitur
 regnum meum, donec veniet salutare Israel, usque ad adven-
 tum Dei iustitiæ, ut quiescat Jacob in pace & omnes gen-

tes, & ipse custodiet pacem regni mei usque in sæculum. Jura-
 tamento enim juravit mihi Dominus non deficere Regnum
 meum, & seminis mei, omnibus diebus usque in seculum.
 Multa autem tristitia mihi est filii mei propter impudicitias,
 & sacrilegia & Idololatrias, quas facietis in Regnum, Pytho-
 nissas sequentes, dæmonibus erroris filias vestras devoven-
 tes, cantatrices & publicas facietis, & immiscebimini abo-
 minationibus gentium, pro quibus ducet Dominus super
 vos famem & pestilentiam, mortem & gladium, ulciscen-
 tem obsidionem, & canes in dilanationem inimicorum, &
 amicorum opprobria, perditionem & dolorem oculorum,
 puerorum occisionem, & uxorum oblationem, possessio-
 num rapinam, templi Dei incendium, terræ desolationem,
 vestri ipsorum servitutem in gentibus, & ex vobis in Eunu-
 chos uxoribus exsecabunt. Verum si revertamini ad Domi-
 num in humilitate cordis pœnitentes, & ambulantes in
 omnibus mandatis Dei, visitabit vos Dominus in miseri-
 cordia, & in dilectione à captivitate inimicorum vestrorum.
 ET POST HÆC ORIETUR VOBIS ASTRUM
 EX JACOBIN PACE, ET EXURGET HOMO EX
 SEMINE MEO, UT SOL JUSTITIÆ, AMBU-
 LANS CUM FILIIS HOMINUM IN MANSUE-
 TUDINE ET JUSTITIA, ET OMNE PECCA-
 TUM NON INVENIETUR IN EO, ET APE-
 RIENTUR SUPER IPSUM COELI AD EFFUN-
 DENDUM SPIRITUS BENEDICTIONEM A
 PATRE, ET IPSE EFFUNDET SPIRITUM
 GRATIÆ SUPER VOS, ET ERITIS EJUS FILII
 IN VERITATE: ambulabitis in præceptis illius primis
 & ultimis, hic est germen Dei Altissimi, & hic est fons
 vitæ omni carni. Tunc refulgebit sceptrum regni mei, &
 à radice vestra nascetur vas plantationis, & in eo ascendet
 virga justitiæ gentibus, ut judicet & salvet omnes invocan-
 tes eum. *Et post hoc resurget Abraham, Isaac & Jacob in vitâ,
 & ego & fratres mei principes sceptrum vestrum in Israel eri-
 mus.* Levi primus. Secundus ego. Tertius Joseph. Quartus
 Benjamin. Quintus Simeon. Sextus Isachar, & ita deinceps
 omnes. Et Dominus benedixit Levi, Angelus faciei meæ,
 virtutes gloriæ Simeon, cœlum Ruben, Isachar tercia, mare
 Zabulon, montes Joseph, tabernaculum Benjamin, lumina-
 tia Dan, delicia Neptalim, sol Gad, oliva Aser. Et erit unus

populus Domini & lingua una, & non erit amplius spiritus erroris Beliar, quoniam mittetur in ignem in seculum. Qui in tristitia mortui sunt, resurgent in gaudio: & qui in paupertate propter Dominum, ditabuntur, qui in inopia, saturabuntur: qui in infirmitate, fortificabuntur: & qui propter Dominum mortui sunt, evigilabunt in vita, & current in Jacob, & current in exultatione, & aquilæ Israel volabunt in gaudio. Impii vero tristabuntur, & peccatores lugebunt, & omnes populi glorificabunt in secula Dominum. Custodite ergo filii mei omnem legem Domini, quoniam est spes omnibus dirigentibus viam suam. Et dixit ad eos: Centum decem & novem annorum, ego morior hodie in oculis vestris. Nullus me sepeliat in pretiosa veste, vel ventrem meum rescindat, quoniam hæc facturi sunt regnantes, & *reducite me in Hebron vobiscum*. Et hæc dicens, dormivit Judas. Et fecerunt filii ejus secundum omnia quæ mandavit eis, & sepelierunt eum in Hebron cum patribus suis.

TESTAMENTUM ISACHAR,
de Gula. V.

Transcriptum verborum Isachar, vocans filios suos, dixit eis: Audite filii Isachar patrem vestrum, auribus percipite verba dilecti à Domino. Ego sum natus quintus filius Jacob in mercede mandragorarum. Jacob enim attulit mandragoras ex agro, & præobvians Rachel accepit eas, Flevit autem Ruben, & in voce ipsius exivit Lya mater mea. Mandragoræ autem erant mala odorifera quæ producit terra Aram in excelso sub valle aquarum. Dixit autem Rachel: Non dabo hoc tibi, quoniam erunt mihi pro filiis. Erant autem mala duo. Et dixit Lya: sufficiat tibi, quoniam accepisti virum virginitatis meæ. Num & hæc accipies? Illa verò dixit, Ecce sit Jacob tibi nocte hac pro mandragonis filii tui. Dixit autem Lya ad eam: Non jactes & non glorieris, meus enim est Jacob, & ego uxor juvenutis ejus. Rachel verò dixit: Quid igitur, quoniam mihi primo copulatus est, & propter me servivit patri nostro annis quatuordecim. Et dixit Lya: Quid tibi faciam, quoniam multiplicatus est dolus & astutia hominum, & dolus procedit in terra. Si autem secus esset neque tu quidem videres faciem Jacob. Non enim uxor ipsius tu es, sed in dolo
pro

pro me induta es. Et seduxit me pater meus, & transferens me nocte illa, non permisit me videre, quoniam si fuisset illic, non factum fuisset hoc. Et dixit Rachel: Accipe unam mandragoram, & pro una in mercede do tibi cum in una nocte. Et cognovit Jacob Lyam concipiens, me peperit, & propter mercedem vocatus sum Isachar. Tunc apparuit Jacob Angelus Domini, dicens: Quoniam duos filios Rachel pariet, quia respuit coitum viri, & elegit continentiam, & nisi Lya mater mea pro coitu reddidisset duo mala, octo filios paritura fuisset, propter hoc sex peperit. Duos vero Rachel quoniam in mandragoris visitavit cum Deus. Sicut enim quod propter filios voluit coire cum Jacob, & non propter desyderium voluptatis: Apponens enim & in crastino reddidit Jacob, ut acciperet & aliam mandragoram, propter hoc in mandragoris exaudivit Dominus Rachel, quoniam & desyderans eas non comedit, sed reposuit eas in domo Domini offerens sacerdoti Altissimi, qui erat in tempore illo. Quando ergo factus sum vir, filii mei, ambulavi in rectitudine cordis mei. Et factus sum agricola patrum meorum, & attuli fructus ex agris secundum tempus eorum, & benedixit me pater meus, videns quod in simplicitate ambulabam, & non eram persecutor in omnibus actibus meis neque perniciosus aut invidens proximo, non oblocutus sum alicui neque vituperavi vitam hominis ambulans in simplicitate oculorum. Propter hoc triginta annorum accepi mihi meam uxorem, quantam labor devoraverat fortitudinem meam. Et illecebrosus nunquam intelligebam voluptatem mulieris, sed per laborem somnus meus circumdedit me, & semper gavisus est in simplicitate mea pater meus. Si quid enim laborabam, omnem fructum & omne primum per sacerdotem Domino offerebam, deinde patri meo, tunc ego: & Dominus duplicavit bona in manibus meis. Scivit autem & Jacob, quoniam Deus cooperatur simplicitati meae. Omne enim pauperi & omni tribulato tribuebam terrae bona in simplicitate cordis. Et nunc audite me filii, & ambulate in simplicitate cordis, quoniam novi in ipsa omnem beneplacitiam Domini. Simplex aurum non concupiscit, proximum non invadit, cibos varios non appetit, vestem diversam non vult, tempora longa

M s

sibi

sibi non promittit, sed solum recipit voluntatem DEI, & spiritus erroris nihil possunt adversus eum. Non enim novit recipere pulchritudinem mulieris, ne coinquinet mentem suam. Non zelus in consiliis ejus superveniet, non invidia liquefacit animam ejus, neque lucrum in avaritia excogitat. Ambulat enim in rectitudine vitæ, & omnia videt in simplicitate, non recipiens oculis perniciositates ab errore mundi, ut non videat perversè aliquod mandatorum DEI. Custodite ergo legem Dei filii mei, & simplicitatem possidete & in innocentia ambulate, non circumserutantes mandata Domini & proximi actus. Sed diligite Deum & proximum, pauperis & infirmi miseremini. Supponite dorsum vestrum in agriculturam, & operamini in operibus terræ secundum unamquamque agriculturam, dona cum gratiarum actione Domino offerentes, quoniam primis geminibus fructuum terræ benedixit Dominus, secundum quod benedixit omnes sanctos ab Abel usq; nunc. Non enim datur tibi alia pars quàm pinguedinis terræ, cujus in doloribus sunt fructus, quoniam pater noster Jacob in benedictionibus terræ & primitiarum fructuum benedixit me. Et Levi & Judas glorificati sunt à Domino in filiis Jacob. Etenim Deus hæreditavit in illis, & huic quidem dedit sacerdotium, huic vero regnum. Eis ergo obedite, & in simplicitate patris nostri ambulate, quoniam Gad datum est perdere tentationes supervenientes Israel. Novi filii mei, quoniam in extremis temporibus derelinquent filii vestri simplicitatem, & adhærebunt avaritiæ: & dimittentes innocentiam, appropinquabunt malignitati: & derelinquentes mandata Dei, adhærebunt Beliar; dimittentes agriculturam, sequentur perniciofa consilia sua, & dispergentur in gentes, & servient inimicis suis. Vos ergo dicite hoc filiis vestris, ut si peccent, velociter revertantur ad Dominum, quoniam misericors est, & eripiet eos, ut revertantur in terram suam. Centum viginti duorum annorum sum ego, & non cognovi super me peccatum in mortem, præter uxorem meam non cognovi aliam: non fornicatus sum in electione oculorum meorum: vinum in ebrietate non bibi: omne desiderabile proximi non desideravi: dolus non factus est in corde meo, mendacium non ascendit per labia mea: omni homini contristato. congemui, & pauperi dedi panem meum. Non comedi

comedi solus, terminum non solvi, pietatem feci in omnibus diebus meis & veritatem, Dominum dilexi in tota fortitudine mea. Omnem hominem dilexi ut filios meos. Si & vos filii mei hæc feceritis, omnis spiritus Beliar fugiet à vobis, & omnis actio pecciosorum hominum non dominabitur vobis, & omnem agrestem feram servituti subicietis, habentes vobiscum Deum cœli, ambulantes cum hominibus in simplicitate cordis. Et mandavit eis ut reducant eum in Hebron, & illic eum sepeliant in spelunca cum patribus suis. Et extendit pedes suos, & mortuus est quintus filius Lye in senectute bona, omne membrum habens sanum & potens, dormivit somnum secularem.

TESTAMENTUM ZABULON,

de commiseratione & misericordia. VI.

TRanscriptum Zabulon, quod disposuit filiis suis centesimo decimo quarto anno vitæ suæ, post triginta duos annos mortis Joseph. Et dixit eis: Audite me filii Zabulon, datio bona genitoribus meis. Cum enim genitus essem, multum auctus est pater meus gregibus & armentis, quoniam in variis virgibus habuit sortem. Non cognovi filii mei, quod peccavi in diebus meis, neque enim tunc recordabar, quoniam iniquitatem feci propter ignorantiam in Joseph, quoniam cœlavi cum fratribus meis patri meo, quod factum erat, & flevi multum in abscondito. Timui enim fratres meos, quoniam conspirabant omnes simul, ut si quis revelaret mysterium, occiderent eum gladio. Tamen quoniam volebant occidere eum, multa testificatus sum eis lachrymans, ne facerent iniquitatem hanc. Venerunt enim Simeon & Gad super Joseph, ut occiderent eum, & cadens super faciem Joseph, dixit eis: Misere mini mei fratres mei, misere mini viscerum Jacob patris nostri. Non injiciatis in me manus vestras, ut effundatis sanguinem innocentem, quoniam non peccavi in vos. Si verò peccavi, in disciplina erudite me. Manum autem vestram ne infertatis propter Jacob patrem nostrum. Ubi autem dixit verba hæc, miseratione commotus, veni ego, & incœpi flere, & epata mea resoluta sunt in me, & omnis subsistentia viscerum meorum laxata est super animam meam. Flevit autem Joseph & ego cum ipso, & intremuit cor meum,
& jun-

& juncturae corporis mei expaverunt, & non potui stare, & videns me flentem cum eo, & illos supervenientes ad occidendum eum, refugit terro me deprecans eos. Exurgens autem Ruben, dixit: Fratres, non occidamus eum sed projiciamus eum in lacum exsiccatum, quem foderunt patres nostri, & non inveniunt aquam. Ideo enim prohibuit Deus ascendere aquam in eum, ut fieret praectio Joseph, & fecit Deus ita, donec vendiderunt eum Ismaelitis. Neque in peccato Joseph, filii, ego consens, sed Simeon, Gad, & alii sex fratres nostri accipientes pretium Joseph, emerunt calciamenta sibiipsis & uxoribus suis & filiis suis, dicentes: Non comedamus illud, quoniam pretium sanguinis est fratris nostri, sed conculcatione conculcemus illud, pro eo quod dixit se regnaturum super nos, & videbimus quid portentant somnia ejus. Ergo in Scriptura legis Enoch scriptum est non volenti suscitare semen fratri suo: Solvi calciamentum Joseph. Etenim venientes in Aegyptum soluta sunt a pueris Joseph ante portam & ita adoraverunt Joseph secundum typum Pharaonis. Non solum autem adoraverunt eum, sed etiam rubore suffusi sunt procidentes coram eo, & sic confusi sunt coram Aegyptiis. Deinde audierunt Aegyptii omnia mala quae fecimus Joseph. His factis apposuerunt fratres cibum ut comederent. Ego vero per duos dies ac duas noctes non gustavi cibum, miseratus Joseph, & Judas non comedit cum eis. Intendebat autem in lacum, quoniam timebat ne resiliens Simeon & Gad, interficerent eum. Et videntes me non comedentem, posuerunt me custodire ipsum, quousque venditus est. Fuit autem in lacu tres dies & tres noctes, & ita venditus est incubatus. Et audiens Ruben, quod venditus est absente eo, circumscissus plorabat dicens: Quomodo videbo faciem Jacob patris mei? Et accipiens argentum, cucurrit ad mercatores & neminem invenit, dimittentes enim viam regiam ambulaverunt per devia in velocitate, & non comedit Ruben panem in die illa. Accedens ergo Dan, dixit ei: Ne fleas neque tristeris de juvene, scio quid dicturi sumus patri nostro Jacob: Occidemus hircum caprorum, & tingemus tunicam Joseph, & dicemus: Cognosce, si tunica filii tui est ista. Tunica enim patris nostri exuerunt Joseph cum vendituri erant eum, & induerunt eum vestimen-

tum

tum vetus servi. Tunicam vero habuit Simeon & noluit dare eam, volens gladio suo discindere eam, iratus quod viveret adhuc, nec occidisset eum. Exurgentes autem adversus eum omnes simul dixerunt: Quid ni daturus sis? cum tu solus fecisti hoc malum in Israel. Et ita dedit eam, & fecerunt sicut dixit Dan. Et nunc filii mei annuncio vobis, custodite mandata Domini, & facite misericordiam in proximo, & viscera misericordiae in omnes habete, non solum ad homines, sed & ad irrationalia. Propter hoc enim benedixit me Dominus & omnibus fratribus meis aegrotantibus, ego sine aegritudine evasi. Novit enim Deus uniuscujusque electionem. Habete ergo misericordiam in visceribus vestris filii mei, quoniam ut aliquis faciet proximo suo ita & Dominus faciet ei. Etenim filii fratrum meorum aegrotabant, moriebantur propter Joseph, quoniam non fecerunt misericordiam in visceribus suis. Filii autem mei sine aegritudine custoditi sunt sicut novistis. Et eram in Chanaan in littore venatus sum venatione piscium Jacob patri meo, & multis suffocatis in mari ego illaesus permansi. Primum ego feci scapham in mari navigare, quoniam Deus dedit mihi intellectum & sapientiam in ipsa, & dimisi lignum retro ipsam & linteamen extendi in ligno medio, & in ipsa perambulans littora, piscabar pisces domui patris mei, usquequo venimus in Aegyptum, & ex venatione mea omni homini peregrino miseratus dabam. Si vero erat peregrinus, vel aegrotans, vel senex coquens pisces, & faciens hoc bene secundum uniuscujusque necessitatem, afferebam omnibus colligens & compatiens. Propterea Deus multos pisces fecit me venari in mari. Qui enim tribuit proximo, accipit multiplicata a Domino. Quinq; annis piscatus sum, omni homini quem videram tribuens, & omni domui patris mei sufficienter. In autumno piscabar, in hyeme autem pascebam gregem cum fratribus meis. Nunc annuntiabo vobis quae feci: Videbam tribulatum in medietate hyemis, & miseratus super ipsum furatus vestimentum ex domo mea abscondite dedi tribulato. Et vos ergo filii mei ex his quae tribuit vobis Dominus, indifferenter omnibus miserentes, misericordiam facite, & tribuite omni homini in bono corde. Si vero non habetis, ut quam primum detis indigenti, compatiamini in visceribus misericordiae. Novi quoniam manus mea

non neglexit vel horam tribuere indigenti, & amplius septem stadiis ambulans cum ipso flebam, & viscera mea versa sunt super ipsum in compassionem. Et vos ergo filii mei habete viscera misericordiae adversus omnem hominem in misericordia, ut & Deus in vos propitius misereatur vobis. Quoniam in extremis diebus Deus mittet misericordiam suam in terram, & ubi invenerit viscera misericordiae, in ipso habitabit. Quantum enim homo miseretur erga proximum: tantum Deus ipsi. Quando enim descendimus in Aegyptum, Joseph non recordatus est mali in nos, me vero videns, misertus est. In quem inspicientes & vos immemores malorum efficiamini filii mei, & diligite invicem, & non cogitetis unusquisque malitiam fratris sui, quoniam hoc dividit unitatem, & omnem consanguinitatem dispergit & animam perturbat. Memor enim mali viscera misericordiae non habet. Attendite aquas, quoniam cum simul moventur, lapides, ligna, arenam distrahunt. Si vero in multas dividantur, terra exterminat eas, & sunt neglectae, & vos, si dividamini, eritis ita. Nec scindamini in duo capita, quia omne quod fecit Deus, caput unum habet, dedit duos humeros, manus, pedes, sed omnia membra uni capiti obediunt. *Novi in scriptura patrum meorum, quoniam in ultimis diebus recedetis à Domino, & divisi eritis in Israel*, duos reges sequemini, & omnem abominationem facietis, & omne Idolum adorabitis, & captivabunt vos inimici vestri, & sedebitis in nationibus in omnibus infirmitatibus, tribulationibus & doloribus animae. Et post hoc recordabimini Domini, & poenitebitis, & convertet vos, quoniam miserator est & misericors, non excogitans malitiam filiis hominum; quoniam caro sunt, & spiritus erroris seducunt eos in omnibus actibus suis. **ET POST HÆC ORIETUR VOBIS IPSE DEUS LUMEN JUSTITIÆ, ET SANITAS ET MISERICORDIA IN POENIS EJUS. IPSE REDIMET OMNEM CAPTIVITATEM FILIORUM HOMINUM A BELIAR, & omnis spiritus erroris conculcabitur, & convertet omnes gentes in armulationem ejus, & videbitis Deum in forma hominis, quoniam elegit Deus Hierusalem, nomē Deus ei. Et rursus in malitia sermonum vestrorum, ad iracundiam provocabiseum, & abjecti eritis usque ad tempus consummationis. Et nunc filii mei**

non

non contristemini, quoniam morior ego, neque concidatis, quoniam relinquo vos. Resurgam enim rursus in medio vestri, velut dux in medio filiorum suorum. Et lætabor in medio tribus meæ, quotquot custodierunt legem Domini & mandata Zabulon patris eorum. Super impios vero inducet Dominus ignem æternum, & perdet eos usque in generationes. Ergo in requiem meam recurro sicut patres mei, vos autem timete Dominum Deum vestrum in omni fortitudine omnibus diebus vitæ vestræ. Et hæc dicens, dormivit somno bono, & posuerunt eum filii sui in thecam. Postea autem reducentes eum in Hebron, & sepelierunt eum cum patribus suis.

TESTAMENTUM DAN,
de Ira & mendacio. VII.

Transcriptum verborum Dan, quæ dixit filiis suis, in ultimis diebus suis, centesimo vicesimo quinto anno vitæ suæ, vocans tribum suam, dixit. Audite filii Dan sermones meos, attendite verbis oris patris vestri: Probavi in corde meo, & in omni vita mea, quod bonum est: Nam Deo beneplacet veritas cum justa actione, odi quod perniciosum fuit, ut mendacium & iram, quoniam omnem malitiam hominem edocent. Confiteor vobis hodie filii mei, quoniam in corde meo lætatus sum de morte Joseph viri veritatis & boni, & gaudebam in venditione Joseph, quoniam super nos pater eum diligebat. Spiritus enim Zeli & elationis dixit mihi: Et tu es filius ejus. Et unus spirituum Behar cooperabatur mihi, dicens. Accipe gladium hunc, & in eo occide Joseph, & diliget te pater tuus mortuo eo. Hic est spiritus iræ suadens mihi, ut sicut Pardalis devorat hædum, ita devorarem Joseph. Sed Deus Jacob patris nostri, non immisit eum in manus meas, ut invenirem eum solum, neque permisit iniquitatem hanc facere, ut solvantur duo sceptræ in Israel. Et nunc filii mei, ego morior. & in veritate dico vobis, quoniam si non custodiatis vosmetipsos à spiritu mendacii & iræ, & non diligatis veritatem & longanimitatem, disperibitis. Cæcitas est in ira filii mei, & non est aliquis iracundus, videns faciem in veritate, quoniam & si pater & mater est, ut hostibus attender eis. Si sit frater, non novit, si Propheta Domini, non obedit: si justus, non aspicit, amicum non cogno-

cogno-

cognoscit. Circumponit enim ei spiritus iræ rena erroris, & excæcat naturales oculos ejus per mendacium, obtenebrat mentem ejus, & propriam visionem tribuit ei. In quo autem circumponit oculis ejus? in odio cordis. Et dat ei cor proprium adversus fratrem in invidiam. Perniciosa est ira filii mei, & enim ipsa animæ ipsa fit anima, & corpus quidem iracundi proprium sibi facit, animæ autem dominatur. Et tribuit corpori potentiam, ut faciat omnem iniquitatem. Et cum jam operata fuit anima, justificat quod operatum est, quia non videt. Propter hoc qui iratus est, si quidem sit potens, triplicem habet potentiam in ira: Unam quidem per potentiam & adjutorium ministrantium. Secundam autem per divitias persuadens & vincens in injustitia. Tertiam naturalem habens corporis, & per se ipsum operans malum. Si autem debilis sit qui irascitur, duplicem habet potestatem, præ ea quæ est naturæ. Adjuvat enim semper iniquitatem hic spiritus, ut semper cum mendacio fiant actus ejus. Quapropter intelligite potentiam iræ, quoniam vana est. In sermone enim exacerbatur, à dextris Sathanae ambulat, ut incredulitate & mendacio fiant actus ejus, Quapropter intelligite potentiam iræ, quoniam vana est. In sermone enim exacerbatur primum. Deinde in operibus fortificatur stimulum, & in jacturis amaris conturbat consilium ejus, & ita exuscitat in ira magna animam ejus. Quando ergo loquitur aliquis adversum vos, ne movemini in iram. Si laudat vos ut bonos, ne elevemini, neque transmutemini, neque in petulantiam, neque in rigorem vultus. Primum enim delectat auditum, atque exacuit mentem, ut intelligat quod improprium est. Et tunc iratus existimat justè irasci. Si in jacturam aut perditionem aliquam incideritis filii, ne tumultuemini mihi, quoniam hic spiritus concupiscere facit quod perditum est, ut irascatur per desiderium. Si autem jacturam patiemini voluntariè, nec contristemini, tristitia enim suscitatur iram cum mendacio. Est autem malum duplicem habere faciem. Ira cum mendacio colloquantur ad invicem, ut conturbent consilium. Turbata autem anima per contumeliam, recedit Dominus ab ipsa & dominatur ei Beliar. Custodite ergo filii mei mandata Domini, & legem ejus servate. Fugite autem & odite mendacium, ut Dominus habitet in vobis, & fugiat à vobis Beliar.

Veritas

Veritatem loquimini unusquisque ad proximum suum ut non incidatis voluntariè in turbationem, sed eritis in pace, habentes Deum pacis, & non prævalebit adversum vos bellum. Diligite Dominum in omni vita vestra, & vosmet adinvicem in veraci corde. Novi enim quoniam in ultimis diebus recedatis à Domino, & offendetis Levi & Judæ resistetis, sed non superabitis eos. Angelus enim Domini ducit utrosq; quoniam in ipsis stabit Israel. Et cum recedatis à Domino, in omni malitia ambulabitis, facientes abominaciones gentium, abeuntes ad mulieres iniquorum, in omni malitia, spiritibus erroris operantibus in vobis. *Legi enim in libro Enoch justis, quoniam Princeps vester est Sathanas,* & quoniam omnis spiritus fornicationis & superbiæ Levi sese applicabit ad insidiandum filiis Levi, ut faciat eos peccare coram Domino. Filii autem appropinquabunt ad Levi, spectantes eum in omnibus, & filii Judæ erunt in avaritia, rapientes aliena ut leones. Propter hoc abducemini cum etis in captivitate, & illic recipietis omnes plagas Ægypti & omnes malitias gentium, & ita revertentes ad Dominum misericordiam consequemini, & ducet vos in sanctificationem suam clamans vobis pacem **ET ORIENTUR VOEIS EX TRIBU JUDA ET LEVIB SALUTARE DOMINI.** Ipse faciet adversus Beliar prælium, & ultionem victoriæ dabit juvenibus nostris. Animas sanctorum captivas liberabit à Beliar, & convertet corda incredula vestra ad Dominum, & dabit invocantibus eum pacem æternam, & requiescent in eodem Sancti & in nova Hierusalem lætabuntur justis, quæ erit in glorificationem Dei usq; in seculum. Non amplius sustinebit Hierusalẽ desolationẽ, neq; captivabitur Israel, quoniam Dominus erit in medio ejus cum hominibus conversatus, & sanctus Israel regnans super ipsos in humilitate & paupertate. Et qui credit in eum, regnabit in veritate in cœlis. Et nunc timete Dominum filii mei, attendite vobis à Sathana & à spiritu ejus, appropinquate autem Deo & Angelo excusanti vos, quoniã hic est mediator Dei & hominum ad pacẽ Israel. Contra regnum inimici stabit, quapropter conabitur inimicus subvertere omnes invocantes Dominũ. Novit enim, quoniã in qua die ceciderit Israel, consumabitur regnũ inimici. Ipse Angelus pacis fortificabit Israel ne incidat in finem malorum. In tempore illo recedet Israel

N

ab ini-

ab iniquitate, & Dominus visitabit facientes voluntatem ipsius: nomen verò ejus erit in omni loco Israel, & in generibus Salvator. Conservate igitur vosmetipsos filii mei ab omni opere pernicioso, & abjicite iram & omne mendacium. Diligite veritatem & longanimitatem, & quæ audivistis à patre vestro, tradite & vos filiis vestris, ut recipiat vos pater gentium. Est enim verax & longanimis, mansuetus & humilis, & docens per opera legem Dei. Discedite ergo ab omni injustitia, ut adhæreatis justitiæ legis Domini, & sepelire me prope patres meos. Hæc dicens, osculatus est eos, & dormivit somnum secularem. Sepelierunt autem filii ejus, ac reduxerunt ossa ejus prope Abraham, Isaac & Jacob. Et quemadmodum prophetavit eis Dan, quod legem Dei sui neglecturi essent aliquando, ac seipso ab alienaturi à terra hæreditatis ipsorum, à genere & patria Israel, ita factum est.

TESTAMENTUM NEPTALIM
de Bonitate. VIII.

Transcriptum testamentum Neptalim, de his quæ disposuit in tempore finis sui, in anno centesimo trigésimo secundo vitæ suæ. Convenientibus filiis suis septimo mense, quarta die mensis ipso sano existente, jussit apparere cœnam & potum magnificum. Postquam autem excitatus est à somno mane, & quoniam morti proximus erat, laudabat Dominum qui illum confirmabat, & incœpit sic loqui filiis suis: Audite filii mei Neptalim, audite sermones patris vestri: ego natus sum à Balla, & quoniam astutè fecit Rachel, & dedit pro se ipsa Ballam Jacob, & super fœmora Rachel peperit me, propter hoc vocatus sum Neptalim. Et dilexit me Rachel, quoniam super fœmora sua natus sum: & ipsa tenerum existentem osculata est me dicens: Videam fratrem tuum ex ventre tuo secundum te. Unde similis mihi erat in omnibus Joseph secundum petitiones Rachel. Mater autem mea Balla, filia Rothæi fratris Deborah meretricis Rebeccæ, quæ Balla in una die nata est, in qua & Rachel. Rothæus enim de genere Abraham erat: Chaldæus, Deum venerans, liber & nobilis, sed cum esset captivus, emptus est à Laban & dedit ei Eram ancillam suam in uxorem, quæ peperit filiam, & vocavit eam Zelipham cognomine castelli
in quo

in quo captus erat. Deinde peperit Ballam, dicens: Noviter festinans filia mea, confestim enim nata festinavit lac sugere. Et quia pedibus levis eram ut cervus, ordinavit me pater meus Jacob in omnem missionem & annunciationem, & ut cervum me benedixit. Quemadmodum enim figulus novit vas quantum capit, & ad ipsum fert lutum, ita & Dominus ad similitudinem spiritus facit corpus, ad potentiam corporis spiritum imponit. Et non est jam una tertia ex uno capillo, pondete enim & mensura & regula omnis creatura Altissimi. Et quemadmodum novit figulus uniuscujusque usum, quibus rebus reficere queat, ita & Dominus novit corpus usquequo sufficiat in bono, & quando incipit in malo, quoniam non est ulla creatura, nec ullus intellectus, quem non cognovit Deus. Omnem enim hominem creavit ad imaginem suam, sicut & fortitudo ejus, ita & opus ejus: & sicut mens ejus, ita & opus ejus: & sicut prælectio ejus, ita & actus ejus, sicut cor ejus, ita & os ejus, sicut oculus ejus, ita & somnus ejus, sicut anima ejus, ita & sermo ejus, vel in lege Domini, vel in lege Beliar. Et sicut divisum est inter medium lucis & tenebræ, visus & auditus, ita divisum est inter medium viri & inter medium mulieris. Neque est dicendum, quod ulla in re faciei vel similibus quid præstet. Omnia enim in ordine fecit Deus bona. Quinque sensus in capite, & collum copulavit capiti, & capillos ad gloriam. Deinde cor ad prudentiam, ventrem ad excretionem stomachi, calamus ad sanitatem, epar ad iram, fel ad amaritudinem, ad rsum splenem, renes ad astutiam, lumbos ad virtutem, costas ad positionem, sperma ad fortitudinem, & quæ deinceps. Ita filii mei in ordine sitis bono, in timore Dei, neque quidquam inordinatum facite ex contemptu, neque extra tempus suum. Quoniam si dicas oculo, audire non potest. Itaque neque in tenebris poteris facere opera lucis. Non igitur festinate in avaritia conumpere actus vestros, vel in sermonibus vanis seducere animas vestras, quoniam tacentes in munditia cordis poteritis voluntatem Dei tenere, & abjicere voluntatem Diaboli. Sol & luna & stella non mutant ordinem suum, ita & vos non mutetis legem Dei in inordinatione actum vestrorum. Gentes errantes, & derelinquentes Dominum, mutaverunt ordinem suum, & secuti sunt lapides & ligna, sequentes spiritus erroris.

Vos autem non sic filii, unum Deum vestrum cognoscite, in firmamento, in terra & in mari, & in omnibus creaturis Dominum, qui fecit hæc omnia, ut non efficiamini sicut Sodoma, quæ mutavit ordinem naturæ suæ. Similiter autem & vigiles immutaverunt ordinem naturæ ipsorum, & quos maledixit Dominus in diluvio, propter ipsos ab habitatione & fructibus ordinans terram inhabitabilem. Hæc dico filii mei, quoniam legi in Scriptura sancta Enoch, quod & vos recederis à Domino ambulantes secundum iniquitatem Sodomorum, & inducet Dominus vobis captivitatem, & servietis illic inimicis vestris, & omni pœna & tribulatione comprehendemini, usquequo consumat Deus omnes vos. Et postquam pauci effecti fueritis & minorati, revertemini & cognoscetis Dominum Deum vestrum, & convertet vos in terram vestram, secundum multam misericordiam suam. Et erit cum venerint in terram patrum suorum, rursus obliviscetur Domini, & impii agent, & disperget eos Dominus super faciem universæ terræ, usquequo venerit misericordia Domini, homo faciens misericordiam & justitiam, in omnes qui longè sunt, & qui prope. In anno enim quadagesimo vitæ meæ, vidi in montibus olei, versus orientem Hierusalem, (quoniam sol & luna steterunt,) & ecce Isaac pater patris mei dicit nobis: Accurrentes tenere unusquisque secundum virtutem suam, potest enim apprehendi sol & luna. Et omnes simul accurrebamus, & Levi tenuit solem, & Judas accingens, apprehendit lunam, & exaltati sunt ambo cum eis. Et cum esset Levi sicut sol, juvenis quidam tradidit ei ramos palmarum duodecim, & Judas erat splendens ut luna, & sub pedibus ejus erant duodecim radii. Et accurrentes ad invicem Judas & Levi, tenuerunt seipsos. Et ecce taurus in terra habens cornua magna, & alas aquilæ in dorso ejus, & volentes apprehendere eum, non potuimus. Præveniens enim Joseph cepit eum, & ascendit cum ipso in excelsum. Et vidi (quoniam erā illic alicubi) & ecce Scriptura sancta apparuit nobis dicens: Assyrii, Medi, Elemæi, Gelathæi, Chaldæi, Syri, hæreditabunt in captivitate sceptrum Israel. Et rursus post menses septem vidi patrem nostrum Jacob stantem in mari Jammæ, & nos filii ejus cum eo, Et ecce navis venit, velificans plena siccis carnibus sine nautis & gubernatore.

Inseq.

Inscribatur autem navis Jacob, & dicit nobis pater noster: Ascendamus in navem nostram. Ut autem intravimus, facta est tempestas vehemens, & turbo venti magni, & avolat pater noster è nobis tenens gubernacula. Et nos tempestate quassati, in pelagus ferebamur, & impleta est navis aquis tempestatis, undique quassata & contrita. Joseph autem è cimba fugit. Dividimur & nos in tabulis decem. Levi autem & Judas erant nobiscum. Dispergimur ergo omnes usque in terminos. Levi autem indutus sacco, pro omnibus nobis precabatur Dominum. Ut autem quieverit tempestas, scapha attigit terram velut in pace. Et ecce venit pater noster Jacob, & unanimiter exultavimus, Hæc duo somnia dicebam patri meo & dixit mihi: Oportet hæc impleri secundum tempus ipsorum multa Israel sustinente. Tunc dixit mihi pater meus. Credo quoniam venit Joseph. Video enim semper, quoniam Dominus connumerat eum vobiscum. Et fletus dixit: Vivis Joseph filii mei, & non te video, & tu non vides Jacob qui genuit te. Fecit autem & nos lachrymari in his sermonibus suis. Et accendebat in visceribus ut palam facerem quod venditus esset, sed timui fratres meos. Ecce filii mei, ostendi vobis tempora extrema, quoniam omnia fient in Israel. Et vos igitur mandate filiis vestris ut juventur Levi & Judæ. **PER JUDAM ENIM ORIETUR SALUS ISRAEL, ET IN IPSO BENEDICETUR JACOB. PER SCEPTRUM ENIM EJUS APPAREBIT DEUS, HABITANS INTER HOMINES IN TERRA, UT SALVET DEUS GENUS ISRAEL, ET CONGREGABIT JUSTOS EX GENTIBUS.** Si operemini bonum filii mei, benedicent vos homines & Angeli, & DEUS glorificabitur per vos in gentibus, & Diabolus fugiet à vobis, bestiae timebunt vos, & Angeli suscipient vos. Sicut enim si quis filium nutriet bene, perpetuo gratus & memor filius esse studet, ita & in bono opere memoria est apud Deum bona. Qui verò non fecerit bonum, huic maledicent homines & Angeli, & Deus contumelia afficietur per ipsum in gentibus, & Diabolus possidebit hunc tanquam proprium vas & instrumentum, & omnis bestia dominabitur ei, & Dominus odio habebit eum. Nam mandata legis duplicia sunt, & opere implentur. Tempus enim est

coëundi cum uxore sua, & tempus continendi ab ea orationem suam. Duo mandata sunt, quæ nisi fiant in ordine suo, peccatum tribuunt. Ita est in reliquis mandatis. Efficimini ergo sapientes in Deo & prudentes, scientes ordinem mandatorum ejus, & leges omnis rei, ut Deus diligat vos. Et multa talia mandans eis, precatus est, ut transferant ossa ejus in Hebron, & sepeliant eum juxta patres ipsius. Et comedens & bibens in hilaritate animæ velavit faciem suam, & mortuus est: Et fecerunt filii sui secundum omnia quæcunque mandavit eis Neptalim pater eorum.

TESTAMENTUM GAD,
de Odio. IX.

TRanscriptum testamenti Gad, quæcunque locutus est ipse filiis suis in anno centesimo septimo vitæ suæ, dicens: Septimus filius natus sum Jacob, & eram fortis in gregibus pascendis. Ego custodivi in nocte gregem, quando venit leo, vel lupus, vel pardus, vel ursus, vel omnis bestia super gregem, persequebar eam, & apprehendens pedem ejus manu mea, & girans obtenebrabam, & projiciebam eam ultra duo stadia, & ita interficiebam. Joseph ergo pascebat gregem nobiscum circiter dies triginta. Qui cum tener esset, incidit in morbum propter nimium æstum. Et reversus est in Hebron ad patrem suum, & reclinavit eum juxta se, quoniam diligebat eum. Et dixit Joseph patri nostro, quod filii Ballæ Zelphæ dilapidarent bona, & devorarent ipsa insciis Juda & Ruben. Sciebat enim quoniam agnum eruebam ex ore ursi, quem interfeci, & agnum occidi, de quo contristabar, quoniam non potuit vivere, & comedebamus ipsum. Et dixit patri nostro: Verum fratres modestè ferebant istud verbum Joseph, usque in diem venditionis ejus in Ægyptum, & spiritus odii erat in me, & nolui Joseph neque audire neque videre, ipse verò aperte redarguit nos, quoniam sine Juda comedimus. Denique omnia quæcunque dixit patri, persuasit ei. Confiteor autem nunc peccatum filii, quoniam sæpe volui occidere eum. Nam ex animo odio habui eum, & omnino non erant in me viscera misericordiæ erga ipsum, & propter somnia ipsius concepi tantum odium. Et volui ipsum devorare à terra viventium, quemadmodum devorat

vitibus

vitulus herbas à terra. Propter quod ego & Judas vendi-
 dimus eum Ismaelitis triginta aureis. De quibus decem
 furtim subtraximus, viginti autem ostendimus fratribus
 nostris. Et ita avaritia adductus sum, ut interfectum
 vellem. Deus autem patrum nostrorum eripuit eum de
 manibus meis, ut non facerem iniquitatem in Israel. Et
 nunc audite filii mei sermones veritatis, ut faciatis justiti-
 am & omnem legem Altissimi, & non eretis spiritu odii,
 quoniam malus est in omnibus actibus hominum. Omne
 quodcunque fecerit homo, odit & abominatur. Si faciat le-
 gem Domini, non laudat eam. Si timeat Dominum &
 sectetur justa, hunc non diligit, veritatem vituperat: diu-
 genti prosperè res suas huic invidet, obreftationem ample-
 ctitur, arrogantiam amat. Et quoniam odium excœcavit
 animam ejus, facit proximo suo, sicut & ego Joseph. Cu-
 stodimini igitur filii mei ab odio, quoniam in ipsum Domi-
 num iniquitatem facit. Non enim vult audire verba man-
 datorum ejus de dilectione proximi, & in Deum peccat.
 Si enim delinquat frater, statim vult annunciare omnibus,
 & festinat, judicetur pro hoc delicto, & punitus moria-
 tur. Si autem fuerit servus, accusat apud Dominum
 suum, & omnes persequendi vias excogitat adversus eum,
 si quo modo mortificet eum. Odium enim operatur cum
 invidia, & adversus beneoperantes, profectum audiens &
 videns, semper contristatur. Quemadmodum enim dile-
 ctio etiam mortuos amat & cupit vivere, & eos qui sunt
 in sententia mortis, si fieri queat, à morte revocare velle;
 ita odium viventes conatur delere, & eos qui paululum
 quiddam peccarint, indignos vita judicat. Spiritus enim
 odii animi perversitate cooperatur Sathanæ in omnibus
 usque ad mortem hominum. Spiritus enim dilectionis in
 longanimitate cooperatur legi Dei in salutem hominum.
 Malum est odium, quoniam permanet cum mendacio,
 continuè loquens adversus veritatem, & parva magna fa-
 cit, tenebris lucem obfuscet, dulce amarum dicit, & calum-
 niam edocet, bellum, injuriam, & omnem abundantiam
 malorum, denique veneno diabolico cor implet. Hæc do-
 ctus experientia dico vobis filii mei, ut fugiatis odium, &
 adhæreatis dilectioni Domini. Justitia cecidit odium, hu-
 militas occidit odium, justus enim & humilis erubescit

facere iniuste: non alio reprehensas, sed à proprio corde, quoniam Deus protegit consilium ejus. Non detrahit viro, quia timor Altissimi vincit odium: Timens enim Dominum non offendit, non vult omnino, neque cogitatione iniusta facere adversus hominem. Hæc ego ultimo cognovi, posteaquam pœnitui de Joseph. Quæ enim secundum Deum est vera pœnitentia, ea mortificat hominem ad obedientiam, fugat tenebras, & illuminat oculos, & cognitionem tribuit animæ, & ducit consilium ad salutem. Et quæ non dicit ab hominibus, novit per pœnitentiam. Induxit enim mihi ægrotudinem epatis, & nisi fuissent orationes patris mei Jacob, profecto statim spiritus defuisset esse in me. Per quæ enim homo peccat, per illa & punitur. Quia igitur disposita erant epata mea impropiabiliter adversus Joseph, in epate passus sum impropiabiliter Judicium pertuli per menses undecim: ut par esset tempus pœnæ, cum tempore quo urgebam venditionem Joseph. Et nunc filii mei diligite unusquisque fratrem vestrum, & auferre odium à cordibus vestris, diligentes invicem in opere, sermone & cogitatione animæ: Ego enim coram facie patris nostri pacifica loquebar ad Joseph, & exeunte me, spiritus odii obtenebravit intellectum meum, & turbavit animam meam ad occidendum eum. Diligite igitur ad invicem ex corde, & si peccet in te aliquis, dic ei in pace, exterminans venenum odii, & in anima tuâ non teneas dolum. Et si confitens pœniteat, dimitte ei, & si negat, non contendas cum eo, ne quando jurante eo, dupliciter pecces: Non audiat alienus in contentione secretum vestrum, ne odians te in mutetur, & magnum peccatum operetur adversum te. Quoniam multoties dolo loquetur tecum, vel perscrutabitur te in malo, accipiens à te venenum. Si ergo negat & erubescit, & redargutus quiescit, non educas eum. Negans enim pœnitent, ut non amplius delinquat in te, sed honorabit te & timebit & pacificus erit. Si verò inverecondus est, & instat malitiæ, tunc dimitte ex corde Deo vindictam. Si quis plus quam vos prosperatur, ne contristemini, sed orate pro ipso, ut perfecte prosperetur. Forte enim vobis expedit ita, & si plus exaltatus fuerit, ne invidetis, recordantes, quoniam omnis caro morietur. Domino autem hymnum afferte, tribuenti bona & utilia omnibus hominibus.

Scrutate

Scrutate iudicia Domini, & ita dimittet & quiescet consilium tuum. Si verò ex malis quis ditatus fuerit, sicut Esau frater patris mei, nolite æmulari. Terminum enim Domini suscipietis, vel enim aufert hoc in malis, vel pœnitentibus dimittit, vel impœnitenti servat in æternam punitionem. Nam pauper abundans in omnibus Domino gratias agit, & ipse apud omnes ditatur, quoniam non habet perniciosam deprecationem hominum. Auferte igitur odium ab animabus vestris, & diligite invicem in rectitudine cordis. Dicite autem & vos filii vestris, ut honorent Judam & Levi, **QUONIAM EX EIS ORIRI FACIET DOMINUS SALVATOREM ISRAEL.** Cognovi enim, quoniam in fine recedent filii vestri ab eis, & in omni pernicie & malignitate & corruptione erunt coram Domino. Et paululum requiescens, rursus dixit eis: Filii mei audite patrem vestrum, & sepelite me prope patres meos. Et elevans pedes suos dormivit in pace. Et post quinq; annos reduxerunt eum, & posuerunt eum in Hebron cum patribus suis.

TESTAMENTUM ASER,

*de duabus faciebus Malitiæ &
Virtutis. X.*

Transcriptum testamentum Aser, quæ locutus est filiis suis centesimo vicesimo anno vitæ suæ, adhuc sanus existens, dixit ad eos: Audite filii Aser patrem vestrum, & omne rectum coram Deo ostendam vobis. Duas vias dedit Dominus filiis hominum, duo consilia & duos actus, duo loca & duos fines. Ideoque omnia duo sunt unum, contra & viæ duæ boni & mali. Sunt etiam duo consilia in pectoribus nostris, quæ nos vel ad honestatem vel turpitudinem impellunt. Si igitur ad bonum ducitur homo, omnes actus ipsius circa justitiam versantur. Etsi quid deliquerit, tamen illico pœnitet. Justa enim cogitans & abiciens malitiam, statim corrigit sua peccata, & malitiam animi aufert. Si vero in malum declinat consilium, omnis actus ejus est in malitia, & repellens bonum, assumit malum, constitutus sub Domino Beliar. Et si bonum operetur, convertit in malitiam hoc. Cum enim incœperit boni aliquid facere, finem actionis ejus in malum opus perducit. Quia thesaurus Diaboli veneno perniciosi spiritus impletus est.

Dicit

Dicit igitur anima ipsius bonum supra malum esse & finem rei in malitiam ducit. Est homo qui non miseretur ministrantis ei in malum, & hoc duplicem faciem habet, sed totum perniciosum est. Et homo diligens malignitatem, similiter est in malitia, quoniam & mori desiderat in malo propter ipsum. Et de hoc manifestum, quoniam duplicis faciei est, totum verò malus actus est. Et amor existens, malitia est abscondens malum sicut nomine quasi bono, finis verò actus venit in malum: alius furatur, iniuste agit, rapit, avarus existit, & non miseretur pauperum. Duplicem quidem faciem habet, & in hoc totum perniciosum est, avarus existens erga proximum ad iracundiam provocat Deus, & Altissimum abnegat, & pauperis non miseretur. Præceptorem legis Dominum spernit & acerbatur, nec pauperem requiescere sinit, animam inquinat, ut corpus splendidum reddat, multos occidit, & paucorum miseretur. Hoc quidem duplicis faciei est. Alius adulteratur & fornicatur & abstinet a cibis, jejunans malefacit, potentia, divitiis multos miserè vexat. Ex mala conscientia facit mandata, & hoc duplicis faciei est, totum autem malum est. Tales ut sues sunt & lepores, quoniam ex medietate sunt mundi, revera sunt immundi. Vos igitur filii mei, non efficiamini secundum ipsos duplicem habentes faciem, bonitatis & malitiae, sed bonitati soli adherere, quoniam Deus requiescit in ipsa, & homines desiderant eam. Malitiam fugite, occidentes diabolum in bonis vestris actibus, quoniam qui duplicis faciei sunt, non Deo sed concupiscentiis suis serviunt, ut Beliar complacent, & his qui sunt ipsis similes. Edom autem viri, & qui sunt unius faciei, etsi existimentur ab eis, qui duplicis faciei sunt, peccare, justi tamen sunt apud Deum. Multi enim occidentes perniciosos, duo faciunt opera, malum per bonum, totum verò est bonum. Quoniam qui malum eradicavit, perdidit illud. Est aliquis qui odit aliquem misericordem, & accusat eundem adulterii vel latrocinii, hic est duplicis faciei, sed totum opus bonum est, quoniam imitatur Dominum non aspiciens quod videtur bonum, cum verò sit malum. Alter non vult diem bonum videre cum luxuriosis, ut non maculet eos, & inquinat animam. Et hic duplicis faciei est, totum autem bonum est, quoniam tales capreolis & cervis
similes

fimiles sunt, quoniam in consuetudine agresti videntur
 immundi esse: ex toto autem mundi sunt, quoniam in
 zelo Dei ambulant recedentes ab his, à quibus Deus pro-
 hibet per mandata, odio habent eos, & necant malum à
 bono. Videte igitur filii qualiter duo sunt in omnibus,
 unum contra unum, & unum sub uno absconditur. Vitæ
 mors succedit, gloriæ ignominia, diei nox, & luci tenebræ.
 Omnia verò sub die sunt, & sub vita quæ iusta sunt, propter
 quod & mortem æterna vita præexpedit, & non est dicere
 veritatem mendacium, neque iustum iniustum, quoniam
 omnis veritas sub luce est, quemadmodum omnia sub
 Deo. Hæc omnia probavi in vita mea, & non erravi à veri-
 tate Domini, & mandata Altissimi exquisivi secundum om-
 nem fortitudinem, ambulans secundum unam faciem in
 bonum. Attendite igitur filii & vos mandata Domini se-
 cundum unam faciem, sequentes veritatem, quoniam qui
 duplicis faciei sunt, dupliciter puniuntur. Spiritus erroris
 odit hominem agonizantem. Legem Domini custodite,
 & non attendite malum ut bonum, sed revera bonum re-
 spicite, & observate illud in omnibus mandatis Domini ad
 eum reversi, & in eum quiescentes, quoniam fines homi-
 num ostendunt iustitiam eorum. Et cognoscite Angelos
 Domini & Sathanæ. Si enim adhæseritis spiritibus malis,
 anima torquetur à pernicioso spiritu, cui servitis in con-
 cupiscentiis & operibus perniciosis. Si autem quiescibili-
 ter in gaudio cognoveritis Angelum pacis, consolabitur vos
 in vita. Ne efficiamini filii ut Sodoma, quæ ignoravit an-
 gelos, & periit usque in seculum. Novi enim quoniam
 peccabitis, & trademini in manus inimicorum vestrorum,
 terra vestra desolabitur, & vos dispergemini in quatuor An-
 gulos terræ, & eritis in dispersione despecti velut aqua
 inutilis: **USQUEQUO ALTISSIMUS VISITAVE-
 RIT TERRAM ET VENIENS, UT HOMO CUM
 HOMINIBUS MANDUCANS ET BIBENS,
 ET IN SILENTIO CONTERENS CAPUT DRA-
 CONIS. PER AQUAM HIC SALXABIT ISRAEL,
 ET OMNES GENTES DEUS IN VIRUM AB-
 SCONDITUS.** Dicite igitur hæc filiis vestris, ut non ne-
 gligant legem Dei scriptam in tabulis cælorum. Nam futurum
 est ut increduli fiant in legem Domini, Et vos impiè agentes,

impie

impie agetis in Deum, non attendentes legem Dei, sed mandata hominum. Et propter hoc dispergemini ut Gad & Dan fratres mei, qui regiones eorum ignorabant, & tribum & linguam eorum. Sed congregabit vos Deus in fide propter spem misericordiae suae, propter Abraham, Isaac & Jacob. Haec cum dixisset, mandavit eis dicens: Sepelite me in Hebron. Et mortuus est somno bono dormiens. Et post haec fecerunt illi ejus sicut mandaverat eis. Et reducentes eum, sepelierunt cum patribus suis.

TESTAMENTUM JOSEPH

de castitate & fraterna dilectione. XI.

Transcriptum Testamentum Joseph cum moriturus erat vocans filios suos, & fratres suos dixit eis: Filii mei & fratres, adite Joseph dilectum ab Israel, auribus percipite filii patrem vestrum: Ego scivi in vita mea invidiam & mortem, quibus me fratres mei perdere volebant. Oderunt enim me, & Dominus dilexit me. Ipsi voluerunt occidere me, & Deus patrum meorum custodivit me. In lacum me miserunt, & Altissimus reduxit me. Venditus sum in servum, & Dominus liberum me fecit. In captivitatem assumptus sum & fortis manus ejus adjuvit me. In fame detentus sum, & ipse Dominus nutrit me. Desolatus eram, & Deus consolatus est me, in infirmitate eram & Altissimus visitavit. In carcere eram, & Salvator latificavit me. In vinculis detinebar, & solvit me Dominus. In accusationibus Aegyptiorum ipse causam meam egit, & liberavit ab invidia, & dolo exaltavit me, quod etiam Potiphar princeps eorum Pharaonis credidit mihi, domum suam. Et periclitatus sum de vita mea propter mulierem in verecundam, sollicitantem, ut iniqua agerem, cum ipsa flamma libidinis aestuante circa pectus illius. In carcerem coniectus sum, verberibus caesus & subsannatus. Fecit autem Dominus, ut misericordia commotus sit erga me custos carceris. Non enim dereinquit timentes eum, non in tenebris nec in vinculis, nec in ullis tribulationibus vel necessitatibus. Non enim ut homo confunditur Deus, neque ut filius hominis formidat, neque ut terrenus pavore concutitur vel repellitur. In omnibus vero locis praesens est, & in gravissimis malis consolatur suos. In brevi recedens ad probandum animi consilia. In decem
tenta-

tentationibus probatum me deprehendit, & in omnibus
 longanimis fui, quoniam magna medicina est longanimitas,
 & multa bona dat sustinentia. Quoties Ægyptia mi-
 nata est mihi mortem? quoties pœnis tradens, revocavit me
 mulier? quoties mortem minata cum recularem, rem habe-
 re cum ea? Dicebat autem mihi: Dominaberis mihi & om-
 nibus quæ mea sunt, tradideris te ipsum mihi, atque ges-
 seris morem mihi, & eius Dominator nostri. Ego verò re-
 cordatus sum sermonum patris mei Jacob, & ingrediens in
 thalamum, adoravi Dominum, & jejunavi septem annis: ap-
 parui autem Ægyptice ea corporis habitudine quasi qui in
 delitiis vixisset, quoniam propter Deum jejunantes faciei gra-
 tiam accipiunt. Cumque dabatur mihi vinum, non bibebam.
 Et in tridutano jejunio accipiebam meam dietam, & tribui
 eam egentibus & infirmis. Et mane evigilavi ad Dominum,
 & flei pro memphitica Ægyptia, quoniam multum & in-
 definitè molesta erat mihi. Noctu enim venit ad me qua-
 si quæ me invisere vellet, primo quidem, quoniam filius
 maculus non erat ei, fingebar habere me ut filium. Et oravi
 ad Dominum, ut daret illi marem. Per hoc tempus autem ut
 filium me amplexa est, & ego ignorabam. Denique me ad
 fornicationem attrahebat, & intelligens tristatus sum usque
 ad mortem, & exeunte ipsa, redii ad me ipsum, & tristabar
 illius causa per dies multos, quoniam cognovi dolum ejus
 & errorem, & dicebam ei verba Altissimi, si fortè avertere-
 tur à concupiscentia sua perniciosa. Multoties ut sancto vi-
 ro, in verbis blandita est mihi, non sine dolo laudans casti-
 tatem meam coram marito, qui penitus extinguere me vo-
 lebat. In manifesto & abscondito dixit mihi: Ne timeas
 tibi à viro meo, etenim persuasum est ei de castitate tua,
 quoniam & si dixerit aliquis ei de nobis, non credet. Pro-
 pter hæc omnia in terra jacebam ego indutus sacco, &
 deprecabar Dominum, ut liberaret me Dominus ab Ægy-
 ptia. Ubi verò nihil potuit efficere hac via, venit denuo aliis
 instructa ratiocinibus, videlicet, ut disceret Verbum Dei
 ex me, atque in huncmodum cœpit loqui: Si vis ut relin-
 quam Idola obtempéra mihi, & Ægyptum persuadebo re-
 cedere ab Idolis, & in lege Domini Dei tui ambulabimus.
 His ego respondi: In immunditia non vult Dominus esse ve-
 nerantes ipsum, neque in adulterantibus beneplacitum est ei.

Et illa

Et illa siluit, desiderans explere concupiscentiam suam. Et ego apponebam orationem & jejunium, ut liberaret me Dominus ab ipsa. Rursus verò alio tempore dicit mihi: Si adulterare non vis, ego occidam Ægyptium, & ita lege accipiam te in virum. Ego autem ut audivi hoc, scidi stolam meam, & dicebam: Mulier pudeat te quæso horum coram Deo, & time Dominum, neque facias tantam perniciosam rem, neque despera omnino, ut teipsam devoveas malo. Nam si pergas, ego proferam cogitationes impietatis tuæ. Timens igitur illa, rogabat, ut nulli annunciam malitiam ejus, & recessit. Jam verò tentabat seducere me donis, mittens mihi omnia quæ sunt in usum filiorum hominum, & misit mihi cibum incantatione conspersum. Et ut venit Eunuchus ferens ipsum, respexi, & vidi virum terribilem tradentem mihi cum disco gladium. Et intellexi, quoniam insidias struerent animæ meæ, & exeunte illo flebam, neque illum neque alium aliquandiu ciborum ipsius gustans. Post unum ergo diem, ipsa veniens ad me inquit, Quid hoc est, quoniam non comediti de cibo? Et dicebam ad eam, quoniam implesti illum morte, scias autem, quoniam non appropinquo Idolis, sed Domino soli. Nunc igitur cognosce, quoniam Deus patris mei per Angelum revelavit mihi malitiam tuam, & servavi cibum in redargutionem tui, si forte videns illum pœniteas, aut discas, quoniam his, qui in castitate Dominum venerantur, non prævalet malitia impiè agentium. Et accipiens coram ipsa comedi, dicens: Deus patrum meorum & Angelus Abraham erit mecum. Illa verò cecidit in faciem suam ad pedes meos & flevit. Et erigens illam multis adhortatus sum ipsam, & promisit se non esse facturam post hac amplius impietatem hanc. Quoniam vero cor ipsius in me exarserat ad adulterium ingemiscens, suspiria trahens ab imo pectore deiecit vultum. Videns verò eam Ægyptius, dicit ad eam: Quid concidit facies tua? Illa vero dixit: Dolore cordis ego doleo, & gemitus spiritus mei continet me. Et curabat eam non ægrotantem. Tunc insiluit ad me adhuc foris existente viro suo, & dicit mihi: Suffocor, vel in puteum vel in præcipitium projicio me ipsam, nisi mihi obtemperaveris. Et intelligens quoniam spiritus Beliar ipsam conturbat, orans Dominum,

dixi

dixi ei: Ut quid turbaris, aut quid tumultuaris in peccatis excæcata? Recordare, quoniam si occidas te ipsam, Sechon concubina viui tui invidens tibi, colaphos infringet filiis tuis, & perdet memoriam tuam de terra. Et dicit ad me: Eja age video quod adhuc aliqua tibi mei cura relicta est. Satis habeo quod protegis vitam meam & filiorum meorum, bona me spes habet futurum, ut potiar desiderio meo. Et non cognovit, quoniam propter Deum ræcum dixi ita, & non propter ipsam. Si enim aliquis passioni succumbat desiderii perniciosi, huic servus efficietur, ut & illa. Et si bonum aliquid audierit in passione qua vincitur, accipit illud ad desiderium perniciosum. Dico vobis filii, quoniam hora erat quasi sexta, quando exivit à me, & ego genu flexus oravi ad Dominum per totum diem & totam noctem conjungens. Circa diluculum surrexi lachrymans, ut liberaretur tandem Ægyptia. In fine igitur apprehendit mea vestimenta violenter, attrahens me ad concubitum. Ut igitur vidi, quoniam insaniret violentia, ac vi teneret vestimenta mea, nudus effagi. Illa verò calumniata est me apud virum suum, qui misit me in carcerem, qui erat in domo Regis. Sequenti die, ubi flagris probè cæsus fueram, rursus coniectus sum in carcerem. Et cum vincetus jacerem in cotapedibus, Ægyptia infirmata est nimio dolore, & auscultabat, qualiter laudarem dominum, existens in domo tenebrarum. Ego autem hilari voce gaudens, glorificavi Deum meum solum quod per hanc occasionem amovebar ab Ægyptia, ipsa tamen non destitit instare ac dicere: Age accipe conditionem quam offero tibi, ac imple desiderium meum, & liberabo te à vinculis, & eripiam te ex tenebris. Verum usque adeo nihil potuit persuadere mihi, ut ne cogitatione quidem in vota ejus fuerim inclinatus. Diligit enim Deus magis eum qui in lacu tenebrarum jejunat in castitate, quàm eum qui in thalamis deliciatur eum luxuria. Qui autem in castitate vivit, & vult gloriam, & si noverit Altissimus quod expediat, tribuit ei & hoc, quemadmodum & mihi. Multoties infirmata descendit ad me immature, & audivit vocem mei orantis & acrius instabat. Intelligens verò ego suspiria ejus, filii. Etenim quum eram in domo ejus, nudavit brachia sua, pectora & tibi.

& tibi quo me in amorem sui accenderet, nimis enim erat pulchra, maximeque ornata ut me deciperet, sed Dominus custodivit me ab operationibus ipsius. Videte igitur filii mei, quanta operatur sustententia & oratio cum ieiunio. Et vos igitur si sobrietatem & castitatem dilexeritis in sustententia & humilitate cordis, Dominus habitabit in vobis, quoniam dilexit sobrietatem. Ubi verò habitat Altissimus, & si incidat in invidiam vel servitutem vel calumnia, Dominus qui in ipso habitat, non solum propter castitatem hunc à malis liberat, sed exultat quoque, & glorificat ipsum sicut & me. Omnino enim hic vel in opere, vel in verbo, vel in cogitatione continetur. Cognoverunt fratres mei, qualiter dilexit me pater meus & non exaltatus sum in corde meo, quamvis puer existens, habebam timorem Dei in mente mea. Silui & moderabar meipsum, & honorabam fratres meos quos timebam. Silui venditus, ut non dicerem Ismaelitis genus meum, quoniam filius eram Jacob viri magni & potentis. Et vos igitur habete in lactu vestro Dei timorem, & honorate fratres vestros. Omnis enim qui facit legem Domini, diligitur ab ipso. Veniens enim ad Indoculitas cum Ismaelitis interrogabant me, & ego dicebam, quoniam servus ipsorum, sum ex domo, ut non confunderem fratres meos. Dicit autem maior eorum: Non es servus, quoniam & aspectus tuus ostendit de te, & minatus est mihi usque ad mortem. Ego verò dicebam, quoniam servus ipsorum sum. Ut autem venimus in Ægyptum, de me decetabant quis ad thesaurum acciperet me, & placuit omnibus ut essem in Ægypto apud negotiatorem negotiationis ipsorum, usquequo reverterentur ferentes negotiationem, & Dominus dedit mihi gratiam in oculis negotiatoris, & credidit mihi domum suam, & benedixit eum Dominus in manu mea. Et dedit Dominus ei copiam argenti & auri. Et eram cum ipso mensibus tribus & diebus quinque. Hoc tempore transivit Memphitica mulier Perhesti in gloria multa, & iniecit super me oculos suos, quoniam dixerant ei eunuchi de me, & dicit viro suo de negotiatore, quoniam ditatus esset in manu juvenis cujusdam Hebræi, & dicebant quod futuro furati essent eum de terra Chanaan. Nunc ergo fac cum
eo judi-

eo iudicium, & aufer juvenem in dispensatorem tuum, & benedicet te Deus Hebræorum, quoniam gratia ex cælo est in ipso. Perthesis verò persuasus verbis ipsius iussit adduci negotiatorem, & dicit ei: Quid hic audio, quoniam furaris animas ex terra Hebræorum in pueris vendendis? Cadens igitur negotiator in faciem suam, rogabat dicens: Rogo te domine, non novi quod dicis. Ille verò dicit: Unde igitur tibi iste puer Hebræus? Et dixit: Ismaëlitæ commendaverunt mihi ipsum, usquequo revertantur. Et non credit ei, & iussit flagellari ipsum. Sustinente verò eo, dicit Perthesis: Adducatur juvenis, & inductus adoravi Principem Eunuchorum. Tertius enim erat in dignitate apud Pharaonem, Princeps omnium Eunuchorum habens uxorem, & filios, & concubinas. Et cum me seorsum duxisset, dixit mihi: Servus es vel liber? Et dicebam: Servus: Et dicit ad me: Cujus es servus? Et dixi ei: Ismaëlitæ. Et rursus dicit mihi: Qualiter ipsorum effectus es servus? Et dicebam: Quoniam ex terra Chanaan emerunt me. Ille verò non credit, dicens: Sane mentiris. Et nudum iussit me flagellari. Memphitica verò vidit per fenestram flagellatum me, & mittit ad virum suum, dicens: Injustum est iudicium tuum, quoniam & furatum liberum punis injustè agentem. Ubi autem non mutavi verba, denuo flagellatum iussit custodire me, usquequo veniant (ait) Domini pueri. Et uxor eius dicit ad eum: Propter quid detines captivum & nobilem puerum, quoniam oportuit magis dimitti eum atque te flagellari? Voluit enim me videre in desiderio peccati, & ignorabam de omnibus his. Ille verò dixit ad Memphiticam: Non est honestum apud Ægyptios ante ostensionem auferri aliena, hoc dixit de negotiatore, & de me quoniam debui inclusus teneri. Post viginti verò & quatuor dies venerunt Ismaëlitæ, & audientes quoniam Jacob pater meus tristatur de me, dixerunt ad me. Quid est quod dixisti te ipsum servum esse, & ecce cognovimus, quoniam es filius viri magni in terra Chanaan, & tristatur pater tuus in sacco. Et rursus volui lachrymari, & continui me ipsum, ut non confunderem fratres meos. Et dixi ego: Istud non novi, servus sum. Tunc inibant consilium quo me venderent, ne inveniret in manibus eorum. Timuerunt enim

O

Jacob

Jacob, ne ulcisceretur se de ipsis. Auditum est enim, quod esset magnus apud Deum & homines. Tunc dicit negociator eis: Redimite eum nunc à iudicio Pethefri. Audientes igitur petebant me, dicentes: quoniam argento emptus est à nobis, & ille absolvit me. Memphis verò ostendit viro suo; ut emeret me: Audio enim (ait,) quoniam vendunt eum. Et misit Eunuchus Ismaelitas, petiit me in venditionem, & non volens facere cum eis reversus est. Eunuchus verò cum tentasset, ostendit Dominæ quoniam ingens petiverit pretium pueri. Illa verò miserit alterum Eunuchum, dicens: & si duas minas auri petiverit, vide ne parcas auro, tantum emas puerum & duc ad me. Illi verò dedit octoginta aureos pro me. Centum dicens Ægyptiæ datos esse pro me: Et videns ego filii, ut non exquireteretur Eunuchus. Videre filii quanta sustinuit, diligite ad invicem, & in longanimitate ejicite ad invicem ex animo similitates. Delectatur enim Deus de concordia fratrum & in electione cordis probati in dilectione. Quando autem venerunt fratres mei in Ægyptum, & cognoverunt me; reddidi argentum eis, & non exprobravi quidquam illis, sed & consolatus sum eos. Et post mortem Jacob abundantius dilexi eos, & omnia quæcunque iussit feci ex abundanti. Et admirabantur. Non enim demisi eostribulari usque ad parvam rem. Et omne quod erat in manu mea eis dedi, filii eorum, filii mei apud me habiti sunt. Et filii mei ut servi eorum Anima eorum, anima mea, & omnis dolor eorum, dolor meus; & omnis infirmitas eorum, infirmitas mea: Terra mea, terra eorum: consilium meum, consilium eorum. Et non exaltavi meipsum in eis in superbia propter mundanam gloriam meam. Sed eram in eis sicut unus minimorum. Si igitur & vos ambuletis in mandatis Domini filii mei, exaltabit & vos Dominus, & benedicet vobis in bonis perpetuò. Et si voluerit quis male facere vobis, vos in benignitate orate pro eo, & ab omni malo liberabimini per Dominum. Ecce enim videtis, quoniam propter longanimitatem filiam dominorum meorum accepi in uxorem, & centum talenta auri mihi data sunt cum ea. Quoniam eos Deus mihi servare fecit, & pulchritudinem dedit mihi, ut quasi flos super pulchros forem in Israel, Et custodivit me usque

ad se-

ad senectutem in virtute & pulchritudine, quoniam ego similis in omnibus Jacob extiteram. Audite filii mei & quæ vidi somnia. Duodecim cervi pascebantur, & novem divisi sunt & dispersi in terra. Similiter & tres vidi, quoniam EX JUDA NATA EST VIRGO, HABENS STOLAM BYSSINAM, ET EX IPSA PRODIIT AGNUS IMMACULATUS, à sinistris ejus agni ut leo, & omnes bestię impetum fecerunt adversus eum. *Et vicit eas agnus, & perdidit in conculcationem, & gaudebant in eo Angeli & homines, & omnis terra. Hæc autem fient in tempore suo in ultimis diebus.* Vos igitur filii mei custodite mandata Domini, & honorate Judam & Levi, quoniam ex ipsis oriatur vobis agnus Dei, gratia salvans omnes gentes & Israel. Regnum enim ejus, Regnum æternum, quod non præteribit. Meum enim Regnum in vobis consummatur, ut pomorum custodia, quoniam post messem non apparebit. Novi quoniam post mortem meam Ægyptii tubulabunt vos, sed Deus faciet ultionem vestram. Et inducet vos in repromissionem patrum vestrorum. Sed comportate ossa mea vobiscum, quoniam si reduxeritis ossa mea, Dominus in luce erit vobis cum contra Ægyptios. Et Beliar in tenebris erit, cum Ægyptiis, Et Zelpham matrem vestram reducite, & propè Ballam juxta hypodromum proximam Rachel ponentes eam, Et hæc dicens, extendens pedes suos, dormivit somnum secularem. Et planxerunt eum omnis Israel, & omnis Ægyptus planctu magno. Etenim & Ægyptiis, ut propriis membris compassus est, & benefecit omni tempore, omni consilio & re assistens.

TESTAMENTVM BENIAMIN,

de mente munda, XII.

TRanscriptum verborum Benjamin, quæ disposuit filiis suis, & vivens annos centum viginti. Et osculans eos dixit: Sicut Isaac centesimo anno natus est Abraham, ita & ego Jacob. Quia igitur Rachel mortua est, cum pareret lac non habui, Ballam igitur ancillam ejus suxi. Rachel postquam enim peperit Joseph duodecim annis sterilis fuit. Et oravit Dominum cum jejuniis duodecim annis, & concipiens

Q ;

cupiens

cipiens peperit me: valde enim pater meus dilexit Rachel,
 Et optavit duos filios videre ex ipsa, propter hoc vocatus
 sum filius dierum vel luctus, quia mater in partu mortua est,
 quod est Benjamin. Quoniam igitur intravi in Ægyptum,
 & recognovit me frater meus Joseph dixit mihi. Qui dixe-
 runt patri meo, quoniam vendiderunt me. Et dicebam eis:
 Quoniam consperferunt tunicam tuam sanguine. Et mit-
 tentes dixerunt, cognosce si tunica filii tui est ista? Et dicit
 mihi etiam frater. Etenim quando accipiebant me Ismae-
 litæ unus ex eis exuens me tunicam, dedit mihi perizoma,
 Et flagellans me dixit ut currerem. Cum verò abiret ipse,
 ut absconderet vestimentum meum, obviavit ei leo & oc-
 cidit eum. Et ita participes timentes vendunt me sociis suis,
 Et vos igitur filii me diligite Dominum Deum cœli, &
 audite mandata ejus imitantes bonum & sanctum virum
 Joseph. Et sit mens vestra in bonum, ut & me nostis. Qui
 habet mentem bonam, omnia respicit recte. Timete Deum
 & diligite proximum. Et si spiritus Beliar in omnem mali-
 tiam tribulationis sollicitaverit vos, non dominabitur in vo-
 bis omnis malitia tribulationis, sicut nec Joseph fratri meo.
 Quot homines voluerunt occidere eum, & Deus protexit?
 Qui enim timet Deum, & diligit proximum suum, ab aëreo
 spiritu Beliar non potest vulnerari. Et protectus timore
 Domini, & ab insidiis hominum & bestiarum non potest
 subjugari adjutus à Domini dilectione, quam habet erga
 proximum. Etenim deprecatus est patrem nostrum Jacob,
 ut oraret pro fratribus nostris, & non imputaret eis Domi-
 nus, si quid excogitaverunt perniciosum de ipso. Et ita
 clamavit Jacob: O fili Joseph, vicisti viscera patris tui, Et
 amplexans eum, per duas horas osculabatur eum dicens: Ad-
 implebitur in te propheta cœli de agno Dei & Salvatore
 mundi, quoniam immaculatus pro iniquis tradetur. Et qui
 sine peccato est pro impiis morietur in sanguine testamenti,
 in salutem gentium & Israel, & evacuabit Beliar & mini-
 strantes ei. Videte filii, boni viri finem, imitamini in bona
 mente misericordiam ipsius, ut & vos coronis gloriæ indua-
 mini: bonus homo non habet tenebrosam oculum. Misere-
 tur enim omnibus, etiam si sint peccatores, & inierunt consi-
 lia de ipso mala. Nam qui benefacit, viacit malum pro-
 tectus

rectus à bono. Justos autem diligit, ut animam suam. Si qui glorificatur, non invidet. Si quis ditatur, non zelat. Si quis fortis est hunc laudat castum credens, laudat eum, qui habet timorem DEI, protegit diligenti Deum cooperatur. Reprobantem altissimum admonet convertatur. Et habentem gratiam Spiritus boni diligit secundum animam suam. Pauperi miseretur, infirmo compatitur, Deum laudat & veneratur. Si habeatis bonam mentem filii, & mali homines pacificabuntur vobis, & luxuriosi crubescences vos convertentur in bonum. Et avari non solum recedant à passione, sed quæ superabundant, dabunt tribulatis. Si sitis beneficientes, & immundi Spiritus fugient à vobis, ipsæ malæ bestię fugient à vobis timentes. Ubi enim est timor bonorum operum in mente, tenebræ fugiunt ab eo. Si enim injurietur quis viro sancto, pœnitet. miseretur enim sanctus injurianti & silet. Et si quis animam justam tradat, & justus oravit, non nihil humiliatur is qui facit injuriam, & postea multò clarior apparet, qualis non est in manu spiritus erroris Beliar, Angelus enim pacis ducit animam ipsius. Non aspicit in passionibus corruptibilia, neque congregat divitias in desideriis voluptatis. Non delectatur voluptate, non contumescit proximum, non impletur cibo, non erant fastu oculorum; Dominus enim pars est ejus. Propter bonum consilium non recepit gloriam, inhonorationem hominum non curat, & omnem dolum vel mendacium, pugnam vel contumeliam non novit. Dominus enim in eo habitat, & illuminat animam ejus, & gaudet coram omnibus in omni tempore. Bona mens non habet duas linguas benedictionis & maledictionis, injuriæ & honoris, tristitiæ & gaudii, quietis & turbationis, simulationis & veritatis, inopiæ & divitiarum. Sed unam habet circa omnes synceram & puram dispositionem, Non habet visum neque auditum duplicem, in omni enim quod facit, vel loquitur, vel videt, novit, quoniam Dominus visitat animam ejus, & purgat mentem ejus, ut non reprehendatur à Deo & hominibus. Sed omne opus Beliar, Duplex est, neque habet simplicitatem. Propter hoc filii mei fugite malitiam Beliar, quoniam gaudium dat obedientibus ei,

gladius autem septem malorum mater est. Primum concipit mens per Beliar. Est autem primum invidia, secundum perditio, tertium tribulatio, quartum captivitas, quintum indigentia, sextum turbatio, septimum desolatio, propter quod & Cain septem vindictis trahitur à Deo. Nam secundum septem annos unam plagam induxit ei Dominus. Ducentis annis patitur & nonagesimo anno desolatur in diluvio propter Abel justum fratrem ejus. In septingentis annis Cain judicatur, Lamech verò in septuagesies septem, quoniam usque in seculum assimilati Cain in invidia in odium fraternum eadem punitione vindicabuntur. Et vos igitur filii mei fugite malitiam, invidiamque & odium fraternum, & adherete bonitati & dilectioni. Qui habet mentem puram in dilectione, non videt mulierem in fornicationem. Non enim habet iniquationem in corde, quoniam requiescit in eo Spiritus Domini. Quemadmodum enim Sol non inquinatur attingens gurgitem, vel stercus, sed magis siccatur & abigit foetorem, ita & pura mens in iniquationibus terrae contendat, ut magis aedificat, ipsa verò non inquinatur. Intellego autem ex sermonibus Enoch justis, & actus in vobis malos fore. Fornicabimini enim fornicatione Sodomorum, & peribitis usque ad paucos, & renovabitis in mulieribus motus inordinatos, & Regnum Domini non erit in vobis, quoniam confestim ipse accipiet illud. Veruntamen in parte nostra fiet templum Dei, & gloriosum erit in vobis. Quoniam ipse Dominus accipiet Regnum, & duodecim tribus illic congregabuntur, & omnes gentes, usquequo altissimus mittat salutare suum, in visitatione unigeniti. Et ingredietur in primum templum, & illic Dominus injuriam patietur, & contaminetur, & in ligno exaltabitur. Et erit velum templi scissum, & descendet Spiritus Domini super gentes, ut ignis effusus. Et ascendens ex inferno, ascendet à terra in caelum. Recordabitur quam fuerit humilis in terra, & quam gloriosus in caelo. Quando autem Joseph erat in Aegypto, desiderabam videre speciem ejus, & formam aspectus ejus. Et per orationes Jacob patris mei, vidi eum in die vigilans, secundum quod erat

omnis

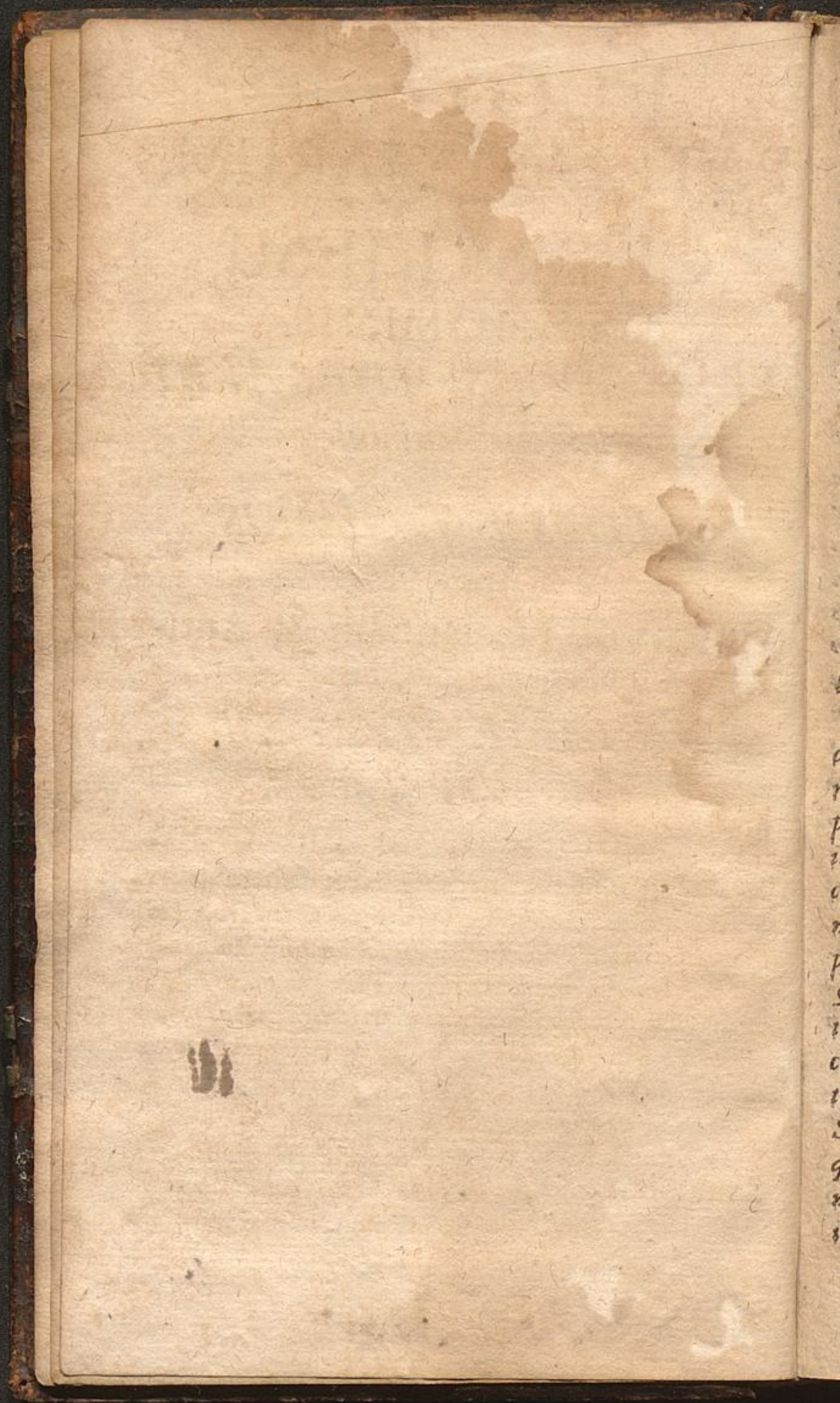
omnis species ejus. Cognoscite igitur filii mei, quoniam
 nunc morior. Facite igitur veritatem & justitiam unus-
 quisque cum proximo suo iudicium & fidei operationem,
 & legem Domini & mandata ejus custodite, hoc enim
 vos pro omni hereditate doceo. Et vos igitur date hæc
 filiis vestris in possessionem sempiternam. Hoc enim
 fecerunt Abraham, Isaac & Jacob, omnia hæc dederunt
 nobis in hereditatem, dicentes: Custodite mandata Dei
 usquequo revelet Dominus salutare suum omnibus gen-
 tibus. Tunc videbitis Enoch, Noe, Sem, Abraham,
 Isaac & Jacob resurgentes à dextris in exultatione. Tunc
 & nos resurgemus unusquisque in sceptrum nostrum,
 adorantes Regem cælorum, qui in terra apparuit in forma
 humanæ humilitatis. Et quotquot crediderint ei in terra,
 congaudebunt ei tunc. Et omnes hi quidem resurgent in
 gloriam, isti verò in ignominiam. Et iudicabit Dominus
 in primis Israel de ea, quæ in ipsum, iniustitia. Quo-
 niam in advenientem Deum in carne liberatorem non cre-
 diderunt. Et tunc iudicabit omnes gentes, quotquot
 non crediderunt ei in terra apparenti. Et arguet in electis
 gentium, Israel, quemadmodum redarguit Esau in Mad-
 meis seducentibus fratres ipsius per fornicationem & ido-
 latriam. Et abalienati sunt à Deo, excidentibus ab hære-
 ditate filiorum qui non timent Deum. Vos autem si am-
 buletis in sanctificatione secundum faciem Domini, rur-
 sus habitabitis in spe in me. Et congregabitur omnis
 Israel ad Dominum, & non amplius vocabor lupus ra-
 pax propter rapinas vestras, sed operator Domini, tri-
 buens cibum operantibus bonum. **ET SUSCITABI-
 TUR EX SEMINE MEO IN EXTREMIS DILE-
 CTUS DOMINI AUDIENS IN TERRA VOCEM
 EJUS, COGNITIONEM NOVAM, ILLUMI-
 NANS OMNES GENTES, LUX COGNITIO-
 NIS, ASCENDENS ISRAELI IN SALUTEM.**
 Et rapiens ut lupus ab ipsis, & dans Synagogæ gentium;
 & usque in consummationem seculorum erit in Synagogis
 gentium. Et in Principibus earum sicut musicum melos
 in ore omnium. Et in Libris sanctis erit inscriptus, &
 opus & sermo ejus. Et erit electus Dei usque in seculum,
 & pro-

instruxit me Jacob pater meus dicens : Ipse replebit defunctus tribus tuæ. Et ut implevit sermones suos, dixit. Mando vobis filii mei, referte ossa mea ex Ægypto, & sepelite me in Hebron prope patres meos. Et mortuus Benjamin centum viginti annorum & quinque in senectute bona, & posuerunt eum in thecam. Et in nonagesimo primo anno ante exitum filiorum Israel, ex Ægypto ipsi & fratres eorum, reduxerunt ossa patrum suorum in abscondito, in locum dictum Chanaan. Et sepelierunt eum in Hebron, juxta pedes patrum suorum. Et ipsi reversi sunt ex terra Chanaan, & habitaverunt in Ægypto, usque ad diem exitus eorum de terra Ægypti.

F I N I S.

CHRISTUS JESUS,
Hoc est,
DEI HOMINIS
ELOGIA.
ALOYSII JUGLARIS, NICIENSIS
è Societate Jesu.

CHRISTO JESU,
DEO, DOMINO,
DUCI, AC JUDICI SUO,
ALOYSIUS JUGLARIS,
PRO FELICITER DEDUCTA
AD ANNUM CENTESIMUM
COGNOMINE SIBI FAMILIA,
SÆCULARE SACRIFICIUM
HECATOMBEM VERBALEM
HISCE CENTUM ELOGIIS
IMMOLABAT.

Anno à Partu Virginis M. DC. XL.

SA CRIFICIUM, quod unius sæculi respicit bene-
ficia, non aliud esse deceat, quàm Hecatombem.

Gratis hominibus, quales nos tua cogit esse Societas,
capitale piaculum fit, si quis annus sine sua victima fluxe-
rit. Mystam me tamen hæc non poscit occasio, cui Pau-
peritas, in uno bonorum votiva genere, in aliis necessaria,

interdiceret immolationis hujus impensas, Debitas summo
cuipiam Hierarchæ partes male occupat sacrificulus de Fla-
minum plebe postremus, qui ubi se diu torserit, è prom-
ptuario suo educere demum non aliud, quàm verba possit.

Qui nihilominus mei nostri medullam consilii tolerabis
remeritatem, quæ si dignitati non consuluit tuæ, necessitati
consulit meæ. Omnium & ipse notarum peccator forum

tuum declinare non sperans placere te mihi judicem studeo.

Solennis hæc Reis industria, ut largitione aliqua suppleant,
quod equitati cause defuerit. Agnoscitur quedam in mu-
neribus vis venefica, quæ vel te Leonem jam factum possit

in veterem Agni formam transferre. Meum sane hoc,

) (2 quia

quia te continet, tibi vile non sit. Ne attendas in eo, aue-
 phrenesim ingenii supra suas vires audentis, aut infelicitate-
 tem facundia infra sensuum merita persistentis; Ubi te
 ipsum potes inspicere, non debes quae te circumstant scrutari.
 Pulchritudo tua libertatem hanc non relinquat speculato-
 ribus suis, ut tibi oculos in eam semel intenderint, torquere
 illos alio possint. Placare ista te debent, quia ea ipsa sunt,
 quibus tu olim Patrem placasti. Facere ut possis omnia,
 hoc non potes, ne tu idem ipse sis, quem laudamus. Non
 officiat precio muneris inurbanitas offerentis; Nam &
 ad aras videtur incruenta mactatus, etsi nihil accipias de
 mali sacerdotis virtute, nihil amittis de tua. Omnibus
 omnia factus es, malo etiam Poeta Mœcenas. Cave tamen
 ne eadem mihi lege decernas premium operis, qua olim in
 epistimo Rabulae laudatori suo Sylla, atque ita me muneris
 non quod de te dignum aliquid scripserim, sed ne scribam
 in posterum tam indigna. Nolim sejungas argumentum
 ab opere, quod sine te nullum est. Quidquid hoc vivit in
 libro, vivit ex te; Te illi si igitur subtrahas, adempta
 corpori anima cadaver fecisti. Cetera omnia ornatum
 omnem à forma, hoc unum opus, inversa naturae ordine,
 formam omnem accipit à materia. Licet Elogia hac Elo-
 gium à te nullum expectent, & is ego non sum, qui à te, qui
 solus Veritas, & non Assentatio es quod bene de te scripse-
 rim, audire confidam; Si quam tamen adhuc, pro singu-
 lari etiam in immeritis munificentia tua, mihi feceris optio-
 nem mercedis, felicioris ingenii electionem sequutus. Non
 aliam exigo, quam te ipsum.

MENS AUCTORIS IN HOC OPUSCULO.

AUDAX consilium hominis Deo Elogium scribere molientis. Non laudatur Divinitas per injuriam, quam illi utique palmarem infligit, quisquis de ea credat dignum aliquid promi posse. Encomium illi omne de conscientia Magnitudinis suæ; cætera, si quæ accipit, ejus magis tolerantiam, quam excellentiam produunt. Loqui citra piaculum de tanta Majestate vix possumus, cum & habeat notam impietatis vituperatio, nec vacat temeritatis suspitione laudatio. Christo verò quid opus Elogiis, cui stat pro Elogio Mundus ipse, tot levatus oneribus, tot auctus commodis, tot expiatus impensis? Elogia Christi sunt quæcunque honestè cogitamus, aut facimus humanum genus, laus nostra omnis redundat in eum, à quo lumen habemus, unde possumus recta perspicere, & robur, unde audeamus ardua superare. Ex quo ejus Encomiastes ad fluentia Jordanis factus est Pater, piacularare cœpit esse mortalibus idem sibi munus assumere. Ipsa Petri de Divinitate confessio non admissa, nisi quia veniebat à Patre; excepit injurias tacitus, præconia rejecit iratus, nec unquam durius increpiti spiritus desertores, quam cum de illo potiora jactarent; Ad eò peculiare sibi esse voluit, non aliunde, quam è cælo laudati. Assentationis organa dedignata Veritas est; timuit, ne periret aliquid de laudibus suis, si per ea ipsa ora transirent, per quæ tam multa mendacia laberentur.

Mihi nihilominus debitum verius est, quam consilium ista temeritas. Loqui sine culpa non possum, at nec possum sine culpa tacere. Non est innocens silentium debentis Deo facundiam, si quam habet. Par est, ut auctori suo pendant universa vectigal, nec id effugium relinquendum ingratis, ut excusare se possint, se Deo dignum aliquid non habere. Æternus Agricola

) (3

terrar

teræ nostræ, non nisi pro semine, quod commiserit exigit Messem; nec ab Anserē Luscinia Modulos, nec ab Ulula Acredulæ concentus expectat; Solitus nos ex tenuitate nostra non ex sua dignitate metui, magis quid possimus, quam quid debeamus attendit. Adde, quod usque ad laudem nostrarum tolerantiam patiens Deus est, cui displicere vix possunt, sola placendi voluntate peccantes.

Nec quia Christi gloria per Elogia nostra non crescit, ideo, aut ingrata illi sunt, aut inutilia nobis. Nescit Christus usque ad damna nostra suas laudes odisse; utur gloriam non quærat suam, eam per dispendia nostra non despicit; amat etiam quod sibi honorificum est, quoties id sit utile laudatori. Ad quid in eo thesauros omnes sapientiæ conderet Pater, si capitale esse debuisset ingenii suæ inde mendicitati remedium poscere? Cur prohiberentur ex hac eruere fodina pretiosissimos sensus qui meliores habere aliunde non possent? Mihi sanè durior nulla lex sit, quam quæ jubeat de eo uno tacere, de quo uno loqui prima mihi ambitio est. Non alium nactus parentem Gratia, non alium sortitus ducem Militiæ, in ejus Societate ab anno quarto decimo stipendia mereo; suppellex mea omnis, donum ejus est, & adhuc de alio, aut cogitare possim, aut scribere? Male vigil ut sim, nondum ita cœcutio, ut non intelligam, quam mihi non inutilis sit de Christo tractatio. Fasciculus Myrtæ, nullis amittit in manibus odorem suum; usu ipso suavitas ejus intenditur; quod contractatur frequentius, eò suavius halat. Ut facile afficimur ad ea ipsa, quæ scribimus, spero utique futurum, ut per exercitationem ingenii, accendatur voluntas, & ut æterna utriusque potentia commercia sunt, amor excitetur in corde, qui per recordationem assiduam præparatur in mente.

Quamquam, ut hanc mihi proponerem laborum metam, non tam electio, quam genius fuit. Ut alienum Natura me fecit ab iis, qui aut per calumniam insidiantur Virtuti, aut per assentationem vitiis lenocinantur, cum selegi præ omnibus, in quo esset utriusque vitij nulla capacitas, cum nec tanta sanctitas, convitio, nec tanta Veritas assentationi locum relinquat.

Nec negarim me in eo etiam egisse rem meam, quod perituro operi argumenti æternitate consului. Non hæc mihi de me opinio est, ut hæc diu victura confidam; quidquid tamen carpsit labor, supererit semper aliquid, quod vel ab invito laudetur, im-

pro-

probari poterit manus artificis, materies non poterit non probari. Qui scierit difficultatem operis multa in ejus gratiam condonabit Auctori. De Christo quidquid dixeris, infra debitum & meritum est. Sepeliuntur lumina, quæ feruntur ad Solem, & quæ de aliis dicta nitescerent, de Deo dicta vilescunt.

Hoc unum prodest in hoc scribendi genere, quod in alio plurimum obfuisse, rerum dicendarum notitia. Obscura sunt ingenii lumina, ubi caligo aliqua rerum est; Quæ narratione indigent, amittunt, dum explicantur, acumen. Phrygionum more telam supponimus, cui superinducamus ornatum. Cæretum primitiæ istæ sunt, quas suo sibi jure vendicatis, à quo sterile ingenium habuit; ut ad laudem usque fecunditatis proficeret. Cave,

Lector, ne à primitiis maturitatem omnem exquiras. Acet-
bitatem, quam habent, titulus novitatis

excuset.

MONI-

MONITA AD LECTOREM.

CORAM te Reus à præceptis abstineo; moneo tantum pauca pro causa. Genus hoc scriptiois jam nosti. Nostro seu natum, seu renatum in seculo, pleraque nobilitavit ingenia. Periodos tamen qui quæris, & Latini medullam sermonis, aliam omnem officinam adito. Acutus videri qui vult, sæpè Latinus esse non potest. Libera Poësis hæc suis solum propemodum legibus vivit, vel cum Grammaticorum injuria tolerat plerumque barbariem. Ornatum omnem ex nitore luminum quærit, quæ vestire voluisse, tegere est. Mihi verò ratione argumenti venia aliqua major debetur. Tullii verbis præferri Christus vult sua; sacra historia profanam non uno in loco elegantiam rejicit. Amavi super acumina gravitatem, quum non semel à vocibus illis accepi, quæ cum ab Auctoritate Dei habeant pondus, graviores esse nõ possint. Cave ne opsonium
hoc

hoc, panem putes. Genus hoc cibi, excitandis ingenii natum est, non pascendis. Nisi cum moderatione sumatur, nimium a vidis mentibus nauseam creat. Perpenduntur hæc, non percurruntur; ideo cum violentiam quandam legenti inferant, à quo, non quamcunque, sed omnem attentionem exposcunt, diù tolerari nō possunt. *Farta* *Laconis* *mis* oratio, quia minimum imitatur naturam; ut illam exhilarat prima illa specie artis, ita paulò post lædit, dum nihil illi obvium exhibet, sed omnia talia, ut nisi eruantur, non prodeant. Flores hi sunt, carpuntur per se singuli summis digitis, non tota immissa falce metuntur. Vbi unum, aut alterum delibatis *Elogium*, ne fastidire alia debeas, novam famem expecta. Scio, desideraturum te in hoc opere illud ipsum, quod ego, singulis videlicet *Elogiis* peculiarem imaginem, in quam divertere identidem oculos posses, meis ineptiis fatigatus. At juratus Christo Pauper, præter me ipsum nil habui, quod in Christi laudem impenderem. Id aliunde Christus expectet.

ELOGIORUM INDEX.

C hristus Iesus Dei filius ab aeterno.	1
A Coeli Caduceatore ejus nunciatur adventus.	2
Matris in utero Ioannem inuisit.	3
Nascitur in Bethleem Iudae.	4
Ortus ejus multiplici prodigio illustratur.	5
Auctus nomine carne minuitur circumcisus.	6
Novi sideris judicio innotescit Astrologis.	7
Advenis adoratur a Regibus.	8
Per Magos Herodem illudat.	9
Ejus causa Innocentium caedes.	10
Simeonis in Vlnis sistitur Deo.	11
Herodem fugiens exulat in Aegyptu.	12
Ejusdem inter Aegyptos commoratio.	13
Herode mortuo revocatur in Patriam.	14
Inter Doctores invenitur in Templo.	15
Vsq[ue] ad annum 30. lignariam exercet.	16
Ioannis Baptismate abluitur.	17
In Desertum secedens tentatur.	18
Secus Mare scholam aperit, & Apostolos vocat.	19
Nuptiarum hilaritatem miraculo geminat.	20
In Monte discipulos erudit ad sublimia.	21
Quinq[ue] panibus totidem hominum millia pascit.	22
Tempestates sedat, & ambulat super Mare.	23
Seipsum transfiguratur in Monte.	24
Magdalena amores honestat dum facit suos.	25
Samaritanae salutis fontes aperit.	26
Patrocinator Adultera.	27
Zacchaum vocat.	28
Cananae filiam curat.	29
Centurionem per servum lucratur.	30
Non habenti hominem ad piscinam occurrit.	31
Haemorrhousam a fluxu sanguinis curat.	32
E decem Leprosi novem experitur ingratos.	33
Ceco nato novam aperit diem.	34
Surdos facit audire, & Mutos loqui.	35
Filiam viduae suscitatur.	36

	Archisynagogi filiam in vitam revocat.	37
	Lazarum sororibus reddit.	38
	Ad Crucem triumphali pompa discedit.	39
	Negociatores è templo ejicit.	40
	In Bethania cœna unguentis perfunditur.	41
1	A Discipulo venditur.	42
2	Agnum cum discipulis comedit.	43
3	Convivarum suorum abluit pedes.	44
4	Novum suis de ipso convivium parat.	45
5	Hymno dicto in hortum discedit.	46
6	Crans sanguinem in sudorem liquefcit.	47
7	Dormientes increpat, & hostibus occurrit.	48
8	Osculo proditur.	49
9	A suis deseritur.	50
10	Accusatur coram Caipha.	51
11	Petrum respiciens solvit in lacrymas.	52
12	Vexatur per noctem.	53
13	Pilato sistitur, & accusatur.	54
14	Ad Herodem missus illuditur.	55
15	Ad Pilatum reducitur.	56
16	Flagellis ceditur ad Columnam.	57
17	Spinea redimitur corona.	58
18	Ostenditur populo, & exsibilatur.	59
19	Posthabetur Barraba, & condemnatur.	60
20	Crucem bajulat in Calvariam.	61
21	Nudatur vestibus.	62
22	Affigitur Crucē.	63
23	Rex Iudæorum inscribitur.	64
24	Medius inter Latrones.	65
25	Ejus calamitas cœlum tœcat.	66
26	Torquetur mali Latronis exitio.	67
27	Hilaratur boni Latronis salute.	68
28	Sitiens felle, & Aceto potatur.	69
29	Pro hostibus rogati.	70
30	Discipulum Matri, spiritum Patri commendat.	71
31	Anhelantis mortem clamor, & gemitus.	72
32	Desertum à Patre se queritur.	73
33	Inclinato capite moritur.	74
34	Mortuo tota parental natura.	75
35	Ex aperto latere manat sanguis, & aqua.	76
36		Ador-

<i>Mortui pendentis in Cruce mysteria.</i>	77
<i>E Cruce depositus tumulatur.</i>	78
<i>Epitaphium sepulto.</i>	79
<i>Sepulta Cruci Epitaphium.</i>	80
<i>Spinis, & ceteris dolorum ejus instrumentis Epitaphium.</i>	81
<i>Juda ejus Proditori Epitaphium.</i>	82
<i>Amorem suum colorat in Sindone.</i>	83
<i>Ad inferos descendit.</i>	84
<i>Redivivus surgit è tumulo.</i>	85
<i>Vulnera retinet.</i>	86
<i>Apparet matri, & mulieribus.</i>	87
<i>Apparet Mariæ Magdalena.</i>	88
<i>Apparet euntibus in Emaus.</i>	89
<i>Apparet discipulis in Coenaculo.</i>	90
<i>Apparet Piscantibus.</i>	91
<i>Ascensurus suis valedicit.</i>	92
<i>Ascendit triumphator in Coelum.</i>	93
<i>Linguarum imbrem pluit in suos.</i>	94
<i>Gloria sua Mundum implet.</i>	95
<i>Stephani Agonem stans spectat.</i>	96
<i>Saulum ex equo deturbaturus descendit.</i>	97
<i>Venientis ad Iudicium apparatus.</i>	98
<i>Iudex sedet in Valle Iosaphat.</i>	99
<i>E tribunali in solium migrat, ubi regnat in aeternum, & ultra.</i>	100

ELOGIUM

ELOGIUM I.
CHRISTUS JESUS DEI
FILIUS AB ÆTERNO.

Amicus Silentii Deus est,
Semel in tota Æternitate loquutus
Uno omnia dicit in Verbo.
Prima sui fœcunditate facundus
Ipsa sui conceptione fit parens,
Usque adeo in Dei filio
Nativitatem conceptio non præcedit,
Cur ipsum Concipi, Nasci est.
Ita patris fœcunditatem exhauriens,
Ut illi Fratrem dare non possit,
Unus cum sit,
Numeri damnum compensat.
Ipsa sui Apprehensione Comprehensio,
Ipsa Intellectione Loquutio,
Sapientia sine litteris,
Imago sine lineamentis,
Cum prodierit ante Luciferum,
Adhuc in splendoribus natus est.
Circa dissidium oppositus Patri,
Tota ab eodem accepta Substantia emancipatus,
Adhuc habet omnia cum illo communia.
Abavos, Proavosque ne quære.
Illi tota Nobilitas Pater est.
Antiquissimus genere Majores non habet;
Adeo esse vera Nobilitas
Sine majoribus potest.
Nunquam morituri Hæres æternus;
Viarum Domini initium idem, Et finis:
Adhuc nasci non cessans tot annos natus,
Quia semper Vivens est, semper spirat.

A

Mens

*Psalm. 61. vers. 12.
semel loquutus est
Deus, &c.*

*Generator enim à
Patre per notionem
sui ipsius.*

*Implicat enim dare
alium ab eo **DEI**
filium naturalium.*

*Numeri damnum
Proserpina pensas
Claud. de rapto.*

*Psalm. 109. vers. 4.
In splendoribus ante
Luciferum genui te.
Ex oppositione enim
distinctio persona-
rum.*

*Dicit enim. Mea
omnia tua sunt, &
tua mea sunt.*

*Nobilitas Dei, vera
nobilitas, & tamen
majores non habet.*

*Hic est Hæres, venite
occidamus eum.*

*Spiritus enim sanctus
à Filio præcedit, ac
Patre.*

Esais cap. 33.

Psal. 109. v. 1.
Speculum sine macula,
& imago bonitatis illius, Sap. 7.

Arius enim Verbum
creaturam dicebat.
Hæretici Grammatici.
Non enim procedit
per se ex cognitione
contingentium.

Tempus quo solent
Reges ad bella procedere,
vernum est.
Conceptio Christi die
25. Martii ex traditione
Ecclesia.

Aprilem memorant
ab aperto tempore
dictum.

Virga Jesse Maria
cum cæteris virgultis
in vere floruit.

Peperit enim Christum
die 25. Decembris.

Dies conceptionis
Christi circa Equinoctium
vernum.

Veritas à terra orta
est, & iustitia de cælis
prospexit. Ps. 84.

Gabriel interpretatur
Fortitudo Dei.

Fortitudinis autem
est, arumnis ultro se
abjicere.

Capacitas patiendi
non aliud quam
humanitas.

2
Meus & brachium Domini,
Cum omne in illo sit robur A' dextris est.

Sui Speculator & Speculum
Radios, dum accipit, reddens,
Non minus idè Patte contentus,

Quia avidus Matris,
Quam nascendo non potuit,
Renascendo quæsit.

Apage hinc, Ari, cum tuis;
Grammaticus enim ut sis,

Hoc nimis Anomalum Verbum est.

Omni Præsens & Infinitum in tempore.

Cum nullis regatur Casibus
Nullius esse ordinis potest

ELOGIUM II.
A' COELI CADUCEATORE EJUS
NUNCIATUR ADVENTUS.

Luc. cap. 1.

Mensis idem & tertis bellorum,
Et Cælo foederum est.

Martio nomen Martis adimite.

Ex quo finem ejus

Nostræ Pacis initia consecrarunt.

Deputentur Aprilis dies,

Quibus tam ingens facta Cælorum apertio est,
Virga Jesse,

Vel in Miraculis Naturam observans

Datura fructum in hyeme

Florem concepit in Vere.

Ubi facta dierum, & noctium æqualitas fuit

In terram usque redundavit

Ex Cæli æquitate Justitia

Ita diebus iisdem,

Et unus Sol in Ariete,

Et alius in Agno est.

Fortitudo Dei

Missæ Deo quærere capacitatem patiendi,

Quia ad perditos venerat,

Legationem incipit à Salute.

Plenam

Plenam gratiã profitetur,
Et adhuc in ea Immensitati postulat locum;
Usq; adeo penetrabilis cum gratia Deus est.

Quanta potentia fœminæ,
Quæ mundum ea ipsa voce refecerit,
Qua olim est factus?

Quanta claritas,
Cui vel tanta lux obumbraret?
Prævenerat Legatum suum Deus:

Erat jam in Virgine Dominus,
In quam admitti filius postulabat.

Vix igitur humanissimo emisso
Divinissimum admissum in utero Verbum est.
Patendi studio merita virtutem pariendi,
Fœcunditatem Virginitati non prætulit,
Sed adjunxit.

Se tunc potissimum sui Dominam probans,
Cum Dei prædicaret ancillam,
Regum Regi, ut servus esse pateretur,
Præivit exemplo.

Impetrata facultate mœroris lætior Deus,
Nostri provehens, & sua non minuens,
In prædio mortis æternam seminat vitam.
Non ideo minus Nobilis, quia Homo novus,
Exclusos à cœlo miserans inclusus in utero,
Dilatate Charitatem didicit ex angustiis.

Sperate Mitiores Judicem Rei:

Cœpit aliquid habere, cui timeat.

Inhumanus esse non possit,

Qui tenacissimo glutino humanitati conjunctus,
Separabilis jam ab illa non est.

ELOGIUM III. MATRIS IN UTERO JOANNEM INVISIT.

Luc. cap. I.

tibi Deum conceperis
In Montana abeas necesse est.
Altissimus pati valles non potest,

A 2

Quas

*Ingressus Angelus
ad eam dixit, Ave
Gratia plena, Do-
minus tecum, &c.*

*Alludit ad illud.
Fiat, per quod facta
sunt omnia, & ad il-
lud, Fiat mihi secun-
dum Verbum tuum.
Virtus altissimi ob-
umbrabit tibi.*

*Ad illud, Dominus
tecum, benedicta
tu, &c.*

*Ecce ancilla Domini,
fiat mihi secundum
verbum tuum.*

*Ex Bernardo, Virgi-
nitate placuit, humi-
litate concepit.*

*Qui imperat sibi
servus undequaque
esse non potest.*

*Exempla Maria
ipsum etiam ad hu-
militatem moverunt
Deum.*

*S. Leo serm. 3. de
Nativ.*

*Caro prædium mortis,
in quo qui seminat,
metit corruptionem,
ex Apost. ad Gal. 6.*

*Homo novus apud
Latinos idem quod
ignobilis. Christus
autem dicitur homo
novus à Paulo. In-
duite novum hominem.
Vnio hypost. tenacissi-
mum glutinum, quia
quod semel assumpsit
nunquam dimisit.*

*Ambr. lib. in Luc.
Quo enim Dei plena
nisi in superiora cum
festinatione contem-
deret?*

*Prædictum ab Isaia,
Quod omnis vallis
implebitur, &c.
Maria Cælum sapa
à Patribus dicta.
Vide Theoph. Rayn. in
suo Nomenclat.*

*Deus inimicus otis
Nazareth Hebrais
idem, quod Civitas
florum.
Montibus ver ferius
aritur, quam campis.
Christus flos campi
in Canticis. cantic.
Contra Aristotelis, &
Philosophorum do-
ctrinam.
Exultavit enim in
utero Infans.
Alludit ad Choreas
Davidis coram Arca,
Maria autem ipsa
etiam Arca dicitur
passim à Patribus.
Christus Gigas exul-
tavit ad currendam
viam. Ps. 18.
Prodromus Christi
Ioannes.
Ex ipsius enim san-
guinibus corpus as-
sumpsit.
Ascendebat, quia
ibat in montana,
descendebat, quia
mundi Domina se
dermittebat ad obse-
quia se minoris.
Ecce enim ex hoc bea-
tam me dicent omnes
generationes.
Magnificat anima
mea Dominum, &c.
Exultavit infans in
utero meo, ait Eli-
zabet.
Maria vero, & exul-
tavit Spiritus meus.
Christus à beneficentia, ubicumq; sit, nascitur.*

Quas impleturus descendit.
Sursum gravitat Christus;
Eum qui gesserit pellitur ad excelsa.
In Cœli stare nescientis mores Virgo degenerat.
Ex quo Divinitatis Bajula
Cœlo successit.
Nimirum ubi Deus quiescit
Æternus est ad beneficentiam motus.
Jam non sola Nazareth Civitas florum est;
Incalescere Mundus cœpit;
Vernat vel in Montium horrote Flos Campi.
Primus Motor motus & ipse jam movet:
Defertur ad sterilem,
Et quem non videt oculus, Uterus sentit.
Iterum coram Arca Choreæ.
Ad tantam Morum harmoniam
Tales Choreæ.
Giganti præcurrere nemo potuerat,
Nisi qui inciperet tam maturè moveri,
Quia Cœli Classicum, Mariæ vox est,
Ea audita Prodromus liberatur ad cursum.
Deo consanguinea
Adhuc se cognatam hominum meminit.
Et ad Elizabeth ascendendo descendens
Ipsam difficultatem itineris,
Causam itineris facit.
Silentium abiciens Plena Verbo,
Beatam negare non ausa,
Quam omnes dicerent,
Sortem suam
Ipsa sui diminutione Magnificat.
Exultationis planè dies,
Cum in una Infans in utero,
In altera Spiritus exultavit in Deo.
Celati Christus
Nusquam minus, quàm in visceribus potest.
Ubi se non prodit, ibi non est.
Nullæ fatis cum latebræ tegant,
Qui beneficiorum suorum
Se & magnitudine, & numero detegit.

ELO-

Et tamen si quod est secretum in homine, viscera sunt.

5
ELOGIUM IV.
NASCITUR IN BETHLEHEM

JUDÆ.

Luc. cap. 2.

Dirigite viam vestram mortales.
Factus Deus Viator est,
Recta incedentibus occurrit in via,
Frumentum Electorum Maturum in palca,
Quia in terram bonam ceciderat,
Non expectavit Æstatem :
Quamvis æstas credi potuerit,
Sole inter Taurum, & Virginem stabulante.
Prostrato Deo, & in Carne captivo
Deditionem cogitat Cœlum.
Et Militiam jam non utilem bello
Feciale destinat Paci,
Daturus de seipso convivium homini,
In Civitate Panis.
Obsonia ne decissent. factus est caro :
Et qui ignem venerat Missurus in terras
Aptam concipiendæ flammæ materiem quærens,
Descendit in fœnum :
Ita Deus novam plane Metaphoram fecit in Verbo,
Quod à propria sede sua eo transtulit,
Ubi locus ei non erat .
Primus, qui cum bene ageret, lucem odisset,
Quia dici non poterat in lucem editus,
Natus in nocte,
Cum non haberet unde tegeretur,
Detectus non est,
Personatus ideo, quia nudus,
Inter feras cicures medius.
In nocte media,
Locum Virtutis, & moriens occupavit,
Et Nascens.
Fœcunditatem à Virgine
Sterilitas omnis edidicit ;
Flevit oleum scopuli,
Opobalsamum quercus ;

A 3

Acque

Christi divinitatem, quam nuditas.

Laus virtutis in medio.

Moriens inter latrones medios, & nascens in medio noctis, & in medio duorum Animalium.

*Non sine causa Mo-
niti homines ut divi-
gerent viam suam,
ita enim inventuri
Deum erant viato-
rem factum.*

*Stabulum, in quo na-
tus, prope viam fuit.
Frumentum electo-
rum dicitur Christus,
Zach. 9.*

*Aliud cecidit in
terram bonam, juxta
parabolam seminan-
tis, Matth. 13. Marc. 4.
Luc. 8.*

*Æstiva signa inter
Taurum & Virginem.
Quare militia cœli,
& non alius commissæ
pacis canenda cura.
Hoc est in Eucharis-
tia.*

*Bethlem interpretæ-
tio, Civitas Pacis, in
Hieron. & alii Pa-
tribus.*

*Ignem veni mittere
in terram: Et quis
vole nisi accenderetur.
Luc. cap. 12.*

*Propria Dei sedes
cœlum, ex David.
Cœlum cœli Domine,
Qui malè agit, odit
lucem. Iohan. 3.*

*Erat enim ipse lux
vera, que illuminat
omnem hominem ven-
ientem in hunc
mundum.*

*Nihil enim hominis
oculis aque tegabatur.*

Alludit ad prodigia,
de quibus elogio pro-
ximo sequenti.

Christus natus propò
hyemale solstitium, à
quo majores fieri dies
incipiunt, & Argutia
est D. Ambr.

Cur Pastoribus ante
alios innotuerit.

Ecce Agnus Dei.

Joan. 1.

Consuetudo est altera
natura, ex Arist. 1.

Rhet. c. de jucundo.

Et habitu inventus
ut homo. Paul. ad

Philip. 2.

Spica Virginis Christus.
Inde frumentum
electorum.

Sol spicis coronatus
apparuit Baron. cap. 10
1. Christi ex variis.

In nuptiis coronari
soliti antiqui.

Christus panis vivus,
qui de caelo descendit.

Fons olei Romæ, ex
Orosio lib. 6. c. 20.

Alludit ad parabolam
de decem Virginibus.

Non enim veni pa-
cem mittere, sed gla-
dium. Matth. c. 10.

Isaia. c. 1. Plaga non
est circumligata, nec
fota oleo.

Engaddi vineæ floru-
erunt. Baron. ibidem.

Ara Cæli ex Suida,
Cedreno, & aliis.

Tres Soles Romæ visi
Baron. ex Plinio, &

Dione, ibidem.

6
Atque ita ab eodem Solstitio
Lux, & accrescere cœpit hominibus,
Et diebus.

Pastores Christus primas sibi oves elegit,

Decuit inter hos Agnum nasci,

Et natum ab his primum agnosci.

Discite assuetudo quid possit;

Quando Deus ipse

Humanitatis assidue frequentans actus,

Tandem habitu inventus ut homo.

Ita, in Deo etiam, assuetudo

Facta altera natura est.

ELOGIUM V. ORTUS EJUS MULTIPLICI PRO- DIGIO ILLUSTRATUR.

Spica virginis

Ubertatem hanc cælo fecit,

Ut Sol, ad Agni nuptias & ipse vocatus,

Spicis coronatus incessevit.

Videre homines spicas in cælo debuerant,

Si debuerant de cælo panem sperare.

Ministrat tellus oleum;

Ornate vestras lampades, Sponsus venit.

Omnes homines initiaturus Athletas

Tam multis inungendis

Materiem præparat.

Non obdlexerant cicatricem vulnera nostra,

Quia circum ligata non fuerant,

Nec fota oleo.

Ideo curare illa qui ventt,

Fascias, & oleum secum affert.

Sensere vicinum Solem Engaddi Vineæ.

Eo in Tauto posito floruerunt.

Ara Cæli

Novos Romæ Sacerdotes annunciat,

Et ne Plebejo numi i dicata credatur,

Tima illi, in triplici Sole;

Lam-

Lampas appenditur,
Quam sit effeax Dei exemplum
Hinc conijce.

Lugens in specu,
Saxa ipsa erudivit ad lacrymas,
Coram illo egere aquæ tripudia,
Quem salutem prænoscerent
Positurum in Aquis,
Veritatis conspectum

Patî non potuere Mendacia;
Inde carui oraculum omne responsis.
Ipsismet simulacris vocem incluserat,
Tantæ admiratio Charitatis.

Suo Janus in templo captivus,
Sentit adesse sæculum Pacis.

Ejus foribus ab Augusto ter clausis
Cœli foras aperit Deus.

Quas ne claudendas iterum suspiceris,
Clavem ipsam projecit in terras.

Illius usum nemo melius,
Quam bonus latro te doceat;

Eam versare si scieris,

Eris & iu hodie in Paradiso.

*Fons de novo Ormus in
specu Bethleem; ex
eodem, & aliis.*

*Imitari visa sunt sa-
xa scatebris suis la-
crymas Christi.*

*In Sacramento enim
baptismi posturus
salutis januam erat.*

*Oracula pleraque sa-
cuerunt, ex Niceph.*

*Christi charitas vel
ipsis Admirabilis
lapideis simulacris.*

*Iani foras ab Augusto
ter clausa, ex Suet-
onio in eodem.*

*Christus clavem David
ex Apocalypsi, & ex
Isaie, cap. 22.*

*Illas enim bonus
latro aperuit: Luca
cap. 23.*

ELOGIUM VI.

AUCTUS NOMINE CARNE MI-
NUITUR CIRCUMCISUS.

Luc. cap. 2.

Venales sunt tituli potiores,
Sine sanguine non habentur
Pretiosissimum JESU Nomen
Tanti emitur,

Quanti & redimitur mundus.

Ita Deo, ne binæ quidem syllabæ

Gratis dantur,

Tandiu sine nomine,

Quamdiu sine vulnere

De Cœlesti Gymnade nobilis Agonista

Nudus in arenam ingressus

*Magna veritas, sed
odiosa torpentibus.*

*Emitur sanguine,
quo redemptus etiam
mundus est.*

*Iesus enim nomen
dissyllabum est.*

*Iesus ante circumci-
sionem Anonymus.*

*Nudus enim venit in
mundum, qui certa-
minum cavea defini-
tur à Chrysostomè.*

*Oleum effusum No-
men tuum, in Can-
ticis.*

*Fiebat animi cultro
lapideo circumciso,
Post Christum animi
ignis hoc sacra-
mentum.*

*Hec emissio sangui-
nis unde necessaria
Christo fuerit.*

*Prima libamina
sacrificii cruenti
quod max complevis
in Cruce.*

*Alludit ad illud,
Vox sanguinis fratris
tui. Gen. cap. 5.*

*Servi stigmati in-
fima nota apud an-
tiquos.*

*In Calendis Ianuariis
innovabantur Ma-
gistratus, ut passim
apud Tullium, Ovi-
dium, &c.*

*Alludit ad Ange-
lum, qui portas He-
braeorum signatas
Agni sanguine in
Egypto (Exod. c. 12.
præteritis*

*Christus novus Janus,
antiquo major &
melior.*

*Corpus Christi, tem-
plum, de quo dicebat,
solvite templum hoc,
& post triduum, &c.*

*Veni gladium mit-
tere, Matth. cap. 10.
Via lactea fingebatur
à Poëta Heroum via
qua cælum ascen-
derent.*

*Veri Iesu socii qui,
Hoc est non terenti-
bus laborum viam
sed voluptatum, quas
Christus vel ab in-
fanzia declinavit.*

Oleo perungitur suo

Lapis Angularis

Lapideo cultro recisus,

Illud ita retudit,

Ut jam ad nihil utile redderetur,

Suos expertus ardores,

Non remitti frigore, sed intendi,

Tentavit an eos posset

Præpopera sanguinis emissionem minuere.

Per hæc sacrificii sui prima libamina.

Initiatus Sacerdos,

Voce sanguinis,

Quando nondum poterat guttulis,

Cæpit è terra clamare.

Stigmaticus servus amoris.

Nulla ejus imperia jam recuset.

Novum perditis statuens

Magistratum salutis,

Æterni sui consulatus auspiciis,

Calendas Januarias dedicavit.

Anni fores,

Ne percussori Angelo ultra paterent

Agni fuere sanguine liniendæ.

Janus Alter

Geminæ naturæ, non frontis

Præfectus mensibus,

Prima hac templi sui apertione

Nova bella portendens

Quia venit Gladium mittere,

Eum primum impulit in seipsum.

Lacteam ultra Cœli viam ne credas;

Eam qui primus ingreditur

Docet esse sanguineam.

Jesu socium nemo se jactet,

Qui hoc eodem itinere non incedat.

In diversa migrantibus nulla Societas,

Aut viæ esse possit, aut vitæ.

ELO.

ELOGIUM VII.
NOVI SIDERIS INDICIO INNO-
TESCIT ASTROLOGIS.

Matth. cap. 2.

Regno suo finem nequitia timeat;
Melioem Mundo Dominum
Augur Cometa portendit.
Loquitur attendentibus Cœlum,
Et ignea lingua.
Pro tacente Verbo perorans,
Charitatis suæ nova Phænomena,
Primis prodit Astrologis.
Sine novo Phosphoro,
Oriri non decuerat novam diem.
Pulchritudinem suam
Projecerat verius, quam exposuerat Deus,
Nisi illius unius spectandæ gratia
Novum Cœlo oculum condidisset.
Plebejus credi potuerat, Princeps luminum,
Si venisset ad tenebras sine face.
Procedens tanquam sponsus è Thalamo,
Hymeneos suos
Adducta de Cœlo Tæda nobilitat.
Quasi fugitivum in terras Numen,
Accensa Superi lucerna vestigent,
Arcanorum Venatores emittos,
Ad Arcanum omnium maximum
Eruendum è specu,
Ingentis illicio mercedis adducunt.
Stationes suas
Impune jam Cœli militia deserit.
Quando non uni Deus custodiendus est Cœlo.
Quem tantæ Genituræ
Præficeret Dominatorem,
Nisi de novo condidisset.
Frustra natura quæsierat:
Neque enim horoscopi par fuerat,
Aut Virginis filio Venerem,
Aut Matrem Pacis parenti,

A 5

Aur

Nullus è septem planetis dignus fuit horoscopi Mariae fecus, & cur?

*Lucanus 1. Pharsal.
& terris mutantem
Regna cometem. Ideo
ita metuitur à Regi-
bus.*

*Stella hac cœli lin-
gua vocatur à Pa-
tribus.*

*Cœli enim enarrant
gloriâ Dei, & ex
Pythagora, hac eo-
rum oratio auditur
ab attentis.*

*Phænomena, idem
quod apparentia.*

*Conjectura diei No-
væ ex Novo Phos-
phoro.*

*Nova stella, Novus
cœli oculus.*

*Abjecerat enim in
vilissimum locum,
hoc est stabulum,*

*Principibus viris de
noctè proferri solita
faces.*

*Hymenei cum tædis.
Ride Mythologos.*

*Alludit ad illud, ac-
cendit lucernam, &
verrit domum.*

*De muliere, qua
drachmam amisit.
Militia cœli habet,
& ipsa stationes suas,
à quibus sine Deo
non recedat.*

*Deus enim erat in
Christo, & in terris
mundum reconciliat
sibi Alludit ad Horo-
scopos, & genituræ
feri solitas ab
Astrologis.*

*Mercurius Deus
M. reatorum, & ideo
Mendaciorum.
Christus sol iustitia
cujus in pennis Sa-
nitus.
Cur descenderit in
terras fides hoc novit.
Cecinerant enim An-
geli, & in terra pax.
Obsides à disidenti-
bus dantur sanctita-
pate.*

Aut Constantiæ Lunam,
Aut Saturnum Lætitia,
Aut Clementiæ ultorem Jovem,
Aut mendacem Mercurium Veritati.
Ex quo solem habetis in Terra, Mortales,
Vobis ultro sidera cælum cedunt.
Date vulgato Pacis Nuncio certam fidem;
Inde nulla bella vos petant,
Unde tales obsides accepistis.

ELOGIUM VIII.
ADVENIS ADORATUR A RE-
GIBUS.

*Soli, & dici Patria
oriens, unde Magi
venerunt lumen
querere.
Fingunt passim Poeta
Lunam & stellas
trahi à Magis, ut vi-
dere est apud Luca-
num, Senecam, &c.
Calcaria enim in
stella modum for-
mantur.
Angiportus Beth-
leem portus salutis.
Honoris gratia ab
Ephëbis honorarius
preferri solita Regi-
bus facies.
Angeli Ministrato-
rii Spiritus Ephëbi
Dei.
Vt enim patet ex
textu, quamdiu fue-
runt Hierosolymis
non apparuit stella:
Vnde Mox videntes
illam iterum gavisi
sunt.
Christus enim Hiero-
solymis moriturus.
Qui malè agit, odit
lucem, Ioan. c. 3.
Filius tenebrarum erat Herodes, qui turbaretur ad nova lucis exortum.*

Matth. cap. 2.
Qualis sit in Mundo nox, conjice,
Quando vel in Oriente positi diem quærunt.
Artes suæ Magos destruunt;
Trahere Sidera assueti
Trahuntur à Sidere.
Impellit ad iter flammeum Calcar,
Et ad portum salutis solventibus Cynosura,
Laborem solatur, ac dirigit.
Ne despiciabiles Deo Reges putates,
Ephëborum suorum Nobilissimum.
Jubet ad se de nocte venientibus
Facem præferre.
Cautus ille tamen, ac solers,
In Regione hostium,
Tecta facie personatus incescit.
Temerare se timuit illius Urbis aspectu,
In qua periturum præsenferat,
Quem recens Natum nunciabat.
Malè agentibus, noverat,
Omne lumen invisum;
sed illud potissimum, quod è Cœlo.
Tenebrionum in Aula
Luce destituti cæcutiunt.
Nec satis, quem interrogent, vident,
Ubi tamen Dei oracula sunt,

Tanta

Tanta nox esse non potest.
 Ut certa ut illum via non pateat.
 Advenisse Judicem Mundi,
 Novo argumento probat improbitas,
 Dum turbatur.
 Aliis sacrificii,
 Sibi Parricidii locum designans,
 In idem cum pietate votum consensit,
 Invenire & ipsa Deum volens,
 Quem nisi inventum perdere non speraret.
 Edocti, malo suo, Nobiles Advenæ,
 Christum quærentibus,
 Quam noxia sit omnis apud impios mora,
 Herodis abjecta beneficentia
 Iterum divinam merentur,
 Ad agnoscendam tam obscuro genitum loco,
 Quam habuerint necessitatem luminis, vident.
 In muneribus describentes quem colerent,
 Dei Thesauris inventis
 Suos abjiciunt.
 Curare Mortuos venientem,
 Myrrha carere non decuit.
 Sperare Christus cœpit amores hominum,
 Ex quo & ipse potuit Aurum dare.
 Odoratus Pater est suavitatis odorem,
 Ubi, quem misisset in terras ignem,
 Thus attigit.

ELOGIUM IX.
 PER MAGOS HERODEM ILLUDIT.

Matth. cap. 2.

Nisi curari metueres, Effrænis Bellua,
 Domini stabulum non timeres,
 Schosa Regum Præsepe fit;
 Ibi vere Regnandi artes docentur,
 Et felix nimium, qui tanti Præceptoris
 Non verba solum, sed & vagitus intelligat.
 Cautus tamen, Herodes, ut es,
 Præsepe declina;

Pecu-

*Erat enim apud Iu-
 daeos scripturarum
 scientia. Unde inter-
 rogati respondent:*

*In Bethleem Iuda.
 Sic enim dictum, &c.
 Turbatus est Herodes,
 & omnis Hierosolyma
 cum illo.*

*Ite, & cum invene-
 ritis, renunciate mihi,
 ut & ego veniens ad-
 orem eum, revera de
 illo perdendo cogitans.*

*Amiserunt enim
 stellam, quam diu cum
 Herode fuerunt.*

*Et ecce stella, quam
 viderant, antecede-
 bat eos, usque ad
 veniens, &c.*

*Hoc est genitum in
 antro, & in Præsepi.
 Aurum, thus, Myr-
 rham Regiis, homini-
 que, Deaq. Turben.
 Præsb.*

*Myrrha condienda
 cadaveribus adhibi-
 ta, ut patet ex sepul-
 tura Christi.*

*Aurum enim se-
 quuntur homines, &
 vulgus amicitias uti-
 litate probat.*

*Cavere stabulum Do-
 mini proprium bestia-
 rum indomitarum.*

*Vere regnandi artes,
 humilitas, & man-
 suetudo: dictum enim
 beati mites, quoniam
 ipsi possidebunt
 terram.*

*Herodes hic fuit omni-
 scelerum genere nota-
 rissimus, ut constat ex
 Iosepho, & Evang.*

*Hec est in loco bestiarum
proprio.*

*Stoliditas Herodis
quanta vel in ipsa
vafritio sua.*

*In somnis enim moniti
ne redirent ad He-
rodem.*

*Grassatorum enim
proprium obsidere
vias.*

*Nobilium animarum
Regia, Dei conspectus,
quamdiu autem sunt
in hac vita, peregrin-
nantur.*

*A Christo enim re-
ferre non possunt, nisi
Thesaurus, quibus ille
abundat, qui Pietatis,
sapientia, &c.*

*In eo enim sunt om-
nes Thesauri sapientia,
& scientia ab-
sconditi ad Coloss. 2.*

*Fugit enim, quia
Hierosolymis non
apperuit.*

*Longa enim Regibus
manus sunt.*

*Herodis beneficia
peffima illius artes.*

*Quis enim divinet
Somnia, nisi Daniel
aliquis?*

*Redeuntibus enim in
Regionem suam non
legimus apparuisse
ultra stellam.*

Chrysol. 152.

Pecudem te Mundus notat ex moribus
In fœno si viderit,
Te illi hominem ultra probare ne spera.
Quid ad te reduces, latro purpuratus, expectas?
Publica nequitia tua est;
Ipsimet dormientes
Te somniant Perduellem.
Quam stolidus sis, vel hinc conjice.
Aliorum somnia
Tuis sunt sagaciora consiliis,
Grassator ut sis, viam omnem non nosti;
Illam in primis,
Per quam in regionem suam
Nobiles animæ revertuntur.
Nulla spes Prædæ te pascat;
A' Christo venientibus
Sola pietas Thesaurus est,
Quam furari, vel si possis, non vis.
A' tuis cætera secura sunt manibus,
Utpote apud illum relicta,
In quo Thesaurus suos omnes,
Deus ipse custodit.
A' Sidere suo Reges
Didicere te fugere.
Hierosolymis illud ubi te vidit, cyanuit.
A' tam malo Principe,
Ne in ipso quidem, tutum se credidit Cælo.
Tibi cum Magis res est,
Veneficia non proderunt tua.
Ut ad omnia Tyrannus vigil intendas,
Inventa responsa sunt,
Quæ ut te lateant, somniantur.
Cælum ipsum,
Ne clientium suorum fugam videas,
Quam illis prætulerat facem extinguit.
Dum ipsum quodammodo exterruisti, tã ferus es.
Te ille non ut evaderet,
Sed ut non videret, aufugit.
Victorem te dicerem,

Nisi

Nisi Deum scirem
Parthorum quoque more pugnare.

ELOGIUM X.
EJUS CAUSA INNOCENTIUM
CÆDES.

Matth. cap. 2.

Orta Veritas est, Aula turbatur.
Scit illa nomen hoc Regibus non placere.
Sol noster nonum menssem fixus in Virgine,
Vindemiam sanguinis excitavit.
Instat ab Herode Pueris bellum :
Nam solis hominibus
Decantata in terra Pax est.
Criminosam videti facit Innocentiam,
Deus præsens :
In hoc illa peccasse deprehenditur,
Quod in diebus Herodis
Non horruerit lucem pati.
Visus in oriente Cometes
Cui micet innocens,
Si vel ipsis portendit Innocentibus necem ?
Nisi fortè consultius sit opinari,
Flammam hanc rudibus animis:
Recti ad Deum itinertis Ducem datam.
Proh quam belligerum Regem
Habes, Juda ?
In tanta Pace ne torpeat,
Sibi fingit hostem, quem petat,
Et, tu, Herodem aliud, quam larvam putes,
Quem exterrendis populis natum vides ?
Quam non stabile impiis Regnum est,
Cui timetur etiam ab Infante perniciēs !
Ardentes animæ
Moras corporis non tulerunt.
Anticipant virtutibus blandimenta,
Vulneribus oscula.
Ne quid haberet eum Deo cōmune Rex impius,
Huma-

*Deus enim plerumq[ue]
ad instar Parthorum
fugiendo, quam resi-
stendo gravius affigit
vulnus hostibus suis.*

*Christus Veritas, dicitur
enim, ego sum via,
veritas & vita, &
David, veritas de
terra orta est.*

*Per novem annis
mensēs fuerat in
Ventre Virginis.*

*In signo autem Virgi-
nis stante sole.
Vindemiales veniunt
dies.*

*Alludit ad illud, &
in terra Pax homini-
bus, & non pueris,
quos dicere homines
non solemus, licet &
ipsi sint.*

*Fugiendum enim
ab innocentibus fue-
rat tam noxiis capitis
Regnum.*

*Cometes indicare soles
non solum Regnorum
finem, sed etiam cla-
des populorum.*

*Scire enim rectam in-
cælum viam non po-
tuerant, quam Chri-
stus nondum ape-
ruerat.*

*Sub Octaviano enim
in cuius annos Hero-
di Regnum inciderat
erat pax summa.*

*Larvis enim terrere
solemus pueros.*

*Stabilis Regnum impij, ejusdem cordis esse non potest, quod quasi mare fervat.
Ioa ad verbum Chrysol. serm. 153.*

*Exiit humanitatem
factus inhumans,
barbarus.*

*Hæc enim ejus im-
manitas vulgabat
mirifice adventum
Christi ut notant
SS. Patres.*

*Praeconum Christi
non loquendo, sed mo-
riendo confessi sunt.
Pro mari rubro, in-
tellige copiam effusi
sanguinis.*

*Omnes enim qui in
caelo sunt, Reges sunt.
Unde dicunt, fecisti nos*

*Deo nostro regnum, & Regni Consortes non patetis; caelo inserendus non es,
adoraturi Agnum in
Apocalypsi, coronas
panunt. Sinus Abra-
am, locus Infantium
proprius antequam
Christus eos secum in
caelum assumeret.*

*Nolebat Deum secum
qui volebat omnino
solus regnare.*

Humanitatem exiit,
Statim ac illam induit Deus.

Ita vecors, ut illius serviret gloriae,
Cujus inhiaret ruinæ,

Ne ab ullo taceretur, quem ignorari voluerat,
Tot laxavit infantibus ora, quot vulnere.

Decoloravit purpuram suam,
Qui eam tinxit in sanguine;

Et in novo mari rubro
Pharao alter elusus,

Dum unum perdere Regem voluit,
Multos fecit.

Petfide? Si à folio te Deus amoveat,
Quo migrabis?

Regni Consortes non patetis; caelo inserendus non es,
Ubi nemo de populo, omnes Reges.

Infantes odisti; Abrahæ sinum ne spera;
In regione sua sunt,

Eos inde non fuges.

Te recusaret & Erebus, si carnificæ non egeret,
Nusquam esse debueras,

Qui Deum, qui ubique est, non vis tecum.

ELOGIUM XI.

SIMEONIS IN ULNIS SISTITUR DEO.

Luc. cap. 2.

Mori nemo timeat,

Nisi qui nondum viderit Deum.

Fluento Salutis applicitus

Præcinit sibi Olor inferias,

Manumitti se postulans,

Cum meliorem sisti Domino servitri videt.

Authorem salutis positum in ruinam multorum,

Experitur primus ille, qui prævidet.

Tantæ Majestatis oppressus est pondere,

Qui eum in ulnas accepit.

Quidni

*Olim autem dictum
erat à Deo, non vide-
bit me homo, & vives
Exod. 33. Christus flu-
vius egrediens de
Paradiso.*

*Historia de Cygni
cantu notissima. Ta-
lem autem Simeonem
vocat ob cantum.*

*Positus est hic in
ruinam multorum,
& in signum cui
contradicetur.*

Quidam dimitti rogaret in pace,
 Parari gladios præsciens,
 Qui ipsam etiam animam pertransiret?
 E Senis tripudio Dei gaudia conjice;
 Plura hic sæcula, quam ille annos
 Mariæ victimam expectarat in templo.
 Per assuetas fletibus Turtures
 Nostra Gaudia redimuntur.
 Adeo nihil vile Deo est,
 Quod lacrimam sapiat.
 In Pullis columbarum
 Agnoscere vult author, muneris, sine felle.
 Tacere nesciunt
 Quibus tanta Verbi sit copia.
 Spiritus veritatis
 Pythonissas & ipse cœpit habere,
 sed sobrias, sed innocentes.
 Anna altera Samuelem secundum expectans
 Eruat vaticinia Deo plena,
 Ebria tamen videri & ipsa ne possit
 Tam longa præmisit Oestro jejunia.
 Ex occurso Mariæ nemo non proficit,
 De Sacerdote fit Oraculum Simeon;
 Acceperat ante responsa, nunc dabat.
 Non visurum se mortem jam credit,
 Quia post Christum nulla jam est.
 Divinans Pueri genium,
 Vates emeritus,
 Illum crucis, cruciatuumque memoria
 Quibusdam quasi blandimentis exhilarat.
 Licet nondum cum flagello
 In templum venerit JESUS,
 Ex nunc vendentes, & ementes, abite.
 Post Mariæ oblationem
 Naufcare cætera Deus cepit.
 Habete vobis oves, & Boves,
 Columbas, & turtures;
 Uno ille contentus est Agno,

Et etiam ipse animam pertransibit
 gladius.
 Expectans consolationem
 Israel, & Spiritus Sanctus erat
 in eo.
 Turtures Animalia
 Flebilis.
 Vi darent hostiam,
 par turturum, aut
 duos pullos columbarum.
 Columba enim scelerare
 dicuntur.
 Et accepit eum in
 ulnas suas, & benedixit
 Deum, & dixit, &c.
 Pythonissa mulieres
 veriloque apud antiquos
 in pretio.
 Anna Samuelis mater
 credita ab Hebræis
 ebria, cum assidue
 oraret ad Dominum
 in templo. Reg. i.
 Festum quo colitur
 hoc Mysterium, Ipa-
 penton à Grecis, occur-
 sus dicitur à Latinis
 Patribus.
 Responsum acceperat
 Simeon, non visurum
 se mortem.
 Miratus enim est o-
 lim per prophetam, &
 Mors, ero Mors tua.
 Prædixit enim Si-
 meon Passionem
 Christo, & inde Ma-
 riæ dolores.
 Bis enim Christus su-
 gavit à templo ven-
 dentes, & ementes.
 Tunc enim potissimum
 dicere potuit.

ELO - Quid mihi multitudo
 victimarum vestrarum?

Christus enim solus is fuit, in quo sibi bene complacuit.

ELOGIUM XII.
HERODEM FUGIENS EXULAT
IN ÆGYPTO.

Matth. cap. 2.

Magorum aurum accepisti, mi JESU.
Herodis ad te illico ferrum trahis,
Inter homines,

Et aurum, & pacem tueri.

Quando tibi non licuit, cui licebit?

Periculum tuum prope cœlites monuit,

Ne quibuscunque se fidant.

Qui longa olim

Cum agentibus vigilias miscuere colloquia,

Nunc nonnisi sopitis apparent.

Ne infanticida te tollat,

Jubetur Pater te tollere;

Nec ulla aut hyemis ratio habetur, aut noctis,

Quod arceres utramque Sol præsens.

Agnoscit Ægyptus

Ex Maria comite novum Moysen;

Prodigia non plagas expectet;

Virga Jesse clementior Virga est;

Licet ipsa etiam serpentes voret.

Illata sub tactum cadentibus tenebris damna,

Luce tractabili rependuntur,

Nec est qui timeat Primogenitis suis,

Quamdiu inter eos est Primogenitus Dei.

Novo lumine Pharos accensa

Toti rutilat spectabilis Cœlo.

Nunc vere mundi Horreum Ægyptus est,

Quando jam pingua mundo alimenta custodit.

Non iterum ad Josephum accurrite,

Quotquot in regione vestra

Non habetis annonam.

Exul ut sit & ipse,

Tali præpositus Domui ditare vos potest.

Et iudice beneficiis, Regio,

Quæ non profecisti flagellis.

Ut Nilo hæctenus multa debueris,

Herodi

Post adorationem, &
accepta Magorum
munera, videns He-
rodes, quod illusus
esset à Magis, capis
savire.

Ex quo periclitare
Christus capit, usi
sunt Angeli cautiis,
& difficiliter se terris
fidere, Magis enim
& Ioseph nonnisi in
somnia apparuerunt,
cum antea miserent
cum vigilantibus pa-
storibus longa collo-
quia.

Tolle Puerum, & ma-
trem ejus, & fuge.

Accepit Puerum, &
matrem ejus nocte, &
secessit in Ægyptum.

Maria Soror Moysis
in exodo celebris.

Virga Moysis Ægy-
ptius metuenda.

Virga Jesse serpentes,
hoc est Diabolo vo-
rat.

Christus lux erat, &
in carne palpabilis.

Vnde dicebat, palpato
& videte, &c.

Primogeniti Ægy-
ptiorum una nocte
deleti ab Angelo per-
cussore. Exod. 11.

Pharos turris, in qua
nocturne accensa faces
navigantium iter
regunt, Alexandria
in Ægypto. Pln.
in Paneg. Trajani.

Alludit ad Ioseph
Patriarcham, & ejus

industriam Ægypto perutilem, cum esset præpositus Domui Pharaonis. Familia
Novi Ioseph, Maria & Iesus.

Intentatu illi olim per Moysen à Deo. Sola enim Ægyptus non irrigatur à cœli
Gala 3. v. 11. Ista cap. 66

Herodi nunc debes omnia,

Cui Deum debes.

Derivavit in Ægyptum fluvium pacis,

Cui se se aggerem opposuit in Judæa.

Felices Populi,

Quibus aliquis extra hortos natus est Deus.

Ex Aris pellite Crocodillos, & capas;

Numina lacrymarum hæc sunt.

Illis ciendis genita, non placandis.

ELOGIUM XIII.

EJUSDEM APUD ÆGYPTIOS COMMORATIO.

Matth. cap. 2.

Grave quidxiã ne formides, Ægypte,

Ascendit Dominus Nubem levem,

Jactare posthac erubescere

Pluviam non debere te cælo;

Effusa super te nubes est,

Fœcunditatem, quam dare Nilus non poterat,

Accepisti.

Coram Arca Dagonæ tui corruunt,

Et in cineres soluti

Sepulcra, non aras exposcunt.

Ifidi & Ofiridi dies luctuum instat;

Ninivitarum exemplo

Coram novo Jona operuere se cinere,

Aguntque sine victimis longa jejunia.

Qui sequuti estis errantes,

Resipiscentes sequimini.

Exultat futuræ spe frequentias solitudo;

Virtutem, unde mox Ascetas alliciat

A Petra, Magnete cordium attrahit.

Audet jam se supra Urbes efferre,

Ex quo in iis Deo locum non esse

Compertum est.

Sperat novum Deo populum alere,

Cui jam novum de cælo Manna custodit.

Regnaturum in arbore

B

Arbor

Manna Christus, & ipse enim erat panis vivus, qui de cælo descenderat factus

omnibus omnia.

*Declinabo super
eam quasi fluvium
pacis.*

Juvenalis de Diis

Ægyptus loquens.

Felices populi, quibus

hi nascuntur in

Hortis Dei. Hi autem

erant Allia & cepa,

præterea Crocodilli, de

quorum lacrymis no-

tissima historia est.

Isaia c. 19. Ecce Do-

minus ascendet super

nubem levem, & in-

gredietur Ægyptum.

Accipit enim fecun-

ditatem omnem a

Nilo.

Alludit ad historiam

Idoli Philistinorum,

quod corruit coram

arca fœderis, Reg. 1o

cap. 5.

Isti, & Ofiris Ægy-

ptiorum Numina.

Juxta prophetiam

Isaia. c. 19. commota

sunt, & corruerunt

simulacra Ægypti.

In cineres enim reda-

biti Dii quandam

pœnitentiam expri-

mebant.

Omnia traham ad me

ipsum ait Christus.

Nec enim fuit Chri-

sto locus in bethleem.

Vide Baronium ante

primo Christi quæ

dicat de signis qua

acciderunt in ejus in

Ægyptum fuga.

*Arbores diem totum
transseunti curvasse
se Christo. Vide
Baron.*

*Dis enim soluti in
cineres quoddam
holocaustum videri
poterant.*

*Urbanam animam
vestem Tertullianus
vocavit pulchritudi-
nem corporis, ad cu-
jus imitationem ita
de amicitate Æ-
gypti loquimur.*

*In terra nova ger-
mina, in aquis novas
scatebras.*

*Variis enim affecte
supplicis, eum reti-
nere invito Deo ejus
populum vellet.*

*Ægyptus semper
inimica Judæis, ut
patet ex sacra
historia.*

*Non enim nisi post
obitum Herodis resti-
tutus est patria
Christus.*

*Quia non potest par-
tem habere cum im-
pio & Hypocrita.*

*Regnum mortis su-
per omnes homines
non patitur Hero-
dem solum in Judæa
regnare.*

*Post diuturna enim
vormina tandem
sublatum è medio, ut
narrat Iosephus in
sua historia.*

*Prævidit hoc ille,
Unde per aliena ses-
vera luctum suo pa-
ravit. Vide Iosephum.*

Arbor unaquæque
Præoccupare curat obsequiis.
Ut exaltari cum illo possint,
Sese singulæ abjiciunt coram illo.
Demereri tantum hospitem
Tellus assentantiæ intendit,
Cui ipsosmet immolat Deos suos.
Horrore posito in Urbana veste se sistens,
Exeunt attem omnem, qua placeat.
Nusquam non florida,
Ipsammet Nazareth exhibet in Ægypto.
Datis in elemento quolibet ludis
Non abstineret à vi,
Nisi magno suo malo didicisset alias
Inferri illam Deo non posse.
Cave, Judæa,
Insensæ tibi regionis insidias.
Non qua facilitate pellitur.
Eadem & reducitur Christus.
Illum, nisi Herodem amiseris, non acquires,
Reges duos tellus una non capit.
Regnare Herodes cum Christo non vult,
Christus cum Herode non potest.

ELOGIUM XIV.
HERODE MORTUO REVOCA-
TUR IN JUDÆAM.

Matth. cap. 2.

Fugasti novum Regem, Herodes;
Añhuc tamen solus in Judæa non regnas.

Regnat mors tecum;

Imo vere etiam supra te.

A te illa didicit,

Regni non tolerare consortem.

Gaudere potuit nemo te vivo,

Mœrere nemo te mortuo.

Quod serò percas id unum est,

Quod quæxi de te præfica debeat.

Pexduel-

Perduellis tumulum caveto, Viator;
Sicit adhuc saequinem Bibax Cinis.
Geminavit Judæi lætitiā unum Pascha;
Una cum Agnis

Immolatus etiam lupus est.

Ut quid egerit scias,

Quid quisque sit passus, interroga,
Nunquam Herodes innocens,

Nisi eum talem

Ab Innocentia deleta denomines,
Domui suæ non mitior, quàm alienæ,

Suo facto se capitalem confessus,
Similitudinem sui punivit in filiis.

Hæc tota illius justitia est, quod se oderit;

Hæc tota bellica gloria,

Quod arcem pietatis inter ubera expugnavit.

Pueri animam quærens

Qui suam perdidisset,

Quam tandem exhalaverit nescias,

Cum neutram habuerit.

Nunquam minus felix,

Quam cum assequutus votorum apicem,

Ita solus regnavit,

Ut regnaverit etiam sine Deo

Quem tamen collegam noluisse

Judicem passus,

Mundum magno monstro,

Aulam magno propudio liberavit.

Arcano ab igne dolosos solutus in cineres,

Suppositas Erebi prunas fovet.

Thesauros Iræ qui quæris

Hoc sepulchrum effodito.

Nunquam luculentius habet illa depositum.

Innocentiæ hoste deleto

Refflorescit in Nazareth innocentia.

Ingentia lucro amittit Judæa Regem,

Pro quo recuperat Deum.

B a

ELO-

Quod sequitur, est
veluti Epitaphium,
& sepulchralis in-
scriptio pessimi Prin-
cipis.

Mortuus Herodes
prope Pascha, ex Iose-
pho, & ex eo Baron.

In Paschate immo-
latus Agni à Iudeis.

Quo sensu dici Hero-
des innocens possit.

Ut dicti apud Roma-
nos Numantini, à

deleta Numantia,
& Africani ab

Africa subacta.

Nonnullos enim è fra-
tris suis barbare per-
didit, adeo ut dice-
ret Caesar, in domo

Herodis satius esse
porcum esse, quam

filium. Vide Egesip-
pum & alios.

Chrysol. serm. 152.

Erat is qui quærebatur
animam pueri, &c.

Mortuus exorsus non
minus sibi, quam aliis.

Hoc est cum fugato
Christo visus est jam

solus regnare.

Deus enim non re-
gnavit, ubi regna-
vit ambitio, Avaritia,

&c.

Pessimo principe
nullum majus in

mundo monstrum.

Ebullierunt enim
illi viscera, & prope

vivus exarsit, ut ha-
betur ex historicis.

In sepulchris condi se-
lebant Thesauri.

Defuncto enim He-
rode rediens Christus

habitavit in
Nazareth.

ELOGIUM XV.
INTER DOCTORES INVENITUR
IN TEMPO.

Luc. cap. 2.

*Educatio animi insti-
buita propter errantis
directionem naturæ.*

*Partes optimorum
parentum recta fi-
liorum educatio.*

*Qualis fuit Maria
domus : in qua fa-
ctum est ut iretur sa-
cundum consuetudi-
nem in Hierusalem
ter in anno.*

*Contra quod peccant
parentum plerique.
Vixit hoc intelli-
gerent omnes qui
amant.*

*Dicebat Macrobius
ideo mundum dici
Dei templum, ut
quisque illud ingre-
ditur, sciat ritum sibi
vivendum Sacer-
dotis. Multo magis
Maria domus tem-
plum Dei dici debuit.*

*Ter in anno volunt
auctores ascendisse
Mariam & Ioseph in
templum, in Pascha-
ta, in Pentecoste, &
in Scenopegia.*

*In Pentecoste etiam
ablata primitia
frugum.*

*Trieterica vocat, li-
cet hac non fierent
ter in anno, sed tertio
quoque anno.*

*Intenti enim orationi,
& cultui Dei non ani-
madvertunt in tem-
plo absentiam Christi.*

Ita enim saepe decipiuntur amantes.

Et summa ingenti dolore quæsitus per triduum.

Licet educatio negligi in Christo potuerit,

In quo humanam omnem culturam

Divinitas naturæ prævenerat ;

Deesse tamen partibus suis,

Nec Maria potest, nec Joseph vult.

In moratissima Domo,

Æterna consuetudo est Dei cultus.

Indicti à pietate labores

Ibi ne primæ quidem condonantur infantiaæ

Parentes optimi

Quamdiu filiis mores non dederint suos

Nihil dedisse se reputant ;

Nemo enim summe diligitur,

Nisi cui amicus optatur Deus.

Licet Domi templum Maria habeat,

(Nullibi magis præsentem numine,

Coram quo ipsa & Maritus, nobiles mystæ,

Perenne ex se ipsis immolant holocaustum,

Imminente tamen popularibus festo die,

Venire properat publicæ pietatis in partem.

Et sane quod Pascha celebrati dignè potuit

Sine Agno ?

Aut quæ Pentecoste sine oblatione primitiarum

Telluris Virginæ, sed fœcundæ ?

Hæc habuit Trieterica

In quibus exhilararet se totam Pietas Christi.

Toto emisset anno tres dies,

Quos, non destitutus Mattis solatio.

In domo Patris transigeret.

Omnis debita ad Dei cultum attentio,

Ne tantis quidem indulget Parentibus veniam,

De tanti Pueri custodia cogitandi.

Ab affectu decepti suo.

Quia illis adhuc aderat præsens in corde.

Non nisi sero cognoscitur ab oculis aufugisse.

Nunquam,

Arripit sine ulla proferat culpa,

Nunquam, aut minori piaculo amissus,
 Aut majori solertia quæsitus est Deus.
 Amicus solitudinis non creditur miscuisse se turbæ,
 Unde nec de illo turba rogatur.
 Suspiciatum quempiam miror,
 Potuisse Jesum pro alio, quam pro Patre,
 Tam bonam Matrem deserere.
 Inter Cognatos inveniendus non fuerat,
 Qui ab iis quandoque fugam suasurus,
 Salutarem doctrinam si tradidisset præcepto,
 Destruisset exemplo.
 Atqui ultra triduum non meruere torqueri,
 Qui talem nullo demerito jacturam incurrerant;
 Errorem quærentium prodit inventio:
 Docet hæc publicam Mundi Victimam,
 Male alibi, quam in loco sacrificii vestigatam;
 Nec bene creditum, omnis centrum sapientiæ
 Alius, quam Doctorum in medio, latebras habuisse.
 Gemit sub loquentis Pueri Majestate
 Seniorum tumor oppressus;
 Seu modestiam interrogantis,
 Seu auctoritatem respondentis, attendant,
 Tot suspiciunt in illo monstra, quot verba;
 Ut mundum tamen utilius ad salutem erudias,
 Descende, mi Jesu, de Cathedra,
 Et esto subditus Matri,
 Me sapere non doceas,
 Quamdiu non docueris obedire.

Nunquam minori
 piaculo, quia nullo.
 Christus non quæsitus
 in turba, sed solum
 inter cognatos, &
 notos.

Disturus enim erat,
 veni separare hemi-
 nem, &c. & inimicis
 hominis domestici
 ejus, Matth. c. 10.

Locus ubi inventus
 Christus est, docuit
 ubi & quarendus
 fuerit.

Christus publica
 Mundi victima ob-
 tulit se sacrificium
 pro peccatis.

Omnis enim sapien-
 tia tendit ad Chri-
 stum tanquam cen-
 trum.

Invenere illum in-
 ter Doctores interro-
 gantem.

Proprium Christi
 docere id, quod in
 Mundo didicerat,
 hoc est obedientiam,
 teste Paulo.

ELOGIUM XVI. USQUE AD ANNUM TRIGESI- MUM LIGNARIAM EXERCET.

Luc. cap. 2.

Itane igitur,
 Lux mundi, in mundum veneris, ut lateres?
 Nobis natus, tibi cur vivas?
 Thesaurus ignoratus neminem ditat,
 Et lucerna sub modio
 Demeretur lumen quod habet, quia nulli dat.

Lux venit in Mun-
 dum, mundus autem
 eam non cognovit.
 Parvulus enim natus
 est nobis. Ex Isaia
 & Angelus ad Pa-
 stores, natus est
 vobis, &c.

B ;

Celata

Nemo accendit lucernam, & ponit sub modio.

Paradisus enim Christi, & locus deliciarum Maria locus item omnis eruditionis.

Encyclopedia circulus artium liberalium quibus eruditur adolescentia.

Eruditio enim hominum, vel vana, ut Poetarum, vel mendax, ut historicorum, vel plena ignorantis, ut Philosophorum.

Pythagoreorum Ti rocinium quinquennale silentium.

Ita vocat incarnationem Chrysologus. Caelum & terra transibunt, verba autem mea non praeteribunt.

Ait Petrus ad Christum, verba vitae aeternae habes.

Ephemerum id, cuius duratio est unius solum diei.

Antonomaſtice Christus vocatus Magister, ut passim in Evangelio.

Doctrinam scilicet de abnegatione sui & animi demissione Nihil enim difficilius homines exiunt, quam seipsos.

Adorant enim se ipsos magis, quam idolum quodcumque mortales.

Artes Christi, ut iugum Crucis si res hominibus leve.

Celata virtus sterile bonum est,
Prodita & admiratores parit, & amatores,
Atqui omnes Domi habens in Marte delicias.

Eas alibi renuis vestigare,
Supplet tibi Athenæum Maria.

Cujus assidua contemplatio,
Encyclopedia est,

Non alia fuit in terris eruditio
Cognitore te digna;

Ideo præ hac, aliam omnem literaturam contemnis

Male loqui vel si velis, non potes;

Qui ipsius probitatis es Verbum;

Adhuc tamen novus è cælo Pythagoricus,
Sextum taces quinquennium.

Negotium Æternitatis

Præcipitandum in extremo non fuerat.

Rei magnitudinem apparatus minor non decuit

Quæ semel sancita retractanda non forent.

Attentionem hanc præviam meruere.

Æternæ vitæ Verba.

Quidni postea sis depræhensus habere?

Facile peritura nunquam ita diu concepisses,

Cum Ephemerum nihil sit,

Nisi quod parit impetus.

Mundi Magister

Doctrinarum tuarum difficilissimam

Proponens primam,

Uni Dogmati annos triginta,

Aliis ita multis, tres duntaxat assignas;

Quia qui in schola tua didicerit scire nescit,

Facile demum cætera doceatur.

Alia omnia philosophari per se homines poterant;

Demissionem honestaret,

Præter Altissimum, nemo.

Idololatriam sui dissuadere mortalibus

Minor non suffecisset auctoritas,

Vitæ difficultatibus otium persequutus,

Cum de Parentum posses sudoribus vivere,

Nutriti maluisti de tuis.

Levigatus singulis Cruces,

Ligna

Lignarius faber ex Figulo,
Ad dolabras accumis.

Tractat idem manus, quod animus.

Labores tui omnes, vel à ligno sunt, vel in Ligno.

Quando talem conducere Operam licet,

Ne negligite opportunitatem.

Extruendæ vobis domus æternæ mortales.

Ubi Majus illi otium est,

Minori pretio excitetur ad opus.

Exercere sine metu, fatigari nescias vires;

Hæc ipsa Deo irreverentia, sacrificium est.

Id unum meminertis,

Fabri hujus diurnam mercedem

Non aliam, quam vos esse.

ELOGIUM XVII.

JOANNIS BAPTISMATE AB-
LUITUR.

Matth. 3. Marc. I. Luc. 3.

Qua per Joannis hortamenta,

Qua per exempla tua,

Homines in aquas alliciens,

Ingenii tui penitiam profitentibus,

Non levem salutaris cujuspian fraudulentæ

Suspicionem fecisti.

Qui jam apud te designaveris hominum piscatores,

Provide præparas illorum sagenæ nobilem prædā.

Ignorant te adhuc Navicularii Tyberiadis,

Et jam illorum in gratiam

Terrenum animal fieri jubes aquaticile;

Ne desit unquam lucri materies

Excuntibus in capturam,

Illis frequentiam Urbium,

In elementum piscium transfers.

Mergis & tu bona Mater, Achilles tuos,

Quos omni cuperes securos à vulnere;

Iis solidandis quælibet tibi Lympha styx est.

Vindicasti pœnitentiam ab omni prorsus infamia,

Dum Reorum virtutem,

B 4

Justitiæ

*Figulus enim olim
visus est fuisse Deum,
cum in creatione
hominis lutum tra-
ctaret in campo
Damascono.*

*Peccatum enim, quod
summum est Christi
labor, ab arbore, de
cujus fructibus
Adam comedit.*

*In cælo enim perennis
Christo Sabbatum est.*

*Amat enim Deus
nos operam suam
exigere, & adhibere
in commoda nostra.*

*In premium enim
collocata nobis opera
est, Fili prabe mihi
cor tuum.*

*Prædicabat Joannes
baptismum peniten-
tiæ, ad quod suo ex-
emplo populos invi-
tauit etiam Christus,
Venite post me, fa-
ciam vos pisces
hominum.*

*Hoc est, Apostoli qui
in Mari Tyberiadis
vacabant retibus.
Turba enim multa
confluebat in Jor-
danem ob baptis-
mum Joannis.*

*Alludit ad fabulam
Thestis, quæ mer-
gendo sæpius Achil-
lem in Styge invulne-
rabilem illum fecit.
Pœnitentia enim
videtur semper quo-
dammodo peccatum
supponere.*

*Complementum,
quia dixit Christus,
sine modo, oportet nos
implere omnem justi-
tiam.*

*Videns illum venien-
tem ait Ioannes,
Ecce Agnus Dei, ecce
qui tollit peccata
Mundi.*

*Nobilitavit enim
Sacramentum, quo
iungi voluit.*

*Ad illud, cuius non
sum dignus solvere
corrigitur calcea-
menti.*

*Ego magis à te debeo
baptizari.*

*Sacramentum Ioan-
ni sterile, & gratia
non facundum, ut
definitur in Triden-
sino, quod Christi so-
lum Sacramentis fa-
cunditatem hanc
tribuit.*

*In baptismo regene-
ramur, & simus nova
creatura, Unde &
assumimus novum
patrem.*

*Audita illico vox de
caelo: hic est filius
meus dilectus.*

*Alludit ad ritum,
quibus baptizari
Christiani solemus.*

*Catecumeni olim
& nunc etiam in
baptismo albis in-
dui vestibus.*

*Apertum caelum hic
dicitur, & non fra-
ctum, ut notant
Patres.*

*Hec est charitas,
quam niniã vo-
cat Paulus, videtur*

anim non ipsum solum peccatum, sed & peccati similitudo Deum dedecere.

Iustitiæ complementum fecisti.

*No centum remedia admittis innocens,
Et cum sordes non habeas, quas relinquas in aquis,
Habes quas ab aquis asportes.*

*Inter hædos positus, adhuc Agnus describeris,
Et dum tua deponere fingis peccata.*

Tollere proderis aliena

Acceptum à Joanne Verbis honorem,

Illi cum fœnore factis rependens,

Abiectum infra calceamentorum corrigia,

Supra tuum usque elevas caput.

In demissionis studio parem non ferens,

Honorificam obedientiam detrectantem

Jubes se tibi servum magis probare,

Quàm Æmulum.

Sterili tingeris sacramento,

Qui omni jam plenus gratia

Egere fœcundo non poteras.

Quandoquidem baptismus homini

Nova regeneratio est,

Ne quid tale suspicaremur in tuo,

Monemur illico voce de cælo

Non mutasse te Patrem.

Initiari vis iis ritibus,

Quibus tuæ nos authorare militiæ destinasses;

Accenso circa te novo lumine

Fidejussor te Spiritus levat è fonte;

Qui dici in posterum debeas clarè pronunciar,

Et Catecumeni suo concolor.

In Albis & ipse, utpote Columbam indurus,

Totam divinitatem suam pro te vadem exhibet.

Ad spectaculum plane novum in terris,

Aperto cælo omnè se superum vulgus effundit.

Cum vix credant, quæ vident,

Suas Jordani propius admovent faces

Rati majus non esse Charitatis divini miraculum,

Quàm quod fontium gerere personam potuerit.

Stupidus es, quisquis hoc ipsum non stupes:

Homo injurius famæ suæ,

Tibi (jure) monstri sit loco;

Quanto

Quanto æquius Deus
Quem voluisse sordidum fingere, destruere est.

ELOGIUM XVIII.
IN DESERTUM SECEDENS
TENTATUR.

Matth. 4. Marc. 1. Luc. 4.

Quia Energumenum mundum invenit,
In oratione, & jejunio Christus
Curare illum aggreditur,
Viaticum probitatis jejunium est,
Sine illo ne quidem Dei filius
Ingressus est viam suam.

Ductus à Spiritu, qui in perniciem carnis exhibat,
De bono Palæstrita in domo Mattis
Optimus in Eremito factus est miles,
Amoturus ab urbibus urbium obsessorem,

Occasione pugne
Illum quam potuit ab illis procul abstraxit,
Amat emeritus Agonista
Victoriam, non theatrum;

Jejunium non reputat,
Quod admirantium approbatione se pascit,
Illius unius ambit oculos,

Cujus à manibus coronam expectat.
Nunquam minus solus, quam cum solus,
Contubernio Divinitatis suæ felix,
In sanctarum cogitationum summa frequentia,
Solitudinis rædia non agnoscit.

Stat illi pro cibo, solius abstinentiæ sapor;
Ipsamet illum querela ventris impinguat;
Post se pugnaturo per exempla parat auxilia;
Cogitat unde veris clypeis vana tela retundat,
Et artes, quas difficilius sit invenire,

Quam vincere,
Vel impediatur, vel eludatur
Ingerit adversario
Divinitatis suspicionem jejunium;
Majorem homine reputat.

B 5

Quem

Omnia enim imper-
fectio destruit concu-
ptum Dei.

Energumenum Mun-
dus, quia malignis
absessus spiritibus.
Ex Chrysologo. serm.
de jejunio: & S. Leo
ait jejunium fuisse
semper cibum virtu-
tis.

De Gracii dictum,
quod essent boni pa-
lestrita, sed mali mi-
lites.

Demon enim in ur-
bibus dominatur
propter fraudes, &
cetera Urbium
vitia.

Ipsamet enim sibi
sufficiens Theatrum est.
Hypocritarum jeju-
nium, non jejunium.
Et pater tuus, qui
videt in abscondito,
reddet tibi.

Adversus rædia so-
litudinis, qua ha-
buerit remedia Chri-
stus.

Saginaturo enim di-
citur voluptate pa-
tientia à Tertulliano
lib. de pat.

Ex Hieron. in hunc
locum.

De Liguribus ait
Florus. Quos diffici-
lius fuit invenire,
quam vincere.

Ex Chrysologo. serm.
12. de jejunio, &c.

*Ex eodem serm. II.
Habeat enim spe-
ciem miserantis illa
propositio lapidum.
Dicitur olim serpenti
à Deo, Terram com-
edes, Sana autem
antique terra est.
Catena in hunc lo-
cum, ex Hieron.
Respondit enim, ac si
esset homo non Deus,*

Ex glossa ordinaria.

*Funambuli enim in
edito loco, & coram
populo se exercent,
Mitte te deorsum.
Greg. hom. in
Evangelium hoc.
Hac omnia tibi dabo,
si cadens adoraveris
me.
Maxim. Taurin.
serm. 1. in Dom.
Quadrag.
Idem serm. 2. ubi
supra.
Et Angeli ministra-
bant ei.*

Quem à ventris servitute liberum videt.
Famis importunitatem importunus expectat,
Et invidiam miseratione colorans,
Dunis gaudentem, oblati iridet lapidibus.
Religio Christi est, minuere Dæmoni cibum suum.
Quem damnatura ab initio meminit,
Ut terram comederet,
Rejicit illū legis testimoniis, non potestate virtutis
Ut sic plus honoraret hominem,
Adversarium plus puniret,
Qui non quasi à Deo.
Sed quasi ab homine vinceretur.
Instaurat novo astu prælia versipellis;
Ad alta deducit quærens præcipitio locum
Quem præstigiatores non potuit,
Studet funambulū facere,
Dum in Pinnaculo Templi
Ad indecoros eum saltus sollicitat,
Non vindictam.
Rogatus ut caderet, qui displicuisset ascensus.
Invidens liberalitatem, quæ donaret non sua.
Agit sermone pugnam, peragit Majestatem victoriam.
Spiritus nequam, quasi ab homine victus obmutuit,
Quasi à Deo jussus abscessit.
Cælo, milita, Lector,
Ut & tu, cum Christo habeas annonam è cælo.

ELOGIUM XIX.
SECUS MARE SCHOLAM APERIT,
ET APOSTOLOS VOCAT.

Math. 4. Luc. 6.

*Erant hi loci Athe-
is, à sua quinque
philosophorum secta
frequentati.
Schola Christi nullis
definita limitibus,
utpote in aperto
litore.*

Continete vos Stoa, pheripato, Lycæo,
Qui pro legitimis Philosophiæ partibus
Spuriis adoptatis errores.
Publico gaudet Veritatis Magister,
Et scholam generis capacem humani,
Ne quis se causetur exclusum,
In litore aperit,

Philo-

Philosophandum, etiam sine pallio est;
 Vel nudi præoccupate Cathedras Piscatores,
 Andream tamen, & Petro,
 Quia utriusque prævisa Crux est,
 Apud Amasium Crucis nemo primas ademerit.
 Est hæc hæreditas Domini filii merces,
 Et nullius magis quam Primogeniti.
 Ne reficite lacera Patris retia, Zebedæi;
 Nova querenda sunt.
 Ubi extra mare piscandum.
 Invento secus littus Thesaurum abunde ditati,
 Quæ ultra per artes pauperum lucra poscatis?
 Surgas & tu de Throno avaritiæ,
 Callidus Trapezita;
 Eger & Deus rationum suarum censore,
 His præsertim diebus,
 Quibuscum multos hominû salutis sumptus impedit,
 Stertat in pluma deses Nobilitas;
 Summis donis delicatos Deo bajulos non apponit
 Ingenia intentus ornare non genera,
 Mores muneratur in homine, non majores.
 Acturus ipsi omnia,
 A solo patientiæ usu laudatos assumit.
 Antagonistas Dæmonum
 Non nisi severa educit è Gymnade.
 Humanis prius laboribus exercitos voluit,
 Quos indefessos cuperet in divinis.
 Mollium humeris æger imponendus
 Mundus non fuerat;
 Nec par erat à bono Patrefamilias,
 Alios præfici gregi suo custodes,
 Quam qui assiduis pridem assueti vigiliis
 Tyrocinium patientiæ posuissent.
 Disertis oratoribus bona causa non eguit,
 Nec emeritis bellatoribus, doctrina pacis.
 Excludit & divites philosophia hæc professores,
 Ne haberet latrocinii speciem salutis negotium,
 Si qui Crælos ad Itri sordes abjiceret,
 Videri posset venisse
 Spoliare potius homines, quam ditare.

Quam

*Pallium propria
 philosophorum no-
 ta, ut Tertull. lib. de
 Pallio.*

*Virique enim in
 Cruce mortui.*

*Amor Crucis An-
 dreæ hæreditas, ut-
 pote primogeniti
 Christi, & ante alios
 vocati: Unde non
 miram, si moriturus
 in Cruce diceret, O
 bona Crux.*

*Sequere me ait Chri-
 stus, & habebis the-
 saurum.*

*Ars piscatoria, ars
 pauperum.*

*Vocatio Matthæi,
 In triennio scilicet
 prædicationis suæ,
 & passionis.*

*Cur nobiles non vo-
 caverit, sed plebejos.*

*In rebus quæ vires
 nostras excedunt,
 agit omnia Deus.*

*Cum eo enim collu-
 ctatio est, teste Paulo.*

*Non est nobis
 colluctatio, &c.*

*Chrysol. serm. de S.
 Andrea.*

*Apostoli pastores
 Gregi Christi & ideo
 assueti vigiliis ab-
 iunctis, utpote pisco-
 tores quorum labor
 ferme nocturnus.*

*Cur divites non ele-
 gerit Christus. Dice-
 bat enim: Vendite,
 quæ possidetis.*

*Ex Chryſoſtomo ubi
ſupra.*

*Miſit eos binos, &
binos ante faciem
ſuam.*

*Chryſol. ſerm. 170.
Binos mittabat, ne
deſtituta ſingularitas,
aut negaret, ut Pe-
trus, aut fugeret,
ut Ioannes.*

*Ecce ego mitto vos
ſicut Agnos in me-
dio luporum, nolite
portare ſacculum,
neq; peram. Luc. 10.
Licet non interdixe-
rit, non monuit ta-
men ut ſarrent.*

Quanquam bonorum erat illa translatio,
Non jaſtura.

Triumpho ſui curram tracturos,
Ante faciem ſuam binos, & binos diſponit.

Jugum ſuum, ſuave illud quidem,
Sed adhuc jugum.

Tolerabile facere ſtudit ſocietate trahentium,
Ad latrones ituros, eſſe ſine ſarcinis jubet;
Peram, & ſacculum providentiæ ſuæ ratus injuriam,
Utriuſque uſum ſevere prohibet.

Debet ipſe pro ſe laborantibus alimenta,
Quæ cum ubiq; præſens ubique poſſit opponere
Ad quid in iis ferendi conſuetudinem tolerare?

Interdicit & baculum,
Qui vult regere ſolus quos dirigit,
Et ſpem dandi non alii patitur inſiti, quam ſibi.

ELOGIUM XX.

NUPTIARUM HILARITATEM MIRACULO GEMINAT.

*Ante Chriſtum
unaquæq; res plures
habuit Deos, ut fuſe
Auguſt. de Civ. Dei.*

*Chriſtus raro admo-
dum cum felicibus,
cum miſeris fre-
quens.*

*Miraculum hoc di-
citur à Ioanne pri-
mum ſignorum
Chriſti.*

*Zodiacus Soli noſtri
totus eſt ſignis, non
Herculeis, ſed ſuis.
Præſentia Chriſti
magnum convivii
condimentum.*

*In nuptiis Cani ſolita
Epithalamias, &
adhibiti tibicines,*

Ioan. cap. 2.

Qui aliam omnem mundo divinitatē ſuppleverat,
Supplere & nuptiis debuit Hymeneum.

Abundè docturus homines
Qualiter in adverſis ſe gerant,

Præbere ſe quoque debuit normam in Proſperis;
Ne odioſum fietet mundo numen,
Si contubernium haberet perenne cum miſeris,
Cum felicibus nullum.

Sol noſter ſuo jam eminens in Zodiaco.
Vindemiæ hilaritatem primo fecit in ſigno.
Sedet Magiſter temperantiæ in convivio,
Et conſecrans honeſtam celebritatem,

Quam tolerat,
Dignitate præſentiæ ſuæ,
Epithalamium ſponſis ſupplet ampliſſimum.
A ſuavitate comedentis.

Geminatur obſoniis condimenta.
Etiſi nulli ſint vocati Cantores,

ubi

Ubi Jesus & Maria est.

Cœlestem omnia sapiunt harmoniam.
Sed ut apud homines
Inequitat omni gaudio suus dolor,
Et ibi potissimum prœditur,
Ubi magis dissimulatur paupertas,
Vel apud sobrios, in cœna media, vinum deest.
Ad aram indigentium Pincerna decoctor
Accurrit.

Ante Mariam pudendæ calamitatis nemo fit con-
sciis.

Quia quæ per illam non exponuntur Filio mala,
Remedium vel nullum habent, vel serum,
Subirascentur hominum amantissimus,
Quod rem ita noxiam multis exigatur producere;
Desiderari tamen vinum pati non potest,
In quo ad inducendam sanam mundo ebrietatem,
Suum propinare sanguinem destinasset.
Eruditur Mater, non læditur responso duriore;
Memor quæ indiderit filio viscera.

Ex illorum inspectione,

Certa futuræ benignitatis captat auspicia.
Præter obedientiam nihil Ministris injungit,
Quam solam subdere homini Deum posse.

Abundè didicisset experta.

Jubentur vasa, & aqua parari,
Ne gementur sine necessitate miracula;
Et quia nunquam avaritiam redolent,
Dei dona,

Cum una sufficere fortasse Hydria

Convivis potuerit,

Liberalissimo Domino,

Adhuc paucæ sunt quotquot adsunt.

Facturus olim è vino sanguinem.

Gaudet experiri potentiam in minore prodigio;

Et ut quæ ageret supra naturæ ordinem,

Ed scires omnia tendere;

Ut Sacramento suo fidem omnem astrueret,

Credibile illud facere,

Vel in primo conatus est signo.

Differ, Architrachinae,

In nuptiis enim et-
iam pauperes splen-
didi videri curant.
Maria Ara indi-
gentium.

Deficiente vino dicit
Mater Iesu ad eum,
vinum non habens.
Et dicit ei Iesus.

Quid mihi & tibi
mulier? nondum
venit hora mea.

Ex vino fit sanguis
Christi in Eucharis-
tia.

Hoc est viscera misera-
tionis, & pietatis,
ex quorum inspe-
ctione constabat irata
Haruspicina sua.
Dicit ministris.

Quodcumque dixeris
vobis, facite.

Cum potuerit Chri-
stus & vasa, &
aquam creare.

Ut patuit etiam
cum pavit turbas.
Vipote sobrius.

Erant ibi Hydria
sex, & impleverunt
eam usque ad summum.

Et modo, quo dicit
Plinius, radimenta
natura lilia sacro
prædiscentis.

Mysterium enim
creditu difficilimum
Eucharistia. Unde
ut constat ex Aug.
Non proponebatur
Neophitis, nisi post
baptismum, & da-
cebatur secretum
Christianorum.

In

*Ego sum vitis, &
vos palmites.*

In convivium Augustius admirationem.
Ubi vitem, cujus nos Palmites sumus, agnovetis,
Mirari desines
Tam lapidum ab illa vinum venisse.

ELOGIUM XXI.
IN MONTE DISCIPULOS ERUDIT
AD SUBLIMIA.

Matth. cap. 5.

*Vident turbas ascen-
dit in montem, &
cum sedisset, &c.*

*Se contemptos pu-
rassent, si ab eo essent
rejecti, non sic cum
relictis.*

*Et accesserunt ad
eum discipuli ejus.*

*Eructabat enim ab-
scondita à confitua-
tione Mundi.
Hic enim dicitur
fuisse Mons, in quo
ascendit.
Constantia symbo-
lum sessio.*

*Origo hac Christi
guttur.
Hi enim ambulando
philosophantur.
Sermo Christi totus
de beatitudine, de
qua inter homines,
magna litigia.*

*Alludit ad sessiones
Conciliorum quales
sunt Tridentino, &c.*

Vulgare dogma ne crederes,
Quod enodandum mundi Magister assumit.
Promiscuas multitudini fidere illud recusat.
Ne tamen Doctrinae reverentia
In contemptum cederet turbæ
Neminem à se ausus repellere
Omnes studuit declinare.

Auditores suos

Non numerat bonus orator, sed ponderat.
Sat illi magna concio Piscatores duodecim,
In quibus tamen omnes mundi Tribus crudiat.

Sublimia loquuturus

Parem argumento Cathedram exigens
In ipsam Thabor summitatem ascendit.

Monet advenas locus

Ne quid humile sapiant,

Situs vero ne quid instabile.

Soli sine fragore profluunt divinae torrètes sapiëntiæ;
Vel cum ab originis suæ sublimitate labuatur,

Imitantur soni moderatione silentium,

Peripateticus Christus non est,

Nec philosophia ejus ambulatoria;

Disciplina quietis traditur a sedente sedentibus;

Nec enim ea est de Beatitudine quæstio,

Quæ hominibus in eam unam intentis
Cursum, & non per otium debeat enarrari.

Utiliori argumento dedicari non potuit,

Hæc Orthodoxi Senatus sessio prima;

Pat fuit ante omnia

Anathe-

Anathema dici universæ mundi sapientiz,
 Et vulgatissimam de felicitate Hæresim,
 Opposito veritatis decreto damnari;
 Præcipiat crudelem indolentiam Stoicus,
 Indulgeat Bacchanalem licentiam Epicurus;
 Beatitas est illa saxorum, bestiarum ista,
 Et neutra Dei eadit in Theses,
 Quæ totæ solis pene pro miseris stant.
 Debent æumnæ hoc privilegium Christo,
 Quod felicitatis humanæ definitio sunt.
 De illius bonitate manavit,
 Quod jam non numerentur in malis.
 Declamantium in illas os clausit.
 Qui pro illis suum aperuit.
 Et sanè par fuit æternæ sapientiz
 Hanc descendendi ad homines occasione relinqui,
 Ut nemo præter ipsam detegeret
 Felicitatis arcanum,
 Quod ne divinaret quandoque Græcia,
 Ibi sepultum,
 Ubi illud quæsisse crederetur Amentia.
 Bonus præceptor
 Descripsit sua in Doctrina se totum:
 Seu egeat, seu lugeat, seu occumbat,
 In tuto posuit beatitudinem suam.
 Cui nihil horum officere definivit.
 Callidissima simplicitatis imitatione,
 Profunda sua regens consilia,
 Ea ponit Philosophiæ novæ Theoremata,
 Quibus, vel argumento ad hominem,
 Probetur Deus.

ELOGIUM XXII.

QUINQUE PANIBUS TOTIDEM
 HOMINUM MILLIA PASCIT.

Matth. 14. Marc. 6. Luc. 9. Ioan. 6.

Vide, ne justa sint in te urbium odia,
 Quando eas, si miraculis impleas, Civibus vacuas.
 Ubi tu fueris, ibi illico Justitium est;

Vagat

Vulgata enim felicitatem vel in divitiis, vel in æviciis consistit.

Theses Christi singula beatitudines.

Beati enim per ipsum qui lugent, qui persecutionem patiuntur, &c.

Et aperiens os suum docebat eos, dicens

Idem ferme sensus Lactantii, sibi agit de vera sapientia.

Collocavit enim felicitatem in paupertate in lacrymis, & his similibus.

Tota vita Christi ejus doctrina concordat.

Ita de Exordio orationis pro Milone loquitur Quintilianus. Ex concessis enim potest convinci omnium felicissimus, quia omnium pauperissimus, miserrimus, &c.

Odiusque urbibus Christus, in iis enim locum non invenit, & ab eis expulsus, &c.

*Omnes enim sequen-
bantur illum viden-
tes signa, quae facie-
bat.*

*Sirenium fabula no-
tissima apud Poetas.*

*Mirum enim est, tot
hominum millia se-
qui Christum in Ere-
mum potuisse, nec
cogitasse de alimen-
tis.*

*Christus solitudinis
maximè amicus.*

*Nullius enim de
tanto populo quere-
las legimus.*

*Cum sublevasset ergo
oculos, & vidisset,
quia multitudo ma-
xima venit ad
eum, &c.*

*Hoc est Angelos,
quorum manibus
olim manna pa-
ratum.*

*Vnde ememus panes
ut manducet hi?
hoc autem dicebat
sentans eum.*

*Est puer unus hic
qui habet quinque
panes hordeaceos.*

Vacat à lucro Institor, Faber à malleo,
Et ne ipsi quidem morborum compedes,
Ægros, quo minus ad te confluant, tenent.

In mari Galilææ Siren innoxia,
Ubi auditus semel es.

Resiliendi libertatem imminuis.

Instillas sui obliviam te sequutis,

Nec majore fortasse prodigio.

Pascuntur tam multi sine horreo,

Quam sine sacculo, peraque trahantur.

Solus qui dare omnia potes homini.

Potes homini adimere curam sui.

Non tamen difficile cessat ventris esuries,

Ubi mentes pinguiore alimento pascuntur.

Sectatoribus tuis

Odiolam fieri Eremum non vis,

Quibus perutilem esse posse fat nosti.

Ornatus illico à te quæ te suscipit;

Mitigas illi, & ex frequentia cocuntium

Horrorem solitudinis.

Et ex saturitate disceumbentium

Ignominiam sterilitatis.

Inest tacitæ turbæ quædam sublimitas patientiæ,

Quam inspecturus oculos elevas.

Attendis in cælo liberalitatis exempla,

Cum quæ imiteris non habeas in tellure.

Pro se non sollicitis sis ipse sollicitus,

Unus induis curas, quas omnes exuunt.

Et illo quasi nutu luminum,

Accersis Patris è domo Pistores,

Qui navatam olim Moyse in eremo operam,

Pari solertia navent & tibi.

Exigis à Discipulis fidem, magis quam Panes;

Nec hos tamen, nec illam satis inveniens,

Quo eos post beneficium

Et minus tumidos habeas, & magis gratos,

Occasionem præsentissimam exhibes

Suam prius & palpandi penuriam, & fatendi.

Juvat, non improbat Divina providentia

Studia, & conatus humanæ.

Talis, ac Tantus Paterfamilias

Non

Non dedignaris quinque panibus oblatis à puero
Tuum inchoare convivium.

Quia nos usque in deliciis amas,
Post panem superaddis opsonium.
Peregrinum illud esse non vis, sed parabile,
Quale collectam è triuiis decuit turbam,
Eduliis tuis semper intendis

Famem non tam irritare, quam pascere.
Vel in ipsa redundantia memor es parsimoniam,

Qui persuasum Mundo volueras
Liguriendis Patrimoniis nata fercula,
Inventa gulæ esse, non dona tua.
Regem te saturi ambiunt: acquiesce.
Recusare omnis hoc justè non potes,
Quia & Medicus es,
Et in domo tua panis redundat.

ELOGIUM XXIII.
TEMPESTATES SEDAT, ET AM-
BULAT SUPER MARE.

Luc. 8. Joan. 21. & alibi.

Tenete littus, Turbæ degeneres;
In societatem periculi Christus
Nisi proximos non assumit.

Superbiam tamen,
Quam ita honorifica facere possit electio
Superinducta illicò formidine mendicatur,
Qui è cælo descenderat cum silentio,
Semper visus descendere cum tumultu.

Ascendit in crucem; factus motus magnus in terra;
Ascendit in Naviculam; factus motus idem in mari,
Adeo in Mundo

Nullus unquam fit ascensus cum quiete.
Vero sopito Æolo excitantur procaces auræ;
Bacchanali licentia pontum per inane trahentes,
Aperiunt ubique Erebum, claudunt Cælum.
Divinissimorum ex quo revereri non habet
Oculorum censuram,
Omnis immemor, Natura modestiæ

C

Mare ipsum componit oculus Christi, eo modo quo Sol Mundi oculus dicitur à S. Am-
brofio placare tempestates exortu suo.

Et accesserunt ad eum, & suscitaverunt eum, Matth. 8.

Vsque in delicias am-
mumur: agebat olim
Seneca de Dei provi-
dentia loquens.
Dedit non pretiosa
opsonia, sed panem,
& pisces.

Iussit enim etiam
colligi qua superfue-
rant.

Cum cognovisset
quod venturi essent,
ut facerent eum Re-
gem: fugit, &c.
Alludit ad excusa-
tionem illius apud
Isaiam. Non sum
Medicus, & panis non
est in domo mea.

Chrysof. Vbi mira-
culorum ostensio erat,
plebem permittit ad-
esse. Vbi autem timo-
rum acceptio.

Athletas orbis ter-
rarum, quos excita-
turus erat, hos solos
assumit.

Idem ibidem. Domi-
ne salva nos, peri-
mus.

Cum ascendisset in
naviculam factus est
motus magnus in
mari.

Cum etiam ascendit
Hierosolymam com-
mota est universa
Civitas.

Cum ascendit ab in-
feris, resurgens terra
tremuit.

Quia venti & mare
Inobediunt ei.

In antiquum rapitur Chaos,
Timidas mentes plus terret præsens periculum,
Quam recreet præsens Deus.

Reverentiam omnem excutit metus.

Naufragatur ligno nondum fracto fiducia,
Donec illam quasi larvam dormientis exueret,

Qui illa securitate soporis

Erudire suos intenderat, non turbare.

Trepididis exprobrat,

Quam clausis oculis viderat, exiguam fidem.

Excitatus somnum imperat Mari,

Ventis silentium;

Animorum motibus, fluctumque compositis

In utrisque parem procellæ tranquillitatem inducit.

Modicæ plane fidei homines,

Qui Deum suum non plures quam duos

Habere oculos crederent,

Quibus sopitis

Agere ultra excubias Mundo non posset.

Terrebantur unde hilarari debuerant,

Cum esset illa ex Dei sui præsentia

Undarum exultatio, non procella.

Nobilis sarcina tumorem illum fecerat Mari:

Audebat etiam cum cælo configere;

Cum auctoris sui bajulum

Nihil jam Cælo minus haberet.

Cicuratam imperiis elementum effrænes;

Suas sæpè parum memor naturæ

Nunquam immemor servitutis,

Se conculcantem patientia saxorum sustinuit.

Et adhuc non pudeat homines,

Quod majorem Deus in undis,

Quam in iis fidem invenerit?

Fluctuavit Petrus ubi fluctus nulli jam erant;

Quia recordatus se Petram esse, emergi timuit;

Dignus infidelitatem pati, quam in undas intulerat,

Dum magis attendit quid esset,

Quam cum quo esset.

*Quid sacramenti
habuerit somnus
Christi,*

*Quid timidi estis
modicæ fidei?*

*Tunc surgens impe-
ravit ventis, & mari,
& facta est tran-
quillitas magna, ut
ipso dormiente fa-
ctus fuerat in Mari
magnus motus.*

*Deus à Plin. lib. 2.
definitur totus ocu-
lus, tota manus.*

*Poeta sane id Argo
concedebant cento-
culo.*

*Illi enim aquarum
montes à facie Do-
mini exultarunt sic
ut Artes, & Agni
ovium.*

*Tollens in cælum un-
das: & portans per
inania pontum, ut ait
Statius.*

*Qui Deum habet,
cælo minus nil habet.*

*Alludit ad illud,
quando ambulavit
Christus super Mare,
Venti, & Mare obe-
diunt, & homines
non obediunt Christo.*

*Ambulavit, & Pe-
trus, li et max hæs-
tans in fide indiguit
manu Christi, ne
mergeretur.*

*Erat enim Petra, qua
pondere suo fertur in
ima.*

ELOGIUM XXIV.
SEIPSUM TRANSFIGURAT IN
MONTE.

Matth. c. 17.

Videre Deum volentibus
Valedicendum multitudini est,
Et telluri etiam quantum licet.
Nescit Christus per plateas, & vicos
Propolam agere pulchritudinis suæ.
Daturus ex illa spectaculum
Habet delectum in testibus,
Nec alibi scenam aperit detracto Sipario,
Quam ubi Thabor Astris conterminus,
Exemptos solo, inserit Cælo.
Ne Jovis quidem nostri
Plures tribus Gratia sunt.
Quæ illum in secessu quocunque sequantur.
Licet fulminatorem non agat,
Sine Tonitru filii esse vix potest,
Arcanam reticendum quoad resurgeret,
Non speravit posse tegi, si pluribus proderet,
Nec credi, si paucioribus.
Urbanam vestem Divinitas,
Et urbibus à se negatum honorem
Amicæ solitudini ultro concedit.
Imbuta radiis discutit spectantium noctem,
Inclusa nivibus temperat propinquantium ignem.
Amori cognata cum ita rutilat,
Innocentiæ concolor dum ita candicat.
Novus Rubus invitat iterum Moysen.
Adducitur legem suam ex moribus auctoris cor-
rigere,
Et quia jam exemplaria viderat,
Spectate Prototypon.
Adest & Helias; nullius Nuncius cladis.
Itatum oblitus miserationes jam loquitur,
Et humanis placatus excessibus
Solum differit de Divino.

C 2

*Assumpsit secum
Petrum &c. & du-
xit illos in Montem
excelsum seorsum.*

*Non enim elegit nisi
charissimos.*

*Per montes terra ca-
lo finitima est.*

*Gratia credebantur
Iovi aspidere, sicut
& iustitia.*

*Jacobus, & Ioannes
dicti à Christo Bon-
nerges, hoc est, toni-
trui filii.*

*Nemini dixeritis vi-
sionem, quoad filius
hominis à mortuis
resurgat.*

*In ore duorum, vel
trium testium stat
omne verbum.*

*Nunquam tale de se
spectaculum Urbibus
dedit.*

*Resplenduit facies
ejus sicut Sol, & ve-
stimenta facta sunt
alba sicut Nix.*

*Hic enim etiam
ardet, & non absum-
itur.*

*Omnia enim in figu-
ra contigerant ei.*

*Apparuerunt illis &
Moyses, & Helias
cum eloquentes de*

*inter excessu, quem com-
pleturus era in Hier-
rusaem.*

*De Moyse scriptum
quod fuit homo mi-
tissimus, Heliam ve-
ro superioris ingenii
hominem scriptura
describit.*

*Respondens Petrus
dixit. Domine bo-
num est nos hic esse.
Vis faciamus hic tria
tabernacula, tibi
unum, Moyse unum,
& Heliam unum.*

*Aspectu enim illo
docent Patres inten-
disse Christum, suos
ad tolerantiam in-
citare.*

*Ibi enim eos Christus
reliquerat, & de illis
nulla Petro cogita-
tio.*

*Et ecce, vox de nube,
Hic est filius meus
dilectus, &c.*

*Ipsi enim etiam caeli
peribunt, tu autem
permanes.*

*Cum discubisset in
domo Pharisei, ecce
mulier, qua erat in
Civitate peccatrix,
&c.
Stetit enim retro post
Christum.*

Inter mitem, & severam animam medius;
Male deliberare non potest.
Habet hinc unde accendatur ad poenam,
Illinc unde incitetur ad veniam,
Petri oculos spectaculum hilarat,
Non item aures colloquium.
Odiosa de excessu mentio,
Ubi tam beata statio est.
Decernens aliis tabernaculum, oblitus est sui,
Nisi suum credidit, quod Christo cessisset.
Arguitur tamen nescisse quid diceret,
Qui inde disponderetur ad requiem,
Unde Deus
Accendere illum intenderat ad laborem,
Injurius bono, quod ad tres solum arctaret,
Diuturniorem voluptatis usuram non meruit,
Cujus in pattem
Relictos in Montis radice socios non vocaret.
Attonitis nova oritur in nube serenitas,
Et bono contentis praecipitur in meliora pro-
gressus
Datur axioma de Caelo
Auditum Christum utilius, quam spectari.
Asportat omnes importunus fragor delicias,
Experientur vel in ipsis oblectamentis,
Quae a Deo sunt,
Evanescere quoque omnia, praeter auctorem.

ELOGIUM XXV.
MAGDALENÆ AMORES HONE-
STAT, DUM FACIT SUOS.

Luc. cap. 7.

Parce sumptibus, Pharisee,
In Convivio tuo Christus
Pascendus est dape non tua:
Providit ille sibi post se symbolum suum,
Et in areanae famis solatium,
Nobilem de venatione sua feram adduxit.

Affueta

Affueta insidari hominibus fœmina,
 Insidias nectit & Deo.
 Ne sedentis iudicia toleret,
 Occupat recumbentem,
 Et huiuscemodi violentiæ avidum
 Capillis irretiens,
 Licet se apud illum non deposuerit,
 Quia tamen servator omnium est,
 Repetit ab illo se perditam.
 Conscia graveolentiæ Spiritus sui,
 Non ausa sine antidoto lectissimi odoris accedere,
 Adhuc procul à Dei naribus retro se sistit
 Phaleras, & suæcos exosa jam discipula veritatis,
 Nullo ultra cultu corporis dissimulans
 Maculas mentis,
 Liberam se à Nugarum servitio
 Soluta vinculis proficitur in Coma.
 Contemplata quid fecit,
 Renuit moderari quid faciat.
 Ultro confessa se fauciam.
 Quæ cum unguentis properaret ad Medicum
 Pia quærit impudentia sanitatem.
 Ut accipiat gaudia
 Felici commutatione dat lacrymas,
 Et Agricultura Sanctorum,
 Plantas, à quibus fructum salutis decerperet,
 Eliquato per oculos irrigat corde.
 Quæ diu male ambulaverat,
 Vestigia recta doceri Sanctis quærit à pedibus.
 Silentio explicans plura, quam voce potuisset,
 Fletus, & oscula
 Fidosa affectus sui habet interpretes.
 Amores Magdalena non exiit, sed mutavit.
 Seu de Virginibus una non esset,
 Sumpsit tamen oleum secum,
 Et ne excludi posset à nuptiis,
 Sese sponsi pedibus alligavit.
 Miratur Pharisæus venientis audaciam,
 Magis tamen indulgentiam admittentis.
 Seno tamen per parabolam Monitus discit.

C 3

Exem. & quævis est mulier.

*Venatus illam fuerat
 telis charitatis suæ,
 & venabulo Verbi
 sui, quod est penetra-
 bilis omni gladio.
 Ingressus Domum
 Pharisæi discubuit,
 & ecce mulier, &c.
 Luca 2. v. 37.*

*Chrysol. serm. 93.
 Non ad stantem non
 ad sedentem ausa
 venire peccatrix:
 discumbenti retro se
 sistit.
 Christus venit colli-
 gere perditam, ut ser-
 varet.*

*Attulit alabastrum
 unguenti, & stans
 retro secus pedes
 ejus.
 Coma vincula, indi-
 cium servitutis, so-
 luta libertatis.*

*Gregor. in Evang.
 Vulnerata enim erat
 amoris telo.*

*August. lib. 50. ho-
 mil. 23.*

*Et lacrymis capite
 rigare pedes ejus, &
 capillis suis tergebat,
 & osculabatur.*

*Curara adhaerit pe-
 dibus Christi.*

*August. ubi supra.
 Explicans hæc cordis
 affectus, ideo inter-
 pretes eorundem.*

*Petr. Chrysol. serm.
 93. Mulierem fide-
 disse oleum, alio
 Evangelista referente
 cognovimus.*

*Videns Pharisæus,
 ait, hic si esset propheta
 sciret usque qua*

*Duo debitores evant
quidam fœnerato-
ri &c.
Fides tua te salvam
fecit, vade in pace.*

*Aristippus excusa-
tus olim se quod
nimis se dimitteret
Dionysio, respondit
culpam esse Diony-
si, qui haberet aures
in pedibus.*

Exemplum quod improbasset,
Sibi ad imitationem propositum, non ad censuram.
In pace dimittitur,
Quæ se ipsa triumphata
Jam non haberet hostem quem vinceret.
Auditi à Christo qui vis,
Quo cum situ alloquaris, attende.
Haber & ille aures in pedibus.
Cælestis creditor totum debitum charitate com-
pensat,
Et ad incrementum totius fœnoris,
Amoris solius exigit, & requirit usuram.

ELOGIUM XXVI.
SAMARITANÆ SALUTIS FON-
TES APERIT.

Joan. cap. 4.

*Venatio Christi in
meridie usque adeo
laboriosa, qualis.*

*Id est à Judæis, ad
Samaritanos.*

*Fatigatus ex itinere
sedebat sic supra fon-
tem: erat autem
hora quasi sexta.*

*Dicturus enim illi
erat: quinque viros
habuisti, & nunc
quem habes, non est
tuus vir.*

*Mulier, da mihi bi-
bere, & non dixit de
aqua putei.*

*Quomodo, tu Judæus
cum sis, bibere à me
poscis, qua sum mu-
lier Samaritana.*

Venationem Hominum
Ut omnium laboriosissimam scites,
In ea ipsemet fatigatus est Deus.
A popularibus in Alienigenas migrans,
Quia Charitati suæ violentum erat hoc iter,
Ingentes in eo vires attrivit.
Ferenti semper secum ardores suos,
Hora omnis quasi sexta est, & meridies.
Alieno pudori magis consultum volens,
Quam famæ suæ,
Arcana Mulieri scelera detesturus,
Captata emendi cibi occasione,
Testes omnes amovit.
Sitis solatium non ab Hydria,
Sed ab anima haurientis expectans,
Rogat haustum aquæ,
Pro quo det fluvium Gratia.
Non impetrat tamen à fœmina,
Quæ in supplice suo
Originem magis, quam necessitatem attendit.
Miratur quod à Samarite petat Judæus;
Quanto mirari justius licuit, quod & Deus?
Excusat

Excusat ignorantiam,
 Qui potuisset Inurbanitatem arguere.
 Detegit quàm non sit indigus,
 Quam nec avarus aquarum;
 Sepultis in puteo,
 Suas per se salientes opponit,
 Et ex habendi facilitate, earum excitans fitim,
 An illa rogatura sit, vertit in dubium,
 Non item an ipse daturus.
 Cum muliere notæ intemperantiæ,
 Utpote, quæ quinque jam viros habuisset,
 Diuturna Christus colloquia,
 Quantumlibet de salute non miscet,
 Volentem nectere verba verbis,
 Ut sine nota possit audiri,
 Jubet virum vocare.
 Confessa se viduam,
 Celare studuit male nuptam.
 At suamet responsione convicta,
 Arguit ex Historiæ narratione Prophetam.
 Mavult alii eam laudem accedere.
 Quod divinare arcana potuerit,
 Quam eam ignominiam sibi,
 Quod nescient sua probra celare.
 Refugit illico à sui cognitione noxius animus,
 Transferendo quæstionem opitulatur pudori;
 Illi tamen adhuc inhaerent aculei salutares,
 Quos Hydria relicta fert secum.
 Telo suo lauciam sagax venator non deserit;
 Credi possit abeuntem sequutus,
 Adeo jam non est, ubi est.
 Attentio illi omnis ad concionem mulieris,
 Quæ pro uno viro,
 rotam jam ad illum Samariam convocat,
 Communes fastidit cibos qui proprios jam haberet,
 Coquis suis gulæ suæ genium proditurus,
 Compertum vult apud eos,
 Nunquam epulari se lautius,
 Quam cum peccata comederit.

*O mulier si scires do-
 num Dei, & quis est
 qui tibi dicit, &c.*

*Et dedisset tibi a-
 quam vivam. Et
 fiet in eo fons aquæ
 salientis in vitam æ-
 ternam.*

*Forſitan petiſſes ab
 eo, non item forſitan
 dedisset, ſed abſolutè,
 & dedisset tibi a-
 quam vivam.*

*Ab aqua digre-
 diebatur mulier ad
 alias celebres qua-
 ſtiones, quæ protra-
 here colloquium po-
 tuiffent.*

*Voca virum tuum.
 Virum non habeo.
 Bene dixiſti, quia non
 habeo virum, &c.*

*Domine, ut video,
 propheta es tu.
 Patres noſtri in
 Monte hoc adorave-
 runt, & vos dicitis,
 &c.*

*Reliquit Hydriam
 ſuam mulier, & abiit
 in Civitatem.*

*Interea rogabant
 eum diſcipuli, Rabbi
 manduca, &c.*

*Exierunt de Civita-
 te, & veniebant ad
 eum.*

*Coqui Chriſti Apo-
 ſtoli ejus, qui etiam
 Sal diæli, tanquam
 Dei palato mundum
 cenari ſoli poſſent.*

ELOGIUM XXVII.
PATROCINATUR ADULTERÆ

Joan. cap. 8.

*Perrexit in Montem,
Oliveti & diluculo
iterum venit in
templum.
Christi labores eter-
ni: quies admodum
rara.*

*Ipsi enim Pharisei,
qui eum cavillare
volebant, venerunt
paulo post ipsum in
templum,*

*Ieiuniis, & ceteris
corporis afflictatio-
nibus se deditissimos
profitebantur Pha-
risei.*

*Hoc autem dicebant
tentantes eum, ut
possent accusare
eum.*

*Contumelia Christi,
erat gravius Adul-
terio malum.*

*Qui sine peccato est,
vestrum primus in
illam lapidem mit-
tat,*

*In quo ut plurimum
peccant, qui presunt.
Scribarum ars scri-
ptio, qua usus in
illos est.*

*Docent Patres Chri-
stum scripsisse singu-
lorum peccata.*

*Alludit ad illud:
In digito Dei ejicio
Dæmonia,*

Quem bene divinitatis imbutus es viribus
Qui pernox & perdius
Nullas laboris inducias pati potes?
Oliveti vigilias templi lites excipiunt,
Et quocunque perrexeris,
Te curæ vel præveniunt, vel sequuntur
Miraculo tamen impotentis nequitia,
Tibi par propemodum inventus excubitor.
Quantumlibet diluculo in templum veneris,
Ex eo vix es ante calumniatorem ingressus
Cavillandi pruritus somnolentia remedium est,
Excitatore Gallo non indiget,
Quem in craftinum opificia livoris expectant.
Jejunantis Pharisæi matutina jentacula,
Ex famæ tuæ moribus sunt.
Unde te Reum faciat, judicem elegit,
Consultit de Adulteræ pœna,
Ut te aut pietati injuriam probet, aut legi.
Miraris violatæ fidei zelum in perfidis;
Indignaris corrigi vitia
Majore piaculo, quam patrentur.
Et in foro Veritatis
Tantam inesse dolis audaciam,
Ut agere etiam accusatores non dubitent.
Quam sceleratos eos esse par fuit,
Quibus apposita videri prope innocens potuit
Tam mala mulier?
Non is es tu, qui Majorem dissimulas improbitatē,
Ut omne mox in minorem evomas virus.
Terres artibus suis scribas,
Et subducens è rationario tuo cujusque debita,
Retrahis universos ab alienæ pœnæ studio.
Metu suæ,
In Dei digito hæc quoque dæmonia ejicis,
Spectatus is efficit,

Ut ad

Ut ad Nequitiae diruenda sacratia,
Tota tibi manu opus non sit.

Jactantibus assidue pœnam Balthassaris,
Omen tristissimum Deus scribens.

Indignantem peculiaria
Singulis in Erebo parata supplicia,
Sibi pessime consciu diu non fuerunt.

Nisi suspicari quis malit,
Objicere illum in terra cuique pulverem suum;
Unde ante alios læsi Senes,

Quorum propior cineribus flamma est.
Scribit Deus quoque læsus in Marmore;

Inde in illius hostibus tantus timor.
Eodem quo leges, alias exaraverat digito,

Eam nunc, item in lapidibus, imprimit,
Qua nemo in posterum inferat alteti,
Quod non vult sibi.

In foro Christi præjudicium nullum est,
Ab aliis fuisse damnatum.

Amotis accusatoribus
Abit illico severitas iudicis in sollicitudinem Patris;

Quamdiu possunt prædesse monita
Ne putate, Mortales.

Posse Deum intentare supplicia.

ELOGIUM XXVIII. ZACCHÆUM VOCAT.

Luca cap. 19.

Quid tibi, mi Samaritanæ cum Jericho?

Ut video, eo adhuc ab Hierusalem descendentes

Opportunus Fidejussor expectas.

Erigere qui lapsa venisti,

Ubi senseris ruinam accurrens.

Quam olim urbem sacerdotum tubæ dejecerant

Studes clamore piæ prædicationis attollere.

Thesauros pollicitus.

A varos excitare cœpisti;

Publicanis innotuit magnum lucrum esse te sequi,

Eorum primus à fulgore auri jam anhelat ad tuum.

C 5

Videri

*Balthassaris cœna
turbata spectro polli-
cis scribentis in parie-
te. Vide Daniel, cap.*

*Alia interpretatio
scriptionis Christi.*

Alia rursus diversa

*Adientes autem
hec, Vnus post unum
exibant, incipientes
à senioribus.*

*Scribit in marmore
læsus Adagium.*

*Pavimentum au-
tem templi uti sua
marmorum fuit.*

*Moses leges dictæ
sunt scripta digito
Dei.*

*Mulier ubi sunt quæ
te accusabant.*

*Nemo te condemna-
vit, nec ego te conde-
mnabo.*

*Vade, & jam am-
plius noli peccare.*

*Samaritanus quis
curari eum jubet,
qui incidit in latro-
nes.*

*Hierico à Iosua Sa-
cerdotum tubis de-
structæ, ut habetur
Iosua 6.*

*Chrysolog. serm. 54.
Dixerat enim, &
habebis thesauros in
cælis.*

*Ex Eusebio Emiseno
in hom. in hunc lo-
cum.*

*Aquivocum hoc de
Cruce qua dimisisti
per peccatum homi-
nis exaltatio est.*

*Sycomerus ficus fa-
rta.*

*Omnis enim emin-
tia cum periculo.*

*Et suscepit illum
gaudens in domum.*

*Hodie salus huic do-
mum facta est, quod
& ipse sit filius
Abrahæ.*

*Abraham tres An-
gelos excepit hospi-
tio.*

*Hoc est desiderium
pecuniarum.*

Chrysolog. serm. 29.

Eodem enim teste

*Chrysolog. postea sa-
thius Episcopus.*

Chrysolog. serm. 29.

*& serm. 54. de Za-
chæo.*

Idem serm. 54.

Videi tamen turba te prohibet,
Quantumlibet studiosissima tui;
Qui se super illam non erigat,
Tuo non hilaretur aspectu.

Homini diminuto sublimitas suppletur à ligno.

Fit illi Arbor primus gradus in cœlum;

In ea te Venatorem expectat,

Prandio tuo debita volucris,

Si tamen ante fuerit deplumata.

Qui cæteros non æquaverat corpere,

Jam, supra cæteros eminens fide;

Arborem fatuam

Cœlestis sapientiæ Cathedram fecit.

Puillus in oculis suis homo,

Ad se illico traxit oculos Dei,

Jubetur festinans descendere

Qui suo adhuc prægravatus affectu

In sublimi ruinæ proximus staret.

Jubetur & parare convivium Christo,

Cui crepundiis fidei suæ diem solennem fecisset.

Meritus beneficium,

Quod tanta cum hilaritate suscipiens

Videretur agnoscere,

Divitias habet jam ad largitatis materiam,

Non ad incendium cupiditatis.

Domini salus totam redundat in Domum;

Consalutatur filius Abrahæ,

Qui & hospes Trinitatis extiterit,

Et Unigenitum cordis su desiderium immolatit.

Epulatur Christus

Lautius in Zachæi mente, quam sigmate;

Defraudatore pecuniæ

Sibi distributorem Gratiæ destinat.

Adimit homini vitium, relinquit genium;

Quæstum non perdit Publicanus iste, sed mutat,

Telonium magis suscipit, quam relinquit,

Ut mansura Deo, non homini peritura conquirit.

Ex quo credidit se post mortem victurum,

Illico bonorum dimidium providus

Futuram transmisit ad vitam

Ne meriare, qui fapis,
Hoc à Zacchæi statuta miraculum,
Quod est vitam reddere mortuo,
Hoc dare largitatem Avaro.

*Chrysolog. serm. 28.
de Matthæo, & Pu-
blicanis.*

ELOGIUM XXIX.
CANANÆÆ FILIAM CURAT.

Matth. 15. Marc. 7.

Itane sunt Emporia inuito te digna
Sidon, & Tyrus,
Ut ibi quoque mercaturam exerceas animorum;
Fallit spes tuas

*Secessit in partes
Tyri, & Sidonis, &
ecce mulier Cana-
naa, &c.*

Destituta jam cœli bonis Judæa;
Inutiles experiris cum illa contractus;
Aliò transferendæ salutis Nundinæ
Ut tuæ avaritia charitatis

*Similis fuit Christus
homini negotiatori
querenti bonas mar-
garitas.*

Luero pleniore pinguescat.
Ethnicorum in sinibus Hebræum præmones
Meditari ab illo te fugam.

*Et ecce mulier de fi-
nibus illis egressa cla-
mavit dicens &c.*

Qui tamen post cætera,
Sensum quoque Justî doloris amiserit,
Omnia tecum asportaturum te bona non luget.
Cananæo nequior male circumciscus Apella
Amisit omne jus terræ suæ.

*Christus alter Bias,
qui omnia bona se-
cum ferret.*

Restituitur in integrum qui fugatus incola fuerat;
Cessavit ejiciendi ratio depravationis periculum;
Potest Alienigena Judæum corrigere,
Depravare se deteriorem non potest.

*Cananæi expulsi
olim de regionibus
suis à populo Iudæo-
rum.*

Tuto igitur fines suos transiliat Syrophœnissa,
Ex quo tu quoque in ditione gentium es.
Habent tua jura omnia qui te habent,

*Ideo enim jussi occi-
di, & pelli, ne depravarent
Hebræos.*

Divinitatis vestigia
Subodorata est Canis sagax;
Ne spera latebris venatricem eludere;
Ubi cunque te senserit,

*Abiit in fines Tyri,
& Sidon, & ingres-
sus domum nemi-
nem voluit scire.
Marc. cap. 7.*

Nobilem prædam clamore detegerit,
Si vi tenere non speret.
Acclinata pedibus tuis,
Lambit blanditiis linguæ te totum;

*Vocat illum, & Do-
minum, & filium
David.*

Nec

Non sum missus, nisi
ad oves, &c. & non
licet sumere panem
filiorum, & dare ca-
nibus.

Ex contextu patet
Christum in negando
violentiam quan-
dara passum: tacebat
enim primo, & quasi
torquebat se.

Etiā Domine, nam
& catelli edunt de
micis quæ cadunt,
&c.

Neque enim dixit
Miserere filie, sed
miserere mei, ut no-
tant Patres.

O mulier: magna
est fides tua: fiat tibi
sicut vis.

Reddidit filie salu-
tem corporis, Matri
vera anima per fidem
quam illi indidit.

Quæ sunt secundum
naturam, capacia
admirationis non
sunt.

Non enim venit pa-
cem mittere, sed
gladium, & autho-
rante violentos, qui
cælum expugnant.

Nec curat interim morsus tuos,
Quia Agni sunt.

Vis severus, & asper videri,
Sed (pace tua dixerim) nescis.

Repulsam qui patitur,
Non ita cruciatur, ac tu, qui das.
Mœrore ipso negandi.

Alis fiduciam obtinendi.
Agit sophisticam optimum dolor;

Includit tibi vocem vis argumenti;

Urgent responsonem discipuli,
Quam nec dare præceptor potes.

Si Judex es; vides teneri te plectere Dæmonem
Occupantem non sua;

Si Deus; incumbere tibi tui curam operis;

Si utrumque; deberi à te præmium Charitati,
Quæ beneficium suum reputet,

Quod alteri dederis

Extorquet tibi violentia orationis assensum
Victus das manus,

Et quasi à te pœnam dilationis exigeres,
Plura postulatis indulges.

Unica tibi exclamandi causa, multiplex nobis.
Tu miraris

Potuisse tam constanter fœminam petere,
Nos te tam diu potuisse negare.

Et plane justior admiratio nostra, quam tua;
Miseris quamdiu non habent, petere natura est,
Non item tibi statim ac rogaris non dare.

ELOGIUM XXX. CENTURIONEM PER SERVUM LUCRATUR.

Matth. 8. Luc. 7.

Accurrite ad Christi Ducis stupendia.

Pugnaces animæ,

Inferenda vis cælo, violentis est opus.

Authoratur in novam expeditionem Centurio,
Cujus fides æquæ Cæsaris, ac Dei castris probata,
Impe-

Imperatoris utriusque
(Rara felicitate) occupavit affectus
Romanæ militiæ

Una hæc jam supererat experientia fortitudinis,
Ut quando deerat jam prope terra, quam vinceret,

Ipsam Empyreum expugnaret.

Nobilis Advena, & origine sua dignus, & sine,
Ferens legem in Moribus,

Quam Judæus solis jam in lapidibus asservaret,
Liberalia omnia nactus in Servo,

Amat in illo plus aliquid, quam commoda sua;

Unde redditum ex Paralyti inutilem,
Adhuc pretio diminutum non eredit.

Affini Naturæ indulget obsequia,

Quæ fortunæ dissimili non deberet;

Quem sanum exercuisset ut famulum,

Ægotum curat ut fratrem,

Nec aliam domum patitur fieri ministram remedii.

Quam quæ fuerat causa morbi.

Qui servum bonum ex raritate æstimat,
Vilem illum habere non potest.

Suppellectilis tam pretiosæ jacturam
Studet industria quacunq; redimere.

Mendicat apud Christum patrocina,

De quo plura jam crederet, quam audisset,

In eo uno non felix,

Quod ad hoc munus Seniores illos adhibeat,

Quibus non aliud inerat meritum, quam Ætatis,
Accipitur ab humanissima Divinitate legatio,

Ac si diu foret optata,

Vix vocatus invitantes jam præit,

Doctores tumidos nil tale suspicantes,

Trahens in Scholam,

In qua legitimam colendi Dei rationem,

Ethnico discerent Præceptore.

Legatos expectare non potest amor impatiens,

Venit, qui miserat, acturus per se causam suam,

Ingerit violentiam precibus.

Et duritiem, si quæ inesse tantæ lenitati potuerat,

Vel ardore fidei eliquat,

Sape enim, qui placet hominibus, displicet Deo.

Domuerant Romani eo tempore totum prope terrarum orbem.

Leges Iudaorum asservatae in duabus lapideis tabulis.

Dicitur, quod hic servus erat illi pretiosus.

Dicebat enim, homo & ipse sum sub potestate constitutus: ideo frater.

Servus bonus corvo albo rarior.

Adiit enim primo Iudaos quos sibi demeruerat per synagogam iis adificatam.

Iudæis, utpote Christi hostibus, nullum meritum apud eundem.

Ivit enim illico cum illis: sed cum longe esset à domo, venit ad eum ipsemet Centurio.

Ait enim postea, non inveni tantam fidem in Israel.

Domine non sum dignus, ut intres sub tectum.

Vel

*Audiens autem Iesus, miratus est.
Romanus enim erat
Patrum sententia.*

*Sanatus servus, &
Dominus imbutus
luce caelesti, mox et-
iam fuisse narratur
Episcopus.*

*De servis enim suis
ipse Christus mirè
solicitus.*

*Hinc enim caput He-
braeos suos quodam-
modo fastidire, &
Ethnicis fidere liben-
tius dona sua.*

Vel pondere demissione arietat,
Stuper Christus amorum suorum peritiam
In Milite nondum suo;
Amare Romam in cive incipit,
Et quod tales in ea nascerentur,
Æternam Regno suo destinat sedem,
Salutem quam rogabatur dat servo,
Et quam non rogabatur dat Domino,
Affinem Charitati suæ curam
Sine laude non præterit,
Exprobat Popularibus.
In majori evidentia minorem fidem;
Constare volens hominibus
Nullius illum magnificare genus.
Qui præ Nobiliori indole suum quoque
Contemneret.

ELOGIUM XXXI.

NON HABENTI HOMINEM AD PISCINAM OCCURRIT.

*Erat dies festus Iu-
daorum, & ascendit
Hierosolymam, est
autem Hierosoly-
mis, &c.*

*Ex D. Hieron. in
comment. idem Pro-
batia, quod Pecua-
ria, ita dicta, quod
in ea pecora lava-
rentur.*

*Angelus descendebat
in piscinam, & mo-
vebatur aqua.*

*In his jacebat multi-
tudo magna lan-
guentium, cæcorum,
claudorum, &c.*

*Causa morborum, ut
plurimum peccata,
effectus vero, respi-
scenisa.*

Qui transigitur inter miseros dies
Ille Christo est dies Festus,
Sabbatum ejus nunquam ex sui,
Semper ex alieni laboris desitione definias.
Pecuariæ Piscinæ sub porticu,
Ab infelicibus Academicis
Philosophiam doloris exquirens
Pacatissima vultus serenitate
Desiderium minuit expetitæ procellæ.
Miseratus in ægritudinibus corporum,
Infortunium multiplex animorum,
In uno Nosocomio mundum universum inspiciens
Adhuc languores solertiæ Magistros non abolet.
Qui non amat causas morborum,
Morborum non semper odit effectus
Gaudet inde excitari hominem, unde torquetur,
Et quod est vinculum membris,
Fieri membris libertatem.

Ne contemnantur remedia, si redundant,
Salutaris naufragii opportunitatem habentibus,
De suo Panario pharmaca non ministrat.
Supervacaneam nulli unquam operam collocans,

Ibi duntaxat suam relinquit,
Ubi aliam non invenit,

Quæ pro derelicto habentur,
Peculiariter diligit, quia solus.

Non habuisse hominem,
Necessitas Deo est ac currendi.

Annosa sane calamitas
Medico minore non eguit.

Abit & ipsa in consuetudinem patientia,
Imo vero etiam in naturam,

Malis suis qui diu convixerit,

Ea si minus amari incipit, cessat odisse,
Quare non sine causa,

Trigesimum octavum annum decumbens,
Jam non an possit convalescere quaeritur,

Sed rogatur an velit.

Vecordiae suae conscius,

Tacitus tolerat interrogationis hujus injuriam,

Videre & ipse incipit luce auctus

Quod mala homini eveniant, vitium esse Naturæ,

Quod vero non abeant, voluntatis.

Qui det beneficia nunquam deest;

Deest ergo solum qui exigit,

Liberalitas exempta legibus parsimoniam,

Sollicitat ipsa per se supplices suos.

Effusura se etiam in non rogantes,

Nisi reputaret injuriam quidquid confertur invito.

Expnimitur vox desiderii, & eam illico sequitur

Vox salutis,

Valer, ac prope volat, quid voluit,

Et qui se ne quidem ferre potuerat, fert grabatum.

Exoneratus morbo, oneratur beneficio.

Secum jubetur assumere utriusque memoriam,

Indignante Judæo,

Cui operarius salutis, non item iniquitatis

Violator Sabbati est.

Alios enim, qui habebant hominem, praterit Christus.

Erat autem ibi quidam 78. an nos habens in infirmitate sua.

Hominem non habeo, ut cum turbata fuerit aqua, mittat me in piscinam.

Ut enim beate Philo. Neesse est ibi adesse divinum, ubi humanum cessat auxilium.

Hoc enim ex Seneca, habet assidua infelicitas boni, quod quos sepe vexat, novissime indurat.

Hunc cum vidisset jacentem, dicit ei, vis servus fieri?

Videbatur enim ea interrogatione argui sui ipsius inimicus, ac stolidus.

Omnis enim qui petit, accipit, & qui quaerit, invenit.

Excitat enim, ut petamus. Usque modo non petiistis quidquam, &c.

Responsum ejus illico excepit illa vox Christi. Surge, tolle grabatum tuum, & ambula.

Dicebant ergo Judæi, Sabbatum est, & non licet tibi tollere, &c.

Habe-

*Si enim asinus inci-
disset in foveam lice-
bat illud attollere.*

Habe tibi fetias tuas, perfida natio,
Quæ severiores sint hominibus, quam Afellis,
Deo, & sapientibus, qua die non licet benefacere
Nec licet vivere.

ELOGIUM XXXII.
HÆMORRHOISSAM A FLUXU
SANGUINIS CURAT.

Matth. 9. Marc. 5. Luca 8.

Chrysolog. serm. 55.

*Mulier qua fuerat
multa perpeffa, &
erogaverat omnia
sua, nec profecerat
quidquam, sed dete-
ritus habebat.
Pecunia secundus
hominis sanguis.
Desperaverat enim
remedium.*

*Etenim notat Hie-
ron. in hunc locum
per legem, ut im-
munda excludeba-
tur ab urbibus, & à
templo.*

*Idem Chrysolog.
serm. 36.*

*Ibat enim tunc
Christus ad excitan-
dam Archisynagogi
filiam.*

*Turba enim compri-
mebant illum.*

Chrysol. serm. 34.

*Venit in turba retro,
& tetigit vestimen-
tum ejus, &c.*

Chrysol. serm. 33.

Desperatis in rebus fit Magistra necessitas;
Dat sæpe salutare consilium vis doloris;
Multis Medicinam non invenisse
Remedium fuit.

Immunda morbi sui sordibus fœmina,
Annum jam duodecimum fatigans Hippocratem,
Secundo crumenas exhausta sanguine,

Venas primo,

Pro Medicina mortem expectat.

Artis non adjuta præfidiis,

Naturæ viribus destituta,

Inde Rea, unde misera,

Turpi luit exilio fortunæ suæ crimen;
Infelix, seu quod se ipsam non potest deserere,
Seu quod non sufficit tolerare.

Fit illi salutis occasio viator Deus.

Quem adire prohibebatur in templo.

Inventum in itinere pia fraude circumvenit.

Habet calamitatis suæ prima solatia

Tantæ lenitatis aspectum.

Credit passurum se tangi, qui se pateretur & opprimi.

Verecundi tamen conscia ulceris

Nolens doloris remedium, cum pudoris injuria,

Studet facere occultum de publico,

De turba secretum.

Retro se sistens,

Ac si non habuisset etiam retro oculos Deus,

Emens supplicis reverentia beneficium,

Cum medicinam poscere non auderet,

Admota simbriis manu furata est sanitatem.

Nulli

Nulli non utile latrocinium,
 Quod fides imperavit, spes fecit.
 Non habuit Phariseorum fimbrias Christus;
 Tulit ille ibi remedia vulnerum,
 Ubi ipsi vulnerum causas,
 Infecerat amabili contagie
 Benignitatis Genius vestes ipsas.
 Ne laciniæ quidem videri voluerant,
 Illi magis ad pompam, quam nobis ad utilitatem
 servire.
 Passus est à modestia similitudinē violentiæ Deus;
 Tactum impressum in fimbria, sensit in corde.
 Excitate alios ad idem latrocinium voluit,
 Cujus artificium non passus est regi.
 Partes suas putat erigere fœminam,
 Quæ se, quo ad usque potuerat, depressisset;
 Filiam vocat, quæ se bis Patrem esset experta.
 Ad valetudinem adjicit alia quietis viatica,
 Illum unum illi dolorem relinquens,
 Quod Medicis indigens eum postremum adiisset,
 Quem primum debuerat.
 Felix; quæ talem ad Deum accessum invenerit
 Quem impedire turba non posset.
 Nos infelices è contra,
 Qui quotidie Christum tangimus, nec curamur,
 Utpote ii, quibus ad remedium
 Jam non Christus deest, sed fides.

*Catena in hunc locum
 notat ex Hieronymo,
 quod Pharisei
 spinas in fimbriis
 ferrent, ut cruorem
 elicerent.*

*Vestes Christi
 quodam infectæ
 contagio.*

*Non enim ausus
 negare beneficium
 modestiæ.*

*Hoc est ad rapiendam
 salutem per
 fidem.*

*Proprium Dei manus
 superbos depri-
 mere, jacentes
 erigere.*

*Chrysost. hom. 32.
 in Evang. Matth.*

*Quæ major hujus
 mulieris culpa.*

*Chrysolog. serm. 36.
 Ad Sacerdotes sa-
 cerdos alludit, quæ
 quotidie celebrant.*

*Idem Chrysolog.
 serm. 37.*

ELOGIUM XXXIII.

E DECEM LEPROSIS NOVEM
 EXPERITUR INGRATOS.

Luca cap. 17.

Alit calamitas reverentiam Dei.
 Et ærumnosa modestiam
 Felix nullus exæquet.
 Supplices ut multos Christus habuerit,
 Nullos leprosis pares invenit.
 Ne salutem minus mererentur audacia,
 Stetere, quasi parati ad omnia, sed à longe.

*Steterunt enim à
 longe leprosi im-
 plorantes opem
 Christi.*

*De aliis legimus,
 quod accesserunt
 ad eum.*

D Accel-

*Qui stat videtur im-
perium expectare pa-
ratus ad omnia.
Et levaverunt vo-
cem dicentes: Iest
præceptor miserere
nostri.*

*Alludit ad parabo-
lam, seu historiam de
Publicano.*

*Venerat Christus ar-
tem patientiæ docere.*

*Ite & ostendite vos
Sacerdotibus.*

*Et factum est dum
irent, mundati sunt.*

*Isaia cap. 53. Et nos
putavimus eum
quasi leprosum, &
percutsum a Deo.*

*Æson Iasonis Pater
à Mædæa recoctus,
& in juventam re-
vocatus. Ovid. in
met.*

*Affectus, vel grati-
tudinis, vel admira-
tionis, vel gaudii.*

*Vnus autem solum
ex iis, ut vidit, quia
mundatus est, regres-
sus est magnificans
Deum.*

Accessum, quem suadebat
Opinio de Clementia Medici,
Dissuasit pudor ex conscientia morbi,
A desiderii vehementia clamore respirant,
Et demittentes animum, vocem attollunt,
Nulla tamen conatus hujus necessitas,
Ubi qui rogatur is est,
Ad cujus aures illico venit
Quidquid secum, stans item à longe
Publicanus obmurmurat.
Magistri titulum non recusat à miseris,
Qui se ad talium eruditionem,
Aperuisse meminerat in Bethleem scholam novam
Ipsamet dona sua
Deberi Sacerdotibus volens,
Non contemnentis, sed venerantis affectu
Immundas ad eos victimas legat.
Præfinito discessu
Sacrosanctæ Dignitatis conspectum
Reverita lepra declinat.
Facilis Christo miseratio erga leproso,
Quorum quasi unus sit quandoque futurus
Beneficentiæ illius amabilis impatientia,
Semel promissa differre vix tolerat.
Dandi velocitate præveniens euntum gressus,
Destinata iter absolventibus præmia,
Vix inchoantibus elargitur
Per obedientiæ veneficia
Retrocedunt novi Æsones in juventam;
Squamis edacibus libera pellis
Reflorescit Vere decoro.
Quærunt jam cicatrices, non vulnera,
Et neutris inventis hærent incerti
Cui de tam multis affectibus primas donent,
Evanescit tamen, (proh pudor,)
Una cum morbo memoria beneficii,
Mundities acquisita corporibus,
Ingerit mentibus novas sordes,
Donati valetudine
Primum illius fructum agnoscunt,

Quod

Quod jam possint Medicum fugere,
 Mundo magis odibiles cum ingrati,
 Quam antea cum leprosi,
 Unicum Alienigenam
 Populare Judæorum malum non inficit.
 Novem abeuntibus in perniciem,
 Redit decimus in salutem,
 Auctoris adoratione
 Probat quam magni fecerit donum,
 Et rogatus de sociis
 Ingens illis creat sua taciturnitate convicium.
 Et miraris, mi Jesu, mores hos tanquam novos
 Mirari magis debueras si redirent.
 Ingratitudo inter homines nihil habet jam novum;
 Gratitudo, si quæ sit,
 Ea jure monstri locum obtineat.

*Leprosi maxima
 odiosi, utpote qui
 arcerentur à templo,
 & ab urbibus.*

*Non est inventus
 qui rediret, nisi hic
 alienigena: erat
 enim Samaritanus.*

*Admiratio Christi:
 nonne decem mandati
 sunt, & novem ubi
 sunt?*

*Admiratio enim
 non est de iis, quæ ut
 plurimum accidunt,
 sed de iis, quæ raro.*

ELOGIUM XXXIV.
COECO NATO NOVAM APERIT
DIEM.

Ioan. cap. 9.

Quidni miseris sæpe Christus occurrat,
 Si Christus miseros semper quærit?
 Nescit illos præterire præteriens;
 Seu videatur, seu videat,
 Orami se ipsum prodigit via.
 Ne homo jam floccipendat hominem,
 Impendit Deus mendico,
 Vel in die quietis suæ publicam servitutum,
 Dum creante verius, quam medicante manu
 Inde supplevit homini lumina,
 Unde hominem fecerat totum.
 Operanti salutem nostram,
 Stat pro Sabbato omnis nobis utilis dies;
 Quisquis calamitosus labor impenditur,
 Summa illi cessatio est.
 Licet videri non appetat,
 Adhuc pati cœcitatem non potest,
 Quæ in tanta copia lucis nimis accidat importuna.

*Præteriens vidit
 hominem cœcum à
 nativitate, &c.*

*Chrysol. serm. 176.
 pene ad verbum.
 Hoc est in Sabbato.*

*Idem Chrysol. ubi
 supra.
 Homo enim ex luto.
 Erat autem Sabba-
 tum, quo quiescit
 Deus ab opere suo.*

*Frequenter enim
 abscondit se ab ho-
 minum oculis fugiens
 plausum, &c.*

*Prius enim unctus
cæcus, mox jussus
adire natatoriam
Siloes antequam
curatus.*

*Alludit ad primam
hominis creationem
& ad lutum, quod
hac occasione ex-
puens fecit.
Chrysolog. ibidem,
ad verbum.*

*Et tamen si cæcus
cæco ducatum pra-
stet, ambo in foveam
cadunt.
Cur ita sollicitè stu-
derint Pharisei hoc
miraculum tegere.*

*Audivit Iesus, quia
ejeserunt eum foras,
& cum invenisset
eum, dixit ei, &c.
Credis in Filium Dei.
Et vidisti eum, &
qui loquitur tecum
ipse est. Et proci-
dens adoravit eum.
Nutrit enim hæc
cogitatio humilita-
tem, quæ ad Dei lu-
men preparatio est.*

Obsistit salutari collyrio contumax malum ;
Ubi cætera solis pulsa sunt nutibus,
Hoc post linimentum, etiam lotionem expectat
Nimirum difficile, coætèrni non sunt,
Quæ fuerint unicuique coæva,
Atqui si suum Deus lutum retractet,
Plus potest tandem corrigere,
Quam natura delinquere.
Sancti rois gutta baptizat oculos peccatores ;
Aperit venia, quos culpa non clauserat ;
Accenduntur ab aquis lumina, quibus solent
extingui ;
Emitur obsequio gratuitum beneficium ;
Licet cæca obedientia fuerit,
Certo itinere cæcum deduxit ad lucem.
Eidem vix invenit miraculi magnitudo ;
Dubitat Sophista pessimus Livor,
An fieri potuerit, quod factum videt,
Tristatur nequitia crescere
Oculatos turpitudinis suæ testes ;
Quem mendacem non potest facere,
A Synagoga facit extorrem.
Novum à Deo beneficium
Nova hominum injuria provocat,
Mentem sine luce non deserit,
Qui amovit à corpore cæcitatem.
Detegit illi etiam Solem suum,
Cujus se ferendis imparem radiis profitens,
Coram illo victus prosternitur,
Qui sedes mendicus in tenebris,
Quo itinere venias ad lucem, attende.
Nihil æque illuminat hominem,
Ac si assidue ferat in oculis lutum suum.

ELOGIUM XXXV.
SURDOS FACIT AUDIRE, ET
MUTOS LOQUI.

Maro. c. 7. & 9.

Agnosco versipellis ingenium Aspidis.
A voce incantantis sapientiæ aures obturas
Verbo

*Ingenium Demonis
sicut Aspidis surdas
obturantis aures suas
à voce incantantis
sapientiæ.*

Verbo quid magis inimicum opponeres surditate? *Eternam enim*

Factus in Dei odium de Lucifero Vesperugo *attulit mundo*
Eripis oculos quibus jam Solem non potes, *noctem.*

Et ibi tantum securum te sciens,

Ubi audiendum non sit JESU nomen, *Nomen Iesu, ingens*
Vocis unius odio sonum omnem excludis. *tormentum Da-*
monum.

Ita, ne mors,

Per quas olim fenestras intravit,

Per easdem & exeat,

Sensus singulos durus excubitor obsedisti.

In uno tamen Dei digito

Totam ejusdem senties manum.

Seras omnes clavis David aperiet,

Et procellarum Spiritus tenuem coactus in spumã, *Arripit illum, &*
spumat, & stridet

Silentium, quod aliis feceras, tolerabis. *dentibus, &c.*

Sit tantum in Contribulibus Charitas,

Quæ non loquentis agat interpretem;

Fiet muto copia Verbi,

Et soluta vinculis lingua

Rectis ligatos legibus exultabit in sonos.

Excipiendis turbæ tumultibus,

Ne quis factas aures putaret,

Surdum Christus, nisi à turba seductum non sanat. *ejus.*

Quo verba venire non poterant,

Manum injiciens,

Digito pro terebra usus in cor usque descendit,

Et suæ linimento Salivæ

Insulsis sermonibus parat antidotum.

Reparaturus lubricas facultates,

Cum quibus homo tam malus est,

Sine quibus tam miser,

Quo à cælo tam multos excluderent.

Cælum ipsum optimæ mentis suæ conscium

Intuitu contestatus ingemuit.

Doluit enim vero exigi à se beneficia,

Quæ majori sæpe beneficio negarentur,

Et invitus linguam solvere visus a vinculis,

Quæ soluta vix ullis bene regatur habenis.

Natalitia novæ facundiæ

Acclamationibus celebrantur.

Intravit mors per
fenestras in ho-
minem, hoc est per
oculos, aures,
guttur, &c.

Arripit illum, &
spumat, & stridet
dentibus, &c.
Dicit enim, &
adducunt ei surdum
& mutum.

Et apprehendens
eum de turba seor-
sum misit digitos
suos in auriculas

Et expuens tetigit
linguam ejus, &
suspiciens in cælum
ingemuit.

Lingua & aures
lubricæ admodum
in homine
facultates.

Quæ causa Christo
suspiciendi cælum,
& gemendi.

Ex D. Jacobo enim
vix ullus refranat
linguam suam.

Usu vocis concessio frustra jam silentium impetra

Qui vel ubi laudari se prohibet,
Obedientiam Plebs hilarata detrectat;

Dei vota metitur ex suis,

Honestam petire credens facinoram, cum tacentur,

Pace tamen tantæ modestiæ,

Æquissima fuit admiratio potestatis,

Quæ singularis in illo

Quacunque excipi acclamatione non debuit,

Discipulis, quia solum Magistri nomen

Tota curationem ars fuit,

Cum illud frustra surdis occinerent,

Surdis beneficos esse non licuit.

Quod suorum tamen detraheretur potentia

Detractum reputans suæ,

Adducentem ad se filium non curatum ab illis,

Præter morem sapientiæ suæ subitatus excepit,

Morbos cavete, mortales,

Quorum tam rara, quam difficilis curatio est,

Amica Dæmoni Statio Auris, & lingua;

Has si cessentis,

Ad eum expellendum jam non verba sufficiant

Ipsis Dei manibus opus est.

*Quanto plus præci-
piebat, tanto magis
plus predicabant, &
eo amplius admira-
bantur.*

*Dixi discipulis tuis
ut egerent illum,
& non potuerunt.
In solo enim Iesu na-
mine morbos cura-
bant Apostoli.*

*Reganti enim re-
spondit, o generatio
incredula quamdiu
apud vos ero?*

*Alia ægritudines
sola voce curata à
Christo, hæc manibus
ejus indiguit, misit
enim digitos in
aures, &c.*

*Ait Evangelista,
quod totus populus
suspensus erat au-
diens illum.
Alludit ad Hercu-
lem Gallicanum,
cujus fabula no-
tissima.*

*Tres persone in Chri-
sto erant per conco-
mitantiam.*

ELOGIUM XXXVI. FILIIUM VIDUÆ SUSCITAT.

Luc. 7.

Ligasti verbis tuis Populos

Hercules Palæstinus,

Catenati per aures post te trahuntur,

Theatrum circumductile factus es mundo;

Deserere te nesciunt avidi spectatores,

Quibus idemtidem aperis,

In novo miraculo novam scenam,

Orchestra Divinitatis ut es,

In qua sub persona triplici

Idem semper se Deus actor exercet,

Vel cum tetrueris homines, adhuc trahes.

Quam

Quamdiu tantus Roscius egeris,
 Concionem, quam fatigare non potes
 Fugare ne spera.
 Mortuis ipsis excitasti desiderium tui;
 Qui venire ad te minus possunt, feruntur.
 Occurrit tibi extra Naim viduæ filius,
 Et hac officii specie
 Quæsiturus meritum vitæ
 Facundus in suorum lacrymis, mutus in suis,
 Rogat sibi feretrum in cunas converti.
 Facit illico de novo spectatore spectaculum.
 Quod in te incidit, fortunam vis esse, non casum.
 Et quia finis omnium es,
 Te invento quietem imperas
 Mariæ similitudinem revereris in vidua,
 In unigenito tuam.
 Orta miseratio ex prænotione affinis miseræ;
 Qualiter & tu flendus quandoque fores vidisti;
 Et quia nullum undequaque miserum vis,
 Solatium quod erat unicum, illico reddidisti.
 Prohibes lacrymas, & facilis obedientia est,
 Quando earum removes causam.
 Sola hæc tua est vera forma solatii;
 Cæteri fluxum doloris impediunt,
 At fontes non siccant.
 Mortem suo dejecturus è Curru
 Applicas loculo manum.
 Stillant tibi digiti vitam,
 Et attollente te vocem, attollit mortuus caput.
 Ingens eruditio experientia mortis.
 Sedet adolescens jam Magister idoneus,
 Artis mundo tam necessariæ quam non gratæ,
 Et quam per aures biberat vitam
 Cæteris per verba propinat.
 Orationis argumentum
 Timorem in audientibus excitat,
 Ipsa vero oratio admirationem.
 Utroque tamen Deus laudatur effectu,
 Cum ex uno quidem constet quod possit dare.
 Ex altero quid eripere,

D 4

Oblita

*Cælestis Roscius
 Christus in actio-
 nibus maxime ex-
 cellens.*

*Extra portam enim
 occurrere solemus iis,
 quorum maximo de-
 sideramus adven-
 tum.*

*Et ecce defunctus ef-
 ferebatur filius uni-
 cus matris suæ, &
 hæc vidua erat.*

*Et steterunt, qui por-
 tabant loculum.*

*Obtento fine, cessat
 actio, finis autem &
 initium omnium
 Christus.*

*Erat & ipse filius
 unicus matris suæ non
 habentis virum.*

*Causa fletus mors
 filii, quæ removetur
 restituta vita.
 Unde dicebat Iob,
 Vani consolatores
 omnes vos estis.*

*Hæc enim myrrha
 prima quam distil-
 lare dicitur manus
 sponsi in Canticu.*

*Et resedit qui erat
 mortuus, & capit
 loqui: Quid autem
 loquutus sit, tacetur:
 subdit tamen: accepit
 omnes timor, &
 magnificabant
 Deum, &c.*

*Quia Propheta ma-
 gnus surrexit, & quia
 Deus visum
 plebem suam.*

*Novus enim Pater
dedit illum matri
sua.*

*Vim facit in illo
verbo, & dedit
illum.*

*Dicit enim, noli flere,
& illico amovet fle-
rus causam.*

Oblita se Viduam est,
Quæ filio suo videt superfuille te Patrem;
Cœpit illum tibi secundo debere,
Quem à te bis acceperat.
Quamquam olim illum commodaveras,
Nunc dedisti,
Exigere potes, mi JESU.
Hilaritatem ab ægris quam vis,
Qui solus das
Eam ipsam, quam jubes.

ELOGIUM XXXVII.
ARCHISYNAGOGI FILIAM IN
VITAM REVOCAT.

Matth. 9. Marc. 5. Luc. 8.

*Ecce Princeps unus
accessit, & adorabat
eum, dicens:*

*Domine filia mea
modo desuncta est.
Abjecerat enim se
ad pedes Christi,
quem, utpote synago-
ge metuens, declina-
verat habiturus.
Major amor mino-
rem pellit, & thorace
propior pellit.*

*Sed veni, impone
manum tuam super
eam, & vivet.*

*Per impositionem
manuum curatur
ab Apostolo Spiritus
Sanctus.*

*Manus enim tua fe-
cerunt me, & plas-
maverunt me to-
tum in circuitu.
Et surgens Iesus si-
quebatur eum.*

Synagogæ caput ad Christi pedes abjicitur;
Et à Christo sibi male ominetur exitium Synagogæ

Jayro initium vitæ, mors filia
Jam non Princeps, quia totus pater,
Calamitatis suæ memor, dignitatis profus oblitus

Quem felix neglexerat, adorat miser.
In trahendis ad Deum hominibus
Omnipotentia ærumnarum hæc est.

Multi perimimur beneficiis, beamur pœnis.
Periclitantis filia amor
Zelum omnem percuntis legis excussit.

Nota tamen imperii genium vel in rogante.
Præscribit summo Medico modum curationis:

Jubet illum salutem deferre
Cum possit mittere,
Et impositione manuum

Spiritum non tam reddere, quam mutare.
Peritissimus legis interpret

Ad aures suas revocat auctorem Naturæ,
Sciens iis solum à digitis probe refici hominem,
A quibus primum est factus.

Miserationum bajulus non lassatur itinere;
Datus beneficium accepturi celeritate festinat;
Illum ipsum, quem sequitur passu, præit affectu;

Hæmor-

Hæmorrhoiſſæ contactū vel ipſa ſentit in ſimbria ; *Et ecce mulier, qua
ſanguinem fluxum,
&c. qui me tetigit?*
Nolens tamen ita uni intentus videri,
Ut non adeſſet & alteri.

Per ſanitatē mulieris annum duodecimū miſeræ

Probat excitationem Virginis
Annum duodecimum natæ.

Miſiori miraculo fidem majoris inſinuans,
Siſtendo fluxum ſanguinis

Suadet poſſe & ſe ſiſtere fluxum vitæ
Exinctus nunciatur ſenſus omnis in filia

Et extinguitur prope fides omnis in patre.

Accuſat inutilem diligentiam, quia ſeram ;

Adhuc tamen profanatam funeris injuria Domum,

Expiare tanti hoſpitis præſentia ſatagit.

Non dimidiat Chriſtus beneficia,

Quæ ſemel inchoavit.

Fiducia ſua excitat alienam ;

Somnum definit, quod nuncii mortem deſcri-
pſerant ;

Ut tamen facile in deſiſionem degenerant,

Qui violenti detinentur in luctu,

Quæ de ſomno narrantur

Exploduntur ut ſomnia.

Pergit Chriſtus donis p̄miſſa firmare,

Et latentem detegere verius Spiritum,

Quam abſentem reducere.

E domo, quam ingreditur,

Illico & turbam abigit, & mœrorem.

Offenſus Poëſi illa luctuum,

De tam multis gementibus,

Solos qui vere doluerant ſolari Patētes aggreditur.

Apprehendit Medicus manum,

Non tam exploraturus motum arteriæ,

Quam daturus,

Et acquiſita aliis hilaritate, quam ſua gloria latior,

Solo ſilentii ſacrificio

Coli ſe jubet muneris hujus auctorem.

Adeo vel in iis, quæ ſolam admirationem ſpe-
ctarent,

Suum ſemper imitationi locum aperuit.

*Et converſus, & vi-
dens eam dixit.*

*Confide filia, fides
tua ſalvā te fecit.*

*Hic Tayri filia etas
deſcribitur in textu,*

*& hoc tempus agritu-
dinis Hæmorrhoiſſæ.*

*In ſanguine enim
ſummum vitæ præſti-
dium.*

*Dum irent, occurre-
runt ei qui jam mor-
tuam nunciabant.*

*Cum veniſſet jam in
Domum Principis,*

*& vidiffet ribicines,
& turbam tumultu-
uantem, dicebat:*

*Recedite, non eſt mor-
tua puella, ſed
dormit.*

*Et deridebant eum,
& cum ejecta eſſet
turba, intravit, &
tenuit manum.*

*Non quia non periſ-
ſet, ſed quia Chriſto
non erat difficilius
excitare a ſomno,*

*quam à morte
revocare.*

*Inerat enim in illis
luctibus multa fictio.*

*Assumpſit enim ſe-
cum tres ex ſuis di-*

*ſcipulis Petrum, Ja-
cobum & Ioannem,*

*& cum eo Patrem, &
matrem puellæ, præ-
terea nullum.*

*Monuit enim mora
ſua: Nemini dixeri-*

tu, &c.

ELOGIUM XXXVIII.
LAZARUM SORORIBUS REDDIT

Joan. cap. II.

*Causa ægritudinis
Lazari, ex absentia
Christi: si enim fuis-
set hic, non fuisset
mortuus.*

*Miserunt ante omnia
Sorores ejus ad eum
dicentes: Ecce quem
amas, infirmatur.*

*Vt audivit quia in-
firmatur, mansit in
eodem loco duobus
diebus.*

*Lazarus Amicus
noster dormit, sed
vado, ut excitem,
&c.*

*Domine jam sciet,
Quatriduanus enim
est.*

*Ex Chrysol. serm.
de Lazaro suscitato.*

*Diis enim eum u-
traque colloquitur
antequam ad sepul-
crum veniret.*

*Tollite lapidem.
Chrysol. ubi supra.
ad sit materni bajula
nominis Maria.*

*Lazarus mortuus
est, sed gaudeo propter
vos.*

*Infremuit Spiritu,
& turbavit seipsum.*

Jesum abire non sinite,
Qui ægritudines, & mortem timetis.
Excubant circa nos disposita in insidiis mala,
Quæ quia præsentem illo non audent erumpere
Captant ex illius absentia opportunitates nocendi,
Retineret adhuc Bethania Lazarum,
Si non dimiserat Christum;
Digna tamen est, quæ utrumque recuperet,
Quæ Deum ante Medicos accessit.
Festinant nuncii dies fugitivos præcurrere;
Narrant ægritudinem, nec referunt sanitatem,
Prodit non egere se nunciis
In amicorum periculis Christus.
Ut sit tamen infortunio locus
Nescit moras per biduum;
Utpote cui esset in dispari gloria par facilitas,
Mortem vincere, ac removere languorem.
Proficit morbus, spes deficit,
Et mortuo consepulta
Ad fœtorera usque putrescit,
Sertus adest Medicus, adhuc tamen etiã opportunus,
Et vivis non minus consulturus, quam mortuo,
Vocatus pro Lazaro
Videri diu potuit pro Maria solum,
Et Martha venisse.
Geminavit illa dilatio beneficium,
Cum iis fidem reddiderit, antequam fratrem.
Otiosum neminem in comitatu patitur suo;
Inter divinas virtutes humanum requirit auxilium,
Juber tolli lapidem, spem attolli.
Illaturus vim Erebo,
Tremendi bajulam nominis
Vult secum esse Mariam.
Qui amici mortem enuncians gaudere se dixerat,
Ubi eum ita miseræ redditurus est vitæ
Tota viscerum commotione turbatur.

Fiebat

Fiebat illa excitatio cum injuria dormientis,
 Unde ad illam venit cum mœrore benevolus
 Ad quam tripudio festinasset iratus.
 Elevatis in Cœlum oculis
 Dimensus hominis lapsum ingemuit,
 Et spelunca spectata
 Recordatus latrocinium Dæmonis,
 Lavare voluit oppressi viatoris vulnere vino suo.
 Qui jam omnia jura mortis intraverat,
 Fœtet sorori, sed nondum Deo,
 Quem uno putredo nostra
 Ad miserationem sollicitat, non ad fugam.
 Omnium funera in unius spectans interitu,
 Quia adhuc solum Lazarum,
 Non etiam omnes mortuos suscitabat,
 In semetipsum sibi iratus infremuit.
 Coram omnium Judice
 Furti comperta mors sistitur,
 Et redimens reddendi celeritate rapinæ demeritum,
 Educit è specu
 Inclusum adhuc laqueis captivum suum.
 In libertate Christi,
 Nulla veteris servitutis tolerantur vestigia.
 Solutus suum experiri libertatem jubetur,
 Et de mortuo nihil præter silentium retinere.
 Stat pro luculenta gratiarum actione
 Ipsamet muta admiratio beneficii.
 Levia loquuntur gaudia, ingentia stupent.
 Et non jure luxeris surditatem viventium,
 Qui mortuos ita tibi attentos invenias?

*Jesus autem elevatis
 sursum oculis dixit
 Pater, &c.*

*Erat autem spelunca,
 & lapis superpositus
 erat, &c.*

*Dixit ei Jesus, nonne
 dixi tibi, quoniam si
 credideris, &c. cum
 Martha dixisset
 quia fœtet.
 Est ferme sensus
 Chrysolog. Vbi supra.*

*Corpus Lazari,
 quasi corpus delicti à
 morte commissi.*

*Et statim prodiit,
 qui fuerat mortuus,
 ligatus manus, &
 pedes insistit.*

*Solvite eum, &
 finite abire.*

*Nulla enim legitur
 vox Lazari recens
 suscitati.*

ELOGIUM XXXIX.

AD CRUCEM TRIUMPHALI POMPA DISCEDIT.

Matth 21. Marc. II. Luc. 19. Ioan. 12.

Certa Christo de hostibus victoria est;
 Ante pugnam palmas exposcit.
 Mors tamen nuper in Lazaro victa
 Justam triumpho poruit causam dare.

*Christus victor vel
 ante pugnam.*

*Quæ Christo triumphi
 causa.*

Auxit

Auxit illi, non minuit animos Crux sperata.
 Propediem regnaturus in illa
 Formam servi visus exuere,
 Libertatis Afferor
 Ne Asinam quidem patitur alligatam teneri,
 Solutam à discipulis jubet adduci,
 Homines amoturus ab otio,
 Cum laborum patientiam, ne in Jumento quidem
 Sua sine mercede derelinqueret,
 Avelli pullum à matre non vult,
 Ne ille quidem facturus
 Ex sua hilaritate tristitiam.
 Princeps pacis
 Dum inter oleas bella damnaret
 Natum bellis equum despiciens
 Mitioribus dicatum laboribus animal
 Consecravit.
 His plane mitissimus Dominus opus habuit,
 Quibus nulla esset inferenda violentia,
 Ut se ferrent ;
 Execrare suetus obsequia,
 Quæ à coactis extorqueat.
 In celebritate triumphi sui
 Tota illi pompa parabilis
 Quia lætitia, quæ ex Deo est ,
 Ulli unquam modestiam non excussit.
 Hominum Plausus,
 Ne ideo solum ab eo neglectos crederes,
 Quod eos ignorasset nunquam expertus,
 Suo daturus auctoritatem contemptui,
 Ita illos semel admisit,
 Ut secundo non quæreret.
 Notavit eorum levitatem in frondibus,
 Quas quilibet excuteret turbo.
 Lætis animum commodavit, non dedit ;
 Ne totus hæreret in præsentibus
 Futura prospiciens,
 Bonus augur excidium ex tripudio
 Prælagivit.
 Seniorum perfidiæ

*Tam enim loquabatur
 tanquam potestatem
 habens : solvite, & adducite,
 &c.*

*Libertas omnis à Christo,
 ut ab Auctore.
 Tolerantia nec in jumento à Deo sine
 mercede relinquitur.*

*Asinam & pullum dum ea. Matth. 21.
 Quare Asinam, non equum ascenderit.*

Christus omnis violentia hostis.

Obsequia qua Deo invisa.

Triumphus hujus quare tota pompa parabilis.

Hos plausus cur Christus admisit?

Pueri vellebant ramos de arboribus.

Videns Civitatem, flevit super illam.

Bonus augur ex lætis prælagit tristitia.

Innocentiam puerorum opponens,
 In honore suo benevolentiam magis,
 Quam reverentiam aucupatus,
 Quo frater agnosceretur,
 Davidis dici filius, quam Dei maluit.
 Ab iisdem arboribus Crucem expectans,
 A quibus ramos habuisset,
 Condonavit hominibus,
 Quod se solis colerent frondibus.

ELOGIUM XL.
NEGOTIATORES E TEMPLO
EJICIT.

Matth. 21. Marc. 11. Luc. 19.

Ingressus Hierosolymam Christus
 Cujus adiret diversorium ante, quam patris?
 Non hanc traxerat urbanitatem è cœlo,
 Ut Deo debita officia posthaberet humanis.
 Expiatio urbis sacrilegæ, quam intendebat.
 Inchoari nisi à templo non debuit,
 Unde & auctoritas vitiis,
 Et origo solet esse virtutibus.
 Non ea frons homini Deo,
 Ut in aliena posset domo corrigere,
 Quod necdum emendasset in sua
 Populi nequitix obstetrix avaritia Sacerdotum,
 Quam qui ante omnia non everteret,
 Mala in ramis rescinderet, in radice lactaret.
 Abominationem in loco sancto ne is quidè tolerat,
 Cui ipsamet tolerantia natura est,
 Cæterorum criminum Judex,
 Hujus etiam licetorem agit.
 Armat flagellis assuetam beneficiis manum,
 Et indignatus ibi attolli rerum pretia,
 Ubi à se omnia gratis dantur,
 Ulciscitur liberalitatis injuriã severitatis exemplo.
 Atqui nisi ferremus ipsi nobiscum,
 Non haberet Deus unde nos puniat.

Nostris *Isaias.*

Christi vel in triumpho summa modestia.

Osanna filio David.

Cruce ex olea & palma secundum multos. Vide Gretserum de Cruce.

Fructus enim Deo vix ullos dant.

Statim ac ingressus est Hierosolymam venit in templum.

Ita Chrysost. apud Sã in hunc locum.

Bonum & malum populorum, à bonis vel malis Sacerdotibus. Unde de hoc eos sæpè arguit Christus.

Alludit ad illud, cum videritis abominationem stantem in loco sancto.

Fecit quasi flagellum de funiculis.

Funiculi hi ligandi mercibus suis allata à mercatoribus.

Rades eos in novacula conducta, aïs

Isaias.

*Perpenditur illud
quod ait Evangelista:
fecit quasi flagel-
lum, &c.*

*Nos enim, quacumque
nos vexant, etiam si
nobis utilia sint, odi-
mus,
Mensas nummula-
riorum evertit.*

*Instabat enim tem-
pus passionis, quo
transiturus erat de
hoc mundo ad Pa-
trem.*

*Oves & boves in
templo ad usum
sacrificii.
Soli enim divites hu-
jusmodi victimas
pretiosas offerre
poterant.*

*Vos autem fecistis
illam speluncam
latronum,*

*Vocat hoc Marty-
rium avaritia, quia
propter illam flagella
illa tolerabant.
Flagellorum cause
peccata, quia quia
non fugiebant eos
jam secundo pellebat,*

Nostris ipsi flagellamur inventis,
Et quos funiculos patimur,
Ipsimet nobis in libertatis damna texuimus,
Tam benevoli tamen Parentis à dextera,
Venite filiis quidpiam finistrum non potest.
Beneficia sunt ea ipsa,
Quæ nos æstimatores pessimi appellamus flagella,
Horruit Veritas odiosam iis vocem affigere;
Adulata duntaxat aliquantulum errori nostro,
Mitigato nomine, quasi flagella vocavit.
Qui Sacerdotium jam nollet esse quæsturam,
Menses, in quibus Hirudines Pauperum,
Æternum agerent in assiduo lucto convivium,
Providus magis, quam iratus evertit.
Domui suæ disponens mox abiturus,
Illius probat vere se Dominum,
Cujus eum Invidi vulgaverant everforem.
Fugat inde oves, & Boves
Qui sacrificium concepisset Augustius.
Nauseat victimas saginatas Plebis eruore;
Miaus divites videri jam non vult minus pios
Certus ibi ut plurimum magis abundare virtutes,
Ubi minus pecuniæ.
Non suffert latrocinium securum in Templo,
Quod cum periculo exercetur in sylvis;
Nec celebrari coram se alias,
Quam Sanctarum cogitationum
Nundinas pati potest,
Martyrium avaritiæ taciti tolerant,
Quos acius conscientia, quam Christus flagellat,
Indigna venia, qui fugiant redituri,
Quoeunque digni supplicio,
Qui flagellis terga subtrahant, & non causas.

ELOGIUM XLI.
IN BETHANIÆ COENA UN-
GUENTIS PERFUNDITUR.

Matth. 26. Marc. 14. Ioan. 12.

Miseri-

Miseriarum illicio Christus attrahitur;
 Extra Cœlum
 Sine calamitosa vix cœnat,
 Dubitem an adfuturus Cœnæ nuptiis fuerit,
 Nisi desiderandum in iis vinum præscisset.
 Antambulones suos ærumnas posuit,
 His ille præcuntibus
 Libera quadam necessitate subsequitur,
 Discumbit nunc in Bethania;
 At in leprosi domo cum mortuo.
 Hæret fidejussori suo Lazarus,
 Qui eo præsentem
 Se non fuisse moriturum jam sciret.
 In schola tumuli profecisse se probat;
 A vitæ ne dividatur Authore
 Illum non jam ut olim expectat,
 Sed sequitur.
 Accedit in novum cœnæ condimentum Maria,
 Blanditur mortis Amatori
 Innocens Assentatrix,
 Dum Trichinium cum sepulcro confundens,
 Servanda mortuo munera
 Viventi exhibet.
 At in Convivio Christi
 Importuna non est mortis memoria.
 Alitur inde mens pabulo suo,
 Et ubi periclitari possit Sobrietas, ibi suadetur.
 Prævum exemplum optimo odore plus potuit;
 Utroque repleta Domus est;
 At illud excitavit querelas,
 Non item hoc laudes.
 Invenit vel in Contubernio Christi
 Nimium emunctæ naris homines Pietas,
 Quibus statim ac olere suavius cœpit,
 Placere desuit.
 Sedent non jam Convivæ, sed iudices,
 Et eum, qui tale fieri passus esset obsequium
 In ea, quæ fecisset, culpantes,
 Receptissimo apud homines more
 Alienam virtutem

*Discubuit in Domo
 Simonis leprosi, &
 Lazarus unus erat
 ex discumbentibus.*

*Qua Christo causa
 eundi ad Cœna nup-
 tias.*

*Antambulones
 Christi ærumna, &
 cur.*

*Subsequitur qui-
 dem volens, sed in-
 fallibiliter.*

*Sciebat, quia soror
 dixerat: si fuisset
 hic, &c.*

*Miserunt enim
 Nuncios de agritu-
 dine, ipse vero Laza-
 rus non ivit ad Chri-
 stum.*

*Memoriam Mortis
 ingerit per unguentæ:
 Vngi enim solebat
 mortui. Vnde &
 Christus ait:*

*Ad sepeliendum me
 fecit.*

*Ideo Maria partes
 suscepit. Quid ma-
 lesti estis huic, &c.*

*Præva exempla be-
 nis validiora.*

*Poterat unguentam
 hoc venundari, &c.*

*quod primus Iudas
 dixisset. Mox & ca-
 teri creduntur.*

*Indignati sunt di-
 centes: Vt quid per-
 ditio hæc.*

*Redundabat enim in
 Christum accusatio
 Mulieris, quod illam
 non prohibuisset
 effusionem.*

*Occa-
 siones ad calum-
 niam maxime prons,*

*De Iuda dixerat,
unus ex vobis Diabo-
lus est, Ioan. 6.*

*Ingens solatium veris
Christi cultoribus.*

*Prodigalitas aua-
ritia: Quid vultis
mibi dare, & ego cum
vobis tradam.*

*Abiens enim laqueo
se suspendit.*

*Malus utique sibi, qui
sibi & vitam, &
Deum eripuit.*

*Apostoli vocati ut
non solum ipsi salu-
tem consequerentur,
sed ut per ipsos
& alii.*

*Ponderator Spiri-
tuum Dominus,
Prov. cap. 16.
Iniquitatis Iudae initia
ab odio pauperum,
quibus eripiebat, quae
in eorum usus
jubebantur
impendi.
Pater enim paupa-
rum Christus est.*

Occasionem sui criminis faciunt.
At qui eiecerat à Maria septem Dæmonia,
Octavum hoc molestum illi esse
Non patitur,
Ne despondere animos, sectatores pietatis,
Accusante mundo
Patronus est idem ipse qui Judex,
Et lucri plenum est damnum,
Judæ displicuisse
Unde Christo plus placeas.

ELOGIUM XLII, A DISCIPULO VENDITUR.

Matth. 26. Marc. 14. Luc. 22.

Semel prodiga extitit avaritia;
Inexhaustum unica effusione
Ligurivit avarium.
Dæmens, quæ non minori pretio
Emeret malum suum;
Cæca dum non agnosceret crimen,
Impia dum corrigeret,
Cariosus Iscarioth,
Cui bonus unquam esse potuerit,
Qui fuit usque adeo malus sibi?
Mercator non melior, quam Apostolus,
Depeculator salutis suæ,
Ubi lucrari etiam alienam debuerat,
Quo vilius venderet Deum
Ignorantes pretium ejus adivit,
Mendaces plane filii hominum in stateris,
Qui ponderatorem Spirituum
Triginta argenteis vix appendant.
Profecit per suos gradus impietas;
Alimenta primum pauperibus abstulit,
Mox vero etiam Deum sibi,
Mirari voluetam
Si potuisset perseverare cum Christo,
Qui pauperes non amaret,
Liberalem pietatem.

Quid-

Quidni ante alios avarus argueret,
 In quem tota illa profusio declamabat?
 A dispergente, ne ultra colligeret,
 A Vase fracto ne ultra obdureceret
 Monebatur.
 Ita malus, ut vel à bono depravaretur
 Unguento,
 Continuit dentes ab esca,
 Ut interim morderet insontem,
 Quia fur erat, & latro,
 Ne sua quidem reliquit convivio gaudia.
 Tam luci avidus, quam non capax,
 Semper quid vendi;
 Nunquam quid emi posset attendens
 Properat urgere facinus,
 Quod mox tanquam omnium maximum
 Laqueo coronaret.
 Pessime de Sacerdotibus iudicans,
 Qui Deum
 Nisi à se emerent, non haberent,
 Eorum manus oblata illis re tam sancta
 Profanat.
 Demens, qui Deo amisso non quæreret,
 Non quid dare sibi homines possent,
 Sed quid vellent,
 Cum Deum non habenti
 Date quidpiam vel si veliut, non possint.

ELOGIUM XLIII.

AGNUM CUM DISCIPULIS COMEDIT.

Matth. 26. Marc. 14. Luc. 22. Joan. 13.

Hoc qui Cœnaculum subis,
 Feras & tu aquæ lagenam
 In ardoris in te excitandi remedium;
 Ignem omnia spirant,
 Ubi assandus est Dei Agnus,
 Huc imbres ipsi è Cœlo si venerint,
 Flammei fient.

E

Agnoscit

Ex Lactantio: Condemnare videtur, quicumq; dissentit.

Inde enim sumpsit occasionem calumniandi puffedam effusionem.

Ioan. cap. 12.

Potuit unguentum hoc venundari, & dari pauperibus.

Quod enim majus scelus, quam Deum tradere.

Qui volebat iis Deum tradere, supponebat esse illos sine Deo.

Pondenat illud, quid vultis mihi dare, oblitus querere quid possent.

Quid enim habeat qui Deum non habet.

Occurret vobis homo lagenam aquæ bajulans, Marc. 14.

Alludit ad imbrem flammarum in die Pentecostes.

*Et posuit vestimenta
sua, & præcinxit se.*

Cenaculum grande.

*Transibat enim lex
Moyſis, & sacrificia
n illo Phasæ.*

*Comedebant enim
agnum quasi pere-
grinaturi. Vt habetur.
Exod. 12.
Quid Sacramenti
hoc haberet.*

*Lactuca aggreges
adhibita in hoc con-
vivio de more.*

*Os non comminuetis
ex eo, Exod. 12.
Ossa autem fortitu-
dinis, & constantia
symbolum.*

*Præter Agnum non
aliud adhibitum
ferculum, & cur.*

*Post convivium seria,
Vide in Adag.
Manutii.
Turbatus est, & ait:
Unus vestrum, &c.
Ve autem ho-
mini illi.
Rabidi Canes oblato
solent pane placari.
Hoc enim signo
Ioanni proditorem
descripsit.
Caperunt singuli di-
cere: Nunquid ego
sum Dominus.*

Agnoscit Aula genium Christus,
Inde se vestibus allevat vix ingressus,
Capacitatem ne stupeas, si hospitem agnovisti
Omnes odit angustias qui immensus est.
Abducturus è Mundo Myſteria,
Quæ pertinsibant,
Ad Agni esum, quasi ad iter accingitur.
Peregrinari suos secum jubet in cœna,
Et festinantium in morem
Lumbis præcinctis habere in manibus baculos
Quasi qui hæere illos in hujus vitæ
Deliciis noller
Sed per illos transire,
In Convivio suo
Desiderari amara non patitur,
Sciens sine hoc condimento
Placere posse dulcia, non prodesse.
Agnoscit quos ad mansuetudinem educat,
Prohibetque in ejus Ossibus lædi Constantiam,
Cujus commendationem ea potissimum hora
Suis perutilem sciret,
Ne panis Angelorum
Epulis hominum fartos inveniat,
Uno contentos esse ferculo jubet.
Pinguiori eos cœna satiare distulerat,
Cujus famem per illa quasi jejunia nutrebat,
Differre nesciens post convivium seria,
Cui nullum pro ludicris tempus vacat,
Ingesta proditoris mentione
Seipsum turbat in suis.
Nunquam magis ex animo voluit
Potuisse mentiri,
Ne essent, quæ futura prædixerat,
Rabidum Canem
Intincto studet in Paropside sua pane placare.
His non illectum blanditiis deterret minis.
Uni intentatæ omnes dejiciunt.
Naturam metuunt,
Qui certi de voluntate jam erant.
Unus Judas

Cum alieno cæteri trepidarent exitio,
 Non inhorrui suo.
 Familiari perditis dolo
 Sat cortexisse se crimina credidit,
 Si celasset.

*Similiter & Iudas
 dixit: cui respondit
 Christus, tu dixisti.*

ELOGIUM XLIV.
 CONVIVARUM SUORUM AB-
 LUIT PEDES.

Ioan. cap. 13.

Psychagogia Christi quæ fuerit, ut ediscas,
 Quid post cœnam agat, attende.
 Animum relaxat præcinctus,
 Et sordes à suis abstergendo, se beat.
 Adeo non fuit illi alia,
 Quam de suorum utilitate voluptas.
 In Hypocausto illo suo,
 Quod frigescenti mundo parasset,
 Accendi sibi præsentiens
 Gehennam quamdam Amoris,
 In ardoris solatium ad aquas accurrit.
 Baptisma Pedum
 Affectis tumore capitibus applicat,
 Et iis, à quibus deserendum se sciret,
 Charitatis suæ pedicas per oscula inserit.
 Initiaturus sacrificii sui Mystas,
 Ne coactis illuc Cœlitibus
 Terrena redoleant.
 Eos primum ab omni ignobilis elementi
 Contagio expiat.
 Ad novum iter præcinctis
 Præter novum Viaticum
 Præparat etiam quodammodo novos pedes.
 Facturus consuetudinem apud suos,
 Ut quæ possedissent
 Ad Apostolorum pedes abjicerent,
 Primus ante alios,
 Sciens, quia omnia dederat ei Pater in manus,
 Omnia apud eosdem deposuit.

*Surgit à cœna, ponit
 vestimenta sua, &
 cum accepisset lin-
 teum, præcinxit se.*

*Hoc est in cœnaculo
 in quod in igne etiam
 è cœlo descendit.*

*Deinde misit a-
 quam in pelvim.*

*Tumor hic capitum
 ex contentione re-
 centi, quis eorum
 videretur esse
 major.*

*Consecravit enim
 paulo post Sacerdo-
 tes, confluentibus
 Angelis in nova
 dignitate venera-
 tionem.*

*Quod erat Eucharis-
 tia, quæ & Pa-
 tribus dicitur via-
 ticum immorta-
 litatis.*

*Act. Apost. c. 4.
 Vnd. didicerint pri-
 mi Christiani omnia
 sua deponere ad pedes
 Apostolorum.*

Res usque adeo difficilis hominī
 Non alterius, quam Dei
 Suaderi exemplo potuerat
 Speciosi nunc plane sint
 Evangelizantium pedes,
 Quando eos ille ipse

Qui cælos ornavit, expolit.

Assueti ne manus quidem,

Cum panem manducarent, abluere,

Facti nunc domestici Dei

Ad omnem erudiuntur Urbanitatem.

Et Locupletum more

Per Balneum initiantur ad cœnam.

Unus Petrus Divinitatis Christi iudex melior

Quam amoris,

Cum in se sordes odisset

Ægre se passus est abluī,

Non quia posset ab alio,

Sed quia non deberet ab eo.

Damnavit demissionem Præceptor

Positam in loco non suo;

Vetuit illam, ne virtus esse jam posset,

Non passus illud sibi per lites

Pascha differri,

Quod desiderio desideraverat

Manducate cum suis.

ELOGIUM XLV.

NOVUM SUI DE SEIPSO CON- VIVIVM PARAT.

Matth. 26. Marc. 14. Luca 22.

Veneficia Charitatis hæc sunt,

Quæ usque ad Maleficarum imitationem

Benefica

Arcanis suis deligens noctes,

In earum una

Invisibilem Deum ostendit in carne,

In altera

Visibilem hominem celavit in pane.

Ad Rom. 4. v. 15.

*Vnde Pharisei,
 Quare discipuli tui
 non lavant manus
 cum panem man-
 ducant?*

*Apud antiquos
 nulla cœna nobilis
 sine prævio Balneo,
 ut ex historicis con-
 stat.*

*Domine, tu mihi
 lavas pedes? non
 lavabis in æternum*

*Si non laveris te, non
 habebis partem
 mecum.*

*Cur Christus hanc
 Petri difficultatem
 ægre tulerit.*

*Sanctus incantator
 vocatur Christus à
 Clem. Alex. lib. 1.
 Pedag. c. 2.*

*In nocte videlicet,
 qua natus in
 Bethleem.*

*Hoc est; in qua nocte
 tradebatur.*

Et utraque quidem in nocte ita incaluerat,
Ut cum omnem in se collegisset ardorem,
Petrus, alique frigerent vel ad ignem.

Celebraturus in Cruce nuptias
Unigenitus Patris,

Hymeneo præmittens convivium.

Amicos vocat ad cœnam,

In qua cum opsonium fecisset ex pane,
Tota dilapidata substantia jam decoctor,
Avaro exactori cedit in prædam.

Cum omnis homo primum bonum vinum ponat,

Ipsè subjicere nesciens quod deterius est,

Omnium optimum

More suo servat extremum.

Æternus Cœli Obses in terris,

Quia pellendus ab oculis,

Aditum quærens in corda

Novum sibi vehiculi genus

Adornavit in pane,

In quo, sensu jam non usus interprete,

Ipsè per se ageret causam suam.

Cœlo militaturus providus Imperator

De electorum frumento Congiarium præparat.

Impium Catilinæ facinus

Pio iteraturus exemplo

Conjuratis suis propinat sanguinem.

Hoc ille Philtro

Insidiatus amorì hominùm est.

Pridie quam moreretur sepultus in suis,

Ne totus esset in potestate hostium

Se apud amicos deposuit.

Pharmacum sobriis præparans

Venenum ebris,

Quid daret magis,

Quam quibus daret attendens,

Uberi de se Vite vindemia,

Quod Cariosum Utrem distumperet.

Vinum novum expressit.

Adora, Viator sepulcrum,

E 3

Quod

*Vnde frigus, qua
nocte Eucharistiæ
Christus instituit.*

*Vipote Sponsus
Sanguinum.*

*Ex pane enim car-
nem fecit, unde pos-
set dicere caro mea
vere est cibus:*

*Dici Christo potue-
rat melius, quam
Architrachus di-
xerat ministranti,
omnis homo, &c.*

*Tu autem servasti
bonum vinum
usque adhuc,
Eucharistiæ vehicu-
lum Christi in corda
hominum descen-
dentis.*

*Congiarium dari so-
litum ab Imperatore
militibus.*

*Plin. in Paneg.
Teste Salustio, fama
fuit Catilinam ipse
fecit cum conjuratis
suis misse.*

*Amatorium pocu-
lum Christi.*

*Accipite, hoc est
corpus meum, quod
pro vobis tradetur.*

*Mors est malis,
vita bonus.*

Ego sum vitis, &

Pater meus

Agricola.

*Hoc est Iscarioth,
nemo autem Christo
teste, bene ponat vi-
num novum in
utres veteres.*

*Alludit ad Sapientum consuetudinem, qui sibi viventes adhuc, se-
pultura ponunt.*

Quod in monumentum suæ mortis
Sibi adhuc vivens posuit Amor tuis.

ELOGIUM XLVI.
HYMNO DICTO IN HORTUM
DISCEDIT.

Math. 26. Marc. 14. Luc. 22. Ioan. 18.

*Quam bene Eucha-
ristia cibus fortium
dicatur à Patribus.*

*Tunc enim cepit iis
dicere, plorabit, &
flebit, &c.*

*Fabulantur Poete
Achilem à Chirone
leonum medullis
pastum.*

*Dixit enim hym-
num, & diutius in
sermone illo blandis-
simo se hilaravit, &
sua, & mox mira
alacritate ait, surgite
eamus hinc.*

*Nostrum erat gra-
tias agere, & non
Christi, qui dederat,
non acceperat
beneficium.*

*Abiit secundum
consuetudinem in
hortum Gethsemani.*

*Ita enim oraverat,
Rogo ut unum sint
sicut & nos unum
sumus.*

*Dolor, ex disconti-
nuatione partium
natus.*

Eucharistia plane cibus est fortium;
Eam ex quo tradidit Christus,
Jam non dubitat discipulis
Aspera quoque prædicere.

Terrori eos posse non credit,
Tali adversus metum omnem Amuleto
Munitos.

Generosum vinum Deo dignos indidit Spiritum
Et Leo Judæ medullis suis pastos
Achilles facit.

Ipsemet se suscepto
Vilus est redditus sibi.
In hymnos erupit hilarior,
Et imminentis vix memor exitii,
Amores suos diuturniori colloquio
Exploravit.

Pro beneficio, quod omnes grati hominis
Affectus excederet,
Egit ipsemet gratias sibi.

Usque adeo onera nostra omnia, sua fecit,
Consuetudinem optimam
Mortor illi nullus excussit;
Medicatus oratione tædium est;
Venit Alcides alter in hortum
Jam non mala sumere, sed absumere.

Qui rogaverat,
Ut unum cum Discipulis fieret,
Exauditum se sensit,
Cum avulsus ab iis est.
Unitatem ex divisionis dolore conjecit;
Seipsum visus est destituere,
Cum illos deseruit.

Ita ne ipse quidem sine violentia,
 A suo cum Deo colloquio
 Exclufit homines,
 Latronem expectans
 Severè vigiliis præcipit,
 Miraturque in cribro Satanæ positos
 Dormire posse.
 Athleta nobilis
 Duram evocatus ad luctam,
 Antagonista doloris sui
 In terram victus alliditur,
 Et Cœli superiis indiget, ut erigatur,
 Quæritur propinari sibi
 Calicem tam divertum à suo.
 Hausta diviniſſimi ſanguinis potione
 Aliam omnem etiam oblatam à Patre faſtedit.
 Mox tamen interpretatus beneficium,
 Quod ſibi à tam benevola Maieſtate veniret,
 Exinanivit ſemetipſum ſe ipſo,
 Quo ampliorem in ſe faceret
 Ærumnis locum.

ELOGIUM XLVII.

ORANS SANGUINEUM IN SU-
 DOREM LIQUESCIT.

Matth. 26. Marc. 14. Luc. 22. Ioan. 18.

Proh quam gravis eſt levitas noſtra?
 Nunquam par lenſit onus noſter Alcides.
 Atlanti ſuffectus
 Non ita curvaſſet humeros,
 Nec tam ſollicitè Patris dexteram imploraſſet,
 Sarcinam recuſare non auſus accuſat,
 Et ut jumentum jam factus
 Infirmum hominem tergo excipit
 Pronus humi.
 Peccatoribus intentis ſemper deſtruere
 Nobilem aream in humeris ſuis exhibet
 Ad ædificium, quod in Cœlum uſque pertingat.
 In forma ſervi ſe quæri ad verbera ſentiens

*Illud, & avulſus eſt
 ab eis, quondam uti-
 que violentiam
 ſonat.*

*Sciebat quâ hora ſur-
 veniret, ideo non ſo-
 lum vigilabat, ipſe,
 ſed & monebat ſuos,
 vigilate & orate,
 &c.
 Factus in agonia
 prolixius orabat.*

*Tranſeat à me calix
 iſte tam diverſus ab
 eo, quem diſcipulis in
 cœna dederat.
 Veruntamen non ſic-
 ut ego volo, &c.
 Exinanivit ſemet-
 ipſum formam ſervi
 accipiens pronus in
 terram, & ad fla-
 gella paratus.
 Procidit in faciem
 ſuam orans.*

*Pater mi, ſi non pot-
 eſt hic calix tranſire,
 niſi bibam illum ſia
 voluntas tua.*

*Vnde bene dicebat,
 Pſal. 128. ſupra dor-
 ſum meum fabrica-
 verunt peccatores.*

*Cur toties in hac ora-
tione Christus repe-
ret illud, Pater mi,
Pater mi.*

*Factus est sudor ejus
sicut gutta sanguinis.*

*Deus, ex Plin. lib. 2.
definitur totus oculus,
totus manus, &c.*

*Alludit ad gemmas,
quæ sudore suo ve-
nena detegunt.*

*Per Zachar. Christus
oriens nomen ejus,
c. 6.
Matth. 16. Vespere
dicitur, serenum erit,
rubicundum est
enim.*

*Ait enim, sicut gutta
sanguinis decurrentis
in terram,
Gen. 3.*

*Ovid. in met. ubi de
Medusa capite à
Perseo reciso.*

*Suadent sidera so-
mnium remoto sole.*

Ut filius agnoscat
Sæpe patrem appellat.
Vel sic tamen ad flagella paratus
Vultum, quo excitaret benevolentiam, regens,
Exegit avarus dolor
Ab omni membro tributum;
Nulli sudorem, aut lacrymas condonavit.
Aliter Deum flere non decuit,
Qui totus oculus est.
Effusionis avidus sanguis vulnera prævenit,
Et impatiens intra venas teneri
Urget libertatem nostram in sua.
Oblatus de cælo calix venenum habet;
Eo propius admoto sudat nobilis gemma.
Oriens noster.
Quando ita in Vespere rubuit,
Polliceri sibi mundus audeat Cras serenum.
Dare tellus ineipiet fructum suum,
Quæ tam bono irrigata sit rore,
Liberalis Agricola.
Ne sui quidem tenax cruoris,
Eo hortum suum alluit impetu,
Ut guttæ jam non dicantur fluere,
Sed decurrere.
Solare te, novus Adam.
Quod in sudore vultus tui
Vescaris & tu Pane tuo.
Si terræ creditus Gorgonis cruor
Monstra peperit,
Monstrorum domitores pariet tuus.

**ELOGIUM XLVIII.
DORMIENTES INCREPAT:
ET HOSTIBUS OC-
GURRIT.**

Matth. 26. Marc. 14. Luc. 22. Ioan. 18.

Nostri quoque Solis absentia
Somnum conciliat.

Vigila-

Vigilare, Christe, non possumus,
 Quamdiu nobiscum non es.
 Nisi identidem ad nos excitandos redieris,
 Aut similitudo mortis,
 Aut mors vera nos occupat.
 Bonus Pastor
 Custodiens super grege tuo noctis vigilias
 Vides lupum venientem,
 Et occurris intrepidus.
 Feritatem retundit insperata securitas,
 Vel ipso suæ felicitatis occurſu
 Terretur impius;
 Quod invenerit quæſita, ristatur,
 Et ne Deo, coram quo stat,
 Propiorem illum ruina faciat,
 Retrorsum cadit.
 Redintegrata tamen audacia,
 Ut gravius secundò conrueret,
 Iterum surgens,
 In danda salute, quam non haberet, profusus,
 Capitalem inurere Deo calumniam voluit,
 Dum eum, ac si docere perfidiam potuisset,
 Magistrum dixit.
 Negavit Discipulum,
 Qui maluit amicum vocare;
 Opposuit blasphemo doctrinam suam,
 E cujus ipse præscripto
 Ne Proditorem quidem odisset.
 Publici Grassatoris
 Adhuc volens famæ consultum,
 Dissimulavit quod erat, appellavit quod fuerat,
 Potentiæ suæ conscius,
 Quæ dixit, & facta sunt,
 Tentavit an posset
 Amicum, quem dixerat, facere.
 At plenus Satana Judas
 Non reliquit in se Deo locum.
 Tenebrarum filius
 Potestate tenebris facta
 Nulli non obstitit lumini.

E 5

*Ita Drogo Ost. serm.
 de cena Domini.*

*Somnus imago
 mortis.*

*Procesit & dixit
 eis, quem queritis?
 Ut ergo dixit eis, ego
 sum, abierunt retror-
 sum, & ceciderunt
 in terram.*

*Impii ex ruinis suis
 occasionem capiunt
 recedendi magis
 à Deo.*

*Tunc accesserunt, &
 manus injecerunt
 in Iesum.*

*Ave Rabbi, & oscu-
 latus est eum.*

*Vocatur magister,
 cur non eum vocet
 discipulum, sed
 amicum?*

*Dixerat enim, Ego
 autem dico vobis,
 diligite inimicos.*

*Fuerat amicus, tunc
 vero erat proditor.
 Omnipotentia Dei,
 dicendo res facit.
 Post buccellam panis
 intravit in illum
 Satanus.*

*Hæc est hora v'stra
 potestas tenebrarum*

Ipsa

*Christus vel ex sua
patientia agnitæ
Deus.*

*Homines enim facile
irascuntur, ut qui
habent spiritum
in naribus.
Vide Tertul. & Cypr.
lib. de patientia.*

*Venit Iudas cum la-
ternis & facibus.*

*Furiarum arma tæ-
da, ut apud Poetas.*

*Mortui enim soliti
ita ad sepulcrum
deduci.
Fœtebat etsi non-
diom quatrduanus.
Reg. 4. c. 4.
Cum Satanæ jam es
mississet in cor, ut
eum traderet.*

*Insufflavit, & dixit,
accipite Spiritum
Sanctum.*

*Spongia, fel, & ace-
tum eluerunt labem
Christi labris im-
pressam à Iuda
osculo.*

Ipsa illum summi boni notitia perdidit,
Agnosci Christus Divinitatem suam,
Vel ex tam impuri patientia osculi, voluit.
Alia quælibet patientia, qui Dei non fuisset,
Tam turpe monstrum
Ab ore suo procul excluderet.
At non hoc novum in Deo,
Quod hoc se hostibus describat indicio;
Æque admirabilis, quod possit omnia agere,
Ac quod non recuset tam multa pati.

ELOGIUM XLIX. OSCULO PRODITUR.

Matth. 26. Marc. 14. Luc. 22. Joan. 18.

Ne tu plane cæcus es Juda.
Qui cum laternis, & facibus
Solem quaras?
Tribus Erebi Furiis addidisti te quartam;
Habes & tu tædas tuas.
Quibus Mundi lucem
Non augeas, sed extinguas.
Hac pompa luminum.
Funus tuum deducis mortuus Deo.
Jam fœtentem excitare qui vult,
Vitæ Auctor
Elisæum æmulatus os ad os applicat.
At Satana cordis arcem tenente
Nihil in ore proficiens,
Opportunitate osculi usus.
Repetit à te Spiritum tuum,
Quem sui prodigus,
Non una tantum insufflaverat die,
Profanatum contactu tam fœdo est
Divinissimum guttur,
Venite mox ad Patris oscula horruit,
Nisi se prius,
Qua felle, qua aceto lavaret.
Fuit hæc tota sitis ejus in Cruce,

Detergere spongia voluit,
 Sed quid in labiis de osculo supererat,
 In eo cum gustasset
 Assequutus jam vota bibere noluit,
 Dedicatum è contra
 Tam Sancti communione halitus
 Proditoris os est ;
 Vel imprudentissimo Spiritui facta Religio,
 Ne per illud egredi jam auderet ;
 Suprema necessitate
 Pellente illum in locum suum.
 Aliam sibi per fracta viscera viam fecit.
 Suo malo didicit perfidus
 Solis Deum Amoribus capi,
 Funes illi per amplexus intentat,
 Morsus per oscula,
 Omnem supellectilem Charitatis
 In usum odii traxit.
 Hostilem animum textit in iis,
 In quibus detegi benevolus solet,
 Passus Deus non est
 Majorem inesse perfidiam homini,
 Quam Clementiam sibi,
 Periclitari apud impios voluit
 Famam scientiæ,
 Non item patientiæ suæ.

*Non erat igitur stis,
 sed hoc ad alium fi-
 nem adhibita.*

*Impurus enim ani-
 mus novam sibi per
 viscera viam pate-
 fecit ad exitum, quia
 suspensus crepuit
 medius.*

*Trahitur ipsemet
 Deus solis vinculis
 charitatis.*

*Supellex charitatis
 titulus honorificus.*

*Dubitare enim quis
 posset ideo admisisse
 illum Iudam, quod
 ignoraret animum
 ejus, ideo Evange-
 lista, sciens omnia,
 quæ ventura erant
 super eum.*

ELOGIUM L. A SUIS DESERITUR.

Matth. 26. Marc. 14. Luc. 22. Joan. 18.

Solus relinqui si Christe nolueras,
 Parcior debueras esse, quam fueris ;
 Te ipsum dedisti, cur te non deserant,
 Qui à te ultra nihil expectant ?
 Ad hamum sine illicio
 Nec pisces, nec piscatores accurrunt.
 At omnes beare qui veneras,
 Nullum tui causa miserum pateis.

*Vulgus amicitias
 utilitate probat.*

*In Eucharistia se
 ipsum dederat.*

*Alludit ad illud, si
 autem me queritis,
 mitte hos abire.*

Sagi-

*Quare Christus nul-
lum de suis voluerit
secum torqueti.*

*Atque ita Barabba
ignoverunt, & Pi-
latus ac Herodes mu-
tua odia posuerunt.*

*Convertuntur qui
peccarunt, & Chri-
stus Petro, Convertite
gladium tuum in
locum, &c.*

*Quare noluerit in
horio percussus quem-
quam.*

*Erat Malchus ser-
vus Principis Sa-
cerdotum.*

*Quare Malchum
sine aure relinquere
noluerit.*

*Ad hanc enim nul-
lus sensus magis ne-
cessarius est.*

*In die videlicet
Pentecostes.*

*In illa hora dixit
Iesus, tanquam ad la-
tronem exisset, &c.*

*Quotidie apud vos
eram, docens in
templo, & non me
rehuistis.*

Saginati appetens voluptate patientiæ
Excludis à miseria amicum, & proximum.

Qui ad Cœnæ delicias

Etiam inimicum vocaras;

Quo tibi tota Judæorum ira

Indivisa vacaret,

Iraisci eos per id tempus

Alii cuiquam vetuisti.

Offendit Innocentiam tuam Petrus,

Qui indigere te credidit defensore.

Converti jubes gladium

Ac si te ulciscendo peceasset.

Mones esse illum in loco non suo,

Quia ubicunque tu es

Locus est beneficiæ, non vindictæ.

Indignaris profanati cruore sacrilego hortum,

Quem tuis sudoribus, & lacrymis consecrasset

Novo beneficio reficias antiquorum memoriam

Revereris Pontificem in mancipio;

Malchum Cayphæ magis apertis obsequiis,

Dum illi aures

Ad hoc unum circumcidi passus es,

Ut mutares.

Servum sine lingua tolerasses fortasse,

Quem sine Aure non toleras.

Sacer hic obedientiæ sensus est,

Ideo servare illum præ cæteris studes.

Nihil minus quam aures

Hominibus deesse volueras,

Ad quorum cruditionem

Linguarum imbrem parasses.

Credi de te non suffers,

Quod execraris in cæteris,

Qui non nisi coacti

Ad Obsequia Divina trahuntur.

Queritis te tanquam latronem

In Agro quæsitum,

Quem paratissimam victimam

Semper invenissent in templo

Abusus viribus suis Adolecens est,

Ut se fugeret,
 Nudior relicto præceptore, quam Sindone.
 Ita quotquot graves oculos;
 Habuimus ad vigiliam;
 Levissimos habemus pedes ad fugam.

*Adolescens relicta
 Sindone nudus au-
 fugit, quem plerique
 suspicantur fuisse
 Ioan. vide Bar. an.
 34. Christi.*

ELOGIUM LI.
 ACCUSATUR CORAM CAYPHA.

Math. 26. Marc. 14. Luc. 22. Ioan. 18.

Recisus ex hortu Flos noster
 Dabit prostratus in triviis
 Odorem suum;

*Comprehenderunt
 Iesum, & ligave-
 runt eum,*

Arctetur in vincula myrrhæ Fasciculus,
 Et quando in sacra Deo crevit Tellure
 Ad Sacerdotes adducitur,
 Pretiosissimæ oblationis inquisissimi Iudices,
 Debitam templo destinant tumulo.
 Fatigantur in fingenda calumnia
 Infulati Poëtæ;
 Pravitatem ubi non inveniunt,
 Supplent sua.
 Nobilis Reus

*Hoc est, in Maria
 utero, terra videlicet
 nunquam a Deo
 maledicta.*

*Accusabant eum in
 multis, & non erat
 conveniens testimo-
 niuz illorum.*

Non habens quid in tam bona causa defenderet,
 Quid in accusatione tam stolidi confutaret,
 Luculentissimam objectis Apologiam opponit
 Silentium suum.

*Iesus autem tacebat,
 & qua de causa.*

Dei tamen nomine, quia suo, compellatus
 Respondit.

*Adjuratus per
 Deum vivum,
 respondit.*

Ne quæ patientia fuerat
 Pertinacia credi posset.
 Os conatur occludere
 Servilis Adulatio Veritati,
 Barbaram satellitis manum

*Tunc unus assistens
 ministrorum dedit
 alapam Iesu dicens,
 sic respondes
 Pontifici?*

Illi propius admovet,
 Et quantum sibi coram malo Principe liceat,
 Colapho suadet.

Ut inurbanus in Aula damnatur,
 Qui assentator non est,

*Assentatorum in
 aulis auctoritas, &
 licentia summa,*

Punitur ibi Blasphemix nomine Veritas;

Assuetus

*Aequè enim tacens,
ac loquens
damnatus.*

*Quare Christus ob-
jectam sibi Sacerdo-
tis irreverentiam,
noluerit tacitus
preterire.*

*Solus enim perfectus
est, qui non offen-
dit in verbo.*

*Hinc hausere Sancti
contemptum ju-
dicatorum huma-
norum.*

*Scidit vestimenta
sua, & ait, blas-
phemavit.*

*Cum dixit, necesse
est ut unus moriatur
pro populo.*

*Habetur ex Iosepho,
& refert Baron.*

*amisse Caypham Sa-
cerdotium ab Herode.*

Affuetus profutura

Placitum præferre,

Pari ibi periculo tacet, ac loquitur,

Sacerdotes, ne malos quidem,

Contempsisse vult argui;

Alia convicia dissimulavit silentio,

Hoc detersit responso.

Non fuit integrum Dei Filio

Dissimulare Patris injuriam,

Qui negaretur perfectus ex eo,

Quod ipse etiam

Offendisse argueretur in Verbo.

Et adhuc magnificat aliquis censuram hominum,

Quorum iudicio

Ne ipse quidem recte loquutus est Deus;

Offenditur malus Princeps unde erudiri debuerat;

Indignum se probat vestibus illis, quas lacerat;

Detegit diloricatus cariosæ conscientiæ, cicatrices,

Instare Sacerdotio suo finem

Prophetavit ante, cum nesciret quid diceret;

Apertius nunc, cum nec sciret quid faceret,

Ad quid aliud, Judæa, à Sacerdote sperares,

Quem Herodes, non Deus dedisset?

Rex malus raro sibi dissimilem

Elegit Antistitem.

ELOGIUM LII.

PETRUM RESPICIENS, SA-

LUTARES SOLVIT IN

LACRYMAS.

Matth. 26. Marc. 14. Luc. 22. Joan. 18.

Proh quam facile inhærent vel optimis

Aulæ mores?

Vix ingressus in illam piscator est,

Cum illico & simulare didicit, & mentiri.

Sine injuria Veritatis

Ne secunda quidem aditum invenit ad fores.

Novus tamen in arte mentiendi,

*Proinde Lucanus
bene, exeat aula, qui
vult esse pius.*

*Cæpit jurare, &
anatematizare, quia
non novi hominem
nota illud,
cæpit.*

Ita

Ita feliciter exercere illam non potuit,
 Quin, vel cum mentiretur, promeret vera.
 Plane non noverat hominem,
 Deserere illum qui poterat.
 Plane non erat is, quem in horto viderant;
 Ille cohortem contempserat,
 Hic reformidat Ancillam.
 Sed nec erat Christi Discipulus,
 Qui Aulam volens, & non coactus intrasset.
 Audaciam hanc utique non docuerat is,
 Qui Zachæi, & Plebejorum domos
 Vel non accitus adiisset,
 Ad regias vero trahendus funibus fuerit,
 Ut veniret.
 Corripere Janitorem Regni sui Deus
 Opposita illi Ostiana voluit,
 Quæ solertius custodiret fores Palatii,
 Quam ille Cæli.
 Inspiciens, qui tacente Sapia loqueretur,
 Facilius reputans posse, decipi Veritatem,
 Quam amantem terreti,
 Culpabilis sequutus captivam est,
 Quam cæteri reliquissent.
 Ita sopitus,
 Ut ne se quidem Galilæum jam sciret,
 Adesse sibi tempus surgendi
 Ante Gallicinium non agnovit.
 Ideo igne indigens
 Quia Solem suum sequebatur à longè,
 Quos prope undas ardores conceperat,
 Prope prunas extinxit;
 Noctis illius frigore mitigari debuerant,
 Ut ferre eos mundus posset.
 Juratus perfidiæ suæ testis
 Jam non suffert oculum Judicis.
 Cum magnitudinem doloris sui
 Attium, & aula non caperent,
 Foras egressus,
 Vibrato in se fulguri, fulmen ne traheret,
 Pares illi extinguendo fletus opposuit.

*Si enim cognovisset
 ut par erat, utique
 non deseruisset.*

*Non erat in hoc
 Christi discipulus,
 quia ille audacissimum
 suos non docuit.*

*Non legitur Christus
 venisse in Prætorium,
 vel in Herodis regiam,
 nisi vincitum.
 Dicit Petro Ostiana,
 quæ illum introduxerat,
 nunquid tu, &c.*

*Hoc est Christo, qui est
 Dei sapientia.*

*Negavit etiam se
 Galilæum, ut facilius
 crederetur non
 agnoscere hominem.
 Gallus cantavit, &
 recordatus est Petrus,
 &c. & egressus foras
 fleuit.*

*Vocaverat illum
 Christus secus mare
 Galilææ.*

*Acerrima natura
 fuerat Petrus, ut
 notant Patres.*

*Conversus Dominus
 respexit Petrum, &
 egressus foras, &c.*

Minor

*Atque ita in hoc
quoque vere se
Petram, Petrus
probavit.*

Minor fuerat Christo moriente concussio,
Si hæc ipsa etiam fracta Petra non fuisset.

ELOGIUM LIIL.

VEXATUR PER NOCTEM,

Matth. 26. Marc. 14. Luc. 22. Joan. 18.

*Cur velarent oculos
Christo Iudæi.*

Nunquam secutius regnarunt tenebræ
Quam Sole captivo.
Feralis nox

*Firmamentum enim
est Dominus ti-
mentibus se.*

Ne bina quidem in Firmamento nostro
Sidera tolerat.

*Quos enim videbat,
faciebat illico melio-
res: ita Zachæum,
ita cæcum natum,
& alios.*

Cæca nequitia ut est.

Oculatum pati Deum non potest.

A tam Sancta Pupilla

Salutare fascinum metuit,

Quale recens vidit in Petro,

Cui respici & corrigi idem fuit.

Vefanus furor

Objici sibi seipsum non vult,

*Speculum nostrum
Christus Drogo Ost.
in ser. de cæn. fecisti
mihi Domine de cor-
pore tuo speculum.*

Inde accusatorem turpitudinis suæ speculum
Velo interposito tegit.

Dei Pulchritudinem

Timet impius amare, si spectet.

Sui in illum odii tenax

*Viso beatæ tota
merces, per Theologos.*

Eam ipsam visionem, quæ beatæ præmiū est;
Pœnam putat.

Experitur quid sibi liceat,

*Genus flexo ante eum
illudebant ei.*

Qui adorationem quoque contemptum facit.

Veram tamen illius formam

Exprimere vel si velit, non scit.

Rem Templi nunquam fortasse viderat

Academicus Popinarum,

*Perditi legitimum
Dei cultum imitari
nequeunt, vel
si velint.*

Deum, & seipsos fallentium more,

Eam duplici corde,

Et unico exhibuit genu.

*Accusabant eum;
ille vero tacebat.*

Male interrogantibus Reus sapiens non respondet,

Apud ineptos, ac stolidos

Opportunius quidquam silentio non invenit.

Per.

Percussores suos illum odisse ne crederes
 Videri propemodum voluit ignorasse.
 Quamquam non facilis fuerit
 Ad interrogationem responsio,
 Qua rogabatur edicere à quo foret percussus.
 In unum aliquem
 Conjicere culpam non potuit,
 Quæ erat omnium.
 Ut singulos intelligeres
 Omisit dicere singulares.
 De iis honorificè loqui non poterat, tacuit.
 Qua nocte suis non potuerat somnum excutere,
 Miratus est Hierosolymis
 Pernoctasse tot Vigiles.
 At non hoc primum experimento didicerat,
 Sopiti plerumque in hominibus Charitatem,
 Nunquam invidiam.

*Propheta, quis est,
 qui te percussit,*

*Quare ad interroga-
 tionem hujusmodi
 non responderit.
 Omnes nos quasi o-
 ves erravimus, &
 posuit in eo Dominus
 iniquitates omnium
 nostrum.*

*Insomnes enim tota
 ea nocte videntur
 pernoctasse non mili-
 tes solum, sed pro-
 ceteros omnes, &
 populus.*

ELOGIUM LIV.
 PILATO SISTITUR, ET AC-
 CUSATUR.

Matth. 27. Marc. 15. Luc. 23. Ioan. 18.

Illuxit cæcis tenebrionibus inutilis dies ;
 Ortus mane factò Sol est,
 Nec vident adhuc unde veniant,
 Aut quo vadant.
 Deum suum vovent furori victimam
 Sacerdotes,
 Hoc quoque sibi in illum jus vendicant,
 Ex quo novo emptionis titulo
 Suum fecerunt.
 Imperiti Nundinatores
 Nescierant non tenere contractum,
 Cum læsus venditor ultra dimidium est.
 Sceleri ne desit Auctoritas
 Illud coacto Concilio publicum faciunt.
 Capitalis fit apud Principes,
 Qui populo placuisset.

*Manè autem factò
 Principes Sacerdo-
 rum, & seniores con-
 siliū inierunt ut
 eum morti traderent.*

*Venditus enim illis
 à Iuda fuerat.
 Certum id ex legi-
 bus; Iudas autem
 utique læsus ultra
 dimidium.*

*Invenimus hunc
 subvertentem
 populum.*

F

Puniunt

Puniuntur in illo vitutes,
 In quo crimina nequeunt.
 Tertium numerus, non fides, attenditur;
 Statuitur summa piaculi
 Nescisse peccare dum viveret,
 Desipere dum doceret.
 Arguitur se fecisse, quod natus erat,
 Se dixisse, quod fuerat.
 Intentus alienum impedire scelus,
 Non pœnam suam.

*Quia filium Dei se
 fecit, ille vero in hoc
 natus erat.*

*A modo videbitis
 filium hominis seden-
 tem a dextris Dei &
 venientem in nu-
 bibus caeli.*

*Et vinctum adduxe-
 runt ad Pilatum.*

*Princeps Sacerdo-
 tum, & Seniores
 accusabant eum.
 Sciebat Pilatus, quod
 propter invidiam
 tradidissent illum.*

*Duo crimina objecta
 Christo quod subver-
 teret populum, &
 quod se Regem
 faceret.*

*Pilatus autem non-
 nisi de secundo inter-
 rogavit, & quare.*

*Cum adhuc ut He-
 rodis inimicus au-
 diens Galileum, di-
 misit ad illum Iesum.*

Non vidit unde melius corrigeret humana iudicia,
 Quam ingesta mentione Divini.
 At qui nullam Reo aurem servaverant,
 Non invenire quam darent.
 De Nube loquutus in nube creditus loqui,
 Captare inania visus est,
 Qui suam describeret in Aere potestatem.
 Ad Profanum forum
 Novo scelere causa sacra traducitur;
 Sele ad Sicophantiam usque demittunt
 Superba capita,
 Conscientiam tanti facinoris
 Penes se esse non curant,
 Dummodo sit ejus ignominia penes Pilatum,
 Tam pinguis nequitia
 Cœcum alioqui Prætozem non latuit.
 Illam, si non vidit, palpavit.
 Et tam mitem quidem animam
 Ciere turbas potuisse non credidit;
 Ubi tamen accersitus de Regno est,
 Non negavit crimini fidem,
 Quod probabile faceret
 Infra vultui Divino Majestas.
 Oneratum tanta Rei gravitate se sentiens,
 Molostiam hanc
 Inimicum in Herodem exonerat.
 Adeo apud Magnates
 Ipsa etiam plerumque officia, vindictæ sunt.

ELOGIUM LV.

AD HERODEM MISSUS ILLU-
DITUR.*Matth. 27. Marc. 15. Luc. 23. Ioan. 18.*

Condemnatio tua Christe,
 Major iniquitas est,
 Quam ut illam unicuam capere forum possit.
 A sacro ad profanum rejeceris,
 Ut utriusque judicem agere
 In utroque Reus edisceres.
 Non miraberis posthac
 De Judiciis querelas pauperum,
 Qui eorum expertus in Judiciis fortunam es,
 Causa minime quaestiosa,
 Non invenit in tam multiplici Curia
 Cognitorem.
 A foro suo, & Sacerdos, & Prætor
 Reum excludit,
 Cui omnis inest innocentia, nulla pecunia,
 Ditioni suæ subditum
 Bene te non norat Pilatus,
 Nisi mox nequiori Domino subditum credidisset.
 Hæreditaria Herodi odia tua sunt;
 A patre hausit, ut & videre cupiat,
 Et illudere.
 Et illudit ille te plane,
 In eo vel maxime,
 Quod cum tuam tibi Vocem,
 Joannem videlicet ademisset,
 Adhuc à te responsum exigeret.
 Lupum quia videras, Agnus taces.
 Expectanti monstra
 Non habes quod majus objicias
 De misero, Verbo muto.
 Pascendis Aulæ otiosis natus non es;
 Utpote qui omnium utilitatem intendis,
 Nullius admirationem.
 Reges ridiculi tui sunt, non tu Regum.
 De te illi semel,

Cur per tot fora tra-
ductus Iesus.

Pauperes enim, qua-
lis is erat, vix audi-
untur in judiciis.

Cur si ipsi, qui Chri-
stum perditum vel-
lent, ejus à se causam
rejicerent.

Herodes enim, hujus
Herodis pater, is fuit,
qui innocentes per-
emit, ut Christum
perderet cum isdem.

Ex Chrysol. vox
Christi Joannes: ait
enim, Ego vox
clamantis. Tam verè
dicitur lupus He-
rodes, quam Christus
agnus.

Quare Christus mi-
racula, qua exige-
bantur ab Herode,
patrare noluerit.

*Et Reges ridiculè
ejus erunt, seu Ty-
ranni, Habac. 1.*

*Occiderat enim
Ioannem Baptistam.*

*Illust eum, & in-
ferum veste alba
dimisit.*

*Rei in iudicio non nisi
atrati apud
antiquos.
Regis enim, & non
Dei ad exemplum
componuntur
milites.*

*Nato Christo, canunt
Angeli, & in terra
pax hominibus bonæ
voluntatis.*

*Herodes & Pilatus
facti sunt amici ea
die, cum antea essent
inimici.*

Arist. in mora lib.

*Illum enim dicuntur
deduxisse, ut crucifi-
gerent, non ut
iudicaret.*

Tu de illis semper fabulas dabis,
Ut assidue ludas in orbe terrarum,
Hystrionicus nunquam extitit lusus tuus.
Homicidam homo mitissimus
In Colloqui communionem non recipis.
Mavis ab eo credi fatuus,
Quam parum opportunè festivus.
Transfiguras te iterum in veste alba;
Supplet color iste Patronum;
Tuam describit Innocentiam cum illudit,
Attratum te tam bona causa non patitur,
Candidatus Crucis
Accusari de illius ambitu potes,
Condonas exercitui, quod te negligat;
In Herodis enim aula jam nosti,
Plus aliquid Regis exempla posse,
Quam Dei.

ELOGIUM LVI. AD PILATUM REDUCITUR

Math. 27. Marc. 15. Luc. 23. Joan. 18.

Excedit promissâ sua Deus in Donis;
Pacem promisit bonæ voluntatis hominibus,
Dedit & malæ,
Pilato, & Herodi odia omnia
Mitissimæ Majestatis excussit aspectus,
Cum utrique antea
In nullo convenire se crederent,
Ea die in eo agnovete se similes,
Quod utrique plurimi facerent homines,
Nihili Deum.
Ita impios, qui veræ amicitiaæ capaces non sunt
Solius conciliat improbitatis affinitas:
Amici non aliter,
Quam quia idem omnibus
Inimicus opponitur Deus.
Exigunt à Pilato Carnificis partes, non iudicis
Ad quem Reus non iudicandus,
Sed Crucifigendus adducitur,

Fatigatus accusatorum clamoribus

Hæret in silentio Rei.

Extorquet ab eo responsum,

Dum intumescit deceptus,

Vel cum captivus foret

Superbis restitit Deus :

Laudantem se à potestate non sua corripuit,

Descripfit illi se Regem,

Ut à se modestiam disceret,

Et quo levius affluetum palponibus hominem

Pungeret admonitio,

Ab innato studio veritatis, fiduciam excusavit.

Miratus Aulicus est nomen novum,

Qui consenuerat inter Princeps,

Veritatis ne definitionem quidem audierat.

Sibi facile persuasit

Illum de hoc mundo non esse,

Qui potuisset

In tam odiosum mundo munus venire.

Invenit malus discipulus

Optimum præceptorem;

Cujus tamen, interrogatione contentus,

Non sustinuit expectare responsum;

Utpote qui more multorum

Videri vellet veritatis avidus, cum non esset.

Doctrinam suam positus in schola non sua

Designatus est explicare.

Enodationem arcani Dogmatis

In Crucis Cathedram distulit,

Et taciturnitate suos docuisse contentus

Non esse veritati locum in Aula,

Ubi Adulatio omnia est.

*Mihi non loqueris ?
nescis quia potesta-
tem habeo, &c.*

*Non haberes potesta-
tem adversus me
ullam, nisi &c.
Tu dicis, quia Rex
sum ego.*

*Ego in hoc natus
sum ut testim. per-
hibeam veritatem.*

Quid est veritas ?

*Regnum meum non
est de hoc mundo.*

*Pilatus ubi interro-
gasset, quid est veri-
tas? statim exiit,
non expectato
responso.*

*Quare Christus in
Aula noluerit
explicare veritatis
doctrinam.*

*Veritas odiosa omni-
bus, sed Principibus
potissimum.*

ELOGIUM LVII.

FLAGELLIS CEDITUR AD COLUMNAM.

Matth. 27. Marc. 15. Luc. 23. Joan. 19.

Mirum erat si sub timido Judice

Secura scelera non regnarent.

*Ita secura, ut vel
ipsum delictum pa-
traretur in meridie.*

*Alludit ad illum,
qui descendebat de
Hi. rusalem in Ierico,
& incidit in
latrones.*

*Bibebant de conse-
quente eos petra :
Petra autem erat
Coxistus.*

*Consuetudo apud
antiquos exponendi
ad columnam libros
quos edidissent,
unde Iuvenal. &
assiduo fracta lectore
columna.
De hoc Lucianus in
dial. Scythæ, seu de
Amicitia.*

*Euristhei, & Herculis
notissima fabula.*

*Alludit ad colu-
mnas Herculeas.*

*In columna ignis, &
nubis educitur popu-
lus ab Ægypto.
Sampson templum
Dagon diruit excus-
sis columnis, Iudic. 16.
Pilatus flagellavit
Christum, ut emen-
datus remitteret,
non ut occideret.*

Offendit in latrones,
Vel ipso Prætoris in Atrio, Viator Deus,
Nudatur vestibus suis,
Semivivus & ipse
Plagis impositis relinquendus,
Sitiens non aquam sed sanguinem
Populus Moylis,
Virgis iterum consequentem se Petram sollicitat.
Ulciscitur illa beneficio vulnus,
Et Plagis petita dat scatebras
Quales amant,
Librum suum scriptus intus, & foris
Deus quoque ipse censuræ hominum
Ad columnam exponit,
Bene nunc assiduo lectore frangatur,
Quando quod in ea affixum est Verbum,
Arcana Dei omnia continet.
Diruite, Scythæ, Columnam,
Ex Pyladis, & Orestis historia
Veri Magistram Amoris;
Nobiliora suæ Charitatis emblemata
Ad eruditionem omnium gentium
In Columna altera statuit Deus.
Amorem nactus Euristheum Alcides noster,
Nullam sibi indulgeri ab eo sentiens
Laborum metam,
Ibidem plus ultra,
Ubi alius, non plus ultra, descripsit,
Fabulosa Virtus se claudi terminis passa est,
Quod pati vera non potuit.
Monstrum fuerat lapsum Mundum
Sine columnis erigi,
Et à Pharaone duriori
Melioem Dei populum eripi,
Quin ei index itineris
Sua etiam Columna præiret,
Timeat templo suo Dagon;
Sampson alter Columnas amplexus
Hostium suorum rura impellere se præparat.
Quam non a minor Lictoribus Index est,

Qui

Qui vel in ipsa crudelis Clementia,
Hoc unum punit in Reo,
Quod nullam in eo causam invenerit?
In foro nequitiae

Fuit semper innocentia summum crimen.
Qui te tamen, mi JESU,
Ex ore judicet tuo, credat
Te saxo alligatum Promethei poenas luere,
Quod & ipse, te teste,
Ignem venisti mittere in terram.

*Ego nullam invenio
in eo causam.*

*Prometheus alligatus
Caucaso, quod ignem
furatus esset e Caelo.
Luci, in Prometh.*

ELOGIUM LVIII.
SPINEA REDIMITUR
CORONA.

Matth. 27. Marc. 15. Luc. 23. Joan. 19.

In Regno patientiae
Non aliud coronat, quam quod cruciat.
Spinarum Deum fixerint Ethnici,
Fecere Judæi.
Ex radiis novam speciem Divinitatis intelliges.
Viarum curator

*Deus spinarum apud
Rom. ex Augustino
de Civit. c. 2. lib. 4.*

Moras itinerantium præcavens,
Impedimenta pedum in capite sepelit.
Quidni Arbores

*Judic. 9. dixerunt
omnia ligna ad
rhamnium, veni &
impetra super nos.*

Rhamnium olim in Regem eligerent,
Tanto quandoque sessurum in vertice?
Colligamus de Spinis uvas,

*Christus vitis pluri-
bus locis dicitur.*

Ex quo vepres inoculantur in Vite.
Labile unicum Christi Regnum non est;
Illius unius corona radices habet.

*Nulla enim alia co-
rona ita inheret ca-
piti, ut qua fixa.*

Ita robustè mavult, quam venustè regnare.
Initiandus in dolorem arte Magister,

*Laureatus vir dolo-
rum, & sciens infir-
mitatem.*

Post examen severius laureatur.

Arundinea tamen Rude donatur,

Ne gravis cuiquam disciplina ejus accideret.

Qui linguam nequam audierat,

Debuit de præscripto Sapientis

Spinis aures sepire.

Sine phalæxis videri Veritas amat:

*Ecclesiast. 28.
Linguam nequam
audisti? sepi aures
tuas spinis.*

*De Christo, Isa. 58.
& vocaberis edificatus
sepium.*

*Petra autem maledicta
dictum, spinas,
& tribulos germinabit.
Impii enim, Sap. 2.
non sit pratum,
quod non pertranseat
luxuria nostra: coronemus
nos rosis, &c.*

*Regnum Christi
Regnum omnium
optimum.*

*Omnia enim dederat
si Pater in manus.*

*Tota ea nocte fuit
Christus inter
milites.*

*Vfus enim ferri ferreas
mentes facit.*

*Induerant eum clamyde
coccinea: coronant spinas,
& dederunt arundinem
in manu eius.*

Sentes mavult tolerare,
Quam frondes.
Sepire vineam suam venit
Bonus Agricola,
Colligit undequaque materiem sepium;
Id unum stupens, ac dolens,
Quod terra etiam, quæ maledicta non fuerat,
Spinas ferret.
Coronatis devota sacrificio victima;
At quia Luxuria hominum
Omni jam rosas legit ex horto,
Sola tibi spinæ supersunt,
Sub ludicio palliastro
Rex verus;
Id quod natus fueras
Te negare non ausus,
Quod nullus tibi invideat,
Regnum ambis.
Meliori utique dignus
Nisi hoc ipsum fecisses omnium optimum,
Quod omni accepta à Patre optione,
Elegisti tuis, ac tibi.

ELOGIUM LIX.
OSTENDITUR POPULO, ET
EXSIBILATUR.

Math. 27. Marc. 15. Luc. 23. Joan. 19.

Inter Milites quies esse quæ potuit
Deo Pacis?
Perierat illi plurimum de laude patientiæ,
Nisi quæ armatis licent, toleravisset.
Duriotes illos expertus est ferro suo:
Crudeles Ludiones hilaravit illusus.
Suis eos descriptos sibi vidit in donis;
Leves agnovit ex Arundine,
Cruentos ex purpura,
Rapaces ex Spina.
Nobilis Actor ferali scenæ ferviens
Dum ageret Regem.

Tributi nomine alapas collegit, & scommata,
 Apud talem populum scierat,
 Sola hæc abundare.

Gratulationes ludicras de vero Regno
 Consentientis in morem tacitus excipit,
 Spectari jam vult, non audiri,
 Quia pro una lingua tacente
 Mille loquuntur in eo vulnera.

Agit Pilatus desiderii hujus interpretem,
 Eum foras educens;

Improperat cæcitatem spectantibus,
 Quibus describit illud ipsum, quod objicit.
 Ne credatur congeries vulnerum,
 Appellatione hominis

Occurritur oculorum errori
 Irritatur spectaculo illo barbaries,
 Non expletur;

Apud præoccupatos ab ira
 Non invenit miseratio locum.
 Cruorem, quem avent conculcare,

Supra se postulant,
 Et quo tanti pœna sceleris
 Manet in plures,

Ipsa posteritas culpæ vocatur in partem.
 Non sufficit timor infelix
 Liberare, aut se à molestia,
 Aut innocentem à pœna.

Annon illi igitur
 Omni jure celata definitio Veritatis,
 Qui ira parum patrocinari cognitæ posset?
 Homo Bulla

Ad primus vulgi fractus est flatus,
 Oblitus illico Deum est,
 Cum sibi Cæsarem, Plebemque proposuit.
 Abiit in accusatorum perfidiam,
 Quam damnaverat.

Ita omnis fuit illi ratio furoris alicui,
 Nulla muneris sui,

*Regibus populi non
 dant, nisi ea, quibus
 abundant.*

*Qui enim tacet,
 consentire videtur.*

*Eduxit enim illum
 foras spectandum.*

*Quare dixerit Pila-
 tus, Ecce Homo.*

*Audientes Pilatum
 cæperunt magis cla-
 mare, tolle, tolle.*

*Sanguis ejus super
 vos & super filios
 nostros.*

*Hæc cum audisset
 Pilatus, magis
 timuit.*

*Cur non meruerit
 Pilatus audire à
 Christo, quid est
 veritas?*

*Homo bulla, est in
 adagio, hic pro Pi-
 lato accipitur.*

*Si hunc dimittis, non
 es amicus Cæsaris: o-
 mnis enim, &c.*

ELOGIUM LX.
POSTHABETUR BARRABÆ, ET
CONDEMNATUR.

Matth. 27. Marc. 15. Luc. 23. Joan. 19.

*Impetu enim, non
ratione populus
ducitur.*

*Nemo potest duobus
Dominis servire: aut
unum unum revere-
bitur, & alterum
consemnet, &c.
Reveritus enim Ca-
sarem, & Principes
Sacerdotum, Deum
contempfit.*

*Sedente illo pro tri-
bunali, misit ad eum
uxor ejus, dicens, &c.*

*Videns Pilatus, quia
nihil proficeret, lavit
manus.*

*Pilatus in suo metu
Casari injuriosus,
quem timebat.*

*Alludit ad illud, ac-
cipite eum vos: & se-
cundum legem ve-
stram judicate eum.*

Aptate legibus popularem vesaniam
Sperare nemo potuit nisi vesanus.
Suetus attendere quæ placerent aliis,
Non quæ se decerent,
Facilitate Crudeli

Perdit semetipsum, & Deum.

Cautus ut esset, ac solers

Ne ipse quidem duobus

Servire Dominis potuit.

In eo venia non dignus

Quod deteriorem reveritus

Meliozem contempfit.

Pilato vigilanti non audent.

Consilia præclara se sistere;

Ad illum non nisi per uxoris somnia veniunt.

Terretur hæc visis;

Magis ille tamen auditis,

Plane frater mortis est sopor;

Imminentem Sorori à Christi cæde perniciem

Aut prohibere per somnia voluit,

Aut differre.

At male monetur cæcus per visa,

Et apud impios

Quælibet Dei monita somnia sunt.

Miseri Principes,

Quos Magistratum falsa modestia,

Tam sæpe populis contemnendos exponit,

Et tu, Casaris amicum te dixeris,

Qui metu tuo nequiores illum judices,

Quam ut placere illi valeat justa decernens?

Atqui senseras de Deo ipso nil melius,

Qui ad datam ab eo legem Judæos dimitteres,

Ac si posset per illam licere

Innocentis Oppressio,

Quæ non licebat per tuam.

At

At popularis auræ captator,
 Ita quos places attendis,
 Ut quem plectas non videas.
 Infantis merita oppositis Barbaræ sceleribus juvas
 Non feliciore consilio, quam eventu,
 In eo plurimum injurius causæ tam bonæ,
 Quod eam nisi compositam pessimæ
 Videti venia dignam non crederes.
 Impie, linguam absterge, non manus.
 Contractam labem aqua non eluit,
 Quam nec æternus ignis purgabit.
 Cave te coactum excuses;
 Memorem mendacem esse par est;
 Jactasti te posse dimittere;
 Volens igitur perdidisti.

*Quem vultis dimit-
 tam vobis, hunc,
 an Barrabam?*

*Manus lavabat,
 cum totum ejus
 scelus esset in voce,
 & corde.*

*Inexcusabilis Pilatus,
 dixerat enim po-
 testatem habeo di-
 mittere te, &c.*

ELOGIUM LXI.
 CRUCEM BAJULAT IN
 CALVARIAM.

Matth. 27 Marc. 15 Luc. 23. Joan 19.

Purpuram exue venturus ad Crucem;
 Bene Regem non exprimis
 Tuo nondum fixus in Throno.
 Quid tibi cum Arundineo sceptro commune?
 Illo abjecto Crucem assume;
 Gravior ut hæc sit, erit gratior;
 Eam si tuleris, rependet beneficium, cum te feret,
 Tuas iterum vestes induere;
 Mariæ labori venerationem hanc debes.
 Ut quamdiu non elegeris nudus incedere,
 (In die præsertim desponsationis tuæ)
 Alia regumenta non quæras,
 Recusare sarcinam nescis,
 Quæ tuos beat amores, cum gravat humeros.
 Illi tamen impar ferendæ
 Eo ipso, quo relevaris labore, torqueris.
 Gravate te beneficium,
 Quod extorquetur invito.
 Condonanda tamen Rusticitas

*Induerunt eum ite-
 rum vestibus suis,
 atq; ita exuerunt
 purpura.*

*Vestes Christi, tradi-
 tio est, fuisse à Ma-
 ria contextas.*

*Non enim minus
 quam Andreas di-
 cere poterat, o bona
 Crux diu desiderata.*

*Angariaverunt Si-
 monem Cyreneum
 venientem de villa,
 ut tolleret crucem
 ejus.*

De

De villa venienti.

Condonandus & horror feralis ligni;

Odere Crucem homines;

Nimirum fures sunt, & Latrones.

Agnoscit sudoris tui pretium

Obvia Berenice;

Nobiles sordes in linteo colligit,

In quo & accipit vultum tuum.

Extare ubique volueras Dolorum tuorum

Imaginem;

Ubi illos non potes in animis,

Pingis in telis

Erant hæc artis tuæ rudimenta

Sindonem facere perdiscentis,

Expertus te Primum es

Respondens Abagato,

Nunc tanti operis molitioni jam proximus

Non ultra delineandi,

Sed colorandi peritiam probas.

Agunt nondum mortuo Præficas

Piæ mulieres;

Miserationem tamen non laudas,

Quæ tolerantem injurias lugeat,

Cum lugere magis debuerit inferentes.

Totas ibi lacrymas impendi non vis,

Aliis miseris hujus cedis pattem solatii,

Damna non passurus fortasse lugeri tua,

Nisi ipsa enim nostra essent.

*Ita fore ad verbum
Erogo Ost. in serm.
de cœna Domini.**Berenices, seu
Veronica historia
satis nota.**Abagato enim Edef-
sa Principi misit
Christus imaginem
sui expressam in lino.**Occurrerunt ei in
via piæ mulieres.
Nolite flere super
me, sed super vos
ipsas flete, & super
filios vestros.**Damna Christi, ideo
damna nostra, quia
sine peccato nostro
non sunt.**Æstus in Christo,
Eucharistia sumpta:
Deus enim ignis
consumens est.**In horto, ad colum-
nam, in Spina
corona.*

ELOGIUM LXII.

NUDATUR VESTIBUS.

Matth. 27. Marc. 15. Luc. 23. Joan. 19.

Ex quo seipsum suprema deglutivit in Cœna,

Concepto igne febricitat Amor meus.

Cœnaculi vel capacissimi

Jam non ferens angustias,

In Horti aperta respiraturus profiliit.

Et iterata toties emissionem sanguinis

Expet-

Expertus ardorem non minui,
 Tegumentis ebjectis duro reclinatus in strato,
 Ingidiozem in Monte aërem nudus captat,
 Athleta Nobilis
 Supremam evocatus ad luctam,
 Omne de se spoliū hostibus adempturus,
 Impedimenta vestium exuit.
 Miserata Nuditatem Parentis sui Natura est;
 Involvere illum tenebris studuit.
 Tantas tamen ille esse non patitur,
 Quin clarè cernere vel ad illas non liceat,
 Furem se quamvis creditum
 Nihil à tellure asportare se tamen,
 Præter Clavos, & Vepres,
 Cum alioqui, teste Matre, quæ aderat,
 Qualis venerat, talis abiret.
 Ad Nundinas Ærumnarum suarum
 Coacto Mundo,
 Ambitione quadam miseræ
 Ne unum quidem de acceptis verberibus
 Passus est regi.
 Ne posset argui minus honorifice sensisse
 De suo pretio sanguinis,
 Illi si purpuram quamlibet prætulisset,
 Præ illo, vel cum Rex credi potissimum veller.
 Omne aliud paludamentum contempsit.
 Baptizandus Baptismo,
 Quo tamdiu abierat baptizari,
 Ad novi delicias balnei
 Nuditatem se præparat.
 Mortis suæ studium in Lictoribus,
 Quia conveniebat cum suo,
 Datis munerat vestibus;
 Scindi tamen illas non vult,
 Hinc etiam probaturus
 Quam amat integritatem in moribus,
 Qui eam ne lædi quidem
 Pateretur in vestibus.
 Revixisse Innocentiæ sæculum
 Mundus credat.

*Alludit ad egrotos,
 qui ex ardore impa-
 tientia stragulas, &
 vestes abjiciunt.
 Athleta nudi in
 arenam descen-
 debant.
 Alludit ad filios
 Noe, quorum histo-
 ria satis nota est
 Gen. c. 9.*

*Nudus discedebas
 à mundo, qualis
 venerat e ventre
 matris.*

*Christi ambitio,
 Crux & verbera.*

*Nulla purpura pro
 Christi Sanguine.*

*Baptismo nimirum
 Sanguinis sui.*

*Non enim minus
 ardentè desidera-
 bat vitam dare,
 quam Iudei deside-
 rarent eripere.
 Et dixerunt, non scin-
 damus eam, sed for-
 tiamur cujus sit.
 In statu innocentie
 Adam nudus.*

Quar-

*Paradisus Christi in
Cruce, & tormentis.*

Quando novus Adam in Paradiso suo
Iterum nudus incedit.

ELOGIUM LXIII.
AFFIGITUR CRUCI.

Matth. 27. Marc. 15. Luc. 23. Joan. 19.

*Pandora Deorum
nutrix, aperta paxide,
in qua bona
omnia acceperat,
avolasse omnia
semperit.*

Pandoræ infortunio mortales admoniti
Didicere jam tandem
Fugæ libertatem non relinquere
Summis bonis
Unum nunc igitur nacti, in quo sunt omnia,
Ut sit in mundo stabile, figunt.
Felices si scierint

*Veni in altitudinem
maris, & tempestas
demersit me, Ps. 68,
Isa. 25. & extendet
manus suas sicut
extendit natans ad
natandum.*

Sua huic alligata vota, ne fluctuent;
Demersit Tiphin nostram tempestas;
Adhæret ligno Naufragus,
Et in eo Brachia

*Advocatum enim
illum habemus apud
Patrem.*

Quasi Natatutus extendit.
Cum omnia dedit ei Pater in manus,
Retinere illum quidpiam velle ne crederes,
Stringete illas ne posset
Clave voluit prohiberi.
Ita tenaces Prodigus

*Cum ex defatiga-
tione demitteret
brachia Moyses,
vincebatur populus,
ut habetur in Exodo.
Ab hora sexta, usque
ad nonam Christus in
Cruce vixit.*

Ne incompressa quidem imitari potuit manu,
Coram Patre intepellaturus pro nobis,
Obsecrans in morem extendens brachia
Figi illa vult,

Cessaturum illum, ut Moysem
Et defatigatione ne putes.
Ubi cubet in meridie, ultra Sponsa non quætat;
Hora sexta,

Quo sit æger reclinatus in strato, perdidicit.
In eo ille ad horam usque Nonam se torquens,
Cum ne nox quidem superinducta
Conciliaret soporem,
Memor tandem Cervicalis,
Quo Joannes erat usus in Cœna,
Supra pectus & ipse recubuit suum.
Qui audierant

*Atque ita inclinato
in pectus capite
tradidit Spiritum.*

Furu-

Futurum ut omnia traheret èlatus à terra
Nisi clavis manus impedian,
Securos se ab earum rapacitate non credunt.

Antiquatius decretum Deus,

Quod erat contra nos,

Ut de Ligno Vitæ

Tuto jam comedere homini liceat

Eum illi fructum appendit,

Ex quo, nisi te nutrias, moriajis.

Militares animos Pax nostra concepit;

Erecto labaro otium jam suos prohibet,

Non aliis iis scutum exhibens,

Quam id ipsum, quod signum est.

Felix, qui vel in hoc, vel cum hoc,

E bello redierit.

Quod Deus conjunxit, homo ne separa.

A fixa salus tua Cruci est,

Salutem sine Cruce ne spera.

*Et ego, si exaltatus
fuero à terra, &c.*

*Ad Coloss. 2. delens
quod adversus nos
erat chirographum
decreti, affigens illud
Cruci.*

*Nisi enim manduca-
veritis carnem filii
hominis, non habebi-
tis vitam in vobis.*

*Alludit ad Lacedæ-
monas cum darent
scutum filiis descen-
dentibus ad bellum.*

*Matth. cap. 5.
Christus salus nostra.*

ELOGIUM LXIV. REX JUDÆORUM INSCRI- BITUR.

Matth. 27. Marc. 15. Luc. 23. Joan. 19.

Cum cætera omnia lubens hominibus cesseris,

Avidissimus Ærumnarum

Unam tibi Crucem reservans

Non contentus Pedum positione

Possessionem ejus adiisse,

Eidem nominis tui cautionem affigis.

Illam tibi vix ullus invidet,

Quam ita oneroso possides titulo.

Condimentum aliquod dolotibus tuis quærens,

Suavitate Nominis tui

Nullum opportunius invenisti.

Admovisti illud propius ægro capiti,

Et eo quasi galca usus

Irato opposuisti te cælo.

Officinam summus Archiater apertens,

Quo inveniri commodius possis

*Crucem suam nulli
dedit Christus.*

*Ita enim accipitur
Possessio per Juristas.*

*Quare Christus
nomen suum affigi
prope agrum caput
voluerit.*

*In officinis appenditi
solita Hieroglyphica
peculiariora.*

Illi

*Vita constaret fide
publica id, quod di-
cebat, opus consum-
mavi, quod dedisti
mibi.*

*Ex Aug. Crux Chri-
sti, non solum lectus
est morientis, sed &
cathedra docentis.
Noli scribere Rex Iu-
daorum, sed quia ipse
dixit, Rex sum
Iudaorum.*

*Symbolum seu im-
pressio debuit a sua
epigraphe anima.*

*Pilatus enim ait,
quod scripsi, scripsi.
Quare autem antea
manus abluerit,
Vnde multi dixe-
runt Crucifixum
Phantasma, non
Christum, sed
haereticum.*

*Isaia cap. 53. Aspe-
ctus ejus in eo non est.*

*Atque ita, ut in ea
videri posset, & cele-
britatem Paschatis
expectavit, & caeco
Longino oculos dedit.*

Illi Hieroglyphicum Salutis appendis,
Abire, ut lubet, potes ad Patrem;
Patentes habes ab hominibus litteras,
Quibus quam egregie opus suum impleveris;
Certo constet.

Propugnaturus Crucis in Cathedra Theses tuas,
Quo sit libera omnibus arguendi facultas,
Earum publice proponis epitomen.
Impugnavit extremam partem Judæus,
Qui te Rege Agnito,
Perduellem se diffiteri non posset.
Inanem de nomine quaestionem
Dignatus responso non es,
Illam ipsam intrisit litis praeses Pilatus,
Videre nesciens

In quo posset Cavillator distinguere,
Ab eo quod Veritas deceret, id quod esset.
Nobile symbolum veri Amoris expositus
Lectorem ne lateant in te reconditi sensus

Hæbraica, Græca & Latina
Elucidaris Epigraphe.

Sapit hæc stylum tuum;

Illam Pilatus dictante te scripsit;

Voluisti tamen illum

Ante manus abluere,

Quo demum minus impurus

Nomen Sanctissimum attrectaret.

Superaverat hominum fidem Chantus tua;

Ne suis quidem ullus crederet oculis

Potuisse pro ingratis tanta te pati,

Nisi scripti publici auctoritas

Extorqueret assensum.

Tuus in te aspectus non est;

Suppleri illum affixione nominis jubes,

Quia nullibi minus ignorari vis,

Quam in Cruce.

ELOGIUM LXV.
MEDIUS INTER LATRONES
IN CRUCE.

Matth. 27. Marc. 15. Luc. 23. Ioan. 19.

Proh quam adhærent homines malis suis?

Qui venisti illa minuere
Fur es creditus.

Orta tecum hæc de te suspicio est,
Artis suæ conscium

Primus Herodes expavit,
Vel cum te fasciis vinctum sciret
Tuis sceptro suo cavit à manibus.

Securus tamen à te esse potuerat,
Qui undequaque perditus non haberet,
Unde talem allicere latronem posset.

Omnia te de repetundis accusant;
Quia ubicunque fueris
Omnia rapuisti.

Qua hora dormient homines
Quasi per insidias eò egressus ex utero,
Ex quo te Mundus non expectaret,
Secus viam in specu latuisti.

Latronum more

Vel ipsa semper hospes in patria,
Curationem Corporum ad Cordium rapinas abusus
Ne sua quidem morti cadavera
Reliquisti.

Quidni igitur latronum fine desineres;

Qui latronum initiis cœperas?

Latroni cuiusque
Præferri in pœna debueras,
Qui non humana, ut cæteri,
Sed homines rapuisses,

Nequequam tamen
Tam severo correctus supplicio.

Furta luens in Cruce,
Adhuc ipsos etiam furatus es fures,
Induxisti noctem

Novis latrociniis opportunam;

*Non enim dicitur à
mundo aliud tollere,
quam peccata, &
salamitates.*

*Cum natus Christus
est, turbatus est Hero-
des, metuens ne sibi
Regnum eriperet.*

*Rapuit cælo stellas,
orienti magos, gregi-
bus pastores, tumul-
tæ cadavera.*

*Quis enim suspicari
unquam potuisset
Virginem matrem
futuram.*

*Quos Christus sana-
bat in corpore, docent
Patres sanasse etiam
in animo à peccatis.*

*Atq; ita crucifigi
medius inter eos.*

*Pollicendo illis cæ-
lum, & rapiendo in
Paradisum, ut in
bono latrone satis
paruit.*

Ⓢ Baccha

Plausisse visus mundus cum petra scissa sunt, &c.

Hæc enim omnium difficillima rapina,

Vi enim jam erat. Omnium optimus, sapientissimus, &c. ita & dici omnium miserissimus voluit, Luca cap. 8.

Cum invitatus fueris ad nuptias, recumbe in novissimo loco, &c.

Tenebra in Christi morte summa ejus clementia indices, & cur.

Qua nocte natus est Christus, fama est, solem consuetum tempus prævenisse nascendo.

Pater ignosce illis, quia nesciunt quid faciunt.

Qui ambulat in tenebris, illo teste, nescit quo vadit.

Bacchatus in illa es vel in tumultos,

Ut tamen artificio furacitatis tuæ

Plausit Mundus,

Adhuc multa, in quibus peritiam hanc
Experiare supersunt.

Quamdiu mihi meipsum non rapias,

Fur mihi parum callidus es,

Amare Deum, Mortales,

Qui non aliud vobis

Quam attributum infelicitatis invidit.

Assuetus Modestæ genio in novissimo loco

Recumbere,

Ubi factus fellis vestri conviva est,

Legis jam prope immemor suæ

Non expectavit ut moneretur ascendere.

In Cælo sedens contentus Patris dextera est,

Inter miseros plus aliquid ambiens

Non secundas, sed primas petit.

ELOGIUM LXVI.
EJUS CALAMITAS COELUM
COECAT.

Matth. 27. Marc. 15. Luc. 23. Joan. 19.

Agnosce Clementiam Deo parem,

Tot laceratus injuriis

Ulturus se more suo,

Excitato in hostium suorum perniciem Cælo

Tegere illos superindicta studuit nocte.

Domui suæ moriturus disponens,

Memor rapuisse se olim dum nasceretur

Horas aliquot Nocti,

Reddere illas, antequam discederet, festinavit.

Inferorum valvas, eo descensurus aperiens,

Eructata inde caligine

Diem oppressit.

Excusaturus apud Patrem

Populatum suorum nequitiam,

Quo facilius sudaret

Nescisse illos quid facerent,

Amotis

A motis luminibus cæcos facit,
 Turbata in suo fonte lux est.
 Fluere ultra pura non potuit.
 Non toleravit meridianam lampadem
 Sacrificium Vespertinum.
 Exprobrare beneficia nesciens Deus,
 Ferme omnia nocti committit, ut lateant.
 Hoc omnium Maximum,
 Ostentare in meridie voluisse ne crederes,
 Adductis tenebris arcanum fecit in publico.
 Mutatione vestium
 Confessus se Reum Sol est;
 Nocentes radios sordidatus abjecit,
 Quibus in Dei damna cognosceret
 Clavos, Vepresque conceptos.
 Factam tenebris potestatem inimicus indoluit;
 Earum horam spectavit aversus,
 Et novæ se luci præparans
 Extinxit antiquam.
 Exemplo tam pudendi facinoris
 Vitari timuit oculus Mundi,
 Animalium Divinissimi famæ consultum,
 Dum summum illius piaculum
 Involutum est nocte.
 Suam in homine imaginem Deus,
 Cum depravata potissimum est,
 Ex defectu luminum noluit esse conspicuam.
 Eo consilio vitus universa turbasse,
 Ut dum suo singula intendunt periculo,
 Quid peccarent homines, non notarent.
 A Mundo majore
 Minor Mundus luctum edisce,
 Beandum te cum Cælo ne spera,
 Si eum Cælo non luxeris.

*Sacrificium Christi
 utique. Sacrificium
 vespertinum, mor-
 tuus est enim
 vespere.
 Ut nativitatem,
 institutionem
 Eucharistia, &c.
 Rei mutabant ve-
 stes, ut patet ex Tullio
 pluribus locis.*

*Senserat quodam-
 modo dictum à
 Christo; hæc est hora
 vestra, potestas
 tenebrarum.
 Sol oculus mundi.*

Hoc est deicidium.

*Quare turbavit
 Deus omnia in
 morte Christi?*

*Mundus minor
 Homo a majore
 docetur Christi
 pœnas lugere.*

ELOGIUM LXVII.

TORQUETUR MALI LATRONIS
EXITIO,

Math. 27. Marc. 15. Luc. 23. Joan. 19.

G 2

N 2

*Deut. 28. erit
Vita tua quasi pen-
dens ante te.*

*Saluum fac temet-
ipsum, & nos.*

*Inde enim occasio-
nem sumpserat
blasphemandi.
In hoc filius diaboli,
qui dicebat, & Chri-
sto, merte te deor-
sum, ut notat
Chrysost.*

*Hoc est, si filius Dei
es, & Rex Iudeorum,
saluum fac, &c.*

*Vade, Satana, scan-
dalo tu mihi es, di-
xit olim Petro avo-
canti se a Cruce.*

*Ita Photion securi
morituros arguit,
quod lugerent cum
Athemensium opti-
mo tollendi.
Quam gravem in-
tulit injuriam
Christo latronis
impatientia.*

*Ita enim docent Pa-
tres, descendere illum
non debuisse, quia
Christus erat.*

*Non debuit, ne im-
perfectum relinqueret
opus nostra salutis.*

Ne tū plane Malus es Latro,
Qui ne pendente quidem coram te Vitam
Scieris suffurari.

Non profuturae salutis intentus aucupio
Eam, quae beare te poterat, perdidisti.

Non meruisti scelerum veniam abusus poena;
Amare te Christus non potuit,
Quia Crucem oderas;

Corrigere neglexit;

Quia nihil ex Cruce profeceras.

Invidum te sublimitatis suae sensit,

Qui eum monueris, ut descenderet;

In eo prodeus quam non honesta opinaberis de illo;

Cujus desideria crederes

Eadem esse posse cum tuis.

In mala causa pessimo usus argumento,

Benevolentiam Judicis

Unde lucrari speraveras, amisisti.

Laudare illi Crucem debueras, ut placeres;

Habet in illa delicias suas omnes,

Quas accusate ausum;

Si non Satanam, ut olim Petrum, appellat,

A Consortio Regni sui tanquam talem excludit.

Hominum optimo

Majorem injuriam querulus irrogasti,

Cum quo perire fortunam non crederes

Ipsi vitae usui praefendam,

Voluisti blasphemus

Suavitatis Deo famam minuere,

Cum quo Mortis iter ingressus

Adhuc mœrere potueris,

Ac si tam malum iter

Tam bonus solati non sufficeret comes.

Ut Christum esse illum credas

Abire jubes à Cruce,

In qua ideo solum persistit, quia Christus est.

Tui similis neglexisset laudem constantiae,

Ut acerbiter fugeret poenae,

Quod à te tam dissimilis

Ideo non potuit, quia non debuit.

Gemina

Gemina morte peretunt
 Testis adesse recusat mitissimus Spiritus;
 Maturat ad Inferos iter suum,
 Ibi esse malens ubi nulla Redemptio est,
 Quam ubi tanta est sine fructu.
 Malum Latronem ne præteri,
 Qui bonum attendis.
 Portum Salutis utrinque scopuli obsident;
 Ne credas igitur sine causa
 Inter hanc geminam Pharon medium stare.

ELOGIUM LXVIII.
 HILARATUR BONI LATRONIS
 SALUTE.

Matth. 27. Marc. 15. Luc. 23. Joan. 19.

Incidisti in latronem, Viator,
 Siftendus es,
 Cave fraudem;
 Latroni, ne bono quidem, fidendum.
 Ita perditus, ut de illo non aliud sit servatum,
 Quam quod perierit,
 Ex latrocinandi libidine
 Posteritati prope furatus est nomen suum.
 Vitam ejus tibi mors sola describat.
 Omnium peritus viarum,
 Nisi ejus, quæ duceret ad honesta,
 Ubique vagus, ubique profugus,
 Ut inveniri semel à Deo posset, figendus fuit.
 Flagitiis initiatus ad pœnas,
 Infortunio suo felix,
 Pereundi occasione servatus est.
 In eadem cum Innocentia damnatione,
 Non causa,
 Ejus locatus ad dexteram,
 Justus videri potuit, antequam esset.
 Tunc primum certior factus
 Stare semper Probitatem in medio,
 Sodalem arguens, seipsum accusans
 Ab utroque recessit extremo.

G 3

Der

*Quare Christus
 mortuus ante latro-
 nem, unde non fre-
 gerunt ejus crura.
 Sunt qui probabile
 putant, spectandum
 Christum se prabuissè
 damnatis ad
 terrorem.
 Ita fere Tertullianus,
 qui lib. de panit.
 vocat Davidem, &
 Pharaonem gemi-
 nam Pharon hu-
 mana vita.*

*Hoc Elogium, boni
 latronis epitaphium
 est, & in ejus tu-
 mulo incisum
 supponitur.
 Pauca enim de hoc
 latrone cognoscimus,
 ut ex Theoph. Ray-
 nauo in lib. de hoc
 ipso eruditissimo, ut
 cætera, scripto.*

*Mors enim latro-
 num insidiabatur
 itinerantibus.*

*Ne & tu times
 Deum, qui in eadem
 damnatione es.*

*Ad dexteram enim
 Christi ponuntur
 cægni, hædi ad
 sinistram.*

*Non enim mortuus
ante quam iuste
frangerent ejus
crura.*

*Et nos quidem iuste,
hic autem nihil
mali fecit.*

*Chrysol. serm. 61.
tunc rapuit paradi-
sum, quando latro-
cini sui penas est
appensus ut solveret.
Erant in Christo
thesauri omnes
absconditi.
Cum tenebra facta
fuissent per univer-
sam terram.*

*Multi enim ex eo,
quod hujus exem-
plo penitentiam ad
mortem usque
differunt, misera
percut.*

*Vva eorum, vva
felli, & botri
amarissimi.*

*Animarum ju-
menta corpora sunt,
unde Hieron. Asel-
luni suum vocabat.*

Dei absolutus in foro
Statim ac damnatus in suo,
Cruci firmius adhærens mente, quam corpore,
Ex ea non nisi iuste pulsus abcessit.

Peregrino Regi
Ad angustias redactio misericors,
Beneficiis eum adortus,
Ad Regni sui deditioem coegit.
Ne tum quidem immemor artis iuræ,
Cum propter illam periret,
Mutavit furti materiem furacitate retenta,
Viatori Deo non profuit
Diffimulasse nuditate thesauros;
Exeuntem de Mundo in aërem usque sequutus
Adhæsit lateri,
Et festinate noctis opportunitate usus,
Quando jam non poterat manu,
Furatus est halitu.
Turbatum Cælum est,
Cum jam violenti raperent illud;
Gazis suis timuit trepidum,
Cum eas cerneret furtibus patuisse.
Iterum Viator, te moneo, latroni plus æquò ne fide;
Plures hic pie moriendo, quam impie vivendo
Peremit.

ELOGIUM LXIX.
SITIENS FELLE, ET ACETO
POTATUR.

Matth. 27. Marc. 15. Luc. 23. Joan. 19.

Præter fel, & Acetum
Quid propinet sitientibus Mundus non habet,
Ingens tamen fortuna hominum,
Quod expertus id Jesus est,
Huic quoque consulturus incommodo,
Aperiet in latere fontem,
Ex quo mox bibant Nobiles animæ,
Et earum jumenta.
In meridie Charitatis suæ

Circa

Circa horam sextam

Fatigatus iterum ex itinere Christus sitit.

Qui tamen stagnantes illi in corde aquas attendat

Suis discet illum quoque sitire, non sibi

Tantalus alter in ærurnarum Oceano

Avidus earundem,

Amanissimus fellis nostri

Illud vel moriens spongia colligit

In delicias sitis suæ.

Opportunitatem condiendi amaritudines suas

Mundus non negligit.

Dulcissimo illas admovent gutturi,

Sperans, quæ pisci Fastino inest,

Dei filio non defuturam Virtutem,

Ut ad ejus os ubi venerit,

Ponat, nostri quoque maris unda, falsedinem.

Suxit Spongia liquidas voluptates in fonte;

Relicta ibi acrimonia

Factum amabile Acetum est,

Dedicavit ille, non bibit acidissimam potionem,

Servaturus illam hominibus,

Quos dulcedine depravatos

Amara corrigunt.

Quia iræ Patris in illam transferant,

Sua & ipse cruciatus in flamma

Ad aquas, quæ super Cælos sunt, anhelavit,

Hinc est quod oblatam è tellure potionem

Bibere noluit,

Qui sciret non esse inde medicabilem

Sitim suam,

Potatorem, mi Jesu,

Te iterum Judæi si dixerint,

Quâ dilues excusatione calumniam?

Paucas intra horas calicem exhausti,

Quem à Patre plenum acceperas.

Sed nimirum

Te de genere Dipsadum serpens momordit,

Qui quos affecerit,

Vel si illis flumina de ventre fluxerint,

Siti necat.

*Erat enim, & nunc
hora quasi sexta non
minus, quam cum
fatigatus ex itinere
sedebat sic supra
fontem.*

*Ex Plin. in hujus
piscis gutture, maris
unda dulcescit, unde
ad illum alii con-
fluunt pisces.*

*Amarus stomachus
mirificeroboratur.*

*In me transferunt ira
tua. Psal. 87.*

Vt olim dices Epulo.

*Quare cum gustas-
ses, noluit bibere.*

*Matth. 11. venit fi-
lius hominis mandu-
cans, & bibens, &
dicunt, Ecce homo
vorax, & potator
vini.*

*Calix de quo dice-
bat, transeat à me.*

*Lucan. in pharsalia,
in medijs sitiebant
Dipsades undæ.*

ELOGIUM LXX.
PRO HOSTIBUS ROGAT.

Matth. 27. Marc. 15. Luc. 23. Joan 19.

Audire semper potuit, sicut savius distillans libra tua.

Hinc ita pauci ad condonandas iniurias hoc inducuntur exemplo.

Ita enim solus facere Deus solet. Videns, quia ita clamans expirasset, ait verè filius Dei erat iste.

Inde Hierusalem dicitur accepisse ab eo duplicita pro omnibus peccatis suis.

Vt sitis filii Patriæ vestri, qui solem suum ortiri facit super justos, & injustos.

In manus tuas commendo Spiritum meum. Pronus, & ipse ad ignoscendum.

Nova ratio turbati Orbis in Christi morte. Pater ignosce illis, quia nesciunt quid faciunt.

Quam dulce tibi guttur mihi JESU,
Quod ne felle quidem potatum
Amarum quidpiam eructavit!
Habes æternæ vitæ verba vel moriens,
Idioma tamen hoc tuum,
Quia æternæ vitæ est,
Mortalitas nostra non percipit.
Næ tu Filius Dei eras,
Qui irritamentum iracundiæ
Occasionem faceres charitatis?
Bene te hominem credere Centurio desit,
Cum ita morientem ita exclamantem audivit,
Dies ultionis Domino
Non cujuscunque, sed suæ;
Quæ quia non per odia sed per beneficia fit,
Exclusus à terra
Aperire hostibus Cœlum parat
Clementiæ suæ exemplum
Mundo deesse non ferens
Quando jam Solem suum
Oriri super injustos non faceret,
Pluit super illos in Nubilo
Imbrem ferotinum Gratiarum.
Petoraturus apud patrem pro quiete Spiritus sui,
Dignus Auditore Deo Rhetor
Omnium aptissimo benevolentiam captavit ex-
ordio.
Expressit mores ejus in suis,
Et affectiones dum imitatus est, occupavit;
Nunquam dignior appellare Deum Patrem,
Quam cum ab ejus indulgentia
Se non degenerem exhiberet.
Auxit commune rerum Chaos Ordinis auctor;
Impune putavit Natura
Possè se a posita sibi lege recedere,
Cum Deus ipse ageret partes plane non suas
Impio-

Impiorum Patronus ex Judice,
Excusator ex vindice.

Nesciebant Judæi plane quid facerent,
Qui ejus urgerent gloriam, quem odissent,
Et per ipsamet scelera

Ad innocentiam properarent.

Movebant capita sua, qui corda debuissent,
Et nihilo meliores interpretes operum Dei,

Quam fuissent ante verborum,

Quod erat laus patientiæ

Vitio potentiæ tribuebant,

Omnem ulionis affectum elementis excussit

Tantæ lenitatis Auctoritas;

Vel ipsam dissidii speciem

Luna Soli opposita horruit;

Mitiora consilia te audito

Iratum Cœlum concepit;

Quia quem tu non condemnatis,

Nemo condemnat.

*Movebant capita
sua, & dicebant,
Vah qui destruis,
&c.*

*Si filius Dei est, de-
scendat de Cruce, &
alios salvos facit, &
seipsum non potest
salvum facere.*

*Erat Luna in opposi-
tione, utpote in
plenilunio.
Quare terra, & cœ-
lum non perdidit ea
die humanum genus.*

ELOGIUM LXXI.

DISCIPULUM MATRI, SPIRITUM
PATRI COMMENDAT.

Joan. cap. 19.

Deficiente Deo

Cur Mundus omnino non ruerit

Causam attende.

Stabat adhuc MARIA,

Regendo Mundo potuit basis ista sufficere.

Descibere miraculi magnitudinem voluit,

Qui eam cum debuisset matrem, mulierem dixit.

Titulo fragilitatis

Amplificavit insolentiam roboris.

Imprimere in hominibus

Mariæ venerationem voluerat.

Ideo, quia hærent firmissime, quæ postrema sunt

Monita,

Suprema illius ad homines vox

Mariæ commendatio fuit.

*Stabat autem juxta
Crucem Iesu Maria,
& discipulus, quem
diligebat.*

*Mulier, ecce filius
tuus.*

*Posthæc verba. Ecce
Mater tua, nihil ul-
tra dixit conversa
ad homines.*

*Miserationum enim
Mater est.*

*Dixit enim, Ecce fili-
us tuus tantum.*

*Prodigi enim per
leges trisleri non
possunt.*

*Quare supra ceteros
commendatus Joannes
omnium ado-
lescentior.*

*Quare dicatur Spiri-
tum non amisisse,
sed tradidisse.*

*Pater in manus tuas
commendo Spiritum
meum.*

*Pater meus usque
modo operatur.
Ita explicant non-
nulli illud, manus
ejus tornatiles aurea
plena hyacinthis.*

*Sortes nostra in
manu Dei.*

Si præceptorem sequitis,
Quo major esset in illam fiducia
Clementiæ illius, de qua dubitare non poterat
Voluisse visus adjicere

De illis custodiendis præceptum suum.
Suæ tamen erga illam observantiæ memor,
Illud ac si proponeret,

Non ac si juberet, expressit,
Testari Prodigis adhuc se posse confidens,
Ita partitus hæreditatem suam est,
Ut reverentiam, quam habebat erga matrem,
Filiis cederet,

Providentiã, quam habebat erga filios, matris
Supra ceteros tamen Joannem commendat,

Qui sciret nullius Adolescentiam
Securam unquam futuram,
Nisi sub tutela Mariæ,
Operam suam minus necessariam Mundo jam
credens.

Cui tam bonum matrem meruisset,
Spiritus, qui sibi unus supererat, colligens,
Naturæ non audenti rapere tradidit.

Tractabilis plane Spiritus,
Qui ne ex otii desiderio
Credatur declinare labores,

Se non in alias,
Quam in operosissimi Patris manus commendat.
Noverat illas esse tornatiles,

In quas superinfusus
Speraret iterum in terris effluere,
Prostare Deo ad omnes hominum usus voluerat.

Ne foret quandoque quærendus,
Locum omnem aliis cedens,

Illi esse postulavit semper ad manus.
Sortes nostras inde venire qui scierat,

Eas in origine sua facturis optimas,
Sedem illam elegit.

ELOGIUM LXXII.
ANHELANTIS MORTEM CLA-
MOR, ET GEMITUS.

Matth. 27. Marc. 15. Luc. 23. Joan. 19.

Pudon

Pudori nostro remedium Deus adhibuit
Lacrymas suas.

Probrum jam nullum homini,
Si in Cruce positus flet,
Ex quo in Cruce flevit & Deus.

Tanta Majestas
Imbelles animas, dum imitatur, excusat.

Qui cum vidente Mundo non riserat,
Miseris addictior, quam felicibus
Cum lugente jam luget.

Unica illi causa gemituum,
Quod omnem gemitum abolere è Mundo non
possit.

Miseratus Naturæ deliquia est,
Qui siccis oculis spectaverat sua.
Videns Crucis ex apice Civitatem,

Flevit iterum super illam,
Quod sibi ad pacem futura,
Nec olim cognovisset in die,

Nec nunc divinare sciret ex nocte.
Vicini latronis petulantia monitus genuit
Tot in perditis Crucis sibi fructum petire,
Cum ne in Cruce quidem positi respiscant.

Rore aliquo
Noctem usque adeo miseram beaturus,
Illum de cordis sui nubibus exprimit.

Ad vineæ suæ custodiam
Eminens speculator in arbore
Excubandi necessitatem
Ex latronum vicinia prævidens
Clamore valido

Exprobrat securitatem torpentibus.
Surdus loqui se sciens, vocem attollit,
Et ne sic quidem auditus
Periculum facit

An male commissum labris officium,
Execui felicius palpebræ possint.
Validus plane clamor,

Qui ad terrorem fit auditus in erebo,
Et ob reverentiam
Sit exauditus in Cælo.

*Flevisse Christum
in Cruce habetur ex
Paulo ad Hebr. 5.
cum clamore valido,
& lacrymis, &c.*

*Iuxta illud gaudere
cum gaudentibus,
fere cum flentibus.*

*Christus autem ex
Bernardo nunquam*

*risit.
Tunc enim tenebrae
factæ fuerunt super
universam terram.*

*Dixerat enim, si
cognovisses & tu, &
quidem in hac die
tua, quæ ad
pacem tibi,*

*Causa peculiaris
gemituum Christi,
obstinatio pecca-
torum.*

*In Cantic. c. 1. dide-
bat ipse, posuerunt
me custodem in vi-
neis: hi autem custo-
des solent domuncu-
las sibi in arboribus
fruere.*

*Quis Surdus, nisi is,
ad quem missi nun-
cios meos? Is. c. 42.*

*Exauditus est pro
sua reverentia.
Hebr. 5.*

Qui

Introductus in Hierusalem cum ramis palmarum, & hymnis.

Iuxta præceptum Apostoli sui, nemini quidquam debeatis.

Æque enim nascentes, ac morientes, lacrymas fundimus.

Qui ad crucem ita festivus venerat,
Non potuit nisi gemens inde recedere,
Æternum paulo post interdicendus à fletu,
Pascere se tam liquida voluptate festinat.
Nihil æquè curans,
Quam ne ulli quidquam deberet,
In utroque Vitæ limine
Impositum à Natura tributum
Pari liberalitate veniens, ac recedens
Persolvit.

ELOGIUM LXXIII.
QUERITUR SE DESERTUM
A PATRE.

Matth. 27. Maro. 15.

*Deus, Deus meus,
quare me dereliquisti?*

*In ea, ex Bernardo,
vota plenitudo divinitatis inhabitat.*

*Circa illum enim
erat plurima turba
Judæorum &
gentilium.
Ut potuit in latrone,
Credidit Eliam vocasse,
cum dixit,
Eloi, Eloi, Lamasa-
babbani.*

*Genius enim illius
severus admodum
fuit, ut patet ex
ejus historia.*

*Erat in iis, quia eos
etiam diligebat: &
ut Deus, qui ubiq;
est totus, etiam
in iis erat.*

Quamdiu tibi Mater adstat,
Quid te quereris derelictum à Patre;
Plena Deo Maria est;
Ea præsentem Deum abesse non potest.
Atqui captasti arte hac miserationem hominum
Qui videreris
Terruisse Deum quodammodo malis tuis.
In summa vulgi frequentia
Doluisti te solum,
Cum alioqui socium Crucis
Toto tuo emeret Regno.
Perperam, quæ dicis, intelligunt,
Qui verbis tuis accommodatas
Aures non habent.
Eliam vocasse crederis,
Quem à die miserationis, & veniæ,
Vel si adfuisset, excluderes.
Calamitates tuas
Quilibet tui ultor auxisset,
Et vocato de Cælo igne,
Te vel absumptis læsisset in hostibus,
Quia in iis etiam totus eras.
Vix sperasses vivum Eliam
In diem ultionis servare,

Si hac sub Junipero tua
 Reclinare se potuisset.
 Ubi Deum amisisset Vir Dei,
 Suam utique retinere animam noluisse,
 Ita ad te omnia trahens
 Præter solatia doloris tui,
 Contra opinionem Mortalium,
 Ne fidissima quidem capita
 In fellis partem vocasti.
 Sincerus ut es, causam non taces,
 Cur in lecto plane non tuo
 Sine tecto, & tegmine moriatis.
 Bona tua omnia prodigus dissipasti;
 Cessisti matrem discipulo,
 Spiritum Patri, Regnum Latroni
 Consumptum Patrimonium tuum est,
 Irrita nunc prece rogandus
 Quæ una viæ tuæ salus superest,
 Ad Patrem redis.
 Licet nec in illum, nec cælum peccaris,
 Jam non audes in neutrum
 Attollere oculos,
 Consciis quod uni quidem
 Latrones adoptaris in filios,
 Alteri consecraris in Cives.

Elia Adventus differitur in ultimum diem, quando cum Enoch Antichristo se opponet.

Iuxta illud, Io. 12. omnia traham ad meipsum.

Cum accepisset acetum, dixit, consummatum est. Vt constat ex verbis in Cruce.

Alludit ad illud prodigi, ibo ergo ad Patrem meum, & dicam, peccavi in cælum, & coram te. Cur averterit Christus à cælo oculos meritorum, inclinans caput.

ELOGIUM LXXIV. INCLINATO CAPITE MORITUR.

Matth. 27. Marc. 15. Luc. 23. Joan. 19.

Itatum hominibus JESUM abire ne crederes,
 Aversus à Cælo mori maluit,
 Quam ad homines non conversus.
 Quem Patri commendaverat Spiritum
 Subjectam effusus in Matrem
 Supremos halitus in illam direxit,
 Ut vel exinde Mundus agnosceret
 Ne se quidem sanctè mortuum sine Maria.
 Mortem ad se accedere formi dantem
 Quando ultra voce non poterat,

Prima causa, cur inclinato capite tradidit Spiritum.

Erat enim Maria juxta Crucem. Unde bene rogamus, & hora mortis suscipe. Ita sermō D. Athanasius inter-

Advo-pretatur.

*Moos enim utique
non è caelo.*

*Emittens in illam
Spiritus suum.*

*Inter Spiritum, &
corpus Christi, amor
quidam vehemen-
tissimus.*

*Supererat mortuo
vulnus ex lancea.*

*Pectus enim Christi
Gazophylacium
Divinitatis*

*Miles lancea latus
ejus aperuit, &
exiit sanguis,
& aqua.*

*Non enim dormita-
bit, neque dormiet,
qui custodit Israel.*

*Multa corpora San-
ctorum, qui dormie-
rant, surrexerunt.*

Advocans nutu,
Ad se de tellure venienti
Prona facie, quasi osculaturus, occurrit.
Meliolem animam inditurus telluri Deus
Spiravit in illam secundo spiraculum vitæ.
Gravitate suscepti oneris victum caput,
Ruens in pectus, pondere suo nimium elatos
Oppressit.

Fidissimum Comitern Spiritum
Abeuntem ad Inferos
Sequuta cervix est quo ad potuit.
Nisi altero fixo

Non solvebatur amicitia inter tales,
Nec dum abunde doloribus faginatus
Adhuc locum vulneri designavit.
Patre spectato ad seipsum conversus
Origini suæ ubi se vidit ita dissimilem,
Exhaust animam vis pudoris.

Inter latrones de Gazis sollicitus,
Quas superesse sibi sciret in pectore,
Conversus eo est custodientis in morem.

Depositum tamen
Hæc ipsa tanta sollicitudo detexit.
Apertum latus est,

Et egenorum tractum in usus.
Dubites etiam an ad stagnantes inibi aquas
Admovere sitiens labia voluerit.
Judicem Mundi vel mortuum
Scias in tellurem intendere.

Attendit ille de specula quidquid peccas,
Sopitum si putas, cave ne audias
Aliis illum dormire, non tibi.

ELOGIUM LXXV.
MORTUO TOTA PARENTAT
NATURA.

Matth. 27. Marc. 15. Luc. 23. Joan. 19.

Noctem hanc, ne somno natam putates,
Corpora quæ dormierant, surrexerunt.

Pe.

Peracta Tragœdia sua Deus
 Lumina subtrahit
 Non ultra spectatoribus profutura.
 Ex Orchœstra tantus actor egrediens,
 Vel à faxis plausum extorquet
 Ambierant omnia
 Novum hospitem monumenta ;
 Ad hoc aperta sunt ,
 Et quia consortes illum nolle prænoverant,
 Mortuos, quos acceperant, ejecerunt,
 Captivorum libertas
 Fractas carceris fores evincit.
 Nato sibi Mortuorum Primogenito,
 A se detentis facultatem illam Mors fecit.
 Attratus coram Judice suo
 Trepidat Mundus,
 Et orbatus luminibus,
 Quibus tam male viderat lumen suum,
 Tandem perduellionis Reus
 Capite plectitur.
 In publico totius Orbis Justitia,
 Unicum non cessaverat Dei forum.
 Extremum diem
 Suspiciantur ex signis Mortui,
 Et tuba nondum audita novissima
 Jam resurgunt.
 Perire Deum posse non crederent,
 Nisi iterum viverent, ut viderent.
 Æterni Spolium Pontificis,
 Vel à tumulis latrones excivit.
 Suffecit rapinis hæreditas ;
 De spiritu oris ejus omnes accepimus,
 Jam non Solus Adamas,
 Sed saxa quælibet
 Agni Cruore frangantur,
 Solem Nostrum
 Hodie primum tenebræ comprehenderunt.
 Mirare modestiam funeris,
 In quo ne publicas quidem
 Cœli faces admisit.

*Quare monumenta
 omnia aperta sint.
 Ideo enim dicunt vo-
 luisse illum turulari
 in monumento, in quo
 nondum quisquam
 positus fuerat.*

*Natis primogenitis
 Principum, laxari
 carceres solent.*

*Tunc enim Iudicium
 erat mundi, ut
 ipsemet dicit.*

*Signa hæc, terramo-
 tue insoliti, obscura-
 tio luminarium, &c.*

*Agni Sanguine
 adamantis durities
 frangitur.
 In funere suo Chri-
 stus ne Cœli quidem
 faces admisit.
 Ipsemet fraget mundi
 Elogium Christi
 fuit.*

Agit

Agit Auctori suo
 Natura præficam,
 Eclogarum Mundus,
 Suetus virtutem exercere viventem,
 Lugere Mortuam.

ELOGIUM LXXVI.
 EX APERTO MORTUI LATERE
 MANAT SANGUIS, ET
 AQUA.

Joan. cap. 19.

Ubi eam (si populo credimus) cæcus miles invenit,
 Ibi profugam latuisse diem ne dubita.
 Ad tam conspicuæ spectaculum Charitatis,
 Sine oculis neminem adesse vult Deus;
 Quæ fuit in illo probrorum ambitio,
 Dedecora sua
 Ne ipsis quidem tegi passus est cæcis,
 Elatus in Cathedram
 Veri Magister Amoris,
 Id iomate amantium posthac loquuturus,
 Ore clauso, Cor aperit.
 Fideliotem interpretem
 Doctrina cordium hætenus non invenit,
 An plane loquatur ex Corde
 Novum guttur interroga.
 Officinam in Petra faber Amor jam hæbet,
 Ubi tela procudat sua.
 Impertuosam jam non sit Cæli littus,
 Ex quo talis eo Navigantibus sinus patet,
 Conciliato sibi per mortem Mundo
 Amico jam, & non servo,
 Vel ipsa pectoris sui pandit arcana.
 Ubi quasi parturiens exclamasset,
 Quos in lucem ediderat filios lactaturus,
 Mammillam Cordis aperuit,
 Ex laboris vehementia
 Solutum in sudorem Cor est,
 Inde lacus iste coaluit,

*De veritate hujus
 historia non disputat
 auctor, sed si vera est,
 ita ludis.*

*Cruce ex Augustino
 Cathedra Christi.*

*Novum idioma
 Christi in Cruce.*

*Latus Christi portus
 salutis navigantibus
 in Cælum.*

*Dicere tunc etiam
 mundo potuisset, te
 nunc amicum dico,
 quia omnia nota
 feci tibi.
 Sudor cordis Christi,
 Ipse quoque Sanguis
 eius, ideo exivit sa-
 guis & aqua.*

Profecerat dolor ejus in pœna;
 Qualis sudor in horto fluxit ex corpore,
 Talis in Cruce manavit ex Corde,
 Detectus ibi fons est,
 Unde manabant in oculos fletus.
 Lacrymarum Nobilis institor,
 In Gazophylacio Cordis sui.
 Non alias merces visus est custodisse.
 Cum flere adhuc multa volentem

*Origo lacrymarum
 Christi tota, ejus ex
 corde.*

Spiritus defecisset,
 Quos jam non posset dare fletus ex lumine,
 Dedit ex vulnere.

*Defecerant illum
 fletus, non fletus
 causa.*

Ita hoc voluerat novo argumento probatum,
 Calamitates Mortalium

Se plane miseratum ex Corde.
 Agnosce, ex adhibito aquarum remedio
 Vim Ardoris.

*Argumentum ar-
 doris Christi ex hac
 aqua.*

Ignem Patris, quem condebat in sinu,
 Orbem Universum incenderat

Secundus Phaeton,
 Nisi & ipse provide
 Merfus esset in aquis.

*Et ipse enim Phae-
 ton ignem Patris
 sui misit in terras,
 adeo ut mergendus
 Eridano fuerit.*

ELOGIUM LXXVII.

MORTUI PENDENTIS IN CRU- CE MYSTERIA.

Hanc in Insulam,
 Quæ à Terra in cœlum solventibus
 Prima occurrit, & unica
 Reus nimix charitatis deportatus est Deus.

*Cruce insula qua-
 dam fortunata,
 media inter Cælum,
 & terram.*

Aliter ab Hominibus
 Quibus ita ex animo adhæserat,
 Avelli non poterat
 Exilii tamen sui mœrore tabescens
 Describens nutu capitis vota Cordis

*Apud antiquos
 alii relegabantur,
 alii deportabantur
 in Insulas.*

A tellure ne rotus abesser,
 Eo, unde fugatum Corpus fuerat,
 Emissit Spiritum.

*Nutus hic indica-
 vit desiderium de-
 scendendi iterum
 in terram.*

Nudus Amorem exprimens

*Amor nudus, &
 puer pingi solet.*

H

Non

*Non planè Regnum
Cælorum vim pa-
tietur, & violenti
rapiant illud.*

*Fulmina sublimi-
bus longe magis in-
festa, quam cæteris.*

*Alludit ad illud
dictum Balthasaris
Appensus es in sta-
tera & inventus es
ominus habens.
Cruce autem ab Ec-
clesia dicitur. Sta-
tera facta Corporis,
Navis Christi Cruce
ejus est, per illam o-
mnium nos vehit in
Cælum.*

*In ipsa sua subli-
mitate Christus
modestiam docet.
Meteora ignea
sunt ex terra ex-
halationibus: & de
Christo dicitur, &
ascendes sicut vir-
gultum de terra si-
cienti.
Gymnosophista,
mortalium omnium
deditissima rerum
coelestium contem-
plationi.*

Non jam puerum, sed Adultum
Ipse sibi Arcus, & missile,
Expugnare Cælum volentibus
Machinam offert.
Supra conditionem suam elatos homines
Quia non inyerat in tellure,
Venatur in Aëre,
Demissionis Magister,
Quod ita supra cæteros emineat
Ne mireris.
Contorta in nos fulmina
Captat Excelsus.
Hæc illi unica ascendendi causa,
Appensus, & ipse est in Statera,
Et quia inventus non est minus habens,
Firmatum est Regnum ejus.
Amoris Ecclatim passus
Elevatus & ipse in aërem est.
Humanissimus Postitor,
Transfretare in Cælum volente
De navi sua adhuc terræ finitima
Sine Naulo vecturus invitatur,
Aquila magnarum alarum
Reptantes humi pullos
Provocat ad volandum,
Prospecturus tamen Icaris suis
Cautior Dædalus
Exemplo suo monet alta non sapere,
Ascendit de terra sitienti
Hoc in Meteoris igneis Nobilissimum,
Et sine alterius confortio luminis
Fuscato micans in aëre,
Solis, Astrorumque solatur absentiam.
Felix, hæc sicut Phænomena
Fecerunt Gymnosophistam.

ELOGIUM LXXVIII.
E CRUCE DEPOSITUS TUMU-
LATER.

Matth. 27. Marc. 15. Luc. 23. Joann. 19.
Abſ.

Absoluta libri vitæ elucidatio est,
 Audito sine plausere discipuli,
 Descendere de Cathedra Magister potes,
 In Cœli finibus non habes ultra quid quæras,
 Ex quo Spiritus tuus apud Inferos est,
 Accede propius redituro ;
 Triumphanti non occurrisse
 Inuitanitas credi possit.
 Tua confessione decoctor,
 Qui omnia consummasses,
 In pudoris remedium
 Nocte non contentus, quam feceras,
 Adhuc densiores tumuli tenebras quæris.
 Seu te Crux nollet dimittere,
 Seu tu Crucem,
 Inferenda utique à Nicodemo vis fuit
 Tibi ut tua probra desereres,
 Illi, ut sua decora.
 Dubitem an Crucis fueris avellendus à brachiis,
 Nisi Matris in brachia rediturus.
 De sinu Patris in suum olim ista te traxerat,
 Quidni eundem te traheret
 De sinu Crucis?
 Tam fortunatum naufragus ejectus ad littus,
 Omnem penitus oblitus procellam es ;
 Adeo ut redivivus prostridie
 Nescieris quæ passus esses,
 Nisi memoriam abeuntes in Emaus reficassent.
 Repnerascere visus es
 Matris iterum ulnis exceptus ;
 Fuit hæc infantia mortis tuæ,
 Quæ lactata Mariæ lacrymis
 Immortalem usque adolevit ad vitam.
 A mundissimis manibus
 In Sindone munda depositus,
 Nemortuus quidem toletas sordes.
 Sponsus sanguinum
 Thalamum habiturus in tumulo
 Undequaque pretiosam mortem
 Pretiosorem effeicis delibutus unquentis.

H 2 Inter

Vita Christi, non aliud, quam elucidatio libri vitæ.

*Christi Corpus è Cruce depositum propius accessit ad eius animam & quasi eidem occurrit.
Sepulcri latebras cur Christus appetere.*

Necesse enim fuit Nicodemo avellere prius clavos à Cruce.

Depositum enim mater accepit in ulnas suas.

Mit antibus, quod nesciret que sibi Hierosolymis accidissent, respondit, que? ac si non meminisset.

Nimirum matris, & aliorum piorum hominum.

Tulit Nicodemus mixturam myrrhæ, & aloës quasi libras centum.

*Lazarus prodiit è
zumulo ligatus ma-
nus, & pedes, ita
enim mos erat Iu-
dæis sepelire.]*

*Dixerum Pilato
Iudæi, sed auctor
sile dixit adhuc vi-
vens, tertia die re-
surgam.*

*Iube nunc ergo cu-
stodiri Sepulchrum*

*Pingimus hoc Epi-
taphium inscri-
ptum lapidi, quod
advolutum est ad
ostium monumenti.
Christus enim via,
veritas, & vita,*

*In ea enim solum
mertuus in Cruce*

*Qui gloriabatur
decubuisse semper
ante solem, & post
eum surrexisse.
Post titulum Regni
affixum sibi in Cru-
ce more regio cepit
& excubias habere
& sumptus planè
regios facere.
Christi mors, som-
nus non minus
quam Lazari, de
quo dicebat, Ami-
cus noster dormit.*

Inter mortuos liber
Adhuc institis ligari te pateris;
Non admittitur ad Ostium lapidem,
Nisi tecum sepulta mors esset,
Quam ultra liberam nollēs.

Seductor vocatus
Titulum hunc pro Epitaphio excepis,
Nulla tibi magis laude placens,
Quam quod ambulantes in tenebris,
Seduxisses in viam lucis.

Sane Judæa Majorem nunc verbis tuis,
Quam suis oculis fidem habet,
Videt illa te mortuum,

Et adhuc tanquam jam redivivi fugam custodit.

ELOGIUM LXXIX.

EPITAPHIUM SEPULTO.

Mortem quia vincere Christus potuit,
Declinare contempsit.

Sta Viator;
Tua hoc saxo clauditur Via.
Diem laboris sui Deus
Tibi Sabbatum fecit
Felleis lautitiis

Usque ad horam nonam meridiatus,
Præcipitato in noctem die,
Ne Sybaritam crederes,
Si somno se daret ante Solem,
Aversatus ubique mollitiem
Saxeo sopitus in strato recubuit.

Ex quo tamen Judæorum inauguratus Rex est,
Dignitatis suæ tenax

Nulli jam sumptui parcit;
Atque ita præter Aloës, Myrrhæque delicias,
More Regio,

Excubitotes admovent somno suo.
Talem urnam mortuus exigens
Qualem uterum nondum natus,
Vel in Sarcophago

Qui

Qui nullum adhuc absumpserat,
 Innocentiam commendavit,
 Clauso supra se ostio solus,
 Quasi Arcanum quid mediteretur,
 Terræ suæ Mappam in lino delineat,
 Navigaturus in Cœlum,
 Hanc sciens futuram perutilem Geographiam.
 Lumina sua expressurus per Umbras

Artis testes exclusit;
 Illa una dumtaxat Mors comes,
 Quæ notare artem non potest.
 Quia cæca est,
 Sindone reſte,
 Habet ibi adhuc humorem,
 Unde amplam redivivum in messem exuberet.

Cineres de illo ne cogita;
 In centro suo ignis
 Excrementa non habet,
 Inclusus seu sit,
 Advoluto ad Ostium lapide
 Tellurem ita dispositus secū attollet in Cœlum.

Ut Deo Mortem fuisse in deliciis scias,
 Tumuli locum attende,
 Non Eremus, sed Hortus est,
 Corda Hominum
 In terræ Corde vestigat,
 Ea ibi esse sciens,
 Ubi & Thesauri sunt.
 Inimicitias in se omnes

Quam Christus interfecerit hinc cognosce.
 Mors & Vita
 Uno hoc se patiuntur in rumulo.

*Sarcophagus dicitur
 tumulus, quasi car-
 nem vorans.*

*Terra Christi, Cor-
 pus Christi, cujus
 quasi mappa Sim-
 don.*

*Granum frumenti,
 quod cecidit super
 Petram, natum
 aruit, quia non ha-
 bet humorem.*

*Ita ex Arist. & aliis
 in lib. de elem.*

*Tumulus Christi in
 horto, qui utiq; lo-
 cus deliciarum est.*

*E corde terra au-
 rum eruitur, &
 Thesauri.*

*Unde bene de illo
 Paulus, interficiens
 inimicitias in se-
 met ipso. Eph. 2.*

ELOGIUM LXXX. SEPULTÆ CRUCI EPITAPHIUM

Mortem periisse qui dubitas,
 Habes hic telum, quo delera est,
 Feretrum, quo elata.

*Ita à plerisque ex
 Patribus Crux up-
 castat.*

H 3

In

*Regnavit mors ab
Adam usque ad
Christum, & non
ultra : dixerat
enim, o mors ero
mors tua.*

*Concussio nature in
morte Christi : tri-
pidium ejusdem
pro morte deleta.*

*Solus enim agnus
habet unde ad-
amantem possit
infringere.*

*Baculus Jacob, seu
baculus Geometri-
cus in modum Cru-
cis formatus.*

*Qui enim Cælum
regebat, inclinatio
capite quasi unus
excussit.
Insitio Nobilis agri-
cola Patris in arbore
mortis, hoc est, Cru-
cis, qua mala arbor
dici consueverat.*

*Christus enim utiq;
ignis consumens.
Lis ingens apud Pa-
tres, ex qua mate-
ria fuerit lignum
Crucis, ut videre
est apud Baron,
tom. 1.*

In hoc Mari Magno Piraticam exercentem
Sagax bellator
In tempestate corripuit,
Et in hoc ipso Myoparone suo,
In quo tam multas egerat prædas,
Oppressit.
Celebriavit ingenti Natura tripudio
In ferias Mortis
Exilêre saxa præ gaudio,
Et in Choreas excitata cadavera
Tumulos reliquere.
Illaturi Violentiam Cœlo
Ignoram Poliorceticæ Machinam invenistis,
Quæ quia Adamantinas
Pulsare fores debuerat,
Non arietem, sed agnum retulit.
Baculus Jacob
In mensuram omnem extentus
Geometras novos instituit,
Qui Soli & imas expiscari profunditates,
Et veras venari altitudines sciunt.
Veri Atlantis victa cervice
Ne rueret in homines Cœlum
Hoc fulcro mundus indiguit.
In Arbore Mortis
Facta vitæ insitio est;
Recisum ad hoc de radice Jesse Virgultum,
Et ab Agricola Patre
Virginea involutum in terra
Vitiato agglutinatum est trunco,
Divinus Amor
Tædam profano non invidet,
Ex quo ignem suum,
Quo salutare Mundum agat in fuitas,
Toni huic applicuit.
Herculis nostri Clava,
Qua creverit ex radice vix scias.
Ne omnem uni superbiam faceret,
Divisus pluribus honor est,
Ara Miserationum

Ex Olea tora esse debuerat,
Nisi victoriarum officina
Esse debuisset ex Palma.

Erudimini sub scientiæ ligno, Mortales,
A quo vel ipse omniscius Deus
Didicit aliquid,
Paulo teste.

*Alii ex olea, alii ex
palma fuisse vo-
lunt.*

*Cruce lignum scien-
tiæ boni, & mali.
Didicit ex iis, quæ
passus est, obedi-
entiam ad Hebr. 5.*

ELOGIUM LXXXI.

SPINIS, ET CÆTERIS DOLO-
RUM EJUS INSTRUMENTIS
EPITAPHIUM.

Ampla supellex divitis patientiæ
Antri hujus angustiis tegitur.
Tardari gressus tuos, Viator, si sentias,
In spinas incidisse te scias.
Sepultis virtus est, quod fuerat detectis natuta.

*Supponuntur hæc
omnia sepulta pro-
pè Crucem, ideo hoc
illis affigitur Epita-
phium.*

Scrutatae olim Cerebrum Dei,
In Aetatio illo Sipientiæ
Artem quoque hanc,
Qua sifterentur homines, didicere
Infectæ salutari contage
Vim Magneticam habent,
Cui, vel quia ferreus es, non resistas.

*Cum militum ma-
nu coronarunt re-
gem dolorum.*

*Quotquot enim il-
lum tangebant, sa-
lutem hauriebant.*

Beata Gallia,
Quando Lilia tua
Invidete Rosis ne debeant,
Habebunt de tam Sancta Sepe custodiam.
Ubi Christi Corona fuerit
Ibi erit & Regnum,
Nec stertere ea in aula desides poterunt.
In qua ea ipsa, quæ ornant, aculei sunt.
Tu vero, quæ te Mundi Dominam jactas,

*Corona Spi. ea in
facello Regio Pari-
sis asservatur.*

OROMA.

Aude sperare
Vel à Decoctore Regum Rege tributum,
Seposuit hic tibi columnam,
Quam æternæ basim gloriæ
Obeliscis quandoque adderes tuis

*Columna Christi
Romæ apud S. Pra-
nedem.*

*Atque ad Obeli-
scos Trajani, &
aliorum.*

H 4

Hie-

Hieroglyphica Victoriae suae

Illi non alia,

Quam sanguinis sui notas appinxit,

Diminutam si videris,

Contabuiffe illam

Ex Auctoris sui miseratione ne dubita;

Ante alios scissus hic lapis,

Quae saevissimae conscius lanienae

Eum multo ante quam moreretur

Mortuum vidit.

Columnae huic quamdiu innixa sis, Roma,

Securitatis, & fortitudinis

Mundo symbolum fies.

Spera tamen & hoc Clavos ex penu,

Quos versatili Sortis tuae

Obicem figas.

Illi quidem olim

Sub-incude, & malleo Clavi fuerant;

Ex quo tamen in Herculis Nostri manu s veneti

Domitores Monstrorum

Jam non Clavi, sed Clavae sunt.

Verti illos in fræna si videris,

Metamorphosim ne stupeas.

Fuere & olim fræna in illius manu,

Qui Erubum mortemque frænavit.

Columna non integra, sed fracta, ut habetur ex historiis.

Fortitudo, & securitas in nummis antiquorum exprimitur saepe per mulierem columnam innixam, ut apud Ant. Aug. videre potes.

Clavi Christi non uno omnes in loco. Baron. tom. I.

Clavus Christi in frenum efformatus vifitur Mediolani in templo maximo.

ELOGIUM LXXXII.

JUDÆ EJUS PRODITORI EPI-
TAPHIUM.

Loculus etiam accipitur pro iis, quos habebat Judas, & pro loco in quo conduntur mortui.

Melius erat ei, si natus non fuisset, Sciebat enim Judas, qui tradebat eum, locum; aliud vero non dicitur servisse.

Melius erat ei, si natus non fuisset, Sciebat enim Judas, qui tradebat eum, locum; aliud vero non dicitur servisse.

Hunc unum quia non prævidit loculum Judas,

Tam multos habuit.

Ejus initia ne quaere.

Quæcunque fuerint, honestate finē non possunt,

Primum illi beneficium non nasci,

Proximum, non agnosci.

Sub disciplina Veritatis professus artē mentiendi

Præceptoris exercere tolerantiam melior,

Quam propagare doctrinam,

Vix aliud ab illo didicit, quam ut locum sciret,

Ubi

Ubi minori quidem frequentia,
Majoritamen contumelia proderetur.
Promptior Miracula patrare, quam credere,
Dæmonas fugavit aliquoties, fugit nunquam.

Admisit in animo,

Quos excluderat à Corporibus,
Et quo sibi vacarent Ministri scelerum
A vocavit ab illis auctores pœnarum.

Melior peculii custos, quam fidei,
Ut servaret non sua, se ipsum perdidit.
Paupertati patrocians, quam odisset,
Quia facilius spoliare pauperes poterat
Ditari pauperes voluit.

Mercis suæ pessimus Nundinator

Ex avaritia prodigus,

Quem justis æstimatoribus
Vendere diffideret quanti valeret,
Neglecturis vendidit, quanti vellent.
Cum nemo magis indigeret unguentis,

Quam cui tam male olebat anima,
Emerere quæ debuerat, vendere voluit,
Ideo solum, quia vendi potuerant.

Pedibus ablutis impurior,

Minis intentatis securior,

Ubi vita, & ferculum, & poculum foret

Conviva Mortis

Intincto pane monitus, non detectus,
Vix ipse credidit scelus suum cum prædiceretur.

Vix erubuit, cum patrarer.

A Magistro discedens majori perfidia rediturus,

Cæcitatem laternis prodens,

Non juvans,

Surgendo lapsus est gravius,

Quam cadendo.

Ignorum se reputans:

Quia quod non erat vocatus.

Charitatem interpretatus ignorantiam,

Bellum præludio pacis indixit.

Amoris armis abusus ad odia,

Salutem quam voce dederat,

H 5

Manu

*Vide Raynaud. in
Iuda: multi enim
volunt Iudam pa-
trasse miracula, sed
& ceteri.*

*Poterat unguentis
istud venundari, &
dari pauperibus.*

*Quid vultis mihi
dare: & ego cum
vobis tradam.*

*Tota ratio, cur vene-
di debuerit, erat,
quia poterat un-
guentum hoc ve-
nundari.*

*Opinio multorum,
Iudam accepisse
Eucharistiam.*

*Nunquid ego sum
Rabbi?*

*Surrexit enim, ac si
Christus non vide-
ret, arcanum sus-
cordis, cum adhuc
ab eo se vocari
audivisset amicum.*

*Conjuxit se Christo
per amplexus, &
oscula.*

*Fuit hic Malchus
cujus abscidit Pe-
trus Auriculam.
Possedit agrum de
mercede iniquita-
tis.*

*Tradunt enim Ar-
borem antea fec-
undam, Iuda su-
spendio sterilem fa-
ctam. Baron. Ann.
34. Christi.
Ideo crepuit me-
dium.*

*Alludit ad illud
Petræ scissa sunt,
& sic monumenta
aperta sunt.*

*Pingitur hæc in-
scriptio in Templo
Taurini, ubi asser-
vatur Sanctissima
hæc Christo Sin-
don.*

*Alludit ad tabel-
las appendi solitas
in templis B. Vir-
ginis, & aliorum
Sanctorum.*

*Pictura hæc Christi
ad instar umbra.*

Manu deseruit,
A nullo magis se junctus,
Quam ab eo ipso, quem stringeret,
Majori miraculo aures occlusit,
Quam alter recuperavit.

Turpius pœnitens, quam peccasset,
Expertus facilius vendi Deum,
Quam redimi,

Peregrinis paravit tumulum, laqueum sibi,
Idem suæ ultor perfidiæ, qui & Author.

Ubere illius fructus
Sterili collegit in Arbore;

In nullo magis injurius Præceptori,
Quam quod illi veniæ voluptatum invidetur.

Integritas nulla cognita vivo,
Nulla debita mortuo.

Lapidea illi fuerit viscera;

Quidne ergo cū Petræ scissæ sunt, rumpentur?

Patescentibus cæteris,

Ipsam etiã impietatis monumentũ apertum est,

A Mercatore tam malo

Disce, Viator, emere, disce vendere.

ELOGIUM LXXXIII.
AMOREM SUUM COLORAT
IN SINDONE.

Tabellam, quam vides,

Viator,

Naufragus Dei filius

Vovit Patri.

Perfunctus periculo, voti memor,
Exaratam sumptibus suis historiam

Æternum eidem Anathema

Hoc in templo suspendit.

Caveto, ne quid de illa perperam judices;

Latet & suus

Hanc Apelles post tabulam.

Obscura lineamenta si sunt.

Videri voluerant è sepulcro venisse.

Agnosce

Agnosce Verbi hominis Laconismum,

Dolorem Iliadem

Gemina complexus est pagina,

Amphibion hoc

Describere facis una non poterat.

Quid sit ex facie nescias,

Nisi perspexeris & à tergo quid fuit.

Parelia ista sunt solis nostri.

Occumbens non habuit quid relinqueret

Præter umbras.

Hoc iterum sub gemina specie

Christum habes.

Hæc est mirabilium ejus

Secunda editio.

Excudit illam in Typographæo suo

Sub signo Jonæ,

Ubi & torcular solus calcavit.

Opus posthumum ne contemnas.

Auctoris hujus genius est

Potiora in fine servare.

Linum ut sit, non Amianthus,

Illi quidquam ab igne ne timeas,

Majoribus olim per triduum

Obstitit flammis.

Quemcunque rogam accenderis,

Christo par non est vel extincto.

Fatigatus Deus ut sit

Dum reficeret opus suum,

Ne ipso quidem oriatus est Sabbato.

Ne omnino quiesceret mortuus,

Pictorem egit.

Arietis Spolium

Phryxo, Sabaudia, non invidas,

Quæ habes Agni.

Illud in terra Regnum portenderet,

Hoc in Cælo.

Nullius hostis arma formides;

Deus Exercituum

Nunquam sub alio vexillo mereat,

Quam sub suo.

*Laconismus multa
paucis complecti-
tur.*

*Vi vit enim Christus
divinam, & hu-
manam vitam.*

*Fuit enim Deus
æternus, & im-
mensus.*

*Parelia apud Phi-
losophos, cum Sol se
in nube repliscat.*

*Memoriam fecit
mirabilium suo-
rum in Euchar.*

*Vnde dicebat ipse
per Isaiam, Torcu-
lar calcavi solus.*

*Vnde illi dicitur, tu
autem bonum vi-
num servasti usq[ue]
adhuc.*

*Alludit ad incen-
dium excitatum
malo dolo à Calo-
mistu Camberii:
vide Pignon. &
Agaf. Solarium in
Sindone.*

*Toto enim Sabbato
fuit in corde terra.*

*Villus aureum
Phryxi portendebat
Regnum: unde hæc
de causa tanto stu-
dio questum ab
Argonauis.*

*Principum Sabato-
die summa securi-
tas ex Sydone.*

ELO.

ELOGIUM LXXXIV.
AD INFEROS DESCENDIT,

*Avaritia propriū
terra viscera solli-
citare per fedinas.*

*Sol Christum ad in-
feros abeuntem una
cum stellis sequu-
tus.*

*Vbi Deus, ibi Cœ-
lum.*

*Ideo terra motus
factus magnus.*

*Ita discipulis dixe-
rat in sermone post
cœnam.*

*Venerunt in San-
ctam Civitatem, et
apparuerunt
multis Sancto-
rum anime.*

*Quæ iis, qui resur-
rexerant, causa
fuerit veniendi in
Civitatem tanti
sceleris ream.*

*Dilatavit Infernus
animam suam, ait
vates, nunquam
verò magis, quam
se caperet hospi-
tem tantum.*

Avaritia Charitatis tuæ
Terram ipsa quoque sollicitat,
Et Aureas mentes
Illi ab imis usque visceribus eruit.
Fœtas fodinis hujuscemodi tenebras
Toto immisso Sole scrutatis,
Inde ille abest à Cœlo
Quia ille etiam tecum est.
Credidere sydera Cœlum
Ubicunque tu fores;
Te in Erebum usque sequuta,
Quia ibi quoque aderas,
Loci non agnovere discrimen.
Theauris suis spoliari
Terra vix tolerat
Ulciscitur violentiam motu,
Et unde quaque lapides
Inimicum ejaculatur in Cœlum.
Cum in Domo Patris tui
Mansiones multæ sint, pauci cives,
Contradis vel ab Inferno Coloniam,
Quam illuc crediturus deducas,
Imbutæ luce tua Nobiles Umbræ
Fiunt Mundo spectabiles,
Et usurpaturæ oculis
Tuæ monumenta virtutis
Ad nundinas Gratiarum
In Sanctam confluunt Civitatem,
Illis nulla alibi majora negotia,
Quam ubi libertatis Assessor
Et vivus agnoscendus in Matre,
Et mortuus adorandus in Sindone.
Ut tuam caperet animam,
Suam adeo dilatavit infernus,
Ut ex violentia fractus sit,
Nequientique suos ultra retinere Captivos.
Invidit Emphyreum

Opposi-

Oppositi sibi specus fortunæ ;
 In omnem doloris sensum erupit,
 Quod & Erebus
 Dici sedes Dei jam posset.
 Scrutator Cordium,
 Ne ipsum quidem Cor terræ præteriit;
 Rimatus illud per triduum est,
 Inventaque in eo omni nequitia
 Mundi pravitatem mirari desit.
 Cui Homicidia, Adulteria, fuita,
 Atque adeo scelera omnia,
 Tam corrupto manare vidit ex corde,
 Quid in loco pœnarum tamdiu egerit,
 Omitte quærite.
 Si bonus es, eo tibi aditum clausit,
 Si malus, aperuit.

*Turbatio Cæli ipsa
 morte Christi, ex
 quadam invidia,
 Infernus Cor terræ
 sæpe dicitur in
 scriptura.
 Supponit auctor de-
 lectam & damnatis
 gloriam Christi in
 augmentum pœna-
 rum.
 Quæ de corde exe-
 unt, ea plane sunt
 quæ coinquinant
 hominem.
 Locus pœnarum
 utique sub terra,
 Quid egerit apud
 inferos Christus.*

ELOGIUM LXXXV.
 SURGIT REDIVIVUS E
 TUMULO.

Math. 28. Marc. 16. Luc. 24. Ioan. 20.

Probrum Sterilitatis
 Posthæ Telluri nullus objiciat ;
 Experta Matrum dolores est,
 Peperit Primogenitum Mortuorum.
 Filios habere Mors cœpit ;
 Mitiozem illam sperate, Mortales,
 Feritatem fœcunditas cicurat,
 Mundo dies illuxit omnium maxima,
 In qua redux Sol noster,
 Auroram sequutus non est,
 Sed præivit.
 De repetundis accusari timuerat,
 Si quas horas diei ademerat Moriens,
 Non redderet jam resurgens.
 Pudere illum cœpit,
 Quod contra quam præceperat
 Thesaurizare videretur in terra.
 Qui dormientes nollet testes habere.

*Christus primoge-
 nitus mortuorum.
 Ad Coloss. c. 1. v. 18.
 Apoc. 1. v. 5.*

*Dies, quam fecit
 Dominus, cur o-
 mnium maxima.*

*Sequitur auctor eo-
 rum opinionem, qui
 volunt Christum
 ante auroram re-
 surrexisse.
 Dixerat enim nosse
 te thesaurizare
 vobis thesauri in
 terra.*

Sed

Sed Vigiles.

Tam Pastores Christo nascente, quam milites Christo resurgente agebant excubias: hi supra Christum, illi supra gregem.

Clausus enim egressus e tumulo cum surrexit a mortuis.

Hoc est Angelus, qui sedebant ibi in albis.

Dixit Angelus mulieribus, quem queritis?

Nimirum in Paradiso voluptatis, ubi Deus Adam posuerat.

Ita fere Chrysolog. loquens de hac Mysterio.

Data enim custodibus pecunia, ut dicerent, quia nobis dormientibus, &c.

Motum Telluris præmittens suo
Custodibus una cum somno
Excusationem omnem excussit.
Ita semper agentibus vigilas noctis,
Vel super Gregem tuum, vel supra se
Primus exoritur Christus.

Avata tellus ut est,

Deposito, nisi concussa, non reddidit.

Inhorruit mirata Clementiam,

Quæ ne obstinenti quidem,
Violentiam intulit saxo.

Frangenda tamen urna non fuerat,
Quam Morti Carcerem destinasset,

Ubi sepultam illam relinqueret

Suos posuit & ipse custodes.

Abituros ne putes, sedent, non stant.

Deposito moruunt,

Qui ita sollicitè interrogant præpinqvantes

Quid querant.

Justus hic à mulieribus Metus;

Invenere primæ mortem,

Etiã ubi nulla Mors fuerat.

Misera, & sibi semper inimica Mortalitas?

Dolet se Mori,

Et resurgere ne possit, oppugnat,

Sepulcrum aperire debuerat. & occludit,

Minuere difficultatem Resurrectionis, & auget,

Obscuratur auro claritas facti;

Obstruitur sacco aperti sepulcri fides

Fit Discipulorum furtum Magistri virtus;

Quia (quæ hominum vesania est,)

Nihil difficilius credunt.

Quam quod sit utilius credidisse.

ELOGIUM LXXXVI.

VULNERA RETINET REDIVIVUS.

Quid agunt characteres Mortis in Libro vitæ?

Tolle, lege Nobilem paginam;

Liber vite Christi, scriptus intus, & foris.

Tuo

Trophæa disces esse non probra,
Lapidis, unde sumus excisi, Nobiles cælaturas

Quis, nisi ejus invidus pretii,
Desiderarit abolitas

Medici nostri stipendia vulnere sunt;
Sola hæc ægro asportavit à Mundo,
Huc, huc vel è Cæli Hybla, Apes Mellificæ,
Ubi flori unico quinque alvearia non sufficiunt,
Tam suavis est.

Constitutus in Monte Sancto
Prædicare præceptum Patris.

Loquacitatis inimicus
Muta perorat undiquaque facundia,
Manuum ejus doctrina, Justa operatio,

Pedum, recta ambulatio,
Cordis, perfecta dilectio est.

In Civitatem Refugii
Quo facilior sit Reis ingressus

Non in uno duntaxat latere,
Sed & omni angulo

Suam pandi januam decuit.

Nondum detumescente eluvione malorum,
Has non perituris animalibus cellas, & tristega

Extruere in Arca sua debuit verus Noë

Hypocaustum Dei totius flagrans incendio
Vaporariis paucioribus, quam quinq; non eguit,
Unde & frigescentis Mundus commodius incal-
sceret.

Et Deus exæstuans copiosius respiraret

Bona Mater paritura subinde filios

Ut qui à se vitam habent, abundantius habeant,

Multiplicat ubera sua.

Avarus Deus non est;

Promptuaria sua exhaurire volentibus

Ultero objicit sine seris.

Cordi suo notam inesse non suffert,

Quam in humano

Contigi olim Momus voluerat,

Avantibus introspicere

Per fenestram lat patet,

*Dixerat ipse, ut
mederer contritis
corde, misit me Do-
minus.*

*Christus flos Camp
Ego constitutus sum
Rex ab eo super
Sion Montem San-
ctum ejus, pradi-
cans præceptum
ejus.*

*Christus Civitas
Refugii, in quam
qui ingreditur,
egredietur, & in-
gredietur, & pa-
scua inveniet.*

*Corpus Christi Hy-
pocaustum Dei.*

*Venite, bibite, ab s-
commutatione vi-
num, & lac.*

*Notissima Momus
in Divinum opus
censura.*

Since.

Mitte manum
suam, & ignosce,
&c.

Sunt enim in illo o-
mnes Theauri sa-
pientie & scientia
absconditi.

Vagina humani
Cordis vulnera
Christi.

Loculi Christi ubi.

Anno Iubilæi Por-
te Sanctæ vandun-
zur Pontificis mal-
lea.

Ex definitione
ipsiusmet Christi
Domini.

Matri apparuisse
Christum licet non
tegamus, certo ta-
men credimus.

Ex eo quod viderit
constantiam ejus,
quæ ne se quidem
derelictum à Patre
desereret.

Conjectura varia
quibus credibile est,
adiisse Christum
Matrem ante
quædam.

Sinceritatem illius
Licet vel in radice cognoscere.

Has qui scrutari fodinas didicerit,
Paupertatem non timeat.

Manant hic divite vena Theauri,
Unde Mundus quandoque Aureus fiat.

Latrocinia Dei omnia

His asservantur in Specubus;

Unde, quem hic non inveneris

Plane perditum puta.

Corda hominum à noxia defensusus rubiginis,

Has illis de se vaginas paravit.

Custodiendis creditis sibi depositis

Ubi tutiores foderet loculos, non invenit.

Qui servis suis annum omnem

Jubilæum esse voluerat,

Sanctas Basilicæ suæ fores

Malleo semel apertas

Non ultra passus est claudi.

Hac ad arcana Cœlitum iter est.

Hæc qui ad Deum non intrat per Ostia

Fur est, & latro

ELOGIUM LXXXVII.

APPARET MATRI, ET MU- LIERIBUS.

Matth. 28. Marc. 16. Luc. 24. Ioan. 20.

Descendentis è Cœlo Christi

Prima Statio Mariæ uterus,

Ascendentis in Erebo prima requies

Mariæ domus.

In loco pœnarum non aliam passus est pœnam,

Quam quod ibi se vidit, ubi Maria non esset.

In Cruce conceptos à se in illam Amores,

Quia nullus satis interpres exprimeret,

Illi non alium legat Angelum, quam se ipsam.

Adhuc lugente Matre,

Festivus Filio dies esse qui poterat?

An decuit in communionem gaudiorum.

Secus.

Secundam vocari,

Quæ semper prima venerat laborum in partem?

Undenam credas ad sepulcrum

Unam hanc non venisse Mariam.

Nisi quod, quem aliæ quærent, jam habebat?

Hinc necessarium nemo censuit scribere,

Quod ita obvium cuique fuerat cogitare?

Creduntur ista melius, quam narrentur.

Nec alius de hoc dubitare possit occurfu,

Quam qui aut Matris merita nesciat,

Aut Filii non assequitur affectus.

Fida Verbi custos, & Deo ideo à secretis

Hoc soli cordi suo fudit arcanum,

In hoc quoque se probans majorem Muliere,

Quod tacere talia posset.

Quia Christus æternum Mundo Sabbatum fe-
cerat,

Non tenebescit Sabbati vespera, sed lucefcit.

Diem putat, non perimit mater noctis;

Quæ uni Soli vespera fuerat, Aurora fit alteris;

Illuminatur nox sicut dies;

Hoc est, suo ipsa etiam in initio non in fine.

Rem, quam Deus Mundo publicam veller,

Non aliis debuit aperire, quam fœminis.

Meliores habere Resurrectio præcones non
potuit,

Facit illis itineris audaciam præcox crepusculum,

Unde in luce dubia uterque illis caligat oculos

Et cordis, & corporis;

Errare tamen adhuc non timent,

Quæ pietatem ducem sequuntur.

Sepulto ferunt doloris obsequia.

Quæ redi vivo debuerant gaudia triumphorum.

Ingrediuntur sepulcrum.

Ut conspulta Domino,

Perfectam cum illo resurgerent in salutem.

Mirantur sedentem Angelum

Vitæ Magistrum Mortis in schola.

Hic illas situs dedocere potuerat,

Ibi jam Christum non esse.

Venit ad sepulcrum

Maria Magdalena,

Maria Salome, &

Maria Jacobi, non

item Maria Iesu.

Solita custodire

Dei verba, & con-

ferre in corde suo.

Vespere autem Sab-

bathi, quæ lucefcit

in prima Sabbathi

&c.

Chrysol. serm. 74.

Et nox sicut dies

illuminabitur; Ps.

Chrysol. serm. 82.

Venerunt ad sepul-

crum cum adhuc

tenebra essent.

Chrysol. serm. 82.

Idem Chrysol.

serm. 77.

Viderunt Angelam

sedentem super la-

pidem: & in albis,

&c.

*Stare legimus An-
gelos ut servos co-
ram Deo, & Luci-
fer ideo cæli pulsus
à Regia, quia sedes
re tentavit.*

Sola Domini absentia tam bene moratis Spiritibus
Fecerat facultatem sedendi,
Cum alioqui semper stent coram illo.
Differuntur pietati gaudia, non negantur;
Qui se inveniri non est passus in tumulto,
Occurrit in via.

ELOGIUM LXXXVIII.

APPARET MARIÆ MAGDALENÆ

Marc. 16. Ioan. 20

*Catena Aurea ex
Augustino.
Mulier quid plo-
ras? quia tulerunt
Dominum meum,
&c.*

*Vnde non lucem at-
trahat, sed pavo-
rem.*

*Stabat enim ad
monumentum plo-
rans, & non sede-
bat.*

*Lacrymarum un-
ctio gratior Christo,
quam unguento-
rum.*

*Recedente Petro, &
Ioanne persevera-
vit ad sepulchrum
Magdalena.*

*Accusata à Phar-
risæo, accusata à
Iuda, & à Discipu-
lis, & ubiq; à Chri-
sto defensæ.*

Nova calamitas trudit antiquæ memoriæ;
Ex quo ablati Christum à monumento,
Magdalena vix meminit,
Quod sit occisus in ligno.
Damnat revolutum lapidem,
Qui se solettioribus opportunitatē fecerit furti;
Accusat reverentiam Sabbathi;
Quæ suam sibi quietem invidet;
Adhuc involuta nubilo mentis
Habet fulgorem omnem pro fulgure.
Tam quærere seipsam, quam Christum potest
Quia nec ipsa est, ubi est;
Præsens magis ubi amat, quam ubi animat.
Stare illi nulla molestia
Cui est omnis calamitas non stetit.
Jacere illam prohibet nobilitas doloris sui;
Servat ad omne iter erectum.
Lactantur uberibus lacrymis
Desideria jam adulta?
Qui præsens ungeretur, lugetur absens;
Et illi gratius lugendo impedit obsequium,
Quam potuisset ungerendo.
Recedunt à sepulchro Discipuli,
Non recedit Maria,
Quæ amisit plus aliquid præceptore.
Custodit illa ibi patronum suum,
Sine quo vivere toties accusata non suffert.
Septem olim Dæmonum hospita
Paros Spiritus maculare timet accessu;

Stat coram sedentibus, nec audet ingredi
Hac lucrari modestia satagens conscios furti,

Servos videt in veste nuptiali,
Et adhuc de Domino funera cogitat;
Donec recoleas,

Quod pars optima, quam elegerat,
A se in æternum non auferretur,
Falsa mavult sua arguere lumina,
Quam Dei promissa.

Nova inspectione ad novos gemitus imitata
Tandem quærendi perleuerantia
Metuit inveniendi fortunam

Consolatus olim lacrymas;
Quas illa pro Germani fuderat morte;
Cui illas non consoletur, quas effundit pro sua?

Conversa extra sepulcrum quærere;
Quem male hactenus in sepulcro quæsierat,
Videt illi se proximam, nec agnoscit.

Colonum, cuius ipsa etiã agriculturæ pars esset,
Lacrymarum imber serotinus
Ad gaudiorum semina evocat.

Diu tamen Rustici larvam
Divitias tam humana non tolerat;
Incipit illam ipse quærere, quæ se quærit,
Vocat, ac si non ipse ab illa recesserit,
Sed à se illa.

Fit Fides ex auditu, quæ facta visu non fuerat;
Experta toties, quæ de Jesu virtus exiret,
Illum non contenta videre, vult tangere.

Arcet ille manum linimentis infectam,
Ineptum reputans ungi eum,
Qui jam nec Athleta esset, nec mortuus.

*Alba vestis, vestis
nuptialis, servi ve-
ro Christi utique
Angeli,*

*Dictum de illa à
Christo, quod me-
liorem partem ele-
gerat, quæ non au-
ferretur ab ea in
æternum.*

*Gregor. hom. in hoc
Evangelium.*

*Et illi enim dixit,
Resurget frater
tuus.*

*Convertit se Ma-
ria, & vidit hor-
tulanum.*

*Homo dictus Agri-
cultura Dei.*

*Vocavit ipse Ma-
riam, qui in voca-
batur.*

*Origen. homil. in
hunc locum.*

*Vinctio enim propriis
Athletis debeba-
tur, & Mortuus.*

ELOGIUM LXXXIX.

APPARET EUNTI BUS IN EMAUS,

Luc. cap. ultimo.

Actum de Nobis est,

Si qua impatientia exigimus à Deo promissa,
Deus à nobis exigat credita,

I 2

Humana-

*Ea ipsa die ibant
ex Discipuli ejus
duo in Castellum
Emaus.*

Humana beneficia expectamus per annos
Divina ne quidem per dies.
Vel si cum Aurora venerint,
Sera jam sunt.

Qui non nisi post triduum resurrecturum
dixerat,

Triduo nondum expleto jam accersitur
mendacii

Angustæ mentes magna promissa non capiunt

Pessimus in dubiis consul mæror,
Suadet à sede pacis discessum,

Unicus error duos Viatores abducit;
Exules Veritatis

Relinquant apud Socios Fidem suam,
Et Spe in præteritum missa

In probrosæ peregrinationis subsidium
Solos metus assumunt.

Historiam narrant, & fabulantur.

Qui fingunt sibi damna non vera,
Amar Christus argentum colloqui, si non
modum.

Ubi de suis suppliciis sermo est,

Vel si excludatur aliunde,

Auditor avidus advolat.

Errantibus, quia se dare viæ Ducem non potest

Adjungit Comitem.

Bonus Medicus interrogationem ægroti,
Præmittit morbi remedio.

Fingit Doloris se causam nescire,

Quæ verè sciri non poterat,

Quia nisi fingerent, nulla erat.

Arguuntur stultitiæ, qui supra cæteros
Sapere voluissent.

Arguuntur & tarditatis,

Qui alioqui per festinato discessu

Ruerent in Fidei jacturam præcipites,

Et à veritate pluribus jam distarent stadiis,

Quam ab urbe.

Scripturas aperit, qui solus earum est Clavis

Agit Amanuensium suorum interpretem,

Qui non alia quam à se dictata scripserunt.

Donc

*Christus autem ante
Solem surrexerat.*

*Hoc est ab Hieroso-
lymis, qua dicitur
Civitas Pacis.*

*Nos autem spera-
bamus, quod hic
esset redempturus
Israel.*

*Dum autem fabu-
larentur, adfuit
Christus.*

*Deus enim nec fal-
lere potest, nec falli.*

*Prius enim interro-
gavit causam tristi-
tiæ, quam eam ab-
oleverit.*

*Alludit ad illud
quæ? Quod autem
Deo ignotum est,
scibile id plane
non est.
Stulti, & tardi cor-
de ad credendum.*

*Pluribus jam sta-
diis dicuntur ab
Hierosolymis ab-
fuisse.*

Donec occumbente oculis die, nascente men-
tibus.

Sentiretur in æstu Cordium Solis vicinia.

Quod peccaverat Infidelitas,

Hospitalitas corrigit;

Tenet ista, quem illa fugasset;

Et est modesto hospiti violentia hæc gratior
Cœna.

Nondum assequutus suscepti finem itineris,

Sine injuria veritatis fugit se longius ire.

Quo dare Majus beneficium possit,

Minus non dedignatur accipere.

Libentius convivium, quam conviva.

Appositum in panem translatus agnoscitur.

Nota tamen hujus Sacramentum notitiæ.

Ex vultu distinguimur homines;

Deus sola detegatur ex manu.

*Inclinata est jam
dies, & advespera-
sit.*

Ita fere Chrysoleg.

*Et cœgerunt illum
ut maneret.*

*Quare sinxerit
Christus si adhuc
longius ire.*

*Convivium Chri-
stus in Eucharistia,
qua nihil illi ca-
ruius.*

*Et cognoverunt
illum in fractione
panis.*

ELOGIUM XC.

APPARET DISCIPULIS IN COENACULO.

Luc. 24. Ioan. 20.

Quæ sit superbia Fœminis.

Quod ante viros de Resurrectione cognoverint?

Ut præirent, quæ sequi debuissent,

Non fuit præposterus ordo, sed mysticus.

Opportunitatē hanc abolendi veterem culpam,

Sexui suo Mariæ dignitas meruit,

Ut quæ à serpente deceptæ deceperant,

Eruditæ ab Angelis erudirent,

Et quæ hauserant è paradiso perfidiam,

Fidem eruerent è sepulero

Et quæ primæ laxaverant aditum Morti,

Primæ viam sternerent & saluti.

Quid quod omnia illa

Unum in tumultum accervata prodigia

Narrant mulieres, sed de Viro?

Piæ Præficæ obsequium Christi suscipiant,

Apostoli, Christi suscipient passiones;

*Resurrectio Chri-
sti, fœminis prius,
quam viris prodita.*

Chrysol. serm. 79.

*Per mulierem e-
nim Mors, hac est,
per Evam.*

Idem serm. 74.

*Vnde ne in hoc
quidem mulieres
viris præsent.*

Chrysol. serm. 79.

Et fere ad Verbum.

*Latebant Apostoli
in Cœnaculo pro-
pter metum Iuda-
rum.*

*Cum sero esset, &
fores essent clausæ
propter metum Iu-
daeorum.
Et dixit eis, Pax
vobis.
Turbati enim sunt,
existimantes se spi-
ritum videre.*

*Existimabant se
spiritum videre,
Palpate, & videte.*

*Ianuis enim clausis
Christus ingressus.
Quis non intrat per
ostium, sur est, &
latro.*

*Viderunt loca Cla-
vorum, & gavisæ
sunt.*

*Et dixit eis iterum,
Pax vobis, &c.*

Illæ ferent aromata, hi flagella ;
Effundent illæ oleum, hi cruorem,
At quid nunc est, quod in cœnaculo
Fletus, dolorisque convivæ
Spei suæ damnis nutriunt edaces metus ?
Meminere Judæorum minas.

Et Præceptoris non meminere promissa ;
Orto jam Sole sero adhuc est apud eos,
Quia clausis januis ingredi prohibent unū dicitur
Vel invitus tamen ille ultro se ingerit ;
Enituntur silentes tenebræ vocalem Solem ;
Videtur ; & auditur ille, nec creditur ;
Pacem precatur ,

Et novos ciet sua pace conflictus,
Ascendunt cogitationes
Quæ de Erebo, non de Cœlo venient ;
Omniem colligunt in oculos sensum ,
Et adhuc jam non mulieribus, sed sibi ipsi in-
creduli

Apertis oculis somnariæ se putant,
Visum jubentur emendare per tactum ;
Et in carne Domini suam cœcitatem palpant.

Apprehendunt manibus Veritatem,
Quam mentibus non potuerant ?
Seu illum per Ostium intrasse non credant,
Adhuc non furem reputant, sed Pastorem,
In stuporem degenerat hæsitatio,
Timor in Gaudium ;

Legitur in vulneribus gloria bellatoris ;
Vestigia mortis fiunt novæ vitæ prælagia ;
Renatum magis, quam hilaratū quisq; se credit
Dum ex eo quod redderetur, amissum reputat
bonum

Præteriti æquitatem doloris
In Argumentum lætitiæ laxioris assumit,
Pacis suæ Prodigio Deo,

Pacem semel dedisse non sufficit,
Qui per primam excitata jam bella sedaverat
Excitanda compescere voluit per secundam.

ELOGIUM XCI.
APPARET PISCANTIBUS;

Ioan. 21.

Intentis muneri suo,
Vel non spectatus Christus assistit.
Theatrum illi jucundissimum, Societas operosa,
Ad cujus delicias vel à summo mane festinat.
Arti suæ, quam tam male Aulicismo mutaverat,
Redditus Petrus
Exempli sui violentia socios trahit.
Alumnos lucis nox inimica ludificat;
Illis nec ad quietem utilis, nec ad laborem.
Captant Paupertati subsidia,
Non illecebras voluptati.
Et adhuc retibus suis sola tædia colligunt.
Fugant prædam, qui fugerant præceptorem;
Inveniunt in Piscibus metus suos;
Metiuntur Christi præsentia commoda
De damnis absentia;
Parcunt tamen querelis, votis contenti,
Et patientia lucro refarciunt.
Temporis, somnique jacturam,
Provocat Dei liberalitatem avaritia maris;
Honesti olim comes laboris, nunc merces est;
Quia nullos traxere pisces
Novum attrahunt Piscatorem
Stat Jesus jam extra procellæ ditionem in litore;
Pulmentum exigit, dare paratus;
Interrogat ut homo, mox operaturus ut Deus,
Invitat ad mensam, quos nondum idoneos
Invenit ad pugnam,
Vocat Pueros, qui & se matre adhuc egerent,
Et se viros diffiterentur
Territi larvis malorum,
Tanquam cum pueris ludit Providentiæ suæ
ludos.
Revocat ad dexteram
Quos præteritus turbo ad sinistram abjecerat;
Creat iis novam de utili labore lætitiã:

L 4

Supplet

Post resurrectionem, adhuc piscatoriã exercuerunt Christi Discipuli, Manifesto stetit Iesus in litore.

Dixit Petrus, vade piscari, & responderunt venimus & nos.

Per totam noctem laborantes nihil ceperant.

Omnes enim eo relicto fugerunt in horto.

Nullam Apostolorum querelam in illo infortunio legitimus.

Iussit illos mittere rete in dextram Navigii.

Pueri nunquid habetis pulmentum. Chrysol. serm. de Cæco.

Idem serm. 78.

Quare Christus pueros vocavit Apostolos.

Ludit enim Dei providentiã in orbe terrarum.

Chrysol. ubi supra.

*Impletum Rete
magnis piscibus.*

*Prius Ioannes dixit,
Dominus est.*

*Chrysol. serm. 78.
Innocentia nun-
quam nuda est,
reatus semper re-
fugit ad velamen.*

*Idem ibidem.
Ceteri autem navi-
gio venerunt ad lit-
tus.*

*Albidus ad interro-
gationem P. tri,
Domine hic autem
quid?*

*Recumbentibus
undecim apparuit
Iesus, & exprobra-
vit incredulitatem
eorum.*

*Obsequium Ami-
cos, veritas odium
parit.*

*Apostoli laurenti
in Academia Chri-
sti.*

Supplet de largitate sua,
Quod defuerat illorum fortunæ,
Implet ipse retia magnis piscibus,
Quos illi trahendo faciant suos.
Deteguntur Dilecto piæ amantis infidiæ;
Agnoscitur ex beneficio,
Qui non innotescebat ex vultu;
Victus Petrus videndi acie,
Primas sibi vendicat in Amoris ardore.
Non excussit illi reverentiam desiderium præce-
ptoris;
Deo horret nudum se sistere jam non innocens,
Alter post lapsum Adam ad velamen festinat,
Nec interim ineptiam reputat,
Quod qui nudus in navi fuerat,
In Mare se demergat indutus,
Festinant ceteri impari cursu, quia nec pari fide,
Agunt iterum Dei Commensales tripudia;
Stupent in uno ferculo plura Miracula;
Attendunt comedenrem, obliti quid comedant,
Expiscari Dei curant arcana saturi piscibus;
Adco hominibus unum dedisse beneficium,
Est alterius desiderium injecisse.

ELOGIUM XCII.

ASCENSURUS SUIS VALEDICIT,

Marc. ultimo. Luc. 24. Act. Apost.

Collige, mi bone hospes, sarcinulas;
Gratus accidere Mundo non potes,
Qui vitia palpare non nosti,
Rarus in terris
Qui beneficia utilitate metiatur,
Vulgus id unum credit prodesse, quod placet,
Ægrorum plenisque
Sola linimenta remedia sunt,
Ubi ferrum, aut ignem ulcus exquiras,
Tolerabilior habetur Ægrotudo, quam Medicus,
Gymnasiarcha severus
Ne Rude quidem donandis
Incogitantiam disciplinæ condonat,

Im-

Imminent feriæ

Et palæstra tua non mitescit Athletis;
 Torques eos præfens,
 Ut vel pudori suo resurrexisse te credant.
 Adulari cuiquam, ne in extremis quidem officiis, &c.
 Veritas potuit.

*Exprobravit incredulitatem eorum,
 & duritiam cordis,*

Recumbentibus querulus conviva supervenis;
 Et voluptatem, quam spectatus fecisses,
 Intercludis auditus.
 Collecturos probrosa quæq; hominum
 scommata

*Gaudebant viso
 domino, & eo atdita
 to tristabatur, quia
 objurgati.*

Ad difficiliorem patientiam
 Per hæc prævia tentamenta disponis.
 Periculorum filia securitas est;
 Qui te semel iratum pati potuerant,
 Iram omnem jam potuere contemnere.
 Instituturus fori tui cognitores,
 Quo mitius in aliena inquirant piacula,
 Illis opportune exprobras sua.

*Ex periculis enim
 securitas nascitur.*

Agnosco & in hoc ipso aliam innocentem ver-
 sitiam,

*Ex Trid. institutum
 penitentia Sacra-
 mentum, Quorum
 remisistis, &c.*

Quo desiderium tui mitius tuos premat,
 Studes asperos imitando mores minuere.
 Atqui suavitatem tuam semel expertis
 Nulla crees injuria fastidium tui.

Recte philosophantes, vitia non monitorem
 odere;

*Hoc est in Die Ju-
 dicii, cum redibit
 exigere rationem
 de creditis.*

Dummodo habeant te placatum in reditu,
 Licenter asperum tolerant in discessu.

In affectu tuæ violento Clementiæ
 Peregrinus ut es, diutius hæere non potes.
 In fidelitate correctæ fidei magistros instituis;
 Vis mundum is credere,

Cum ipsi non crediderint tibi.

Proregibus tuis univerforum Dominus
 Nullam oram non subjicis.

*Euntes per Mun-
 dum universum,
 predicare Evan-
 gelium, omni crea-
 tura.*

Pollicitus peregrinationum sodalem alterum te
 Præmunis Viatico plane te digno,
 Novo Magia ad exantationem serpentium,
 Nova lingua ad eruditionem rudium,
 Nova penitæ ad curationem ægrotorum

*Hoc est Paraclo-
 tum, Spiritum
 veritatis, qui de
 meo accipit.*

*Pradicate Evange-
lium omni creatu-
re, &c.*

*Alludit ad Sacra-
menta Baptismi,
Chriftatis, &c.*

*Quare Chriftus
discessurus toties
iteraret, Pacem
meam do vobis,
pacem relinquo
vobis.*

Energumenos Spiritus tui jubes
Suam salutarem dementiam aliis instillare,
Et coactas in obsequium Gratiae elementis,
Prima salutis in homine semina

Rigare aqua, impinguare oleo, fovere flamma,
Persuasum vis Mundo.

Te illi suam non solum pacem eripere,
Sed & tuam relinquere,
Et opportunè sanè,
Suspitari enim volueram.

Repetiisse te rem quam attuleras,
Cum nullam post te pacem invenerim.

ELOGIUM XCIII.

ASCENDIT TRIUMPHATOR IN COELUM.

Marc. 16. Act. Apost. Primo.

*Ex monte Galilee
cur Chriftus in
Coelum conscende-
rit.*

In coelum te, nisi ardua, non deducant.
Illuc properanti per montium apices iter est;
Quo Chriftus ascendit per gradus,
Saltu venire quid speres?

Ex Specu Betlem in Calvariae clivum profecit;
Inde in Olivetum, unde in Emphyteum.

Ne mireris in homine motum,
Qualem non miraris in aqua,
Non ascendit & ipse sublimius,
Quam ante descenderit.

*Qui descendit, ipse
est, & qui ascendit.*

*Elias raptus in cur-
ru ignea notissimus.*

Elias major telluri rapitur;
Non unus speret Spiritum duplicem Elifaeus,
Igneo tamen non effertur in Curru,
Ne qui ignem missurus in terras venetit,
Possit argui furaturus venisse.

*Chrifti triumphus
non nisi inter oleas;
quia triumphus
misericordiae.
Et nubes suscepit
eum ab oculis coe-
lum.*

Cui sola Lenitas triumphus est,
Habet in Oliveto Palmerum.
Gentes domitas in hac ne quaere.

Coram Deo unica triumphandi causa
Se ipsum vicisse.
Post dies decem

Pretiosa descensurus in pluvia.

Ascendit

Ascendit in Nube

Ex Orbe, in quo tam male exceptus egrediens,
Pulverem non excussit e pedibus,

Sed attraxit

Nunquam gravis telluri,
Nisi cum eam onere levaret suo.

Quam inhaereret hominibus conjice,

Qui tali glutino inhaeresceret saxis,

Quæ condoluerant morienti.

Meruere oscula triumphantis,

Jam non futurus Viator

Ipsos in terra propemodum

Oblitus est pedes.

Se in itinere non trito sequutis,

Quid utilius relinqueret, quam vestigia?

Primus à Dei Urbe Lapis hic esto;

Quo qui venerit,

In illius finibus esse se sciat,

Non uno hic Dei digito, sed bino pede,

Ea scripta lex homini,

Ut cœlum, nisi tellure calcata, non speret,

Triumphalis Cœlitibus Dies,

Eos candicare jussit in vestibus.

Hæc in Regno Innocentiæ purpura est.

Humanitatis facti sunt Candidati,

Ex quo titulus hominis

Dignitas esse cœpit in Deo.

*Preceperat suis
ubi vos non recepe-
rint, excutite pul-
verem de pedibus.*

*Saxa in illius obitu
fracta sunt.*

*Iter salutis ad eam
diem utique igno-
tum, & a nullo tri-
tum.*

*Alludit ad lapides
indices distantia in
publicis viis.*

*Et olim in Sine
lex scripta . . . gita
Dei.*

*Quare in albis ap-
parere cœperint
Angeli post Christi
triumphum.*

*Alludit ad Candi-
datos Consulatus,
& aliarum digni-
tatum apud anti-
quos.*

ELOGIUM XCIV.

LINGUARUM IMBREM PLUIT
IN SUOS.

Act. Apost. cap. 2.

Quæ ascendit ad veri Jovis dexteram

Aquila,

Illi non ministravit fulmina,

Sed excussit.

Extulit Cœlum e terra halitus,

Quid mireris in aère Meteora?

Venti, & fulmina

*Aquila magna-
rum alarum. Chri-
stus.*

*Poeta vero Aquila
ministrare Iovi
fulmina singe-
bant.*

*Meteora ignea, ut
Cometa, &c. ex ha-
litibus terra
ascendentibus, sicut*

Sub- & venti.

*Tellus sublimata
humanitas Christi.
Ad illud cum cō-
plerentur dies Pen-
tecostes.*

*Quare sederint
igneæ linguae supra
singulorum cervi-
ces.*

*Expectabāt, ut da-
retur illis de Cælo,
quomodo, quid lo-
querentur.*

*Latebant in Cœna-
culo propter me-
tum Iudeorum.*

*Dixerunt Turbae,
ecce omnes isti e-
brii sunt.*

*Ut enim impleatur
vacuum, ascen-
dunt gravia, de-
scendunt levia.*

*Quare factus de
Cælo sonus, tanquā
advenientis spiritus
vehementis.*

*Dixerat olim
Deus, nō permane-
bit Spiritus meus
in homine, quia
caro est.*

*Pharos maritimæ
turris in cæco errā-
tibus rectum indi-
cat iter.*

Sublimata trahunt de tellure materiam,
Inanes ultra esse non decuit homines,
Cum jam complerentur & dies,
Deprehensus in tempestate
Ireitur à piscatoribus Deus,
Et mitiora consentiens in jura captivus,
Indices iracundiæ flammæ
Ponit emblemata Charitatis,
De linguarum semine cordium messor
Supra vertices statuit
Sublimiora Mortalibus loquuturas,
Taciti, ex quo sine Verbo discipuli,
Dum non jam verbum à lingua,
Sed à Verbo linguas expectant,
Assiduis ubi lacrymis agnoverunt,
Fetti adhuc
Spiritus Domini super aquas.
Per Judæorum metum
Ad Dei proficientes amorem,
Cœnaculum abstinentia dedicantes
Linguas attraxere silentio,
Ebiertatem jejunio contraxere,
Terra iterum sine Christo.
Inanis, & vacua
Eam infert igni violentiam,
Ut descendat.
Parietium tormina
Expertum Cælum est,
Cum Veritatem, & Justitiam
Diu desiderato puerperio daret in lucem.
Quando quidem jam perfecerat opus suum,
Sedit opifex spiritus,
Utique permansurus in homine,
Quia caro jam non est,
Portus Salutis
Ne in cæco errantibus frustra pateret,
Multiplici munitus est Pharo.
Felix quicumque
His iter suum regat indicis.

ELO-

ELOGIUM XCV.

GLORIA SUA MUNDUM IMPLET.

Abjecit Cœlum fulmina; inerte jam est,
 In ejus expugnationem
 Securi nunc Titanes, assurgite,
 Admisit de terra Colonias,
 Tueri se à Terrigenis, vel si velit, non possit,
 Extra tellurem
 Homo homini jam lupus non est
 Ubi livor locum non habet,
 Nemo fratrem patiatur excludi.
 Quamquam, quæ necessitas oppugnandi nunc
 Cœlum,

Quod in reciproca commercia
 Cum tellure consensit?

Datus aliquis utrinque Obses est Deus;
 Descendit Paracletus, ascendit Christus;
 Qui tamen toto non contentus Empyreo,
 Excursionibus assiduas agit in terram,
 Nulla illi voluptas regnare,
 Si non regnet cum multis,
 Occupat aras prope omnes jam solus;
 Ipse Sacerdos, ipse Victima, ipse omnia est;
 Alium Matrem jam bella non invocant;
 Alium Neptunum navigia non implorant;
 Adempta Cyprus Veneri, Delos Apollini,
 Creta Jovi.

Ignorat Ægyptus Isidem, Arcas Alcidem;
 Roma ipsa, quæ tota Pantheon fuerat,
 Per piscatoris annulum
 Uni desponsa jam Numini,
 Multiplicem de Diis suis obrulit Hecatombem.

Citra Vitium aurium verus Midas,
 Universa quæ tetigit, aurea fecit.
 Pretium ejus in flagella usq; manavit,
 Nobilitavit opprobria, quia pertulit;
 Calamitates nuda jam nomina sunt;
 Acquisivere vim beneficii
 Ex quo Dei filio pates in fortuna nos reddunt.

PRO-

Fulmina hæc impietatem petebant, erant autem tanquam lingua.

Alludit ad fabulam Gigantum notissimam.

Cælo tellus conciliata, & utrinq; obsides dati, hinc Christus, illinc Paracletus.

Patet id, quia & ad Pauli oppugnationem descendit.

Christus Divinitatem omnem Mundo supplet.

Omnium enim nationum Deos acciperat.

Midas quidquid tangeret in aurum vertebat, ex Poetis. Beati enim qui illas patiuntur.

Pontifex enim, ser-
uus servorum in-
scribitur & tamen
illius dignitas pri-
ma est.

Omnis enim doctri-
na, Christum scire,
quod unum doce-
bant Apostoli.

Ad illud, in nomi-
ne meo Dæmonia
ejicient, montes
transferent &c.

Monachi in sylvis
Fauni sanctissimi.

Fiunt enim omni-
bus omnia, ut de se
Paulus.

Christus suorum
magis moribus,
quam voce lauda-
tur.

Martyres in Thea-
tris Gladiatorum à
Christo calicibus
dati.

Probrosam antea servi nomē,
Prima nunc Dignitas est.
Supremæ Majestatis ambitio
Libertos suos omnes Reges inungere ;
Unde Chisma quod adhibet
Non tam Athletas armat ad pugnam,
Quam regni candidatos inibat ad Coronam.
Athenas ubique circumferunt
Semivocales Galilæi ;
Et literata omnis de Jesu est ;
Plena definitur philosophia, illum scire,
Plena felicitas, illum diligere.
Antiquat jura omnia nomē novum ;
Motis fluctibus Remora
Fixis sit vehiculum Montibus.
Immutavit Arcopago Judices,
Citco Gladiatores.
Feris Eremos eripit ;
Et dat Ascetis.
Monstra Naturæ minuit,
Et auget Gratia.
Faunis sylvas, sed pudicis exhilarat,
Protheis Urbes,
Sed solam versatilibus in Saltirem.
Velint nolint, omnia Christo dant gloriam,
Vel beneficiis affecta, vel pœnis.
Quo major illi tamen laus sit esto tu melior.
Nulla illi panegyris gratior,
Quam quæ se dignis venit ex Moribus.

ELOGIUM XCVI.

STEPHANI AGONEM STANS
SPECTAT.

Act. Apostol. cap. 7.

Pellite, populi,
Feras, & Mirmillones è Theatro,
Mitiores de Gladiatoribus suis ludos
Date Mundo Christus instituit.

Pri.

Primicerius Purpuratæ Legionis
 Certam sibi, suisque Victoriam
 Coronat vaticinatus in nomine
 Facturus periculum fortitudinis,
 Qua plenus erat,
 Cum tuta Judæorum feritate committitur.
 In tam dutas cervices allisum,
 Integro capite rediturum ne puta,
 Incircumcisos Corde
 Circumcidere Verbi Dei gladio satagit;
 At Orpheus alter,
 Arte, quam auditore felicior,
 Præter lapides nihil penitus ad se trahit.
 Cæli Siren innoxia
 Eos incidit in Ulysses,
 Qui malo suo perfidiæ alligati
 Aures contineant, saxa projiciant.
 Non tolerant Emphatici gravitatem sermonis
 Mentis levissimæ
 Ex carne toti
 Respondere spiritui nesciunt,
 Unde quas non habent à Doctrina suppetias,
 A furore mendicant
 Exerceri in Urbe
 Inurbanitas tanta non potest,
 Ex illa egrediuntur Academici, redituri Lectores,
 Et vestibus ad Pauli pedes abjectis,
 Illi Apostolorum prælagiunt.
 Novi Gigantes
 Cælum saxis aperiant,
 Aliis tamen, non sibi.
 In homine jam pleno Gratia
 Locum ira non invenit
 Etiam de alieno peccato Justitiarum suarum
 Cumulat.
 Et lapides accipiens, preces reddit.
 De hostibus sollicitus, de se securus,
 Pro iis pronus in genua,
 Pro se stans rogat.
 Nec enim impetrari Saulus à Deo

Oratio

Ita fere illum vocat Petrus Damianus.

Stephanus plenus gratia, & fortitudine.

Dura cervice, & incircumcisi corde. Gladium Spiritus, qui est Verbum Dei.

Ipsè enim etiam saxa traxit, ut Orpheus. Novissima fabula.

Non poterant resistere Spiritui, qui loquebatur, ideo et continuerunt aures suas.

Quare ejecerint eum extra Civitatem.

Ad Apostolorum enim pedes iis diebus abiciebantur vestes & alia quæ possiderentur.

Ita fere S. Hilarius loquens de S. Stephano.

Pro se stans, pro hostibus flexu genibus quare rogavit.

*Quare stantem, &
non sedentem vide-
rit Christum.*

*Videbant faciem
ejus tanquam fa-
ciem Angeli.*

*Quare dicatur in
Domino obdormif-
se, & non mortuus
esse.*

*Ita fere Chrysol. de
Conversione Pauli.*

*Paulus in suis epi-
stolis quare se A-
bortivum vocaret.*

*Descendit enim &
propter illum in
terras.*

*Speciosa nequitia,
quia plausibile erat
apud Iudaos, Chri-
stum persequi.*

*Quare Christus o-
rationem Stephani
pro Saulo non illico
exaudierit.*

*Abundantius a-
mulator paterna-
rum traditionum.*

Oratione quacunque potuerat,
Sui causa prostrato

Honoris gratia Christus assurgit.

Tantæ virtuti suam quodammodo sedē cedens,
Omnes Martyres venerantur in primo,
indulget illi

Non Angeli solum faciem, sed & sortem.

Cui Vita labor fuerat, mors summus est.

Credas non attingisse lapides mentem.

Quæ vel sub ipsis obdormivit in Domino.

ELOGIUM XCVII.

SAULUM EX EQUO DETURBA-
TURUS DESCENDIT.

Act. Apost. cap. 9.

Gigantem paritura torquetur Ecclesia,
Et quasi nova Rachel,

Dum Benoni suum animat, exanimatur.

Quidni demum se Abortivum agnosceret

Qui se publica natum meminisset in via?

Qualem hominem Paulum credam,

Quem rauri fecerit Deus,

Quanti totum propemodum humanum genus?

Illius unius gratia

Exhibitum universis iteravit obsequium;

Exivit rursus à Patre.

Et Grassator beneficis insidiatus Viatori

Speciosa illum nequitia spoliavit.

A Protomartyre diu rogandus haud fuit,

Ut in hanc vellet expeditionem assutgere;

Ho vix audito protinus stetit,

Quasi qui festinaret ad opus;

Non dilaturus ne per momentum quidem

Hoc cœlo Gaudium,

Nisi triumphus debitus Stephano.

Eum quodammodo per dies aliquos

Retraxisset à Saulo.

Legis Idololatra.

Quam non, quia Dæi.

Sed

Sed magis quia Patrum erat, amaret;
 Acceptis litteris tumidus,
 Conceptis suppliciis truculentus,
 Erebo, quam Damasco jam propior,
 Serenitatem omnem
 Nubelucida involutus amisit,
 Ferre Equus non sufficit hominem
 Vel ipsi jam gravem Deo,
 Allisus in terram concipit desiderium Cœli,
 Et per Tirocinium tenebrarum
 Initiatus ad lumina,
 Cœcus ad cœtera omnia, Deum videt.
 Dejectum non sodales solum,
 Sed & lux ipsa destituit.
 Fortunata tamen dejectio,
 Quæ cœcatum erronem deducit in Vicum,
 Qui & vocatur Rectus, & est
 Jam tum Christo configuratus
 Resurgit & ipse post triduum,
 Et de rebus jam non ut ante judicans,
 Mutatos sibi intelligit oculos,
 Non ademptos.
 Squammas non exiit, nisi redactus ad angustias
 Serpens,
 Et Vas electionis,
 Nisi lustralibus prius undis ablutum,
 Suavissimi nominis aromataria non impletur.
 Ut philosophiæ nostræ prima Theoremata
 Esse de patientia scias,
 Quid ante omnia doceatur attende.
 Prima Doctorum gentium collata cognitio, con-
 tinet;
 Non quanta agere illum oporteat,
 Non quanta pati.

*Nubes lucida cir-
 cumfulsit illum.*

*Erat per triduum
 non videns.*

*Dixit Dominus ad
 Ananiam, quare
 Saulum nomine
 Tarsensem in vico,
 qui dicitur Rectus,
 Se Christo configu-
 ratum saepe Paulus
 profitetur.*

*Ceciderunt ab ejus
 oculis tanquam
 Squamæ, &c.*

*Vas electionis est
 mihi ut portet no-
 men meum, ideo
 jussit abluere per Ba-
 ptismum.*

*Ostendam illi, quã-
 ta oporteat illum
 pro nomine meo
 pati.*

ELOGIUM XCVIII.
 VENIENTIS AD JUDICIUM
 APPARATUS.

Matth. 24. Luc. 23.

K

Hor-

*Judicii dies ferme
semper Dies Do-
mini dicitur in
Scripturis.*

*Arescentibus ho-
minibus, peribit
mundus, non item
iis lacrimantibus.*

*Alludit ad para-
bolam Zizanio-
rum.*

*Vallis videlicet Io-
saphat, in quam o-
mnes cogendi.*

*Pugnabit orbis ter-
rarum contra in-
sensatos.*

*Moriuntur misera-
tiones in ordine ad
malos non sic in or-
dine ad bonos in die
Judicii.*

*Stella quare ca-
dent de Cælo, &
virtutes cælorum
commovebuntur.
Stella oculi cæli
passim dicuntur.*

*Omne nos & om-
nia nostra manife-
stari oportet ante
tribunal Christi.*

*Fulgebunt enim
sicut Sol in perpe-
tuas æternitates.*

*Vnde terra motus
magni per loca.*

Horrescite diem Domini, Desides servi,
Differte lacrymis incendium Mundo;
Nisi arescentibus hominibus arsurus ille non est

Nutrite fiduciam Vestram,
Qui à Principibus appellatis ad Deum.

Sedebitis & vos quandoque, qui statis,
Purgando tritico

Sua decreta Area est,

Et omnis Celsitudinis fæces,

Una Vallis expectat.

Supremum terris bellum

Indicit ruda novissima,

Et sub irati numinis signa

Omnem contra insensatos cæli militiam vocat

Hoc quasi cornu ferali.

Ad venationem Vulpecularum progreditur
Deus.

Canit receptui Miserationibus suis,
Iisque morientibus

De Mundi incendio rogam facit

Egregius cujusque operis Licitator

Hasta posita Crucis suæ

Voce Præconis Regni sui autionem edicit.

Descendunt accusare sidera, quos nox texit.

Sistuntur & ipsa iudicio,

Quæ lumina tenebrionibus ministrarunt.

Cæli oculi perspicere propius appetunt,

Qui habeatur, in tanta multitudine

Pro Cælo delectus

Cupidi ipsi etiam arcanorum,

Ubi omnia evulgantur, accurrunt.

Contagium telluris

Innocentes impiat faces;

Quæ in Cælo sidera fuerant

Cum terras attingere, fulmina sunt,

In Beatorum Corporibus

Exceptura tot Soles,

Stellas jam à se projicit Dei Domus.

Sibi pessimè conscium

Cor terræ palpitat,

Et unde quaque concepto igne febricitans

In san-

Infans fatigat moribus Phrenesim suam.
 Sessuri Judicis metu
 Festinant elementa reddere
 Qui singulis debent.
 De cadaveribus, quæ absumpserunt,
 Ne ipsos quidem retinent Cineres,
 Hæc, qui legis, intellige,
 Non nisi opponendæ vitis hominum
 Commoventur Virtutes Cælorum,

*Elementa tunc ma-
 gno impetu corru-
 ent, & mortui re-
 surgent, tam qui ab-
 undu, quam qui à
 flammis absumptie*

*Quare dicantur
 commoventur Vir-
 tutes cælorum.*

LEOGIUM XCIX.

JUDEX SEDET IN VALLE
 JOSAPHAT.

Aperti Dei libri sunt; claudite vestros, Morrales.
 Timere, Reges, Judicium Pauperum,
 Quorum ultioni totus hic decretus est Dies.

*Sedit Iudicium, &
 libri aperti sunt,
 &c.*

*Omnes enim Iudi-
 ces Pauperes, quia
 piscatores.*

*Alludit ad titulos
 humanarum digni-
 tatum, Celsitudinis,
 Serenitatis, &c.*

*Veniet Christus in
 nube cum potestate
 magna, & maje-
 stata.*

*Inimici Crucis,
 quorum finis inter-
 ritus.*

*Sol convertetur in
 tenebras, & Luna
 in sanguinem.*

*Operiet enim mun-
 dus se cinere in in-
 cendio illo supremo.*

*Quare tam boni
 quam mali coram
 Christo sistendi sint.*

Incidistis & vos
 In Piscatorum retia, magni Pisces;
 Nec frangere potestis illa, nec fugere,
 Dedocete Vos sublimia
 In vallem abjecti,
 Nec atidete posthac serenitatem jactare.
 Qui nubi fætæ fulminibus subjaceri s. Cuique
 Regno suus in Cælo Cometes
 Finem denunciat.
 Quærit Crux transfugas suos,
 Et in unum collectis insultat.
 Submitunt sidera faces venienti;
 Fit illi concolor Luna per sanguinem;
 Sol vero hac erubescencia non contentus
 Ne Maculas & ipse detegat suas
 Lumina contegit.
 Non profuturam pœnitentiam
 Agit Mundus in Cinere.
 Pullulat undiquaque populus Mortis,
 Et hujusce pars populi summi Reges,
 Pat in omnibus nuditas, dispar causas
 Nisi quod omnes
 E communi naufragio enatarunt.

K 2

Non

Non admittunt vestem aliam Christum induit
 Cæteris vero, utpote ad flagella paratis,
 Nulla permittitur.

Cadere Montes velit ambitio se ruente,
 Qui thesauros suos omnes
 Abdiderunt in terra

Omne quærunt à terra subsidium.

Avent redite Matris in viscera,

Ex quo id ipsum, quod nati sunt,

Definit iis esse beneficium, & fit pœna.

Tolluntur in aëra,

Qui nunquam toti inhæserè telluri,

Et gravitate Morum

Levitatem hanc assequuti, tripudiant.

A filio hominis exercetur humano more Judi-
 cium;

Mitis nescit esse crudelibus, crudelis mitibus.

Damnatur unusquisque

Se teste, se accusatore, se Judice,

Et qualem illum passi sunt alii,

Talem & ipse patitur Deum.

Declina nequitiam, qui forum non potes,

Quamdiu trepidus non fueris, te securū ne puta,

Cogita perire te posse, ne pereas.

ELOGIUM C.

E TRIBUNALI IN SOLIUM MI-
 GRAT, UBI REGNAT IN ÆTER-
 NUM, ET ULTRA.

Peracta Dei fabula

Recognoscuntur Actores,

Et unum, & idem

Personas, & scenam sequitur fatum.

Ubi nunc homines, ubi urbes, ubi Mundus est:

Ubi eris & tu, qui hæc legis.

Morti ipsi sua quoque mors imminet,

Fiet illi Carnifex sui,

Cum cæterorum esse desierit,

*Dicent montibus,
 cadite super nos, &
 collibus, operite
 nos.*

*Melius enim erat
 illis, si nati non fuif-
 sent.*

*Rapiemur obviam
 Christo in Aëra ex
 Apostolo.*

*Iuxta promissum,
 qua mensura mensi
 fueritis, remetietur
 & Vobis.*

*Quare dicatur
 Christus, ad Judi-
 cium veniens, non
 filius Dei, sed filius
 hominis.*

*Ideo beatus qui
 semper est pavidus.*

*Dei fabula miran-
 dus à philosophis
 dictus.*

*Elementa enim
 equè ac homines
 magno impetu
 transent.*

*Sibi, ubi enim ces-
 set vita, mors &
 ipsa cesset necesse
 est.*

Ut quid sint, quæ in Mundo vides, intelligas,

Quæ sint futura cognosce,

Omnia Cinis,

Sed colore vario pretium mentiuntur.

Expecta diem,

Quæ sola suam mentibus lucem reddat,

Internosces malos à bonis,

Cum utrosque distinxerit Deus.

Nulla Zizaniis reverentia collecto tritico.

Vasa decoris imbuet æternus odor.

Vasa nequitiae recoquet æternus ignis.

Abradentur è Mundo

Monumenta omnia scelerum;

Ne ipsa quidem jam extent eorum loca

Nova tellus educetur, & novum Cælum.

Dejectis Hædis ad tormina,

Assumet Agnus Agnos ad pasqua,

Exutus horrorem Judicis

Majestatem induet Regis.

Omni soluta jam compede

Evolabit ad originem suam libera Probitas;

Nullo jam illam ambiente contrario

Fines suos constituet perennem pacem,

Steteris hæcenus, sedere nunc potes, mi Jesu,

Bonus, & malus in loco suo sunt,

Vindici criminum, curator Virtutum,

Nemo negotium jam facest.

Nullus tibi superest labor, nullus & mihi.

Non habui ubi quiescerem opportunius,

Quam ubi te sedentem relinquo.

Gigantis emensus itinera

Oti necessitatem contraxi.

Pinxi ego te coloribus plane non tuis:

Felicius exprimam, si te videro.

Amendo corrigam, quod scribendo peccavi.

Scatebit, fateor, vitiis sæculi sui opus,

Et in Area Bellonæ conceptum

Plumbeum totum erit, ac ferreum;

In Margaritis tamen

Nubilo, & fulguranti genitis cælo,

*Dies jam non solia
sed Domini, quia
clarior, ideo utumi-
nabit abscondita.*

*Triticum enim in
horrea, zizania in
fornacem mitten-
tur.*

*Odium Dei in Pec-
catorum & peccato-
res.*

*Ite maledicti, &c.
& Venite Benedi-
cti.*

*Tollentur boni cum
Christo in aëra.*

*Locus malorum
Erebus, unde Petrus
de Iuda ut abiret
in locum suum.*

*Qua occasio au-
ctori concludendæ
hic elogio sua.*

*Vita Christi Gigan-
tis iter, ait enim:
exultavit ut Gi-
gas ad currendam
viam.*

*Difficile pingimus,
quem non vidimus:
Christum autem
non nisi in cælo vi-
debimus sicuti est.*

*Hoc est Taurini,
ubi scripsit hæc au-
ctor inter ferales,
bellorum strepitus.*

Quo Jure, serenitatis, quam nunquam agnovere,
Nitorem exigas?

*Margarita macu-
losa ex Plinio si ni-
bila caelo concepta.*

*Alludit ad tellu-
rom vi pulveris
tormentarii iis die-
bus, quibus haec
scriberet, saepe con-
cussam.*

*Æmus Mons
Martis, ut Parnas-
sus Apollinis.*

*Christus Pax no-
stra, qui fecit in-
traque unum.*

*Ætas horum stu-
diorum utique bel-
la non sunt.*

In tanta rerum vertigine severus mihi nimium et
Si meis exigas rectitudinem omnem in sensibus,

Apud nos, ne ipsa quidem tellus, jam stas;
Et stem ego à me nunquam diversus?

Inter tot, qui me ambiunt montes,
Æmus est mihi multiplex, Parnassus nullus,

Pro Apolline, & Musis
Odiosa circa me Monosyllaba

Mors, & Mars pestrepunt,
Nisi esses ipse Pax nostra,

Ne de te quidem cogitare potueram.

Hæc si te igitur exornant studia,
Redde illis ætatem suam.

Quamdiu minor non sit licentia gladiis,
Nulla sit calamis,

*Lava Deo, ac aeterno ejus Filio Christo
Jesuo, nec non Deiparæ Virgini,
ac spanso Josepho.*

INDEX.

INDEX IN ELOGIA OMNIA.

Numerus Elogia, non paginas notat.

A Bnegario sui doctrina difficilis. 16	Apostolorum in gratiam quantafecerit Christus. 19
Adulationum Regnum Aula. 51. 5. 56.	De iisdem multa. 19. 24. 26. 90. 92. 35.
Agri eius cum Discipulis. 43	Arca cœli visa Romæ Christo nato. 5
Agricultura Sanctorum qualis. 25	Aquæ, quæ fluxit à Christi latere, interpretatio 69. & per totum. 76.
Adolescentia nullius secura, nisi sub tutela Mariæ Virginis. 71	Ardor Christi quantus. 76.
Adulari nulli unquam potuit Christus. 92	83. 26.
Amoris ecstasis Christum in ærem elevavit. 77	Aula inimica veritatis. 7. 51.
Amor adultus Christus nudus in cruce. 77	Aula Christi servis perniciosissima. 52.
Amoris officina in Petra. 76	Aulam Christus non nisi vinctus frequentat. 52.
Amoris idioma verum Christus invenit. 76	Aulæ gratificari noluit Christus. 55.
Amoris Symbolum Christus Crucifixus. 64	Aulæ ignotissima veritas. 56
Amor verus quis. 15	Aulæ negat Christus doctrinam suam. 56
Amicitia inter impios qualis. 56	Avaritia utilis ad salutem, quæ. 28.
Amicus bonus Christus. 76	Avari curatio difficilis. 28
Ambitio Christi ex miseris. 62. 64. 65. 66.	Avarus ad calumniandum pronus. 42
Angelorum in Christum reverentia. 87	Avaritia prodiga. 42
Anni fores Christi sanguine liniuntur. 6	Aurum magnes cordium. 8
Animæ Christi ad corpus ejusdem affectus. 47	Magnes ferri. 12
Andræ unde tantus in Crucem amor. 19	Aures non natæ excipiendis turbæ tumultibus. 35
	Archisynagogi filia curatio. 77

K 4 Ardua

Ardua aggredi nemo debet sine consideratione diurna. 16	miseratus ex corde. 76
Ascensio omnis inter homines tumultuosa. 23	Calamitas alit Dei reverentiam. 76
Ascensio Christi in Cœlum. 93	Calamitates à Christo nobilita- tæ. 95
Attentio ad cultum Dei quanta requiratur. 51	Cananæ in orando Peritia. 29
B aptizati homines cur vo- luerit Christus. 17	Centurionis pro seruo cura. 3
Baptismus Christi. 17	Charitas Christi in homines quanta. 77. 88. 93. 64. 41.
Beneficentia Christum celari non patitur. 3	44. 45. 30
Beneficia exprobrare Deus ne- scit. 66	Charitas Christi quàm admira- bilis. 5
De Beatitudine Theſes Christi. 21	Quàm vehemens. 6
Ad Beneficentiam Christus quàm pronus. 30	Charitatis lex à Christo com- mendata. 27
Beneficia Dei, & ipsa onerant. 31	Circumcisio Christi. 6
Beneficentia primus vitæ fru- ctus. 31	Clamoris Christi in Cruce my- ſteria 72
Beneficentia Christi impatien- tia. 33	Clavi Christi in fræna converſi. 81
C œlum post Christum nul- li non patet violentiæ. 95	Clementia Christi quanta. 85
In cœlum non nisi per ardua iter 93	50
In cœlum ne Christus quidem saltu venit, sed venit quos- dam quasi per gradus. 93	Clementia Christi puniendo 29
Cœlum post Christum com- mercia iniit cum tellure. 95	Clementia Christi in hostes. 66
Cæci nati curatio, & virtus, 34	70.
Calamitatis præſagium ingens læticia.	Columna Christi, 81
Calamitatibus trahimus Chri- stum ad nos. 41. 43. 44. 45	Ejus ad illam flagella, & i- gnominia. 57
Calamitates nostras Christus	Conſuetudo laudabilis nulla est occasione intermittenda. 46
	Corpora beatorum quàm pul- era. 98
	Christus stigmaticus servus A- moris. 6
	Christus venit mittere gladium. 5. 6
	Christus perditis exitum attu- lit. 48

76 tiam.	Christus cælitum summa cura.	Christi pectus somnum conciliat agnis.	63
	7		
ilita.	Christus sine felle.	Christi latrocinium multiplex.	65
95	Christus retinendus.	13. 38	65
a. 29	Christus faber nostræ felicitatis.	Christi dolor ex malis nostris.	67
cura.	16		
nines	Christus Thesaurus ingens.	Christus nostris commodis	19
4. 41.	Christi morum sctavitas.	semper patatissimus.	22
nira-	Christus solus dignus regnare.	Christus gemit ad mala nostra,	22
6	22. 24	& non gemit ad sua.	72
6	Christi reverentia quanta in natura.	Christus sedet à dextris Dei.	23
com-	Christus alienus ab omni ja-	Christus personarum non accet-	24
27	ctantia,	ptor.	30
6	Christus pascitur emolumentis nostris.	Christus quàm avidus salutis nostræ.	25. 26. 28
my.	Christo omnis hora quasi sexta,	Christus omnis nobis causa sa-	26
72	& meridiana.	lutis.	32
verfi.	Christus sollicitus pro salute nostra.	Christus miserorum magister.	26
a. 85	Christus infatigabilis.	27. 95	33
o 29	Christi sagacitas in judicando.	Christus miseros semper quærit	27
s. 66	27	Christus Hercules Palæstinus.	34
81	Christus ruinas nostras reficit	Christus Theatrum, & Orche-	28
& i-	Christi bonitas quanta,	stra divinitatis.	29. 39.
57	45. 50	Christus finis omnium.	36
ulla	Christus mortuus cur non solutus in Cincres.	Christi præsentia quàm utilis.	36
nda.	79	38	
pul-	Christi mansuetudo quanta.	Crucis amor in Christo quantus	85
98	85	11. 19. 55. 72	
sA-	Christus voluit magis amari quàm coli.	Crux arborum omnium ambitio.	39
6	41. 44.	Crux hæreditas servorum Christi.	13. 80
um.	45. 46	Crux Insula fortunata.	19
rtu-	Christus incantator beneficus.	Crux machina oppugnando	45
hi-	Christus Patronus noster ad Patrem.	Cælo opportuna.	77.
	63	Cruci sepultæ Epitaphium.	77. 80
		K §	80
		Crux	

C ruce Thronus Christi.	61	Deus quos occupat, pellit ad summa.	9
C rucem cur horreant homines.	61	Deus inimicus otii.	3
C ruce cur figi per clavos Christi voluerit.	63	Deus eludit perditorum confi- lia.	9. 10
C rucis fructus Arboris vitæ sui- ctibus melior.	62	Deus scribit, & in marmore læ- sus.	27
C ruce Christiani militis Clypeus	63	Deum quærentibus relinquen- da turba.	28
C ruce nil carius Christo.	64	Deus nostris nos punit inventis,	40.
I n cruce magis quam alibi a- agnosci vult Christus.	66	Deus promissa sua in donis ex- cedit,	56
C rucis inimicos amare Christus non potest.	76	Deus miseris addictissimus.	31
C rucis socios quam appetat Christus.	73	Deus exprobare nescit benefi- cia.	66
C ruce Cathedra Christi.	76	Deus agnoscitur non ex vultu, ut homines, sed ex manu.	89
C ruce in ultimo die.	99	Deus iis beneficiis, quibus inju- rii homines.	34
C rucifixi Jesu mysteria.	77	Deus solus solari miseros po- rest.	36
C uriositas vel in cœli oculis.	98	Discordia, & scissionis inimi- cus Christus	62
D æmonis artes in perni- ciem hominum.	35	Doctrinæ Christi mores ejus cohærent.	15. 21
D eliciis vitæ hujus inhærere su- os Christus non vult,	43	Doctrina Christi sublimis.	21
D elictos à se Deus excludit.	19	Duris, ac asperis pascitur Chri- stus.	18
D eique, motus ad beneficen- tiam.	3	E liam quare vere non voca- verit in Cruce Christus	73
D eique bonitas quanta.	27	Engaddi vineæ cur floruerint Christo nascente	
D eique beneficia impatientes ex- poscimus.	89	Epitaphium Herodis infanticidi- cæ.	14
D eoque amisso, nihil ultra homini superest.	42	Epitaphium Christo sepulto.	79.
D eoque & hominibus servire nefas.	60		
D esperatio sæpe remedium spei nostræ.	32		
D eus mitior ex quo homo	2. 4. 5		

Epitaphium malo latroni.	67	Famæ etiam impiorum consul-	
Epitaphium Judæ.	82	tum vult Christus.	48. 53
Epitaphium sepultæ Cruci.	80	Fascinum à Christi oculo saluta-	
Epitaphium spinis, & cæteris		re.	53
dolorum Christi instrumen-		Flagella in Christi manu, jam	
tis	81	flagella non sunt.	40
Eucharistia promissa nato vix		Fons olei Romæ Christo nato.	
Christo.	5		
Eucharistiæ præludia, Nuptiæ		Fons in spelunca Bethlehem.	5
in Cana.	20	Frugalitatis amicus Deus.	22
Eucharistia sacrificium Deo ca-		G Loria Christi mundum im-	
rissimum.	40	plet.	95
Eucharistia incendium homi-		Gloriæ cœlestis imago in Tha-	
nis.	43	bor	
Ad Eucharistiam præparatio.		Gratis Deo agendis homines	
43		impares.	46
Eucharistiæ instituendæ desi-		Gratitudo Christi erga Patrem.	
derium in Christo.	44		83
Eucharistiæ institutio.	45	H abitus pravi difficilis cura-	
Eucharistiæ sepulchrum Chri-		rio.	31. 34
sti, quod sibi adhuc vivens		Hæretici ut Grammatici delusi.	
posuit.	45		
Eucharistia cibus fortium.	46	H æmorrhoidæ curatio.	32
Eucharistia nihil carius Christo.		Herodis infanticidæ calliditas,	
46		Barbaries, Epitaphium.	9.
Eucharistia febrem Amoris in-		10. 14	
cendit in Christo.	62	Herodes cum Pilato redit in	
Exempla Mariæ ipsummet De-		gratiam, & Christum illudit.	
um movent.	2	55.	
Exemplum Dei quàm efficax.		Hominum in Deum avaritia.	6.
5			26
Exemplum malum bono plus		Hominum in Deum severitas	
potest.	41. 55		89
Exempla sua Christus nobis u-		Homines pusillanimes	23
bique relinquit.	37	Hominem solus latiat Deus	24
		Hominum venatio omnium	
		difficilima,	26
F amæ hominū in morte sua		Hominum pro dissimulanda	
consultum voluit Chri-		nequitia artes.	
stus.	66		
		Homi-	

Hominiſ probitas ſalutaris iſ	Humilitatis ſublimitas.	2
iſiſ rebus, quas poſſidet	Humilitas Doctrinæ Chriſti	
28	ſumma.	16
Homines ſolis frondibus Deum	Humilitatem ſuadere homini-	
colunt	bus nemo potuit ante Chri-	
Hominum ſomnolentia ex ab-	ſum.	16
ſentia Chriſti.	Humiles exaltrati	17. 28
Hominum infidelitas in amore.	Humilitas trahit oculos Dei.	
50.	28	
Hominum iudicia contempnen-	Humilitas Chriſti Aſcenſionis	
da.	cauſa	93
Homines qui nimis reueretur,	Ieſu nominis dignitas	6
facile trahitur in Dei contem-	Ieſu nominis virtus.	95
ptum.	Ieſu nomen condimentum do-	
Homines cur Crucem odent.	loris.	64
61	Ieſu nomen cur Cruci affixum.	
Homines malis ſuis quàm in-	64	
hæreant.	Ieſu nominis reuerentia vel in	
Hominiſ quàm iuhæſeit	Pilato.	64
Chriſtus.	Ieiunium vel in Chriſti tumulo	
Hominum corda in corde terræ	commendatum.	79
79.	Ieiunium Chriſti in deſerto.	
Homines inimici bonis ſuis.	18	
85	Ieiunii laudes.	18
Hominum dignitas quanta poſt	Inclinato capite cur mortuus	
Chriſtum.	Chriſtus.	73. 74
Homines ideo miſeri quia vo-	Inferni memoria hominem do-	
lunt,	mat,	27
Homines erga Deum ingratiſ-	Ingratitudo hominum.	33
ſimi.	Injuriarum quàm immemor	
Hominem illuminat lutum ſuū.	Chriſtus.	53 74
34	Injurias inferens magis lügen-	
Homicida quàm odioſus Chri-	dus quàm qui patitur.	
ſto.	61	
Horoſcopo Chriſti, quare nullus	Injurias quàm facile condonet	
ex ſeptem planetis potuerit	Chriſtus.	66
præfici.	Injurias facilè condonans filius	
Hospitalitas quanta virtus.	Dei agnoſcitur	70
Hospitalitas Deum trahit,	Injuriarum condonationē quàm	
89	cura-	

curaverit Christus suadere	70	stus sequitur.	39
mortalibus.	70	Ira miserationem excludit.	59
Injurias condonare Christi exemplo	70	Judicii divini memoria cogendis humanis quam opportuna.	54
Injurias condonanti honore causa	96	Judices non invenit causa non quaestiosa.	55
Christus assurgit.	62	Iudex timidus nutricius scelerum.	54
Innocentiae seculum moriens	62	Iudicium suum assidue nos timere vult Christus.	74
Christus restituit.	62	Iudicii Divini in die extremo	98.
Impiorum regnum instabile.	10	apparatus & horror.	98.
Impiis cum Deo nihil commune.	10	99	
Impii ipsos coelites terrent.	12	Judae impietas pluribus.	48.
Impiorum consilia ipsos perducunt auctores.	12, 14	49	
Impio omnia in damnum cedent.	48. 53	Judae proditoris Epitaphium.	82
Impius dum ruit, magis recedit a Deo.	48	Judaeorum Sabbata deridenda	31
Ab impiis Spiritum suum repetit Deus.	49	Ius in omnia habet, qui Christum habet.	29
Impii Dei oculos odertunt.	53	L aboris amicos nos Christus vult.	19. 24
Impiorum amicitiae quales.	56	Laboris Christi nobis otium perpererunt.	79
Impii suis se describunt in donis.	59	Lacrimae quam pretiosae Deo.	11
Impiorum caecitas quanta.	59	Lacrimae pretium gaudiorum.	25
Impios praecleara consilia horrent.	60	Lacrimae Christi in cruce.	72
Impius suamet ambitione damnatus.	60	Lacrimae tota suppellex Christi.	76.
Impiorum funesti exitus Christum torquent.	72 67	Lacrimis differendum incendum mundo.	98
Impatentia quantum malum.	67	Latrocinia innocentiae Christi.	65
Impatiens injurius Deo patienti secum.	67	Latronis mali pessimus exitus.	76
Imitationem suam a nobis Christi	76		

Latro

Latronis boni Epitaphium.	68	Mariæ occurfus quàm utilis,	
Laurea Christi scientis infirmitatem.	58	gratius,	11
Lazari excitatio, & ejusdem circumstantiæ.	38	Mariæ oblationibus nihil Deo	11
Leprosi decem curati.	33	Maria nubes levis.	13
Liber vitæ Christus.	57	Mariæ domus templum.	15
Libertas à Christo pata.	39	Mariæ contemplatio encyclo-	
Liberalitas Dei in homines.	20	pdæia Christi.	16
26		Mariæ intercessio quàm efficax,	20
Liberalitatis exempla petenda de Cælo.	22	Mariæ labori quanta veneratio	
Liberalitatis Christi argumenta.	63. 73. 78. 31	debita.	61
Liberalitas Dei vel à nostra avaritia provocatur.	91	Maria mundum regit.	71
Lignum materies laborum Christi.	16	Mariæ venerationem moriens	
Linguae damna lugenda.	35	Christus imprimere in homi-	
Lingua amica Dæmoni statio.	35	nibus studuit.	71
Lux nobis nulla sine Christo.	8	Mariæ Adolescentum cura	
Luxuria hominum noxia Christo.	58	commissa,	71
		Maria ubi est, ibi & Deus.	73
		Maria quàm dilecta à Christo,	78. 87
		Mariæ in sinu Christi suæ pas-	
		sionis oblitus.	78
		Mariæ vel umbra quàm utilis.	
		38	
		Maria cur una cum aliis mulie-	
		ribus non venerit ad sepul-	
		crum.	87
M agdalene ad Christum conversio.	25. 41	Maria depositoria Spiritus	
Magdalene Christus apparet.	88	Christi.	74
Magdalene modestia.	88	Maria sexui suo quid meruerit.	
Magnorum adventus, adoratio, iter.	7. 8. 9	90	
Maria Dei Mater eligitur.	2	Martyres Gladiatores à Christo	
Mariæ ad Elisabeth peregrinatio.	3	dati.	96
Mariæ vox classicum Dei.	3	Martyres omnes veneratus in	
		primo Christus.	96
		Mansuetudo Christi quanta.	92
		93	

Medius locus propius virtutis Christi.	4	Mortis oblivio hominem perdit.	82
Miraculum nullum majus Christo misero.	55	Mors post Christum mitior.	85
Milites cur infensi Christo.	59	Mortis carcer tumulus Christi.	85
Miseris quàm bene affectus Christus.	61. 72. 91	Mortis experientia ingens eruditio.	
Miseriarum, quàm avidus Christus.	65. 69. 73	Mors melior quàm vita.	38
Modestia Christi quanta.	39.	Mulieret quare ab Angelis à se pulcro deterritæ.	85
Modestia Deo violentiam infert.	32	Muliere, secreta facile produnt.	77.
Morborum causas non amat Christus, licet amet eorundem effectus		Mulieret cur ante viros de resurrectione cognoverint.	90
Monumenta cur aperta in morte Christi.	57	Mundus Emergumenus à Christo curatus.	18
Monitores hominibus odiosi.	92	Mundus totus felleus	68
Mollitiei hostis CHRISTUS.	79	Mundus per Christum reconciliatus Deo.	76
Mors post Christum nulla.	11	Mundi nequitia summa.	84
Mortis memoria hominis frænum.	27	Mundi incendium rogos miserationum.	98
Mortis schola homini salutaris.	41	Muneri suo intentis Christus assistit.	91
Mortis Amasius Christus.	41.	N ativitas Verbi æterni.	1
Mortis memoria ne in convivio quidem importuna.	41	Nativitas Christi in Bethlehem.	4
Mors Christi lugenda.	66	Nativitatem Christi quæ sequuta miracula.	5
Mors à Christo debellata.	75	Naturæ deliquit in morte Christi interpretatio.	62. 66. 75.
Mors Christi assiduè contemplanda.	77	Nequitia suos quasi gradus habet.	42
		Nomen Regis ubi accipit Christus, Regio se more gerit.	79
		Nomina	

- Nomina pretiosa sine sanguine non habentur. 6
 Nox inimica filiis lucis. 91
 Nuditatis Christi mysteria. 62
 Nudi cur omnes in iudicio. 99
- O**bedientiæ Præceptor Christi. 15
 Obedientia præparat ad beneficia Dei. 20
 Obedientiam violentam Deus odit. 39 50. 61
 Obedientiæ promovendæ peculiaris Deo cura. 50
 Obedientiæ sacer sensus, aures. 50
 Obedientia cæca quàm utilis. 34
 Olei fons Romæ, Christo nato. 5
 Oracula muta Christo tacente. 5
 Orationis vis quanta. 29
 Osculo Christi sanctificatum est Judæ guttur. 49
 Osculo Judæ profanatus est Christus. 49
 Otii inimicus Deus. 5. 3
 Otii impatiens Christus vel mortuus. 71
 Otiosum odiosum curat hominibus Christus reddere. 39 83
- P**acis amicus Christus. 39
 Pacem cur toties Discipulis dedit Christus. 90. 92
 Parentum debitum in liberorum educatione. 15
- Parfimoniæ amicus Deus. 41
 Paschatis dies quare omnium maxima. 81
 Paschatis vespera cur dicta luce scere. 87
 Passionis desiderium in Christo quantum. 46. 47. 50
 Passionis suæ memoriã ubi extare vult Christus. 61
 Passionis Christi instrumenta Epitaphium. 81
 Passionis suæ memoriã in colloquiis fieri, quam libenter audiat Christus. 89
 Patientia quam Deo grata. 19
 Patientiæ nobilitas. 21
 Patientia Christus probatus Deus. 48
 Patientiæ suæ famam apud homines periclitari Deus non vult. 49
 Patientiæ corona qualis. 58
 Patientia primum doctrinæ Christi theorema. 97
 Pauperum inimicus amicus Christo esse non potest. 42
 Paupertatis voluntariæ origo à Christo. 44
 Pauperes in iudiciis contempti. 55
 Pauli ad Christum conversio. 97
 Paulo Apóstolatus præfagitur ab iis, qui secus pedes ejus vestes deposuere. 96
 Paulus impetrari Ecclesiæ oratione quacunque non potuit. 96

Paulus cur se diceret abortivum.	97	Regno dignus solus Christus.	22
Peccata non merentur Dei beneficia	29	Remedia nostra à Christo.	56
Peccati morsus lethalis	69	Resurrectio Christi, ab Eløg.	85
Peccator tales experitur Creaturas, qualem illum Deus	91	usque ad 93.	
Petri ad Christum vocatio.		Resurrectio Lazari, Filii viduæ	
in illum Charitas.	19.24.91	Nain, filii Archisynagogi.	36.
Petri negatio, & pœnitentia.	52	37.38.	
Petri in hortu zelus.	50	Ramum qua de causa olim	
Pilati nequitia.	56.57.58	voluerint arbores regnare super se.	58
Piscina Probativa, & ad eam miracula Christi.	31	Romana virtus Christo charissima.	
Plausus hominum cur semel admittere Christus voluerit, & eorundem vanitas.	39	Sacerdotes suos Christus redolere terrena non vult.	44
Pietatis calumniatores etiam in Christi schola	41	Sacerdotes etiam malos Christus reveritus.	33.50.51
Pœnitentia mundi inutilis.	99	Sacerdotes si non proficiant mirum.	32
Populus incapax legum.	60	Sacerdos à malo Principe nunquam bonus.	51
Precibus humilitas necessaria.	25	Sacerdotes norma populi.	40
Principum officia sæpè fucata.	54	Salus per solam Crucem speranda.	63
Principes malis ministris obnoxii.	60	Sanguis Christi quam pretiosus.	62
Providentia Dei in suos.	19.23.	Sanguinis, & aquæ fluentis à Christi mortui latere mysteria.	69.76
Providentia divina humanam juvat.	22	Sauli conversio.	97
Pudoris nostri remedium fletus Christi	72	Schola Christi in aperto littore.	19
R egia Christo auctoritas à Cruce.	39	Securitas nobis omnis à Christo.	7
Regis Christi tributa quæ.	59	Servi nomen honorificum ex quo servi formam induit Christus.	9
Reges iungimur omnes à Christo.	59	Servitutis in foemina argumentum capilli vincti.	25
Regnum Christi stabile.	58	Scriptura Sancta ducit ad Christum.	8
Regnum Christi omnium optimum.	58		

L Silentia

Silentii amicus Deus.	1.16	Superbis vel victis resistit Deus.	56
Silentium Apologia Christi.	51	Superbis & crudelibus nullus in Mundo locus.	19
Silentium apud ineptos oratione aptius.	53	Surdi & muti Curatio.	35
Simeonis senis viso Christo tri- pudia.	11	Super Apostolos Adventus Spi- ritus Sancti.	94
Sindonem facere diu didicit Christus.	61	T emperantia Magister Chri- stus.	19
Sindon terræ Christi Mappa.	79	Templo profanatores puniri.	40.
Sindon Christi, & ejus elogium.	83.	Tenebrarum in Christi morte interpretatio, 62, 66, 68, 70, 75, 80, 84.	
Sitis Christi in Cruce mysteria.	69.	Terræ contagium noxium stel- lis ipsis.	98
Societas Christi quam utilis.	20	Terræ motus in ultimo die My- steria.	98
Societas malorum quam noxia,	8, 9, 10.	Thesauri in Christo absconditi	74.
Sol triplex Romæ Christo nato.	5.	Timor salutaris iudicii Dei.	98
Sol spicis coronatus.	5	Timor vanus quam noxius.	59
Solicitudinis amicus Christus,	15, 18, 21, 22, 24.	Tituli Crucis Mysteria.	64
Somnus Christi ad suorum ex- perientiam.	23	Tribulationes privilegium ami- corum Dei.	23
Somnus quam ferè frater mor- tis.	60	Trieterica Christi, quæ?	15
Sordium inimicus Christus.	78	Triumphus Christi in die pal- marum.	39
Spicæ in Cælo Christo nascenti.	5	Tubæ novissimæ clangor my- sticus.	98
Spinarum Deus Christus.	58	Tumultuum inimicus Deus.	21, 28.
Spiritum suum Christus, cui commendaverit in manus Patris.	71	V ana gloriæ inimicus Chri- stus.	18
Stella Magorum.	7	Vana gloriæ medicamentum ærumnæ.	33
Stellæ cui cadent de cælo in die ultimo.	98	Vallis Josaphat feces omnes expectat.	98
Stellarum & solis pallor in ju- dicio.	99	Velle	
Stephani Martyrium.	96		
Sudor Christi in horto.	47		

- Velle primus ad veram sapien-
tiam gradus. 31
- Veritas odiosa Aulæ & Mundo.
56
- Veritatis plerique videri volunt
amatores, cum non sint. 56
- Veritas sine phaleris. 58
- Via cœli post Christum jam non
lactea, sed sanguinea. 6
- Victima coronata Christus. 58
- Vigilantes Christum alliciunt.
85
- Vinea suæ quanta cura Christo.
58. 72.
- Virtus qualiter lugeatur à Mun-
do. 75
- Virtutis palæstra feriis vacat. 92
- Virtus vera nullis se claudi pati-
tur terminis, non sic ficta. 57
- Virtutes cœlorum opponendæ
vitiis hominum. 98
- Vita humana quàm misera. 38
- Ultio Christi fit per beneficia.
70.
- Urbes inimicæ Christi. 21. 18
- Vulnera Christi. 86
- Vulnerum ambitio in Christo,
62. 62. 74. 76.
- Zacchæi vocatio. 28
- Zelus Christi pro domo Pa-
tris. 39
- Zelus Christi pro ejusdem ho-
nore. 51

FINIS.

